

វិទ្យាស្ថាននៃសាសនាគ្រីស្ទរបស់ ខាលវីន

រ៉ូលូម 6- សៀវភៅទី៣, ជំពូកទី១-៤



ចន ខាលវីន (John Calvin)

អ្នកនៃនាំ: វ៉ាយ យ៉ុងជុន (White Young Jeon)

អ្នកបកប្រែ: ខន ស្រីលាក់ (Sreyleak Kohn)

Cambodia Reformed Faith Institute

A Diagram of Comparison of Calvin's Institutes and their division

Volume	Book	Chapter	Translator	Total page	contents
1		Introduction	Kakada Un		Background
2	Book 1	1-10	Kakada Un		The Knowledge of God, the creator
3	Book 1	11-18	Kakada Un		
4	Book2	1-9	Kimeng Tuy		The Knowledge of God , The redeemer In Christ
5	Book 2	10-14	Charany Yeoun		
6	Book 2	15-17	Charany Yeoun & Sokhen Chea		
7	Book 3	1-4	Sreyleak Kohn		The way which we receives the grace of Christ
8	Book 3	5-13	Charany Yeoun		
9	Book 3	14-19	Charany Yeoun		
10	Book 3	20-25	Sreyleak Kohn		
11	Book 4	1-5	Sreyleak Kohn		The external means or Aids by which God invited us into the society of Christ and Hold of Therein
12	Book 4	6-10	Kimeng Tuy		
13	Book 4	11-15	Kakada Un		
14	Book 4	16-17	Charany Yoeun		
15	Book 4	18-20	Kakada Un		

Books of Calvin's Institutes for Khmer version

- 1. Recommender : White Young Jeon**
- 2. Editor: White Young Jeon**
- 3. Assistant Editor Ms Charany Yeoun**
- 4. Translated duration : Jan 01 2021-Feb 03 2023**
- 5. Publish types: 1) Volumes 1-15 2) Book 1-6**
- 6. Publisher: Cambodia Reformed Faith Institutes (C. R. F. I.)
(president Dr White Young Jeon)**
- 7. Published Date: February 03 2023**

លំដាប់លំដោយ

ជំពូកទី I ការដែលនិយាយទាក់ទងនឹងព្រះគ្រីស្ទផ្តល់ប្រយោជន៍ដល់យើង ដោយកិច្ចការដែលអាចកំបាំងរបស់ព្រះវិញ្ញាណ/ 14

1. ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធជាចំណងដែលចងយើងទៅនឹងព្រះគ្រីស្ទ/ 14
2. របៀបនិងហេតុផលដែលព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានផ្តល់មកជាមួយនឹងព្រះ វិញ្ញាណបរិសុទ្ធ/ 16
3. នាមរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៅក្នុងបទគម្ពីរ/ 18
4. សេចក្តីជំនឿជាកិច្ចការរបស់ព្រះវិញ្ញាណ/ 21

ជំពូក II សេចក្តីជំនឿ៖ អត្ថន័យរបស់ព្រះដែលដាក់មក និង លក្ខណៈរបស់វាត្រូវបានពន្យល់/ 25

1. តែវាងាយស្រួលទេដើម្បីយល់ពីការទាំងនេះ បន្ទាប់ពីដឹងអត្ថន័យច្បាស់លាស់នៃសេចក្តីជំនឿដែលត្រូវបានបង្ហាញមកនោះ ដើម្បីនឹងធ្វើឱ្យអ្នកអានអាចនឹងចាប់បាននូវកម្លាំងនិងធម្មជាតិរបស់វា/ 25
2. សេចក្តីជំនឿស្ថិតនៅលើចំណេះដឹង មិនមែននៅលើជំនឿស្លាប់ដោយមិនដឹងអីនោះទេ/ 28
3. គោលលិទ្ធិសេចក្តីជំនឿរបស់រូមាំងនៃ សេចក្តីជំនឿ “ដែលមិនច្បាស់លាស់” គឺជាទូទៅវាមិនត្រឹមត្រូវទេ/ 30
4. សូម្បីតែជំនឿត្រឹមត្រូវគឺតែងតែហោមព័ទ្ធដោយកំហុសនិងសេចក្តីមិនជឿ/ 31
5. សេចក្តីជំនឿ “មិនច្បាស់” ជាលក្ខណៈដំបូងនៃសេចក្តីជំនឿ/ 33

6. សេចក្តីជំនឿដែលតាំងនៅលើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ/ 35
7. សេចក្តីជំនឿចេញពីសេចក្តីសន្យារបស់ព្រះពីព្រះគុណនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ/ 39
8. ជំនឿដែល “តាំងជារូបរាង” និង “គ្មានរូបរាង”/ 42
9. កូរិនថូសទី១ 13:2 ភស្តុតាងនៃភាពខុសគ្នារវាង សេចក្តីជំនឿ “ដែលមានជារូបរាង” “ដែលគ្មានរូបរាង”/ 45
10. អ្វីដែលហៅថា សេចក្តីជំនឿ “ដែលមិនមានរូបរាង” គ្រាន់តែជាការបំភាន់នៃជំនឿប៉ុណ្ណោះ/ 47
11. “ជំនឿ” ទាំងនៅក្នុងចំណោមអ្នកដែលនឹងត្រូវវិនាសមែនទេ?/ 49
12. ជំនឿពិតនិងជំនឿក្លែងក្លាយ/ 52
13. អត្ថន័យខុសៗគ្នានៃពាក្យ “ជំនឿ” នៅក្នុងបទគម្ពីរ/ 56
14. ជំនឿជាចំណេះដឹងដែលខ្ពស់ជាង/ 59
15. សេចក្តីជំនឿអាចសំដៅទៅកាន់ភាពច្បាស់លាស់/ 60
16. ភាពច្បាស់លាស់នៃជំនឿ/ 63
17. សេចក្តីជំនឿនៅក្នុងទំនាស់នឹងសេចក្តីល្អ/ 65
18. ជម្លោះនៅក្នុងចិត្តនៃអ្នកជឿ/ 69
19. សូម្បីតែជំនឿខ្សោយក៏ជាជំនឿពិតដែរ/ 70
20. សេចក្តីកំសោយ និងកម្លាំងនៃសេចក្តីជំនឿ/ 71
21. ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាខ្មែរនៃសេចក្តីជំនឿ/ 73
22. សេចក្តីកោតខ្លាចត្រូវ/ 76

23. "សេចក្តីភ័យខ្លាច និងការញាប់ញ័រ" / 78
24. ភាពច្បាស់លាស់ដែលមិនវិនាសនៃជំនឿសំអាងលើភាពតែមួយរបស់ព្រះជាមួយ
នឹងយើង / 80
25. លោក Bernard នៃ Clairvaux ស្តីពីទស្សនៈពីរនៃសេចក្តីជំនឿ / 83
26. សេចក្តីកោតខ្លាចដល់ព្រះនិងការលើកដំកើងព្រះ / 86
27. សេចក្តីកោតខ្លាចដូចជាកូនក្មេងនិងដោយបម្រើ / 87
28. សេចក្តីជំនឿមិនបានធានាជាមួយយើងពីភាពចម្រុងចម្រើនខាងលោកិយទេ តែ
ធានាពីសេចក្តីសប្បុរសរបស់ព្រះវិញ / 88
29. សេចក្តីសន្យារបស់ព្រះពីសេចក្តីជំនួយដល់សេចក្តីជំនឿ / 91
30. ហេតុដែលសេចក្តីជំនឿពីងផ្នែកទាំងស្រុងលើសេចក្តីសន្យានៃព្រះគុណ / 93
31. ភាពសំខាន់នៃព្រះបន្ទូលសម្រាប់សេចក្តីជំនឿ / 94
32. សេចក្តីសន្យានៃជំនឿត្រូវបានសម្រេចនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ / 99
33. ព្រះបន្ទូលក្លាយជាមានប្រសិទ្ធភាពសម្រាប់សេចក្តីជំនឿរបស់យើងតាមរយៈព្រះ
វិញ្ញាណបរិសុទ្ធ / 102
34. មានតែព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធប៉ុណ្ណោះដែលនាំយើងទៅកាន់ព្រះគ្រីស្ទ / 104
35. គ្មានព្រះវិញ្ញាណមនុស្សមិនអាចមានជំនឿឡើយ / 106
36. សេចក្តីជំនឿជាបញ្ហានៃចិត្ត / 108
37. សេចក្តីមន្ទិលសង្ស័យមិនអាចឈ្នះសេចក្តីជំនឿឡើយ / 110
38. កំហុសផ្នែកសិក្សាទាក់ទងនឹងការធានាអះអាងនៃសេចក្តីជំនឿ / 112
39. គ្រីស្ទានរីករាយនឹងការយាងគង់នៅខាងក្នុងនៃព្រះវិញ្ញាណ / 115

40. ការចោទប្រកាន់មិនច្បាស់លាស់ថា តើយើងនឹងស្នូទៅដល់ទីបញ្ចប់ទេ/ 116
41. សេចក្តីជំនឿតាមរយៈ ហេព្រើរ 99:9/ 116
42. សេចក្តីជំនឿនិងក្តីសង្ឃឹមជាមួយគ្នា/ 120
43. សេចក្តីជំនឿនិងសេចក្តីសង្ឃឹមមានគ្រឹះតែមួយជា ៖ សេចក្តីមេត្តារបស់ព្រះ/ 122

ជំពូកទី III ការកើតជាថ្មីរបស់យើងដោយសេចក្តីជំនឿ ៖ ការលន់តូបាប/ 125

(ការលន់តូបាបជាផលផ្ទៃនៃសេចក្តីជំនឿ ៖ ការមើលទៅលើកំហុសមួយចំនួនទាក់ទងទៅនឹងចំណុចនេះ, 1-4)

1. ការលន់តូបាបជាលទ្ធផលនៃសេចក្តីជំនឿ/ 125
2. ការលន់តូបាបមានគ្រឹះរបស់វានៅក្នុងដំណឹងល្អ ដែលជំនឿបានអោបក្រសោបនោះ/ 126
3. សេចក្តីស្លាប់ និងការរស់ឡើងវិញ/ 129
4. ការប្រោសលោះនៅក្រោមក្រិក្យវិន័យនិងក្រោមដំណឹងល្អ/ 130
5. និយមន័យ/ 132
6. ការប្រែចិត្តជាការត្រឡប់ទៅរកព្រះ/ 134
7. ការលន់តូបាបដែលបាននាំមកដោយសេចក្តីកោតខ្លាចដល់ព្រះ/ 136
8. ការស្លាប់និងការរស់ឡើងវិញជាផ្នែករួមផ្សំនៃការលន់តូបាប/ 139
9. ការកើតម្តងទៀតនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ/ 141
10. អ្នកជឿនៅតែជាមនុស្សមានបាប/ 143

11. នៅក្នុងអ្នកជឿអំពើបាបបានបាត់បង់អំណាចគ្រប់គ្រងរបស់វា តែវានៅតែបន្តនៅក្នុងពួកគេ/ 145
12. តើ “ការខូចអាក្រក់ខាងសាច់ឈាម” មានន័យដូចម្តេច?/ 146
13. លោកអភ្នំស្ទឹងជាសាក្សីពីភាពនៃការមានបាបរបស់អ្នកជឿ/ 148
14. ទាស់នឹងការបញ្ឆោតនៃភាពល្អឥតខ្ចោះ/ 151
15. ការលន់តូបាបតាម កូរិនថូសទី២ 7:11/ 155
16. ការលន់តូបាបប្រែចិត្តខាងក្នុងនិងខាងក្រៅ/ 157
17. ការអនុវត្តខាងក្រៅនៃការលន់តូបាបមិនត្រូវក្លាយជាការដែលចម្បងឡើយ/ 159
18. ការសារភាពអំពើបាបនៅចំពោះព្រះនិងចំពោះមនុស្ស/ 162
19. ការលន់តូបាបនិងការអត់ទោសបាបមានទំនាក់ទំនងគ្នា/ 164
20. តើនៅក្នុងន័យណាដែលការលន់តូបាបជាលក្ខខណ្ឌមុនការអត់ទោសបាបនោះ?/ 166
21. ការលន់តូបាបជាអំណោយទានដោយឥតបង់ថ្លៃមកពីព្រះ/ 170
22. អំពើបាបដែលមិនអាចអត់ទោសបាន/ 172
23. របៀបនៃការមិនអាចទៅរួចនៃ “ការលន់តូបាបជាលើកទីពីរ” ត្រូវបានយល់បែបណា/ 174
24. អ្នកដែលមិនអាចអត់ទោសអោយបានជាអ្នកដែលមិនអាចធ្វើការប្រែចិត្ត/ 176
25. ការលន់តូបាបប្រែចិត្តក្លែងក្លាយនិងការប្រែចិត្តដោយស្មោះស្ម័គ្រ/ 179

ជំពូក IV តើឆ្ងាយពីភាពបរិសុទ្ធនៃដំណឹងល្អប៉ុណ្ណា ដែលពួកគ្រូអ្នកប្រាជ្ញនៅក្នុងសាលា
របស់ពួកគេនិយាយអំពីការប្រែចិត្ត ។ ការពិភាក្សាអំពីការសារភាព និងការផ្តាច់ចិត្ត/
179

(គោលលិខិតនៃពួកអ្នកប្រាជ្ញពីការសារភាពនិងការទទួលស្គាល់ ដោយមានបទគម្ពីរជាគ្រឹះ
ដែលបានសិក្សា 1-6)

1. គោលលិខិតរបស់អ្នកសិក្សាវិទូពីការសារភាពអំពើបាប/ 179
2. គោលលិខិតរបស់អ្នកវិទូពីការលន់តូបាបធ្វើបាបដល់មនសិកា/ 183
3. មិនមែនជាការទូញសោករបស់មនុស្សមានបាបទេ តែដោយសារសេចក្តីមេត្តា
របស់ព្រះដែលមាននោះវិញ/ 185
4. ការសារភាពដែលមិនភ្ជាប់គ្នា ៖ ការប្រកែកទាស់នឹងការរំកិលកែប្រែបែបបង្ហាញ
និមិត្តសញ្ញាចេញពីមនុស្សឃ្លង់ដែលបានស្អាត/ 186
5. ការស្រាយសំពត់រុំឡាសាត្រូវបានពន្យល់ខុស/ 189
6. ការសារភាពនៅក្នុងបទគម្ពីរ/ 191
7. ការសារភាពដោយបង្ខំដែលក្រុមជំនុំដើមមិនបានដឹង/ 193
8. Chrysostom មិនបង្ខំឱ្យមនុស្សសារភាពទេ/ 196
9. ការសារភាពនៅចំពោះព្រះ/ 198
10. ការសារភាពអំពើបាបនៅចំពោះមនុស្ស/ 200
11. ការសារភាពអំពើបាបជាទូទៅ/ 201
12. ការសារភាពជាបុគ្គលក្នុងការព្យាបាលព្រលឹង/ 203
13. ការសារភាពជាបុគ្គលដើម្បីឱ្យបានដកសេចក្តីកំហុសរបស់យើង/ 207

14. ធម្មជាតិនិងតម្លៃនៃអំណាចនៃកូនសោ/ 209
15. ការសង្ខេបនៃគោលលិខិតរបស់ពួកគេរៀបចំពីការសារភាពបាប/ 211
16. ការកត់ត្រានៃអំពើបាបទាំងអស់មិនអាចទៅរួចឡើយ/ 213
17. ការទាមទារនៃការសារភាពយ៉ាងពេញលេញជាការធ្វើបាបដែលមិនអាចវាស់បាន/ 215
18. ឥទ្ធិពលដ៏អាក្រក់នៃការទាមទារការសារភាពពេញលេញ/ 218
19. ជំទាស់នឹងការសារភាពក្លែងក្លាយ/ 220
20. ការអំពាវនាវដោយគ្មានមូលដ្ឋានចំពោះថាមពលនៃសោ/ 222
21. ការមិនច្បាស់លាស់នៃការចងនិងស្រាយរបស់សង្ឃ/ 224
22. ភាពខុសគ្នារវាងការប្រើខុស និងប្រើត្រឹមត្រូវនៃថាមពលនៃសោ/ 226
23. ការអះអាងខុសឆ្គងត្រូវលាតត្រដាង/ 228
24. ការសង្ខេប/ 229
25. ការបង្ហាញទូទៅ និងការបដិសេធនៃគោលលិខិត/ 231
26. ព្រះគ្រីស្ទបានផ្តល់ការបង់ពេញលេញ/ 233
27. គោលលិខិតសេចក្តីជំនឿរបស់គេរៀបចំបំបាត់ការគោរពដល់ព្រះគ្រីស្ទ និងការដឹងនៃរាល់ការធានាអះអាង/ 236
28. បាបតូចនិងបាបដែលនាំឱ្យស្លាប់/ 238
29. ការអត់ទោសបាបមានបញ្ចូលនូវការកាត់បន្ថយនូវការដាក់ទោស/ 241
30. ដង្ហាយពិសេសរបស់ព្រះគ្រីស្ទតែមួយអាចដកទាំងការដាក់ទោសនិងកំហុសចេញ/ 243

31. ការបកស្រាយខុសត្រូវបានបើកបង្ហាញ ៖ ការជំនុំជំរះ ការដាក់ទោស និងការកែប្រែរបស់ព្រះ/ 246
32. ការកាត់ទោសរបស់ព្រះនៅក្នុងការសងសឹកមានគោលបំណងមួយខុសគ្នាទាំងស្រុងពីការជំនុំជំរះនៅក្នុងការប្រៀនប្រដៅ ៖ ភាពខុសគ្នា/ 250
33. ការជំនុំជំរះដោយការសងសឹកមានបំណងដាក់ទោស ការជំនុំជំរះដោយការប្រដៅមានបំណងក្នុងការកែប្រែ/ 252
34. អ្នកជឿដែលឆ្លងកាត់ការវាយប្រដៅរបស់ព្រះមិនត្រូវបាក់ទឹកចិត្តឡើយ/ 254
35. ការដាក់ទោសរបស់ដាវីឌ/ 254
36. ការប្រព្រឹត្តល្មើសជាការរំដោះពីការដាក់ទោស/ 257
37. ស្ត្រីដែលធ្លាប់ជាមនុស្សមានបាប/ 259
38. គោលលិខិតរបស់រ៉ូម៉ាំងមិនអាចអះអាងពីអំណាចរបស់ឪពុកដើមនៃក្រុមជំនុំទេ/ 261
39. អ្នកសិក្សាបង្អួចការបង្រៀនរបស់បិតានៃក្រុមជំនុំ/ 262

សៀវភៅទីបី

**របៀបដែលយើងទទួលបានព្រះគុណរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ៖ ផលប្រយោជន៍មកកាន់
យើង និងឥទ្ធិពលផ្សេងទៀតដែលមកតាមក្រោយការនោះ**

ជំពូកទី 1

ការដែលនិយាយទាក់ទងនឹងព្រះគ្រីស្ទផ្តល់ប្រយោជន៍ដល់យើង ដោយកិច្ចការ ដែលអាចកំបាំងរបស់ព្រះវិញ្ញាណ

1. ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធជាចំណងដែលចង់យើងទៅនឹងព្រះគ្រីស្ទ

យើងត្រូវតែសាកល្បងលើសំណួរមួយនេះឥឡូវនេះ ។ តើយើងនឹងទទួលបាន
ប្រយោជន៍ ដែលព្រះវរបិតាប្រទានមកនៅក្នុងព្រះរាជបុត្រាទ្រង់តែមួយ—មិនមែន
ឱ្យមកសម្រាប់ការប្រើប្រាស់ផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ព្រះគ្រីស្ទឡើយ តែប្រើមកដើម្បីឱ្យទ្រង់
នឹងចម្រើនដល់អ្នកដែលក្រសិនខ្វះខាត? ទីមួយ យើងត្រូវយល់ថា បើកាលណា
ព្រះគ្រីស្ទនៅខាងក្រៅយើង ហើយយើងត្រូវបានកាត់ផ្តាច់ពីទ្រង់ នោះគ្រប់យ៉ាង
ដែលទ្រង់បានរងទុក្ខនិងបានធ្វើសម្រេចសម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់មនុស្សជាតិ
នៅតែគ្មានប្រយោជន៍និងគ្មានតម្លៃអ្វីទាំងអស់ដល់សម្រាប់យើង ។ ដូច្នេះដើម្បីនឹង
ចែករំលែកដល់យើងនូវអ្វីដែលទ្រង់បានទទួលមកពីព្រះវរបិតា ទ្រង់ត្រូវតែក្លាយ
ទៅជារបស់យើងហើយតង់នៅក្នុងយើង ។ ដោយហេតុផលនេះហើយ ទ្រង់ត្រូវ
បានហៅថា “ក្បាលរបស់យើង” [អេភេសូ 4:15] ហើយជា “កូនច្បងនៅក្នុង
ចំណោមបងប្អូន” [រ៉ូម 8:29] ។ ត្រឡប់មកវិញនោះ យើងក៏ត្រូវបាន “ផ្សំ
ទៅក្នុងទ្រង់” [រ៉ូម 11:17] ហើយត្រូវបាន “បំពាក់ដោយព្រះគ្រីស្ទ” [កាឡាទី
3:27] ។ ដោយសារ ដូចដែលខ្ញុំបាននិយាយរួចហើយថា អ្វីដែលទ្រង់មាននឹង
គ្មានប្រយោជន៍សម្រាប់យើងសោះ លុះត្រាតែយើងបានក្លាយជាខ្លួនតែមួយ
ជាមួយនឹងទ្រង់ ។ ជាការពិតដែលយើងនឹងទទួលបានការនេះដោយសារសេចក្តី
ជំនឿ ។ តែ ក្នុងកាលដែលយើងឃើញថា មិនមែនទទួលយកទាំងអស់ដោយ

មិនពិចារណាថា ការប្រកបជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទដែលផ្តល់មកតាមរយៈដំណឹងល្អ នោះទេ ហេតុផលបានបង្រៀនយើងឱ្យឡើងទៅខ្ពស់ឡើង ហើយសាកល្បងទៅ ក្នុងអាទិកំបាំងថាមពលនៃព្រះវិញ្ញាណ ដែលដោយសារទ្រង់យើងបានរីករាយនឹង ព្រះគ្រីស្ទនិងផលប្រយោជន៍ផ្សេងៗជាបន្តបន្ទាប់ទៀត ។

មុននេះខ្ញុំបានពិភាក្សាពីភាពជាព្រះអស់កល្បនិងលក្ខណៈសម្បត្តិរបស់ព្រះវិញ្ញាណ ។ ពេលនេះ ចូរយើងស្តាប់ស្តាប់នឹងចំណុចនេះ ៖ ថាព្រះគ្រីស្ទក៏ “បានមកដោយ ទឹកហើយនិងឈាម” ដើម្បីឱ្យព្រះវិញ្ញាណបានធ្វើជាសាក្សីដល់ទ្រង់ [យ៉ូហានទី១ 5:5-7] មិនដូច្នោះទេ សេចក្តីសង្គ្រោះដែលផ្តល់មកតាមរយៈទ្រង់ នឹងតេចចេញ ពីយើង ។ គឺប្រៀបដូចទៅនឹងសក្ខីភាពនៅក្នុងស្ថានសួគ៌មានបីគឺ ព្រះវរបិតា ព្រះបន្ទូល និងព្រះវិញ្ញាណ-ដូច្នេះមានសក្ខីភាពបីនៅលើផែនដីផងដែរ ៖ ទឹក ឈាម និងព្រះវិញ្ញាណ [យ៉ូហានទី១ 5:7-8] ។ គឺមានហេតុផលដែលល្អក្នុង កាលដែលលើកមកដដែលៗនូវ “ទីបន្ទាល់របស់ព្រះវិញ្ញាណ” ជាទីបន្ទាល់ដែល យើងមានអារម្មណ៍ថាដូចជាបានធ្លាក់ទុកដូចជាត្រានៅក្នុងចិត្តរបស់យើង ជាមួយនឹងលទ្ធផលដែលវាបានបោះត្រាចំណាំការលាងសំអាតនិងយញ្ញបូជារបស់ ព្រះគ្រីស្ទ ។ ដោយហេតុផលនេះ ពេត្រុសក៏បាននិយាយថា អ្នកជឿត្រូវបាន “រើសមកនៅក្នុងការបន្ទុកដោយព្រះវិញ្ញាណទៅកាន់ការស្តាប់បង្គាប់និងការត្រ លាស់មកដោយលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ” [ពេត្រុសទី១ 1:2] ។ ដោយនិយាយ ពាក្យនេះ គាត់ពន្យល់ថា ដើម្បីឱ្យការបង្ហូរនូវលោហិតដ៏បរិសុទ្ធមិនត្រូវបាន បាត់បង់ឥទ្ធិពល នោះព្រលឹងរបស់យើងនឹងត្រូវបានលាងសម្អាតដោយទឹកអាទិ កំបាំងនៃព្រះវិញ្ញាណ ។ ដោយសារហេតុផលតែមួយ ប៉ុលក៏បាននិយាយពីការ សម្អាតនិងការរាប់ជាសុចរិត ថាយើងទទួលបានការទាំងពីរ “នៅក្នុងព្រះនាម

ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទនិងក្នុងព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះនៃយើង” [កូរិនថូសទី១ 6:11] ។ សរុបមក ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធជាចំណងដែលព្រះគ្រីស្ទបានរួបរួមយើងទៅនឹងអង្គទ្រង់ដោយមានប្រសិទ្ធិភាព ។ ដោយសារការនេះ យើងសំដៅទៅលើអ្វីដែលយើងបានបង្រៀននៅក្នុងសៀវភៅមុនស្តីពីការចាក់ប្រេងតាំង ។

2. របៀបនិងហេតុផលដែលព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានផ្តល់មកជាមួយនឹងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ

តែ ដើម្បីនឹងទទួលបានគំនិតច្បាស់លាស់ពីការនេះ ដែលសាកសមនឹងការសង្កេតនោះ យើងត្រូវរក្សាទុកនៅក្នុងគំនិតថាព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានផ្តល់មកជាមួយនឹងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៅក្នុងវិធីដែលពិសេស ៖ នោះគឺ ការបំបែកយើងចេញពីលោកិយ ហើយដើម្បីប្រមូលយើងទៅក្នុងសង្ឃឹមពីមរតកនៅអស់កល្បជានិច្ចវិញ ។ ដូច្នេះហើយ ទ្រង់ត្រូវបានហៅថា “ព្រះវិញ្ញាណនៃសេចក្តីបន្ទុក” [ថែស្សាឡូនិចទី២ 2:13; ពេត្រុសទី១ 1:2; រ៉ូម1:4] ដោយសារទ្រង់មិនត្រឹមតែធ្វើឱ្យយើងជឿនិងចម្រើនយើងដោយអំណាចចេស្តាទូទៅនោះទេ តែទ្រង់ក៏ជាបូសគល់និងជាគ្រាប់ពូជនៃជីវិតខាងស្ថានសួគ៌នៅក្នុងយើងផងដែរ ។ ទៅកាន់នគរបស់ព្រះគ្រីស្ទ នោះហោរាបានផ្តល់ចំណងជើងដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ពីពេលវេលា នៅពេលដែលមានការចាក់បង្ហូរមកនូវព្រះវិញ្ញាណយ៉ាងបរិបូរណ៍ថែមទៀត ។ មានបន្ទូលមួយនៅក្នុងយ៉ូអែលដែលគួរឱ្យកត់សម្គាល់ខ្លាំងជាងគេ “ក្រោយគ្រានោះ អញនឹងចាត់វិញ្ញាណរបស់អញទៅលើគ្រប់ទាំងមនុស្ស” [2:28] ។ បើទោះជាហោរាហាក់ដូចជាមានដែនកំណត់ខាងអំណោយរបស់ព្រះវិញ្ញាណនៅក្នុងតំណែងជាហោរាក៏ដោយ នៅក្រោមរូបភាពនេះ គាត់បានផ្តល់ទិសម្តងថា នៅក្នុងការ

បើកសម្តែងព្រះវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់ ព្រះនឹងធ្វើឱ្យសិស្សដែលពីមុននោះខ្វះខាតនិង ទទេរខាងគោលលិទ្ធិនៃស្ថានសួគ៌ ។

លើសពីនោះទៀត ព្រះវរបិតាផ្តល់ដល់យើងនូវព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដោយយល់ដឹង ព្រះនាមរបស់បុត្រាទ្រង់ ហើយបានផ្តល់ភាពពេញបរិបូរណ៍នៃព្រះវិញ្ញាណដល់ ព្រះរាជបុត្រា ឱ្យបានធ្វើជាអ្នកដឹកនាំនិងចាត់ចែងលើសេចក្តីសប្បុរសរបស់ទ្រង់ ។

ដោយសារហេតុផលនេះ វិញ្ញាណជូនកាលត្រូវបានហៅថា “ព្រះវិញ្ញាណរបស់ ព្រះវរបិតា” ហើយជូនកាល “ព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះរាជបុត្រា” ប៉ុលនិយាយថា “តែបើព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះស្ថិតក្នុងខ្លួនអ្នករាល់គ្នា នោះអ្នករាល់គ្នាមិននៅខាង សាច់ឈាមទៀតទេ គឺនៅខាងវិញ្ញាណវិញ ប៉ុន្តែបើអ្នកណាគ្មានព្រះវិញ្ញាណរបស់ ព្រះគ្រីស្ទ អ្នកនោះមិនមែនជារបស់ផងទ្រង់ទេ” (រ៉ូម 8:9) ។ ដូច្នេះគាត់បាន ធ្វើឱ្យសង្ឃឹមរស់ឡើងនៃការបង្កើតជាថ្មីយ៉ាងពេញលេញ “មួយទៀត បើព្រះ វិញ្ញាណនៃព្រះអង្គ ដែលបានប្រោសឱ្យព្រះយេស៊ូវរស់ពីស្លាប់ឡើងវិញ ទ្រង់ សណ្ឋិតក្នុងខ្លួនអ្នករាល់គ្នា នោះព្រះអង្គនោះឯង ដែលបានប្រោសឱ្យព្រះគ្រីស្ទ រស់ពីស្លាប់ឡើង ទ្រង់នឹងប្រោសរូបកាយនៃអ្នករាល់គ្នាដែលទៀងនឹងស្លាប់ ឱ្យ មានជីវិតឡើងវិញដែរដោយសារព្រះវិញ្ញាណទ្រង់ដែលសណ្ឋិតនៅក្នុងខ្លួនអ្នករាល់ គ្នា” (រ៉ូម 8:11) ។ ដោយសារគ្មានអ្វីដែលមិនសមស្របនៅក្នុងការរៀបរាប់ពី ការសរសើរដល់ព្រះវរបិតាដោយសារតែអំណោយទានទាំងនោះ ដែលទ្រង់ជាអ្នក និពន្ធ តែការដែលរៀបរាប់ពីអំណាចដូចគ្នាពីអង្គព្រះគ្រីស្ទ ដែលអំណោយទាន របស់ព្រះវិញ្ញាណបានដាក់ទុកនៅក្នុងទ្រង់ដើម្បីនឹងផ្តល់ដល់រាស្ត្រទ្រង់ ។

ដោយសារហេតុផលនេះទ្រង់បានអញ្ជើញអស់អ្នកដែលស្រេកឱ្យមករកទ្រង់

ហើយផឹកចុះ [យ៉ូហាន 7:37] ។ ហើយប៉ុលបានបង្រៀនថាព្រះវិញ្ញាណត្រូវបានផ្តល់ដល់គ្រប់គ្នា “តាមខ្នាតអំណោយទាននៃព្រះគ្រីស្ទ” [អេភេសូ 4:7] ។ ហើយយើងត្រូវដឹងថា ទ្រង់ជា “ព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះគ្រីស្ទ” មិនមែនដោយសារព្រះគ្រីស្ទ ជាព្រះបន្ទូលអស់កល្បរបស់ព្រះ ដែលត្រូវបានភ្ជាប់នៅក្នុងព្រះវិញ្ញាណដូចគ្នានឹងព្រះវរបិតា តែក៏មកពីលក្ខណៈរបស់ទ្រង់ជាព្រះដែលផ្សះផ្សាផងដែរ ។ ដ្បិតទ្រង់នឹងបានយាងមកយើងដោយអសារឥតការប្រសិនបើទ្រង់មិនត្រូវបានបំពាក់ដោយអំណាចចេស្ដានេះទេ ។ ក្នុងន័យនេះទ្រង់ត្រូវបានហៅថា “អ័ដាមទីពីរ” ដែលត្រូវបានប្រទានមកពីស្ថានសួគ៌ទុកដូចជា “ព្រះវិញ្ញាណដែលផ្តល់ជីវិត” [កូរិនថូសទី១ 14:45] ។ ជីវិតដែលប្លែកពិសេសដែលព្រះរាជបុត្រាព្រះបានបើកសម្តែងនៅក្នុងអង្គទ្រង់ផ្ទាល់ដូច្នេះពួកគេនឹងបានក្លាយទៅតែមួយជាមួយនឹងទ្រង់ ប៉ុលបានទាញភាពផ្ទុយគ្នានឹងជីវិតតាមធម្មជាតិដែលទូទៅសម្រាប់មនុស្សទុច្ចរិតផងដែរ ។ ដូច្នេះ គាត់បានសួរថា “ព្រះគុណ...របស់ព្រះគ្រីស្ទនិងសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ” សម្រាប់អ្នកជឿ ក្នុងពេលតែមួយគឺដើរទន្ទឹមគ្នា “ការរួមចំណែកនៅក្នុង...ព្រះវិញ្ញាណ” [កូរិនថូសទី ២ 13:14] ដែលគ្មាននរណាម្នាក់អាចភ្នក់សេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះ ឬផលប្រយោជន៍របស់ព្រះគ្រីស្ទក្រៅពីការនោះបានឡើយ ។ ដូចដែលគាត់បាននិយាយនៅក្នុងបទគម្ពីរផ្សេងទៀតថា “ពីព្រោះសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ បានផ្សាយមកសព្វក្នុងចិត្តយើងរាល់គ្នា ដោយសារព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដែលព្រះបានប្រទានមកយើងហើយ” [រ៉ូម 5:5] ។

3. នាមរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៅក្នុងបទគម្ពីរ

ហើយនៅទីនេះពិតជាមានប្រយោជន៍ក្នុងការសម្គាល់ ថានាមនានាត្រូវបានប្រើសម្រាប់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៅក្នុងគម្ពីរមានអ្វីខ្លះ នៅក្នុងការចាប់ផ្តើមនិងការធ្វើឱ្យថ្មីឡើងទាំងស្រុងនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើងដែលស្ថិតនៅក្នុងការពិភាក្សា ។

ទីមួយ ទ្រង់ត្រូវបានហៅថា "ព្រះវិញ្ញាណនៃការរើសជាកូនចិញ្ចឹម" ដោយសារទ្រង់ជាសាក្សីមកដល់យើងពីសេចក្តីសប្បុរសរបស់ព្រះ ដែលព្រះវរបិតាបានអោបក្រសោបយើងនៅក្នុងព្រះរាជបុត្រាតែមួយរបស់ទ្រង់ ឱ្យបានធ្វើជាព្រះវរបិតាដល់ពួកយើង ។ ហើយទ្រង់បានលើកទឹកចិត្តយើងឱ្យមានការទុកចិត្តនៅក្នុងការអធិស្ឋាន ។ ការពិតនោះ ទ្រង់ផ្គត់ផ្គង់គ្រប់ព្រះបន្ទូល ដើម្បីឱ្យយើងស្រែកទូលទ្រង់ដោយមិនខ្លាចសោះថា "អាបា ព្រះវរបិតា!" [រ៉ូម 8:15; កាឡាទី 4:6] ។

ដោយហេតុផលតែមួយនោះ ទ្រង់ត្រូវបានហៅថា "ការធានា និងជាត្រា" នៃមរតករបស់យើង [កូរិនថូសទី២ 1:22; អេភេសូ 1:14] ដោយសារមកពីស្ថានសួគ៌ទ្រង់ក៏បានផ្តល់ជីវិតមកដល់យើង នៅក្នុងការធ្វើធម្មយាត្រានៅក្នុងលោកិយនិងដែលដូចមនុស្សស្លាប់ ដើម្បីនឹងផ្តល់ការធានាដល់យើងថា សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើងគឺមានសុវត្ថិភាពនៅក្នុងការរក្សាដ៏មាំមួនរបស់ព្រះ ។ ទ្រង់ក៏ត្រូវបានហៅថា "ជីវិត" ដោយសារសេចក្តីសុចរិត [រ៉ូម 8:10] ។

ដោយសារការស្រាយដោយព្រះវិញ្ញាណដោយសារសម្ងាត់នេះ បានធ្វើឱ្យយើងបង្កើតផលចេញត្រូវជាសេចក្តីសុចរិត ។ តាមនោះដែរ ជាញឹកញាប់ទ្រង់ត្រូវបានហៅថា "ទឹក" ដូចនៅក្នុងអេសាយ "ហ៊ីយ អស់អ្នកដែលស្រែកអើយ ចូរមកឯទីទឹកចុះ" [អេសាយ 55:1] ។ ហើយ "ដ្បិតអញនឹងចាក់ទឹកទៅលើអ្នកណាដែលកំពុងស្រែក ព្រមទាំងបង្ហូរទឹកទៅលើដីហូតហែងផង អញនឹងចាត់ព្រះ

វិញ្ញាណអញទៅលើ ពូជពង្សរបស់ឯង” [អេសាយ 44:3] សម្រាប់ឧតម្ភីរទាំងនេះដែលជាពាក្យរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ត្រូវបានលើកយកមកខាងលើបានឆ្លើយតបថា “ប្រសិនបើអ្នកណាស្រេក ចូរមកឯខ្ញុំចុះ” [យ៉ូហាន 7:37] ។ បើទោះជាជួនកាលទ្រង់ត្រូវបានហៅដូច្នេះ ដោយសារចេស្ដារបស់ទ្រង់ដែលសម្អាត និងបន្សុត ដូចជានៅក្នុងអេសេគាល ដែលព្រះអម្ចាស់បានសន្យាថា “ទឹកស្អាត” ដែលទ្រង់យើងប្រើដើម្បី “លាងស្នាមប្រឡាក់ឱ្យអស់” ចេញពីវាស្រ្តរបស់ទ្រង់ [36:25] ។

ចេញពីសេចក្តីពិតដែលទ្រង់បានធ្វើឱ្យដូចដើមវិញ និងបំប៉ននៅក្នុងថាមពលនៃជីវិតអស់អ្នកដែលបានទទួលនូវប្រភពទឹកនៃព្រះគុណ ទ្រង់ទទួលបាននាមថា “ប្រេង” និង “ការចាត់ប្រេងតាំង” [យ៉ូហានទី១ 2:20, 27]

ម្យ៉ាងទៀត កម្ដៅយ៉ាងដាច់លាប់ និងដុតបញ្ឆេះសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាដែលអាក្រក់ និងមិនត្រឹមត្រូវរបស់យើងចេញ ទ្រង់បញ្ឆេះចិត្តយើងដោយសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ និងដោយការថ្វាយបង្គំដោយស្មោះស្ម័គ្រ ។ ចេញពីឥទ្ធិពលទាំងនេះ មកលើយើង ទ្រង់ក៏ត្រូវបានហៅដោយត្រឹមត្រូវថា “ភ្លើង” [លូកា 3:16] ។

និយាយដោយខ្លី ទ្រង់ត្រូវបានរៀបរាប់ថាជា “ប្រភពទឹក” [យ៉ូហាន 4:14] ជាកន្លែងដែលគ្រប់ទាំងសេចក្តីបរិបូណ៌នៃស្ថានសួគ៌ហូរចេញមកកាន់យើង ។ ឬជា “ព្រះហស្តរបស់ព្រះ” [កិច្ចការ 11:21] ដែលទ្រង់បានបង្ហាញចេស្ដារបស់ទ្រង់ ។ គឺដោយសារតែការបើកសម្តែងនូវព្រះចេស្ដាទ្រង់ ទ្រង់ក៏បានដកដង្ហើមជីវិតរបស់ព្រះនៅក្នុងយើង ដែលយើងលែងដំណើរការដោយខ្លួនយើងទៀតហើយ តែត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយសកម្មភាពរបស់ទ្រង់និងការនាំរបស់ទ្រង់វិញ ។ ដូច្នេះហើយ

គ្រប់ទាំងសេចក្តីល្អណាដែលមាននៅក្នុងយើងសុទ្ធតែជាផលផ្លែនៃព្រះគុណទ្រង់ ។
ហើយបើមិនមានទ្រង់ អំណោយទានរបស់យើងជាសេចក្តីងងឹតខាងគំនិតនិងសេ
ចក្តីស្លាកប្រាកដក្នុងចិត្តវិញ [កាឡាទី 5:19-21] ។

ដូចដែលបានពន្យល់មកច្បាស់ៗហើយ ទាល់តែគំនិតរបស់យើងត្រូវបានដឹកនាំ
ដោយព្រះវិញ្ញាណ បើនិយាយទៅ នោះព្រះគ្រីស្ទនឹងនៅស្ងៀម ពីព្រោះយើង
គ្រាន់តែគិតថាទ្រង់នៅខាងក្រៅខ្លួនយើង—ការពិតទៅនៅឆ្ងាយពីយើង ។¹ យើង
ដឹងថែមទៀតថា ទ្រង់ផ្តល់ប្រយោជន៍ដល់តែអ្នកណាដែលមាន “ក្បាល” ជា
ទ្រង់ប៉ុណ្ណោះ [អេភេសូ 4:15] សម្រាប់ពួកគេទ្រង់ជា “កូនច្បងក្នុងចំណោម
បងប្អូន” [រ៉ូម 8:29] ហើយជាចុងក្រោយអ្នកដែល “បានបំពាក់ដោយទ្រង់”
[កាឡាទី 3:27] ។ ការរូបរួមនេះតែមួយបានអះអាងថា តាមដែលយើងដឹងទៅ
ទ្រង់មិនបានយាងមកជាមួយនឹងនាមថាជាព្រះសង្គ្រោះដោយឥតប្រយោជន៍នោះ
ទេ ។ តាមគោលបំណងតែមួយនោះដែលត្រូវបានប្រើនៅក្នុងការរៀប
អាពាហ៍ពិពាហ៍ដែលបរិសុទ្ធ ដោយសារការនោះយើងត្រូវបានបង្កើតទៅជាសាច់
និងឆ្អឹងរបស់ទ្រង់ [អេភេសូ 5:30] ហើយក្លាយជាខ្លួនតែមួយជាមួយនឹងទ្រង់ ។
ដោយសារព្រះគុណនិងចេស្តារបស់ព្រះវិញ្ញាណតែមួយ នោះយើងត្រូវបានក្លាយ
ជាសមាជិករបស់ទ្រង់ ដើម្បីនឹងរក្សាយើងនៅក្រោយអង្គទ្រង់ ហើយត្រឡប់មក
វិញត្រូវទទួលបានទ្រង់មកផង ។

4. សេចក្តីជំនឿជាកិច្ចការរបស់ព្រះវិញ្ញាណ

តែសេចក្តីជំនឿជាកិច្ចការដែលសំខាន់របស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ ជាលទ្ធផល ពាក្យនេះជាទូទៅត្រូវបានប្រើដើម្បីនឹងបង្ហាញពីចេតនានិងកិច្ចការរបស់ទ្រង់ នៅ ក្នុងទំហំធំ សំដៅទៅលើវាពីព្រោះដោយសារតែសេចក្តីជំនឿតែមួយដែលទ្រង់បាន នាំយើងទៅកាន់ពន្លឺនៃដំណឹងល្អ ដូចជាលោកយ៉ូហានបង្រៀនថា ៖ សម្រាប់អ្នក ដែលជឿ នោះនឹងទទួលបានសិទ្ធិធ្វើជាបុត្ររបស់ព្រះ មិនមែនកើតមកតាមសាច់ ឈាមទេ តែកើតចេញមកពីព្រះ [យ៉ូហាន 1:12-13] ។ ការដែលបែងចែកព្រះ ខុសពីសាច់និងឈាម ទ្រង់ប្រកាសថាវាជាអំណោយទានដ៏អស្ចារ្យ គឺអ្នកដែល នៅជាប់នឹងភាពគ្មានជំនឿនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ បានទទួលព្រះគ្រីស្ទដោយសេចក្តី ជំនឿ ។ ការដែលស្រដៀងនេះគឺការឆ្លើយតបរបស់ព្រះគ្រីស្ទថា ៖ “ដ្បិតមិន មែនសាច់ឈាមដែលបានសម្តែងឱ្យអ្នកស្គាល់ទេ គឺព្រះវរបិតានៃខ្ញុំដែលគង់នៅ ស្ថានសួគ៌វិញ” [ម៉ាថាយ 16:17] ។ ពេលនេះខ្ញុំនិយាយពាក់ព័ន្ធនឹងការនេះ បន្តិច ពីព្រោះខ្ញុំបានរៀបរាប់ពីការនេះយ៉ាងវែងនៅផ្នែកផ្សេងទៀតរួចទៅហើយ ។ ការនិយាយរបស់លោកប៉ូលក៏ដូចគ្នានេះផងដែរ ដែលក្រុមជំនុំអេភេសូក៏ដូច គ្នា “នោះទ្រង់ក៏ដៅចំណាំដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដែលបានសន្យា” [អេភេសូ 1:13] ។ លោកប៉ូលបានបង្ហាញថាព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធជាត្រូនៅខាងក្នុងខ្លួន ដោយសារតែចេតនារបស់ទ្រង់ទើបសេចក្តីសន្យានៃសេចក្តីសង្គ្រោះប្រាប់ចូលនៅ ក្នុងគំនិតរបស់យើង មិនដូច្នោះទេសេចក្តីសង្គ្រោះនោះនឹងទៅតាមខ្យល់ និងមក ប៉ះត្រចៀករបស់យើងប៉ុណ្ណោះ ។ ស្រដៀងគ្នានោះ ត្រង់កន្លែងដែលគាត់ និយាយថាក្រុមជំនុំថែសូរាឡូនិកត្រូវបានជ្រើសរើសមកដោយសារព្រះ “ដោយសារព្រះវិញ្ញាណទ្រង់ ញែកចេញជាបរិសុទ្ធ ហើយដោយមានចិត្តជឿ” [ថែសូរាឡូនិកទី២ 2:13] គាត់បានព្រមានយើងដោយខ្លីថា សេចក្តីជំនឿផ្ទាល់

មិនមានប្រភពមកពីណាទៀតក្រៅពីព្រះវិញ្ញាណឡើយ ។ យ៉ូហានពន្យល់ការនេះ ច្បាស់ថែមទៀតថា ៖ “យើងដឹងថាទ្រង់គង់នៅក្នុងយើង ដោយសារព្រះវិញ្ញាណ ដែលទ្រង់ប្រទានមក” [យ៉ូហានទី១ 3:24] ។ ដូចគ្នានោះ “គឺយ៉ាងនោះដែល យើងដឹងថា យើងនៅជាប់ក្នុងទ្រង់ ហើយទ្រង់គង់នៅក្នុងយើង ពីព្រោះទ្រង់ បានប្រទានព្រះវិញ្ញាណទ្រង់មកយើងដែរ” [យ៉ូហានទី១ 4:13] ដូច្នេះ ព្រះគ្រីស្ទ បានសន្យានឹងសិស្សទ្រង់ពី “ព្រះវិញ្ញាណនៃសេចក្តីពិត ដែលលោកិយមិនអាច ទទួលបានឡើយ” [យ៉ូហាន 14:17] ដែលពួកគេនឹងអាចទទួលបានប្រាជ្ញាខាង ស្ថានសួគ៌ ។ ដែលតាមតំណែងដែលសាកសមរបស់ព្រះវិញ្ញាណ នោះទ្រង់បាន រៀបចំកិច្ចការក្នុងការនាំមកកាន់គំនិត នូវការដែលទ្រង់បានបង្រៀនដោយព្រះឱ ស្សទ្រង់ ។ ដ្បិតពន្លឺនឹងត្រូវផ្តល់ដល់អ្នកដែលមើលមិនឃើញជាអសារឥតការ ដែលមានព្រះវិញ្ញាណនៃចំណេះដឹងហើយ [យ៉ូហ 20:3] មិនត្រូវបានបើកភ្នែកនៃ គំនិតនោះ ។ ជាលទ្ធផល ត្រូវនឹងត្រូវបានហៅយ៉ាងត្រឹមត្រូវថាជា សោដែល បើកកំណាញ់នៃនគរស្ថានសួគ៌ដល់យើង [វិវរណៈ 3:7] ។ ហើយការបើកសម្តែង ភាពច្បាស់លាស់នៃចក្ខុរបស់យើង ។ លោកប៉ូលបានណែនាំពី “ព័ន្ធកិច្ចនៃព្រះ វិញ្ញាណ” យ៉ាងខ្លាំង ។ [កូរិនថូសទី២ 3:6] ហេតុផលដែលត្រូវស្រែកដោយឥត ប្រយោជន៍ទេ ប្រសិនបើព្រះគ្រីស្ទផ្ទាល់ ជាអ្នកគ្រប់គ្រងសាលា មិនបានណាំ យកអស់អ្នកដែលព្រះវរបិតាបានប្រទានមកដោយសារព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនោះទេ [យ៉ូហាន 6:44; 12:32; 17:6] ។ យើងបាននិយាយថាសេចក្តីសង្គ្រោះដែល ឥតខ្ចោះត្រូវបានរកឃើញនៅក្នុងអង្គព្រះគ្រីស្ទ ។ ដូចគ្នានោះ ដែលយើងនឹង បានក្លាយជាអ្នករួមចំណែកផង “ទ្រង់ជ្រមុចយើងនៅក្នុងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនិង ភ្លើង” [លូកា 3:16] នាំយើងទៅក្នុងពន្លឺនៃសេចក្តីជំនឿនៅក្នុងដំណឹងល្អរបស់

ទ្រង់ ហើយក៏បានធ្វើឱ្យយើងបានកើតជាថ្មី ដែលយើងនឹងបានក្លាយជាថ្មីឡើង
[កូរិនថូសទី២ 5:17] ។ ហើយទ្រង់បានបន្សុតយើង ដកចេញនូវភាព
ស្នាក់គ្រាកខាងលោកិយ ទុកជាព្រះវិហារបរិសុទ្ធដល់ព្រះ [កូរិនថូសទី១ 3:16-
17; 6:19; កូរិនថូសទី២ 6:16; អេភេសូ 2:21] ។

ជំពូក 2

សេចក្តីជំនឿ ៖ អត្ថន័យរបស់ព្រះដែលដាក់មក និង លក្ខណៈរបស់វាត្រូវបាន
ពន្យល់

(កម្មវត្ថុនៃសេចក្តីជំនឿគឺជាព្រះគ្រីស្ទ 1)

1. តែវាងាយស្រួលទេដើម្បីយល់ពីការទាំងនេះបន្ទាប់ពីដឹងអត្ថន័យច្បាស់
លាស់នៃសេចក្តីជំនឿដែលត្រូវបានបង្ហាញមកនោះ ដើម្បីនឹងធ្វើឱ្យអ្នកអានអាច
នឹងចាប់បាននូវកម្លាំងនិងធម្មជាតិរបស់វា ។ នៅទីនេះយើងអាចនឹងលើកយក
នូវអ្វីដែលបានពន្យល់រួចហើយមក ៖ ទីមួយ ព្រះបានលាតត្រដាងដល់យើងនៅ
ក្នុងក្រឹត្យវិន័យពីអ្វីដែលយើងត្រូវធ្វើ ។ ហើយប្រសិនបើយើងធ្វេសប្រហែសមិន
បានធ្វើការណាមួយនោះ ការដាក់ទោសដ៏គួរឱ្យភ័យខ្លាចនៃសេចក្តីស្លាប់ជាអស់
កល្ប ដែលត្រូវបានប្រកាសនោះនឹងមកលើយើង ។ ទីពីរ វាមិនត្រឹមតែពិបាក
ទេ តែវាហួសលើសពីកម្លាំងរបស់យើងផង ហើយក៏លើសពីសមត្ថភាពរបស់យើង
ក្នុងការសម្រេចតាមក្រឹត្យវិន័យដោយសំបុត្រនោះផង ។ ដូច្នេះ ប្រសិនបើយើង
គ្រាន់តែសម្លឹងមើលមកខ្លួនយើង ហើយសញ្ជឹងគិតពីលក្ខខណ្ឌអ្វីដែលយើងសម
នឹងទទួល នោះនឹងមិនមានតម្រុយនៃសង្ឃឹមល្អអ្វីនៅសល់នោះឡើយ ។ តែនឹង
ត្រូវបោះបង់ចោលដោយសារព្រះ នោះយើងនឹងត្រូវដេកនៅក្នុងសេចក្តីស្លាប់អស់
កល្បជានិច្ច ។ ទីបី វាត្រូវបានពន្យល់មកថា នៅមានផ្លូវនៃការរំដោះឱ្យរួច
ដែលនឹងរំដោះយើងចេញពីសេចក្តីវិនាសដ៏លំបាកនេះ ៖ ការលេចមករបស់ព្រះ
គ្រីស្ទ ជាព្រះអង្គសង្គ្រោះ ដែលដោយសារព្រះហស្តទ្រង់ ព្រះវរបិតានៃស្ថានសួគ៌
បានអាណិតអាសូរយើងដោយចេញពីសេចក្តីសប្បុរសនិងសេចក្តីមេត្តាដ៏ពិត

ដែលទ្រង់មានបំណងនឹងជួយយើង ។ ប្រសិនបើ ដោយសេចក្តីជំនឿមាំមួន
នោះយើងនឹងអាបក្រសោបសេចក្តីមេត្តានេះ និងសម្រាកក្នុងវាជាមួយនឹងសេច
ក្តីសង្ឃឹមដ៏រឹងមាំ ។

តែពេលនេះយើងត្រូវពិនិត្យលើសេចក្តីជំនឿនេះ ថានឹងគួរទៅជាយ៉ាងណា ដែល
ដោយសារសេចក្តីជំនឿនេះមនុស្សត្រូវបានរាប់ជាកូនចិញ្ចឹមរបស់ព្រះមកធ្វើជា
បុត្ររបស់ទ្រង់ ដែលនឹងមកកាន់មរដកនគរស្ថានសួគ៌ ក្នុងការដែលវា
ច្បាស់លាស់ថា មិនមានគំនិតឬការបញ្ចុះបញ្ចូលណាដែលអាចនាំយកការអស្ចារ្យ
មកបាននោះឡើយ ។ ហើយយើងត្រូវពិនិត្យរិច្ចយនិងស៊ើបសង្កេតពីបុគ្គលិកកូ
ណៈពិតនៃសេចក្តីជំនឿដោយការយកចិត្តទុកដាក់បំផុត និងដោយជំនឿ
ដោយសារមានមនុស្សជាច្រើនយល់ខុសយ៉ាងគ្រោះថ្នាក់បំផុតនៅសព្វថ្ងៃនេះពីទ
ស្សនៈនេះ ។ ការពិតនោះ មនុស្សជាច្រើននៅពេលដែលស្តាប់ឮពីការនេះ មិន
យល់អ្វីជ្រៅជាងការយល់ស្របសាមញ្ញៗទៅកាន់ប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់ដំណឹងល្អនោះ
ទេ ។ ការពិតទៅ នៅពេលដែលសេចក្តីជំនឿត្រូវបានពិភាក្សានៅក្នុងសាលា
ពួកគេតែងតែហៅព្រះថាជាកម្មវត្ថុនៃសេចក្តីជំនឿ ហើយដោយមានគិតវែងឆ្ងាយ
ផង ដូចដែលយើងបាននិយាយនៅកន្លែងណាម្តងរួចទៅហើយ ដឹកនាំព្រលឹង
ដែលវេទនាឱ្យត្រូវទាសចេញឆ្ងាយ ជាជាងការដែលនាំពួកគេទៅកាន់គោលដៅ
ចុងក្រោយបំផុត ។ ដោយសារក្នុងកាលដែល “ព្រះគង់នៅក្នុងទីដែលមិនទៅ
ដល់ពន្លឺ” [ធីម៉ូថេទី១ 6:16] ព្រះគ្រីស្ទត្រូវក្លាយជានៅកណ្តាលរបស់យើង ។
ដូច្នេះទ្រង់បានហៅអង្គទ្រង់ថា “ពន្លឺនៃលោកិយ” [យ៉ូហាន 8:12] ហើយនៅ
កន្លែងផ្សេងទៀតថា “ជាផ្លូវ ជាសេចក្តីពិត ហើយជាជីវិត” ដោយសារមិនមាន
អ្នកណាមកកាន់ព្រះវរបិតាដែលជា “ប្រភពនៃជីវិត” ឡើយ [ទំនុកដំកើង

36:9] លើកលែងតែតាមរយៈទ្រង់ [យ៉ូហាន 14:6] ដោយសារមានតែទ្រង់មួយ ប៉ុណ្ណោះដែលស្គាល់ព្រះវរបិតា ហើយបន្ទាប់មកអស់ទាំងអ្នកជឿដែលចង់បង្ហាញ ព្រះវរបិតាដល់ពួកគេ [លូកា 10:22] ។ នៅផ្នែកនេះ លោកប៉ុលបានប្រកាស ថា គ្មានការអ្វីដែលមានតម្លៃជាងការដែលស្គាល់ព្រះគ្រីស្ទនោះទេ [កូរិនថូសទី ១ 2:2] ។ នៅក្នុងកិច្ចការជំពូក២០ គាត់បានភ្ជាប់ថាគាត់បានអធិប្បាយពី “សេចក្តីជំនឿនៅក្នុង...ព្រះគ្រីស្ទ” [ខ 21] ។ ហើយនៅក្នុងបទគម្ពីរផ្សេង ទៀត គាត់និយាយពីព្រះគ្រីស្ទមានបន្ទូលថា “ខ្ញុំបានញែកអ្នកចេញពីបណ្តាជន និងពីសាសន៍ដទៃ ដើម្បីនឹងចាត់អ្នកឱ្យទៅឯគេរិញ...ដើម្បីឱ្យគេបានរួចពីបាប ហើយបានទទួលមរណភាព ជាមួយនឹងពួកអ្នកដែលបានញែកជាបរិសុទ្ធ ដោយសារ សេចក្តីជំនឿជឿដល់ខ្ញុំ ។” [កិច្ចការ 26:17-18] ។ ហើយប៉ុលបានធ្វើបន្ទាល់ ថា សិរីល្អរបស់ព្រះបានលេចមកឱ្យយើងឃើញនៅក្នុងអង្គទ្រង់ ឬការដែលដូច នោះ ដែលចំណេះដឹងដែលបំភ្លឺដោយសារសិរីល្អនៃព្រះបានចែងចាំងនៅក្នុងព្រះ ភ័ក្ត្ររបស់ទ្រង់ [កូរិនថូសទី២ 4:6] ។

ជាក់ស្តែង វាជាការពិតថា សេចក្តីជំនឿសម្លឹងមើលទៅកាន់ព្រះតែមួយ ប៉ុណ្ណោះ ។ ប៉ុន្តែត្រូវបន្ថែមការនេះថា “ការដែលស្គាល់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ មួយ អង្គដែលទ្រង់បានបញ្ជូនមក” [យ៉ូហាន 17:3] ។ ដ្បិតព្រះអម្ចាស់អាចនឹងនៅ លាក់កំបាំងឆ្ងាយដដែល ប្រសិនបើពន្លឺរបស់ព្រះគ្រីស្ទមិនបានចាំងមកលើយើង នោះទេ ។ ដោយសារគោលបំណងនេះ ព្រះវរបិតាបានដាក់នៅក្នុងព្រះរាជ បុត្រាទ្រង់តែមួយ គ្រប់យ៉ាងដែលទ្រង់ត្រូវបង្ហាញពីអង្គទ្រង់នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ដើម្បីឱ្យព្រះគ្រីស្ទ ដោយការទំនាក់ទំនងផលប្រយោជន៍របស់ព្រះវរបិតាទ្រង់ នឹងត្រូវបង្ហាញរូបឆ្លុះពិតនៃសិរីល្អរបស់ទ្រង់ [ហេប្រើរ 1:3] ។ ដែលតែងត្រូវ

បាននិយាយថា យើងត្រូវតែបានដឹកដោយព្រះវិញ្ញាណដើម្បីឱ្យបានភ្ញាក់ឡើង
ស្វែងរកព្រះគ្រីស្ទ ។ ដូច្នេះ ត្រឡប់មកវិញ យើងត្រូវតែបានព្រមានទុកមុខ ថា
ព្រះវរបិតាដែលយើងមើលមិនឃើញ ត្រូវតែបានស្វែងរកទាំងស្រុងនៅក្នុងរូបឆ្លុះ
នេះ ។ លោក អូហ្គីស្ទីន បាននិយាយពីបញ្ហានេះយ៉ាងល្អថា ៖ ក្នុងការពិភាក្សា
ពីគោលដៅនៃសេចក្តីជំនឿ គាត់បានបង្រៀនថា យើងត្រូវតែដឹងពីទិសដៅ
របស់យើង និងផ្លូវទៅកាន់ទិសដៅនោះ ។ ហើយបន្ទាប់ពីនោះ គាត់សរុបថា
ផ្លូវដែលត្រូវបានការពារទាស់នឹងកំហុសឆ្គងនានានោះគឺ មួយអង្គដែលទ្រង់ជា
ព្រះផងនិងជាមនុស្សផង ៖ និយាយរួមទៅ ជាព្រះនោះទ្រង់ជាទិសដៅដែល
យើងត្រូវទៅ ហើយជាមនុស្ស ជាផ្លូវដែលយើងត្រូវទៅតាមនោះ ។ ទាំងពីរគឺ
ត្រូវបានរកឃើញនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទតែមួយអង្គប៉ុណ្ណោះ ។ តែ ក្នុងពេលដែល
លោកប៉ូលប្រកាសជំនឿនៅក្នុងព្រះ គាត់គ្មានគំនិតនឹងត្រឡប់នូវអ្វីដែលគាត់
បានសង្កត់ន័យទាក់ទងនឹងសេចក្តីជំនឿឡើយ ៖ និយាយរួមទៅ គ្រប់ទាំងភាព
ស្ថិតស្ថេររបស់វាគឺស្ថិតនៅលើព្រះគ្រីស្ទ ។ ហើយពេត្រុសបានតភ្ជាប់ការទាំងពីរ
បានយ៉ាងមានប្រសិទ្ធភាពដោយនិយាយថា តាមរយៈទ្រង់នោះយើងជឿដល់ព្រះ
[ពេត្រុសទី១ 1:21] ។

(សេចក្តីជំនឿមានទាក់ទងទៅនឹងចំណេះដឹង ។ គោលលិខិតជំនឿពិតត្រូវបាន
ស្រពិចស្រពិលដោយសារទំនោរការសិក្សានៃជំនឿជាក់ច្បាស់, 2-5)

**2. សេចក្តីជំនឿស្ថិតនៅលើចំណេះដឹង មិនមែននៅលើជំនឿស្លាប់ដោយ
មិនដឹងអីនោះទេ**

ការអាក្រក់នេះ គឺដូចគ្នានឹងការដែលរាប់មិនអស់ផ្សេងទៀតដែរ ត្រូវតែរួម
ចំណែកដល់អ្នកសិក្សា ជាអ្នកដែលបានយករបាំងមកបាំងលើព្រះគ្រីស្ទ ។

ទាល់តែយើងសម្លឹងមើលទៅទ្រង់ត្រង់ៗ នោះយើងនឹងត្រូវវង្វេងនៅក្នុងព្រៃជ្រៅ គ្មានទីបញ្ចប់ហើយ ។

ប៉ុន្តែក្រៅពីការនឿយណាយចិត្តនៃកំលាំងសេចក្តីជំនឿ និងស្ទើរតែបំផ្លាញវា ដោយអត្ថន័យដែលស្រពិចស្រពិលនោះ ពួកគេបានស្វែងរកព័ត៌មានក្លែងក្លាយនៃ “ជំនឿដែលមិនច្បាស់លាស់” ។ ការសម្អិតសម្អាងដោយភាពល្ងង់ខ្លៅដ៏គួរឱ្យខ្លើម ដោយពាក្យសម្តីនេះ ពួកគេបានបំបាត់ពួកមនុស្សដែលក្រីក្រនិងវេទនា ។

បន្ថែមលើនោះទៀត ដើម្បីនឹងនិយាយពិតនិងត្រង់ៗពីភាពពិតជាក់ស្តែងនៃការ នេះ ការប្រឌិតនេះមិនត្រឹមតែកប់ តែក៏បានបំផ្លាញសេចក្តីជំនឿទាំងស្រុងផង ។ តើការជឿទៅជាបែបនេះឬ—ដែលមិនយល់អ្វីសោះ គ្រាន់តែប្រាប់ឱ្យអ្នក ថ្វាយអារម្មណ៍ដែលស្តាប់បង្គាប់ទៅដល់ក្រុមជំនុំឬ? សេចក្តីចំនឿមិនស្ថិតនៅលើ ភាពល្ងង់ខ្លៅទេ តែនៅលើចំណេះដឹងវិញ ។ ហើយការនេះ តាមពិតមិនមែន ត្រឹមតែចំណេះដឹងពីព្រះប៉ុណ្ណោះ តែពីបំណងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះផង ។ យើង មិនបានទទួលសេចក្តីសង្គ្រោះដោយសារយើងរៀបចំរូបចរាចរនឹងអោបក្រសោបអ្វី ដែលក្រុមជំនុំប្រាប់ឱ្យធ្វើតាមគ្រប់យ៉ាងនោះទេ ឬមិនមែនដោយសារយើងបាន បែរត្រឡប់រកវាដែលជាតួនាទីនៃការរៀនសូត្រនិងចំណេះដឹងនោះទេ ។ ប៉ុន្តែ យើងធ្វើដូច្នោះនៅពេលដែលយើងដឹងថា ព្រះជាព្រះវរបិតាដ៏ពេលដោយសេចក្តី មេត្តារបស់យើង ដោយសារតែការផ្សះផ្សាដែលមានឥទ្ធិពលតាមរយៈព្រះយេស៊ូវ គ្រីស្ទ [កូរិនថូសទី២ 5:18, 19] ហើយថាព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានប្រទានមកដល់ យើងជាសេចក្តីសុចរិត ការសន្យា និងជីវិតផង ។ ដោយសារចំណេះដឹងនេះ ខ្ញុំនិយាយថា មិនមែនដោយការចុះចូលនៃអារម្មណ៍របស់យើងទេ ដែលយើងបាន ចូលទៅកាន់នគរស្ថានសួគ៌នោះ ។ ព្រោះនៅពេលដែលពួកសាវ័កនិយាយថា

“ដ្បិតយើងបានសុចរិតដោយសារមានចិត្តជឿ ហើយក៏បានសង្គ្រោះដោយសារ មាត់ទទួលថ្លែងប្រាប់” [រ៉ូម10:10] គាត់ចង់ចង្អុលប្រាប់ថា វាមិនទាន់គ្រប់គ្រាន់ ទេឱ្យមនុស្សម្នាក់ជឿទៅលើអ្វីដែលគាត់មិនទាំងយល់ផងនោះ ឬក៏មិនបានពិនិត្យ ពិចារណាផងនោះ ។ តែគាត់ទាមទារនូវការទទួលស្គាល់នូវសេចក្តីសប្បុរសរបស់ព្រះ ដែលសេចក្តីសុចរិតរបស់យើងតាំងនៅលើនោះ ។

3. គោលលិខិតសេចក្តីជំនឿរបស់រូម៉ានៃ សេចក្តីជំនឿ “ដែលមិន ច្បាស់លាស់” គឺជាទូទៅវាមិនត្រឹមត្រូវទេ

តាមពិតទៅ ខ្ញុំមិនបដិសេធថា ការនេះជាសេចក្តីល្អដែលនៅព័ទ្ធជុំវិញយើង នោះទេ—ថាការខ្វះពេលនេះមិនច្បាស់លាស់សម្រាប់យើង ហើយនឹងនៅបន្តរហូត ទាល់តែ ទុកចោលនូវបន្ទុកខាងសាច់ឈាមមួយកន្លែង ហើយយើងចូលមកជិត ព្រះវត្តមានរបស់ព្រះ ។ នៅក្នុងបញ្ហាទាំងនេះ យើងមិនអាចធ្វើអ្វីបានប្រសើរ ជាងការព្យួរទុកការកាត់ក្តីទុកមួយឡែក និងផ្តល់សង្ឃឹមដល់ខ្លួនយើងឱ្យកាន់ខ្ជាប់ ការរួបរួមជាមួយនឹងក្រុមជំនុំ ។ តែនៅក្នុងហេតុផលដែលមិនសមស្របនេះ នោះវាពិតជាកម្ពស់នៃភាពស្រពិចស្រពិលដែលភ្ជាប់ភាពល្អខ្លៅដែលបង្កដោយ ការបន្ទាបខ្លួន “សេចក្តីជំនឿ” ។ ដោយសារសេចក្តីជំនឿរាប់បញ្ចូលនូវចំណេះ ដឹងពីព្រះនិងព្រះគ្រីស្ទ [យ៉ូហាន 17:3] មិនមែនដោយការគោរពទៅកាន់ក្រុម ជំនុំនោះទេ ។ យើងឃើញពីប្រភេទនៃផ្លូវរំព្រើងដែលត្រូវបានសាងសង់ឡើង ដោយ “ការមិនច្បាស់លាស់” នេះរបស់ពួកគេ! ការណាដែលផ្តល់នូវសេចក្តី នេះ នឹងត្រូវបានរាប់ថាជា “ក្រុមជំនុំ” ជួនកាលសូម្បីតែកំហុសក៏គួរឱ្យខ្លាច បំផុត អ្នកដែលមិនបានណែនាំបានចាប់យកការប្រកាសដោយមិនចេះរើស សោះ ។ ការត្រចៀកសដោយមិនចេះស្តាប់ បើទោះជាវាជាតែមន្ត្រីនៃសេចក្តីវិនាស

ក៏ដោយ តែត្រូវបានលើកលែងដោយពួកគេ ។ មានតែលក្ខខណ្ឌមួយប៉ុណ្ណោះ ដែល “វាជាជំនឿរបស់ក្រុមជំនុំ” ដូច្នេះវាពិតជាជឿលើគ្រប់យ៉ាង ។ ដូច្នេះពួកគេបានលើកដំកើងការនោះនៅក្នុងកំហុសដែលការទាំងនោះមានសេចក្តីពិត នៅក្នុងសេចក្តីងងឹត ពន្លឺ នៅក្នុងសេចក្តីល្ងង់ខ្លៅ ចំណេះដឹងដែលត្រូវ ។

តែយើងមិនចាំបាច់ហត់នឹងឈ្មោះប្រកែកពីការទាំងនោះវែងឆ្ងាយធ្វើអ្វី ។ យើងគ្រាន់តែជួយដល់អ្នកអានឱ្យប្រៀបធៀបគោលលិខិតទាំងនេះជាមួយនឹងគោលលិខិតរបស់យើងវិញ ។ ភាពច្បាស់លាស់នៃសេចក្តីពិតផ្ទាល់នឹងផ្តល់នូវអំណះអំណាងជាស្រេចហើយ ។ ដោយសារពួកគេមិនបានសួរថាតើសេចក្តីជំនឿត្រូវបានខ្ជាប់រួចហើយឬនៅទេ នៅក្នុងពួកដែលសេសសល់ជាច្រើននៃសេចក្តីល្ងង់ខ្លៅ តែផ្តល់និយមន័យដល់អ្នកជឿថាជាអ្នកដែលបានធ្វើឱ្យស្លឹកដោយសារសេចក្តីល្ងង់ខ្លៅរបស់ពួកគេ ហើយថែមទាំងអួតពីវាផង ពួកគេបានផ្តល់ការយល់ស្របទៅកាន់អ្នកមានអំណាចនិងដល់ការកាត់ទោសដល់ក្រុមជំនុំពីការដែលពួកគេមិនស្គាល់នោះផង ។ ធ្វើហាក់ដូចជាព្រះគម្ពីរមិនបានបង្រៀនថា ចំណេះដឹងត្រូវបានភ្ជាប់ទៅនឹងសេចក្តីជំនឿនោះ !

4. សូម្បីតែជំនឿត្រឹមត្រូវគឺតែងតែហោមព័ទ្ធដោយកំហុសនិងសេចក្តីមិនជឿ

យើងពិតជាទទួលស្គាល់ថា បើកាលណាយើងនៅក្នុងលោកនេះដូចជាមនុស្សប្លែកមុខ នោះពិតជាមានជំនឿដែលមិនច្បាស់លាស់ហើយ ។ មិនមែនដោយសារតែមានការជាច្រើនដែលត្រូវលាក់កំបាំងពីយើងនោះទេ តែដោយសារត្រូវហោមព័ទ្ធដោយពពកជាច្រើននៃកំហុសដែលយើងមិនអាចយល់បានគ្រប់ការទាំងអស់នោះទេ ។ កម្ពស់នៃប្រាជ្ញាដែលល្អឥតខ្ចោះនោះគឺ ការបន្តទៅមុខ ដោយស្វ័យស្វាត

និងដោយបន្ទាបខ្លួន ដែលព្យាយាមទៅកាន់តែឆ្ងាយទៀត ។ ដូច្នេះលោកប៉ុល បានជម្រុញដល់អ្នកជឿថា ប្រសិនបើមានអ្នកណាដែលមិនត្រូវគ្នាក្នុងរឿងអ្វីមួយ ពួកគេត្រូវតែរងចាំនូវការបើកសម្តែង [គីលីព 3:15] ។ បទពិសោធន៍ពិតជា បង្រៀនថា រហូតទាល់តែយើងបានដោះនូវសាច់ឈាមចេញយើងទទួលបានពិត ជាងអ្វីដែលយើងចង់បាន ។ ហើយនៅក្នុងការអានបទគម្ពីររាល់ថ្ងៃរបស់យើង យើងបានជួបនូវបទគម្ពីរដែលយើងមិនច្បាស់ជាច្រើន ដែលធ្វើឱ្យយើងមិនយល់ មិនដឹង ។ នៅក្នុងបង្កៀវនេះព្រះរក្សាយើងនៅក្នុងព្រំដែន ដោយទ្រង់បាន រៀបចំសម្រាប់មនុស្សម្នាក់ៗតាម "ទំហំនៃសេចក្តីជំនឿ" របស់គេម្នាក់ៗ [រ៉ូម 12:3] ដូច្នេះសូម្បីតែគ្រូដ៏ល្អបំផុតក៏ត្រូវតែរៀនទៀតដែរ ។

ឧទាហរណ៍ដែលគួរឱ្យកត់សម្គាល់នៃជំនឿមិនច្បាស់នេះ អាចនឹងសម្គាល់បាននៅ ក្នុងពួកសិស្សរបស់ព្រះគ្រីស្ទមុនពេលដែលពួកគេទទួលបានការបំភ្លឺពេញលេញ ។ យើងឃើញថាពួកគេបានភ្លក់នូវគោលការណ៍ដំបូងយ៉ាងលំបាកបែបណា រួញរា ដោយសារតែការតូចតាចមួយ ហើយបើទោះជានៅជាប់នឹងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ អម្ចាស់របស់ពួកគេក៏ដោយ នូវតែមិនមានការរីកចម្រើនខ្លាំង ។ ការពិត នៅ ពេលដែលត្រូវបានប្រាប់ដោយពួកស្រីៗ នោះពួកគេក៏ប្រញាប់ទៅកាន់ផ្នូរ ការ រស់ពីសុគតឡើងវិញរបស់ព្រះអម្ចាស់របស់ពួកគេហាក់ដូចជាការយល់សប្តិសម្រាប់ ពួកគេ [លូកា 24:11-12; យ៉ូហាន 20:8] ។ ក្នុងកាលដែលព្រះគ្រីស្ទបានធ្វើ បន្ទាល់ពីជំនឿរបស់ពួកគេទុកមុនហើយនោះ វាហុសដែលនិយាយថា ពួកគេអាច គេចរួចពីការនោះបានទាំងស្រុង ។ ទេ លើកលែងតែពួកគេត្រូវបានជឿថា ព្រះគ្រីស្ទនឹងរស់ឡើងវិញម្តងទៀត ការស្វះស្វាញនឹងត្រូវបរាជ័យ ។ ហើយវាក៏ មិនមែនជាអបិយជំនឿដែលធ្វើឱ្យពួកស្រីៗទៅអប់សពនឹងគ្រឿងទេស ដល់សព

បុរសម្នាក់ដែលជីវិតរបស់ទ្រង់មិនអាចផ្តល់សង្ឃឹមទៀតនោះឡើយ ។ ប៉ុន្តែបើ
 ទោះជាពួកគេមានសេចក្តីជំនឿនៅក្នុងព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ ជាអង្គដែលពួកគេ
 បានដឹងថាសុទ្ធតែជាសេចក្តីពិត ភាពល្ងង់ខ្លៅដែលនៅជាប់នឹងគំនិតរបស់ពួកគេ
 បានហុំព័ទ្ធសេចក្តីជំនឿរបស់ពួកគេនៅក្នុងសេចក្តីងងឹតដែលពួកគេស្ទើរតែត្រូវ
 បានឱ្យពួកគេនៅតែល្ងង់ជឿ ។ ដូច្នេះ ត្រូវបាននិយាយថា ពួកគេបានជឿ
 បន្ទាប់ពីពួកគេផ្ទាល់បានរកឃើញពីសេចក្តីពិតនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគ្រីស្ទ តាមរ
 យៈសេចក្តីពិតដែលទ្រង់បានរស់ពីសុគតឡើងវិញនោះ ។ មិនមែនពួកគេចាប់ផ្តើ
 មជឿនោះទេ តែដោយសារគ្រាប់ពូជនៃជំនឿដែលលាក់កំបាំង ដែលបានងាប់
 ទៅហើយនៅក្នុងចិត្តរបស់ពួកគេនោះ នៅពេលនោះក៏បានដុះឡើងតាមរយៈភាព
 រឹងមាំជាថ្មី! ដោយសារតែនៅក្នុងពួកគេមានជំនឿដែលពិត តែមិនច្បាស់នូវ
 ឡើយ ដោយសារពួកគេបាននៅជាប់នឹងព្រះគ្រីស្ទដោយគោរពទុកដូចជាគ្រូដ៏ពិត
 របស់ពួកគេ ។ បន្ទាប់មក ពួកគេត្រូវបានបង្រៀនដោយសារទ្រង់ ពួកគេបាន
 ជឿថាទ្រង់ជាអ្នកនិពន្ធនូវសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ពួកគេ ។ ហើយចុងក្រោយ ពួក
 គេជឿថាទ្រង់បានយាងមកពីស្ថានសួគ៌ថា តាមរយៈព្រះគុណរបស់ព្រះវរបិតា
 ទ្រង់នឹងប្រមូលសិស្សរបស់ទ្រង់ទៅទីនោះ ។ យើងមិនគួរស្វែងរកភស្តុតាងណា
 ទៀតពីការនេះ ជាជាងការមិនព្រមជឿដែលនៅក្នុងមនុស្សទាំងអស់ដែលតែងតែ
 លាយឡំនឹងសេចក្តីជំនឿនោះទេ ។

5. សេចក្តីជំនឿ “មិនច្បាស់” ជាលក្ខណៈដំបូងនៃសេចក្តីជំនឿ

យើងក៏អាចហៅសេចក្តីជំនឿនោះថាមិនច្បាស់លាស់ មិនត្រូវហៅថាអ្វីក្រៅពីការ
 ត្រៀមលក្ខណៈនៃសេចក្តីជំនឿនោះដែរ ។ អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អបានផ្សាភ្ជាប់ថា
 មានមនុស្សជាច្រើនត្រូវបានជឿថា ត្រូវបានអូសទាញដោយការភ្ញាក់ផ្អើលរបស់

ការអស្ចារ្យតែមួយប៉ុណ្ណោះ ហើយគេមិនបានជឿអ្វីដែលលើសពីការដែលថាព្រះគ្រីស្ទជាព្រះមេស៊ីដែលបានសន្យានោះឡើយ បើទោះជាពួកគេមិនទទួលនូវអារម្មណ៍ពីស្នាមនៃការបង្រៀនរបស់ដំណឹងល្អសោះ ។ ការយកចិត្តទុកដាក់ដោយគោរពបែបនេះ ដែលបានបង្ហាញពួកគេឱ្យចុះចូលខ្លួនពួកគេដោយស្ម័គ្រចិត្តទៅកាន់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលត្រូវបានប្រទាននាមថា “សេចក្តីជំនឿ” ។ តែវាមិនមែនជាការចាប់ផ្តើមនៃសេចក្តីជំនឿទេ ។ ដូច្នេះ មន្ត្រីម្នាក់ជាអ្នកដែលជឿលើសេចក្តីសន្យារបស់ព្រះគ្រីស្ទទាក់ទងនឹងការព្យាបាលកូនប្រុសរបស់គាត់ [យ៉ូហាន 4:50] បានត្រឡប់មកដល់ផ្ទះរបស់គាត់វិញ តាមដែលអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អបានធ្វើបន្ទាល់ថាគាត់បានជឿជាថ្មីឡើង [យ៉ូហាន 4:53] ពីព្រោះដំបូងគាត់បានទទួលនូវការប្រកាស ជាអ្វីដែលគាត់បានឮពីព្រះឱស្ឋរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ហើយបន្ទាប់មកក៏បានចុះចូលនឹងអំណាចចេស្តារបស់ព្រះគ្រីស្ទហើយទទួលនូវការបង្រៀន ។ តែយើងត្រូវដឹងផងដែរថា គាត់ជាមនុស្សដែលអាចបង្រៀនបាន ហើយក៏រួចរាល់នឹងរៀនដែរថា ដំបូងឡើយការទទួលស្គាល់របស់គាត់នៃជំនឿជាកស្មតាងនៃជំនឿដែលជាក់លាក់មួយ ហើយនៅក្នុងបទគម្ពីរទីពីរនោះ គាត់ត្រូវបានរាប់បញ្ចូលជាមួយនឹងពួកសិស្សដែលមានកត់ឈ្មោះជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទ ។ ព្រះយេស៊ូវបានបង្ហាញគំរូមួយពីពួកស្រុកសាម៉ាវី ដែលជាអ្នកជឿតាមពាក្យរបស់ស្ត្រីម្នាក់ ដែលពួកគេបានប្រញាប់រត់មកជួបនឹងព្រះគ្រីស្ទ តែនៅពេលដែលពួកគេបានជួបទ្រង់ក៏និយាយទៅកាន់នាងដូចនេះថា “ពេលនេះ យើងមិនមែនជឿដោយសារអ្វីដែលអ្នកនិយាយប្រាប់នោះឡើយ តែដោយសារយើងបានស្តាប់ទ្រង់ ហើយបានដឹងថាទ្រង់ជាព្រះអង្គសង្គ្រោះនៃលោកិយនេះ” [យ៉ូហាន 4:42] ។ ចេញពីហេតុ

ការណ៍នេះ វាច្បាស់ណាស់ថា អ្នកដែលមិនបានជួបប្រទះនឹងព្រឹត្តិការណ៍ទីមួយ តែត្រូវបានទាក់

ទាញទៅឱ្យស្តាប់នោះហៅថា “អ្នកជឿ” មិនមែននៅក្នុងន័យចម្លែកម្តងទេ តាម ពិតទៅ តាមដែលព្រះបានរៀបចំទុកមកនៅក្នុងសេចក្តីសប្បុរសដែលផ្តល់នូវព្រះ គុណ ដែលធ្វើឱ្យការស្រឡាញ់របស់អ្នកដែលគោរពដល់ព្រះជាមួយនឹងកិត្តិយស នេះ ។ តែការបង្រៀនបាននេះ ជាមួយនឹងបំណងដែលចង់រៀន វាខុសគ្នាឆ្ងាយ ពីភាពល្ងង់ខ្លៅដែលអ្នកដែលខ្ជិលច្រអូសទាំងនោះមាន ជាពួកអ្នកដែលស្តាប់ស្តាប់ នូវ “ជំនឿដែលមិនច្បាស់” ដែលជាការរកឃើញរបស់ពួកសម្តេចប៉ាប ។ ប្រសិនបើលោកប៉ូលនឹងធ្វើការកាត់ទោសអ្នកដែល “តែងតែរៀន តែមិនដែល មកដល់ចំណេះដឹងនៃសេចក្តីពិតឡើយ” [ធម្ម៌ថេទី២ 3:7] តើវានឹងទៅជាសេចក្តី ល្ងង់ខ្លៅយ៉ាងណាដែលអ្នកទាំងនោះទទួលបានឥទ្ធិពលនៃភាពល្ងង់ខ្លៅទាំងស្រុង នោះ!

(ទំនាក់ទំនងនៃសេចក្តីជំនឿទៅនឹងព្រះបន្ទូលនិងនិយមន័យខ្លីៗនៃសេចក្តីជំនឿ)

6. សេចក្តីជំនឿដែលតាំងនៅលើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ

អីចឹងនេះជាចំណេះដឹងពិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ប្រសិនបើយើងទទួលទ្រង់ដែលព្រះវរ បិតាបានប្រទានមកនោះ ។ និយាយរួមទៅបានបំពាក់ទ្រង់ដោយដំណឹងល្អរបស់ ទ្រង់ ។ ដោយកាលដែលទ្រង់ត្រូវបានតាំងមកជាទិសដៅនៃសេចក្តីជំនឿរបស់ យើង ដូច្នេះយើងមិនអាចរើសផ្លូវត្រូវទៅកាន់ទ្រង់បានឡើយ ទាល់តែដំណឹងល្អ ទៅពីមុខយើង ។ ហើយនៅទីនោះ ពិតណាស់កំណប់នៃព្រះគុណនឹងត្រូវបើក ឡើងដល់យើង ។ ដ្បិតប្រសិនបើវាត្រូវបានបិទជិត នោះព្រះគ្រីស្ទនឹងបានផ្តល់

ផលប្រយោជន៍យើងបន្តិច ។ ដូច្នេះហើយបានជាលោកប៉ុលបានទឹមសេចក្តីជំនឿ
ទៅនឹងការបង្រៀន ប្រៀបដូចជាគូរកនដែលបំបែកគ្នាមិនបានដោយនិយាយ
ដូច្នេះថា “តែអ្នករាល់គ្នាមិនបានរៀនឱ្យស្គាល់ព្រះគ្រីស្ទយ៉ាងនោះទេ នោះគឺបើ
ពិចណាស់អ្នករាល់គ្នាបានឮ ហើយរៀននឹងទ្រង់ តាមសេចក្តីពិតដែលនៅក្នុង
ព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវដែរ” [អេភេសូ 4:20-21] ។

តែខ្ញុំក៏មិនបង្ខាំងសេចក្តីជំនឿទៅកាន់ដំណឹងល្អ ដោយមិនសារភាពថា អ្វីដែល
នឹងគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ការសាងសង់វាឡើយដែលត្រូវបានផ្ទេរមកពីម៉ូសេនិងពួក
ហោរា ។ តែដោយសារការបើកសម្តែងដែលពេញលេញនៃព្រះគ្រីស្ទដែលបាន
បើកសម្តែងនៅក្នុងដំណឹងល្អ លោកប៉ុលបានហៅវាយ៉ាងត្រឹមត្រូវថា “គោលលិទ្ធិ
នៃសេចក្តីជំនឿ” [ធីម៉ូថេទី១ 4:6] ។ ដោយហេតុផលនេះ គាត់បាននិយាយ
នៅក្នុងបទគម្ពីរផ្សេងទៀតថា ដោយការមកដល់របស់សេចក្តីជំនឿ នោះក្រឹត្យវិ
ន័យត្រូវបានបង្កើតឡើង [រ៉ូម 10:4; កាឡាទី 3:25] ។ គាត់យល់បាន
ដោយសារពាក្យនេះនូវប្រភេទដែលថ្មីនឹងអស្ចារ្យនៃការបង្រៀនដែល ព្រះគ្រីស្ទ
បន្ទាប់ពីទ្រង់បានក្លាយជាគ្រូរបស់យើង បានដាក់នូវសេចក្តីមេត្តារបស់ព្រះវរបិតា
មកយ៉ាងច្បាស់ៗ ហើយបានធ្វើបន្ទាល់មកកាន់សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើងយ៉ាង
ប្រាកដផង ។

តែវានឹងជាវិធីសាស្ត្រដែលកាន់តែងាយស្រួលនិងសាកសមថែមទៀត ប្រសិនបើ
យើងចុះពីកម្រិតទូទៅទៅកាន់កម្រិតជាក់លាក់វិញ ។ ទីមួយ យើងត្រូវរំលឹកថា
វាមានទំនាក់ទំនងជាអចិន្ត្រៃយ៍រវាងជំនឿនិងព្រះបន្ទូល ។ គាត់មិនអាចញែក
មួយចេញពីមួយទៀតបានឡើយជាដាច់ខាត ដែលយើងអាចញែកកាំរស្មីពីព្រះអាទិត្យ
ដែលពន្លឺនោះចេញមក ។ ដោយហេតុផលនេះ ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលនៅក្នុងអេ

សាយ “ចូរឱនត្រចៀកហើយមកឯអញ ចូរស្តាប់ចុះ នោះព្រលឹងឯងនឹងបានរស់នៅ” [អេសាយ 55:3] ។ ហើយលោកយ៉ូហានបានបង្ហាញប្រភពនៃសេចក្តីជំនឿយ៉ាងល្អនេះដូចគ្នាដោយពាក្យថា “ការទាំងនេះត្រូវបានសរសេរមកដើម្បីឱ្យអ្នករាល់គ្នាបានជឿ” [យ៉ូហាន 20:31] ។ ហោរាក៏ចង់ជម្រុញមនុស្សទៅកាន់សេចក្តីជំនឿថា “នៅថ្ងៃនេះ ប្រសិនបើអ្នកស្តាប់ឮសម្លេងទ្រង់” [ទំនុកដំកើង 95:7; 94:8] ។ “ដែលស្តាប់” ជាទូទៅត្រូវបានយល់ន័យថាការជឿ ។ និយាយដោយខ្លី វាមិនមែនគ្មានហេតុផលនោះទេ ដែលនៅក្នុងកណ្តគម្ពីរអេសាយ ព្រះបានបែងចែកកូនៗនៅក្នុងក្រុមជំនុំពីអ្នកខាងក្រៅដោយការសម្គាល់នេះ ៖ ទ្រង់នឹងបង្រៀនកូនៗរបស់ទ្រង់ [អេសាយ 54:13 យ៉ូហាន 6:45] ដែលគេនឹងបានរៀនពីទ្រង់ [យ៉ូហាន 6:45] ។ ដ្បិតបើផលប្រយោជន៍ត្រូវបានផ្តល់មកដោយមិនរើស ហេតុអ្វីបានជាទ្រង់សំដៅព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់មកកាន់មនុស្សមួយចំនួនតិចនោះ? សម្រាប់ការនេះ វាឆ្លើយតបទៅនឹងសេចក្តីពិតថា អ្នកផ្សាយដំណឹងជាទូទៅប្រើពាក្យថា “ពួកអ្នកជឿ” និង “ពួកសិស្ស” ជាពាក្យដែលមានន័យដូចគ្នា ។ ជាពិសេសនៅក្នុងការប្រើប្រាស់របស់លោកលូកានៅក្នុងកណ្តគម្ពីរកិច្ចការរបស់ពួកសាវ័ក ៖ តាមពិត ទ្រង់បានពង្រីកចំណងជើងនេះទៅកាន់មនុស្សស្រីម្នាក់នៅក្នុង កិច្ចការ 9:36 [កិច្ចការ 6:1-2, 7; 9:1, 10, 19, 25-26, 38; 11:26, 29; 13:52; 14:20, 28; 15:10 ហើយនៅក្នុងជំពូក 16 ដល់ 21] ។

ដូច្នេះប្រសិនបើសេចក្តីជំនឿត្រូវបានបែរចេញសូម្បីតែត្រឹមកម្រិតតូចមួយពីគោលបំណងនេះទៅកាន់អ្វីដែលវាត្រូវទៅ វាមិនបានរក្សាធម្មជាតិរបស់វាឡើយ តែក្លាយជាសមត្ថភាពដែលមិនច្បាស់លាស់ និងជាកំហុសដែលស្រពិចស្រពិលនៃគំនិត

ត ។ ពាក្យដូចគ្នាជាមួយដ្ឋានដែលសេចក្តីជំនឿត្រូវបានទ្រទ្រង់និងមាំឡើង ។
ប្រសិនបើវាបានបែរចេញពីព្រះបន្ទូល វានឹងធ្លាក់ចុះ ។ ដូច្នេះ ចូរយកព្រះ
បន្ទូលចេញ នោះក៏មិនមានសេចក្តីជំនឿនឹងនៅសល់ឡើយ ។

នៅទីនេះ យើងមិនពិភាក្សាថាព័ន្ធកិច្ចរបស់មនុស្សពិតជាចាំបាច់សម្រាប់សាប
ព្រោះព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ដែលធ្វើឱ្យចេញជាសេចក្តីជំនឿនោះឡើយ ។ នេះ
យើងនឹងត្រូវជជែកនៅកន្លែងផ្សេងទៀត ។ តែយើងនិយាយថាព្រះបន្ទូលផ្ទាល់
មិនថាបានមកដល់យើងដោយរបៀបណានោះទេ គឺនៅតែដូចជាកញ្ចក់ដែលសេ
ចក្តីជំនឿដែលនាំឱ្យយល់អំពីព្រះ ។ មិនថា ព្រះនឹងប្រើជំនួយរបស់មនុស្សនៅ
ក្នុងការនេះ ឬក្នុងកិច្ចការដោយព្រះចេស្ដាទ្រង់ផ្ទាល់តែមួយនោះទេ ទ្រង់តែងតែ
ធ្វើតំណាងអង្គទ្រង់ផ្ទាល់តាមរយៈព្រះបន្ទូល ទៅកាន់អ្នកដែលទ្រង់មានបំណង
ទាញមករកទ្រង់ ។ ហើយដោយហេតុផលនេះ លោកប៉ូលបានផ្តល់និយមន័យសេ
ចក្តីជំនឿថា ជាការស្តាប់បង្គាប់ដែលផ្តល់មកនៅក្នុងដំណឹងល្អ [រ៉ូម 1:5]
ហើយនៅកន្លែងផ្សេងទៀតសរសើរអ្នកដឹកនាំទៅកាន់ជំនឿនៅក្នុងក្រុងកូរីណីពី [ក្រ
ីណីពី 1:3-5 ធីម៉ូថេទី១ 2:13] ។ ការយល់ពីសេចក្តីជំនឿ វាមិនមែនគ្រាន់តែ
ជាសំណួរសាមញ្ញៗពីការដឹងពីព្រះវត្តមានរបស់ព្រះនោះទេ តែក៏អំពីអ្វីទៅជា
បំណងព្រះហឫទ័យទ្រង់មកកាន់យើងផងដែរ ។ ដោយសារវាមិនមែនជាការ
ខ្វល់ខ្វាយរបស់យើងប៉ុន្មាននោះទេ ដែលទ្រង់ជានរណានៅក្នុងអង្គទ្រង់នោះ ជា
អ្វីដែលទ្រង់មានបំណងចង់យ៉ាងណាមកកាន់យើង ។

ដូច្នេះពេលនេះ យើងកាន់ជាប់សេចក្តីជំនឿថាជា ចំណេះដឹងនៃបមណ្ឌព្រះ
ហឫទ័យរបស់ព្រះមកកាន់យើង ដែលចាប់បដិសន្ធិឡើងចេញពីព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រ
ង់ ។ ប៉ុន្តែ គ្រឹះនៃការនេះជាសេចក្តីជំនឿដែលចាប់បដិសន្ធិតាំងពីមុននៃព្រះ

បន្ទូលទ្រង់ ។ សម្រាប់ភាពជាក់លាក់របស់វា បើកាលណាដែលគំនិតរបស់អ្នកនៅតែមានជម្លោះនឹងខ្លួនវាផ្ទាល់ នោះព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះនឹងទៅជាគួរឱ្យសង្ស័យ និងអំណាចខ្សោយ ឬអាចជាគ្មានផង ។ ហើយវាមិនគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់នឹងជឿថា ព្រះទ្រង់គួរឱ្យទុកចិត្តបាននោះ [រ៉ូម 3:3] ដែលទ្រង់មិនអាចបោកបញ្ឆោត ឬកុហកសោះ [ទីតុស 1:2] ទាល់តែអ្នកនៅជាប់ដោយមិនមានការសង្ស័យថា អ្វីដែលចេញមកពីទ្រង់ជាសេចក្តីពិតដែលបរិសុទ្ធនិងមិនអាចបំពានផង ។

7. សេចក្តីជំនឿចេញពីសេចក្តីសន្យារបស់ព្រះពីព្រះគុណនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ
 ប៉ុន្តែក្នុងកាលដែលចិត្តរបស់មនុស្សមិនបានកើតចេញជាជំនឿលើគ្រប់ទាំងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះទេ នោះយើងនឹងរកឃើញត្រង់ចំណុចនេះ បើនិយាយច្បាស់ទៅថា ជាជំនឿដែលមើលទៅក្នុងព្រះបន្ទូល ។ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះទៅកាន់អ័រដាមនោះគឺ “ឯងនឹងត្រូវស្លាប់” [លោកុប្បត្តិ 2:17] ។ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះទៅកាន់កាអ៊ុនគឺ “ឈាមរបស់ប្អូនឯងស្រែកយំពីដីមកកាន់អញ” [លោកុប្បត្តិ 4:10] ។ ប៉ុន្តែពាក្យទាំងនេះពិតជាឆ្ងាយពីការដែលអាចបង្កើតសេចក្តីជំនឿ ដែលដោយខ្លួនវាផ្ទាល់មិនអាចធ្វើអ្វីបានឡើយតែរង្វើរវាវិញ ។ នៅក្នុងពេលនេះ យើងមិនបដិសេធថាវាជាតួនាទីរបស់សេចក្តីជំនឿ ដែលមានចំណែកទៅក្នុងសេចក្តីពិតរបស់ព្រះគ្រប់ពេលវេលានិងគ្រប់យ៉ាង និងគ្រប់ទាំងរបស់របៀបដែលវានិយាយផង ។ ប៉ុន្តែយើងគ្រាន់តែសួរថា តើសេចក្តីជំនឿស្វែងរកអ្វីនៅក្នុងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដែលវាត្រូវផ្អែកនិងសម្រាកនៅលើព្រះបន្ទូលនោះ ។ កន្លែងដែលសតិរបស់យើងមើលឃើញតែសេចក្តីខឹងសម្បារនិងការសងសឹក តើវាអាចមិនញាប់ញ័រនិងភ័យខ្លាចម្តេចបានទៅ? ឬការដែលគេចពីព្រះ ដែលវាភ័យខ្លាចទ្រង់នោះ? តែសេចក្តីជំនឿត្រូវតែស្វែងរកព្រះ មិនមែនគេចពីទ្រង់ឡើយ ។

វាច្បាស់ណាស់ដែល យើងមិនទាន់មាននិយមន័យពេញលេញនៃសេចក្តីជំនឿ យ៉ាងច្រើនត្រឹមដឹងពីអ្វីមួយអំពីព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះដែលមិនត្រូវបានរាប់ថាជា សេចក្តីជំនឿឡើយ ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើយើងត្រូវជំនួសនូវសេចក្តីសប្បុរស ឬសេចក្តីមេត្តាទ្រង់ ជំនួសបំណងព្រះហឫទ័យទ្រង់នោះ ភាគច្រើនញាប់គឺសោកសៅ និងការប្រកាសដែលគួរឱ្យភ័យខ្លាច? ដូច្នេះ យើងគួរតែចូលជិតធម្មជាតិនៃសេចក្តីជំនឿជាងនេះ ដោយសារបន្ទាប់ពីយើងបានរៀនថា សេចក្តីជំនឿរបស់យើង ស្ថិតនៅក្នុងព្រះ ដែលធ្វើឱ្យយើងត្រូវទាក់ទាញឱ្យស្វែងរកទ្រង់ ។ សេចក្តីពិតនេះ ត្រូវបានបញ្ជាក់សម្រាប់យើង នៅពេលដែលទ្រង់ប្រកាសថា សេចក្តីជំនឿរបស់ យើងជាថែរក្សានិងការខ្វល់ខ្វាយរបស់ទ្រង់ ។ តាមការនោះដែរ យើងក៏ត្រូវការ សេចក្តីសន្យានៃព្រះគុណ ដែលអាចធ្វើបន្ទាល់មកកាន់យើងថា ព្រះវរបិតាទ្រង់ ពេញដោយមេត្តា ។ ក្នុងកាលដែលយើងអាចខិតចូលជិតទ្រង់តាមតែផ្លូវមួយនេះ ហើយស្ថិតនៅលើព្រះគុណតែមួយដែលចិត្តរបស់មនុស្សអាចសម្រាកបាននោះ ។

នៅលើមូលដ្ឋាននេះទំនុកដំកើងជាទូទៅផ្ទៀងផ្ទាត់ការទាំងពីរ គឺសេចក្តីមេត្តានិងសេចក្តី ពិតដូចជាការទាំងពីរមានការទាក់ទងរួមគ្នាអីចឹង [ទំនុកដំកើង 89:14, 24; 92:2; 98:3; 100:5; 108:4; 115:1] ។ ដោយសារវានឹងមិនជួយយើងសោះឱ្យ ស្គាល់ថាព្រះទ្រង់ពិត ទាល់តែទ្រង់អូសទាញយើងដោយសេចក្តីមេត្តាទៅកាន់អង្គ ទ្រង់ ។ ក៏មិនមែនដោយសារអំណាចរបស់យើងដែរដែលកាន់ជាប់សេចក្តីមេត្តា របស់ទ្រង់ ប្រសិនបើទ្រង់មិនបានផ្តល់មកជាមួយនឹងព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ ៖ “ទូលបង្គំបានប្រកាសសេចក្តីពិតនិងសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ទ្រង់ ។ ទូលបង្គំមិន បានលាក់ទុកសេចក្តីសប្បុរសនិងសេចក្តីពិតរបស់ទ្រង់ឡើយ...ចូរឱ្យសេចក្តី សប្បុរសនិងសេចក្តីពិតរបស់ទ្រង់...បានរក្សាទូលបង្គំ” [ទំនុកដំកើង 40:10-11]

។ បទគម្ពីរផ្សេងទៀត “សេចក្តីមេត្តារបស់ទ្រង់...លាតសន្ធឹងដល់ស្ថានសួគ៌
 សេចក្តីពិតរបស់ទ្រង់ដល់ពពកផង” [ទំនុកដំកើង 36:5] ដូច្នេះ “គ្រប់ទាំងផ្លូវ
 របស់ព្រះយេស៊ូវសុទ្ធតែសប្បុរសនិងសេចក្តីពិតដល់អស់អ្នកណាដែលរក្សានូវការ
 តាំងសញ្ញារបស់ទ្រង់” [ទំនុកដំកើង 25:10] “ដោយសារសេចក្តីមេត្តាទ្រង់
 ចម្រើនឡើងមកលើយើង ហើយសេចក្តីពិតរបស់ព្រះអម្ចាស់ស្ថិតស្ថេរនៅអស់កល្ប
 ជានិច្ច” [ទំនុកដំកើង 117:2; 116:2] ។ ហើយម្តងទៀត “ទូលបង្គំនឹងច្រៀង
 ពីព្រះនាមទ្រង់ដោយសារសេចក្តីមេត្តានិងសេចក្តីពិតរបស់ទ្រង់” [ទំនុកដំកើង
 138:2] ។ ខ្ញុំបានរំលងនូវអ្វីដែលយើងបានអាននៅក្នុងពួកហោរាដោយល្អៗដូច
 គ្នានេះ ដែលថាព្រះអម្ចាស់ត្រង់សប្បុរសនិងនៅខ្ជាប់ខ្ជួននៅក្នុងសេចក្តីសន្យា
 របស់ទ្រង់ ។ ដោយសារវាដូចជាប្រញាប់សម្រាប់យើង ដែលសម្រេចថាព្រះទ្រង់
 ត្រូវបានបង្ហាញមកយើងយ៉ាងល្អនោះឡើយ ទាល់តែទ្រង់ផ្តល់សាក្សីនៃទ្រង់ផ្ទាល់
 ហើយរាប់បញ្ចូលយើងដោយការត្រាស់ហៅរបស់ទ្រង់ ដែលព្រះហឫទ័យទ្រង់នឹង
 មិនត្រូវសង្ស័យ ឬមិនច្បាស់លាស់ ។ តែយើងបានឃើញរួចហើយថា ការសន្យា
 ដ៏ពិតនៃសេចក្តីស្រឡាញ់គឺជាព្រះគ្រីស្ទ ប្រសិនបើគ្មានទ្រង់ទេ នោះសញ្ញានៃការ
 ស្អប់និងសេចក្តីក្រោធលេចចេញមកគ្រប់ទីកន្លែង ។

ពេលនេះ ចំណេះដឹងនៃសេចក្តីសប្បុរសរបស់ព្រះនឹងមិនត្រូវបាត់ទុកថាសំខាន់
 ខ្លាំងនោះទេ ទាល់តែវាធ្វើឱ្យយើងពឹងផ្អែកលើសេចក្តីសប្បុរសនោះ ។ ជាលទ្ធ
 ផល ការយល់ដឹងដែលលាយនឹងការសង្ស័យនឹងត្រូវដកចេញ កាលដែលវាមិន
 នៅក្នុងការយល់ស្របដែលរឹងមាំ តែនៅក្នុងការទាស់ទែងខ្លួនវាផ្ទាល់វិញ ។ តែ
 តាមពិតគំនិតរបស់មនុស្សនោះកាន់តែខ្វាក់និងងងឹតស្រាប់ទៅហើយ ដែលវា
 ឆ្ងាយចេញពីស្គាល់និងទទួលបាននូវទស្សនៈនៃបំណងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ !

ហើយចិត្តផងដែរ តែងតែរលាយដូចជានៅក្នុងការស្នាក់ស្នើរជានិច្ច ដែលវានៅ
 ឆ្ងាយពីការសម្រាកឱ្យសុខសាន្តនៅក្នុងសេចក្តីជំនឿនោះ! ដូច្នេះគំនិតយើងត្រូវ
 តែបើកសម្តែង ហើយចិត្តរបស់យើងត្រូវតែបានពង្រឹងឡើង ថាព្រះបន្ទូលរបស់
 ព្រះនឹងទទួលបានសេចក្តីជំនឿពេញលេញនៅក្នុងយើង ។ ពេលនេះយើងនឹង
 មានអត្ថន័យដែលត្រឹមត្រូវនៃសេចក្តីជំនឿ ប្រសិនបើយើងហៅវាថាជាចំណេះដឹង
 ដែលរឹងមាំនិងច្បាស់លាស់នៃសេចក្តីសប្បុរសរបស់ព្រះមកកាន់យើង ដែលតាំង
 នៅលើសេចក្តីពិតនៃសេចក្តីសន្យាដែលផ្តល់មកដោយឥតគិតថ្លៃនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ
 ទាំងបានបើកសម្តែងមកគំនិតនិងបានបោះត្រានៅលើចិត្តយើងតាមរយៈព្រះ
 វិញ្ញាណបរិសុទ្ធផង ។

(ភាពសំខាន់ដែលមិនអាចទទួលយកបាននៃពាក្យ “ជំនឿ” 8-13)

8. ជំនឿដែល “តាំងជារូបរាង” និង “គ្មានរូបរាង”

តែមុននឹងយើងបន្តទៅវែងឆ្ងាយទៀត បុព្វហេតុខ្លះដែលសំខាន់នោះនឹងចាំបាច់
 ក្នុងការពន្យល់ពីការលំបាកដែលនឹងធ្វើឱ្យមានការប្រទាក់ដល់អ្នកអានរបស់យើ
 ង ។ ទីមួយ យើងត្រូវតែបង្ហាញថាខុសនូវភាពខុសគ្នាដែលគ្មានតម្លៃរវាងសេចក្តី
 ជំនឿដែលចេញជារូបរាងនិងសេចក្តីជំនឿដែលមិនទាន់មានរូបរាងនោះ ដែល
 ត្រូវប្រទាក់នឹងសាណា ។ ដោយសារពួកគេស្រមៃស្រមៃថា មនុស្សដែលគ្មានសេ
 ចក្តីកោតខ្លាចដល់ព្រះ គេក៏គ្មានជំនឿពិតដែរ មិនដូច្នោះគេជឿនូវគ្រប់យ៉ាង
 ដែលចាំបាច់ត្រូវដឹងសម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះប៉ុណ្ណោះ ។ ប្រៀបដូចជាព្រះវិញ្ញាណ
 បរិសុទ្ធ ដោយបានបើសម្តែងមកក្នុងចិត្តរបស់យើងទៅកាន់សេចក្តីជំនឿរួចមក
 មិនមែនជាសាក្សីមកកាន់យើងពីការរើសជាកូនចិញ្ចឹមរបស់យើង! តែដោយការ
 បំពានភាពផ្ទៃផ្ទួរនៃអូសទាញនោះ ពួកគេបានគេចវេសពីសេចក្តីកោតខ្លាចដល់

ព្រះ ដោយនាមថា “សេចក្តីជំនឿ” បើទោះជាបទគម្ពីរទាំងមូលជំទាស់នឹងការ
នេះក៏ដោយ ។ យើងមិនត្រូវការពង្រីករឿងនេះជាអត្ថន័យអ្វីវែងឆ្ងាយទៀតនោះ
ឡើយ ។ តួនាទីរបស់យើងជាធម្មតាគឺគ្រាន់តែពន្យល់ពីធម្មជាតិនៃជំនឿតាម
ដែលវាដាក់មកនៅក្នុងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះប៉ុណ្ណោះ ។ ចេញពីនេះ វានឹងច្បាស់
ថាតើពួកគេស្រែកឡើងដោយល្វីលើនិងល្វង់ខ្លៅជាងការដែលនិយាយអំពីវាយ៉ាង
ណាទៅ ។

ខ្ញុំបាននិយាយពាក់ព័ន្ធនឹងផ្នែកនោះរួចទៅហើយ ។ បន្ទាប់មកខ្ញុំគួរតែបញ្ចូល
ផ្នែកដែលសេសសល់នៅកន្លែងដែលសមរម្យ ។ ពេលនេះខ្ញុំមិននិយាយអ្វីដែល
ច្បាស់ជាក់ស្តែងជាងការប្រឌិតរបស់ពួកគេក្នុងការស្រមើស្រមៃឡើយ ។ ពួកគេ
ចង់បានសេចក្តីជំនឿឱ្យបានយល់ស្របពីអស់អ្នកដែលមើលងាយដល់ព្រះ ឱ្យពួក
គេបានទទួលយកអ្វីដែលបានផ្តល់មកនៅក្នុងបទគម្ពីរ ។ ប៉ុន្តែដំបូងឡើយពួកគេ
ត្រូវមើលឃើញថា តើមនុស្សគ្រប់គ្នាទទួលបានជំនឿដោយសារការខិតខំរបស់គេ
ឬទទួលបានដោយការធ្វើបន្ទាល់របស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៃការរើសជាកូនចិញ្ចឹម
របស់គេ ។ ដូច្នេះពួកគេនៅតែព្រោកព្រាជូដូចជាកូនក្មេងសួរថា តើសេចក្តី
ជំនឿជាជំនឿតែមួយដែលទេនៅពេលដែលវាត្រូវបានផ្តល់ជារូបរាងឡើងដោយ
គុណភាពដែលដាក់មកដោយអស្ចារ្យនោះ ឬមួយថាវាជាជំនឿថ្មី ឬជាជំនឿខុស
គ្នាទៀត ។ ចេញពីអ្នកជជែកបែបនេះ វាច្បាស់ណាស់ថាមើលទៅដូចជាពួកគេ
មិនដែលគិតពីអំណោយទានដែលអស្ចារ្យរបស់ព្រះវិញ្ញាណឡើយ ។ ដោយសារ
ការចាប់ផ្តើមនៃជំនឿមានផ្ទុកនៅក្នុងនោះរួចទៅហើយនូវការផ្សះផ្សាដែលមនុស្ស
អាចខិតចូលជិតព្រះ ។ តែប្រសិនបើពួកគេថ្លឹងថ្លែងពាក្យរបស់លោកប៉ុលវិញ

ដែលថា “ដ្បិតយើងបានសុចរិតដោយមានចិត្តជឿ” [រ៉ូម 10:10] ពួកគេនឹង
លែងរុករកពីគុណភាពដែលត្រជាក់នៃសេចក្តីជំនឿទៀត ។

ប្រសិនបើយើងមានតែហេតុផលមួយនេះ នោះវាគ្រប់គ្រាន់នៅក្នុងការបញ្ឈប់
ជម្លោះហើយ ៖ ដែលគ្រប់ការយល់ស្របទាំងអស់ខ្លួនវាផ្ទាល់ ដូចដែលខ្ញុំបាន
និយាយដោយផ្នែករួចមកហើយ ហើយខ្ញុំនឹងនិយាយបន្ថែមទៀតឱ្យបានពេញ
លេញ វាពាក់ព័ន្ធច្រើនទៅនឹងចិត្តជាជាងខួរក្បាល ហើយច្រើនខាងលក្ខណៈជា
ជាងការយល់ដឹង ។ ដោយហេតុផលនេះ វាត្រូវបានហៅថា “ការស្តាប់បង្គាប់
ដោយសេចក្តីជំនឿ” [រ៉ូម 1:5] ហើយព្រះអម្ចាស់មិនចង់បានការស្តាប់បង្គាប់
ណាផ្សេងឡើយ ក្នុងកាលដែលគ្មានអ្វីដែលមានតម្លៃដល់ទ្រង់ជាងសេចក្តីពិត
របស់ទ្រង់ឡើយ ។ ដោយសារសេចក្តីពិតនេះ ពួកអ្នកជឿបានការបោះត្រាចំណាំ
របស់ពួកគេ ប្រៀបដូចជាពួកគេបានត្រូវបិតភ្ជាប់ទៅនឹងត្រារបស់ពួកគេ ដូចជា
អ្វីដែលយ៉ូហានប៉ាប់ទីស្ទបានធ្វើបន្ទាល់ដែរ [យ៉ូហាន 3:33] ។ ក្នុងកាលដែល
គ្មានការមន្ទិលអ្វីនឹងបញ្ហានេះ យើងនិយាយនៅក្នុងពាក្យមួយម៉ាត់ថា ពួកគេ
និយាយដោយល្ងីល្ងើនៅពេលដែលពួកគេនិយាយថាសេចក្តីជំនឿ “ត្រូវបានធ្វើរូប
រាង” នៅពេលដែលទំនោរដោយជំនឿត្រូវបន្ថែមពីលើដើម្បីឱ្យបានយល់ស្រប
គ្នា ។ ដោយសារសូម្បីតែការយល់ស្របក៏តាំងនៅលើទំនោរដោយជំនឿនោះដែរ
យ៉ាងហោចណាស់ការយល់ស្របតាមដែលវាត្រូវបានបង្ហាញមកនៅក្នុងបទគម្ពី
រ ។

ប៉ុន្តែការបកស្រាយដែលកាន់តែច្បាស់ថែមទៀតពេលនេះបានលេចចេញមក
ហើយ ។ ក្នុងកាលដែលសេចក្តីជំនឿប្រកាន់ជាប់នឹងព្រះគ្រីស្ទ ដែលទ្រង់ត្រូវ
បានថ្វាយមកយើងពីព្រះវរបិតាមកនោះ [យ៉ូហាន 6:29] គឺក្នុងកាលដែលទ្រង់

ត្រូវបានផ្តល់មកមិនមែនសម្រាប់តែការអត់ទោសបាបសេចក្តីសុខសាន្តប៉ុណ្ណោះទេ តែក៏សម្រាប់ការបន្តរួចផុតដែរ [កូរិនថូសទី១:៣០] ហើយជាប្រភពនៃទឹកជីវិត [យ៉ូហាន 7:38; 4:14] ដោយគ្មានការមន្ទិលសង្ស័យ គ្មាននរណាម្នាក់អាចស្គាល់ទ្រង់ច្បាស់ដោយគ្មានក្នុងពេលតែមួយយល់នូវសារៈសំខាន់នៃព្រះវិញ្ញាណនោះឡើយ ។ ឬប្រសិនបើនរណាម្នាក់ចង់បានការពន្យល់ច្បាស់ជាងនេះទៀតដែលសេចក្តីជំនឿតាំងនៅលើចំណេះដឹងពីព្រះគ្រីស្ទ ។ ហើយមិនអាចស្គាល់ព្រះគ្រីស្ទបានក្រៅពីការធ្វើឱ្យបរិសុទ្ធរបស់ព្រះវិញ្ញាណទ្រង់នោះឡើយ ។ វាបន្តមកដោយថាសេចក្តីជំនឿមិនអាចបំបែកចេញពីជំនឿពិតនោះឡើយ ។

9. កូរិនថូសទី១ 13:2 ភស្តុតាងនៃភាពខុសគ្នារវាង សេចក្តីជំនឿ “ដែលមានជារូបរាង” “ដែលគ្មានរូបរាង”

ពួកគេទម្លាប់ដែលជំរុញនូវពាក្យរបស់លោកប៉ូលថា “ប្រសិនបើអ្នកណាម្នាក់មានគ្រប់ទាំងសេចក្តីជំនឿទាំងអស់ តែមិនបានស្រឡាញ់ទេ នោះគាត់មិនជាអ្វីទាំងអស់” [កូរិនថូសទី១ 13:2] ។ ដោយការនេះគេនឹងបង្ខូចទ្រង់ទ្រាយសេចក្តីជំនឿដោយការដកសេចក្តីស្រឡាញ់ចេញ ។ ពួកគេមិនបានពិចារណាពីអត្ថន័យដែលពួកសាវ័កថាអ្វីជា “ជំនឿ” នៅក្នុងបទគម្ពីរនេះ ។ ដ្បិតបន្ទាប់ពីគាត់បានពិភាក្សានៅក្នុងជំពូកមុខនូវអំណោយទានផ្សេងៗនៃព្រះវិញ្ញាណ រាប់បញ្ចូលទាំងការនិយាយភាសាដទៃខុសៗគ្នា អំណាចចេស្តា និងការទស្សនាទាយន៍ [កូរិនថូសទី ១ 12:4-10] ហើយបានជម្រុញឱ្យក្រុមជំនុំកូរិនថូសឱ្យ “ស្វែងរកអំណោយទានដែលប្រសើរជាង” ដោយហេតុនោះដើម្បីបង្ហាញផលប្រយោជន៍និងគុណប្រយោជន៍ដែលធំជាងដល់រូបកាយទាំងមូលនៃក្រុមជំនុំ គាត់បានបន្ថែមថាគាត់នឹងបង្ហាញ “ផ្លូវមួយដ៏ប្រសើរលើសលែងទៅទៀត” [កូរិនថូសទី១ 12:31]

។ អំណោយទានទាំងនោះ មិនថាវាឆ្លុះត្រង់នៅក្នុងនោះផ្ទាល់យ៉ាងណាក៏ដោយ នៅតែត្រូវបានពិចារណាមិនជាអ្វីទាំងអស់ទាល់តែការទាំងនោះបម្រើដល់សេចក្តីស្រឡាញ់ ។ ដោយសារអំណោយទានទាំងនោះត្រូវបានប្រទានមកសម្រាប់ជាការកសាងដល់ក្រុមជំនុំ ហើយទាល់តែការទាំងនោះរួមចំណែកនៅក្នុងការនេះ មិនដូច្នោះវានឹងបាត់បង់នូវព្រះគុណរបស់វា ។ ដើម្បីនឹងបញ្ជាក់ពីការនេះ លោកប៉ូលបានបញ្ជាក់លម្អិតដោយនិយាយដដែលៗពីអំណោយទានទាំងនោះដែលគាត់បានលើកយកមករួចហើយពីមុន ប៉ុន្តែនៅក្រោមឈ្មោះផ្សេងទៀត ។ លើសពីនោះទៀត គាត់បានប្រើពាក្យ "អំណាច" និង "សេចក្តីជំនឿ" សម្រាប់ការដូចគ្នា ដែលវាជាសមត្ថភាពក្នុងការធ្វើការអស្ចារ្យ ។ អំណាច ឬសេចក្តីជំនឿនេះ ជាអំណោយទានពិសេសរបស់ព្រះ ដែលគ្រប់មនុស្សដែលគោរពប្រតិបត្តិព្រះអាចអួតនិងបំពានផង ដូចជាអំណោយទាននៃភាសាដទៃ ទំនាយដូចជាព្រះគុណផ្សេងៗទៀតដែរ ។ មិនមានអ្វីគួរឱ្យឆ្ងល់ទេ ប្រសិនបើវាត្រូវបានដាច់ចេញពីសេចក្តីស្រឡាញ់នោះ! តែសេចក្តីកំហុសទាំងមូលរបស់មនុស្សទាំងនេះគឺស្ថិតនៅលើការនោះឯង បើទោះជាអត្ថន័យនៃ "ជំនឿ" វាខុសគ្នា តែវាមិនបានប្រព្រឹត្តតាមការដែលខុសៗពីគ្នាឡើយ តែឈ្មោះប្រកែកដូចជាការទទួលយកនៃព្រះបន្ទូលនៅគ្រប់ទីកន្លែងដូចគ្នាអីចឹង ។ បទគម្ពីរយ៉ាកុប [យ៉ាកុប 2:21] ដែលពួកគេបាននាំមកនូវការគាំទ្រនៃកំហុសដូចគ្នាដែលនឹងត្រូវពិភាក្សានៅកន្លែងផ្សេងទៀត ។

បើទោះជាយើងទទួលស្គាល់ថាជាពិត សម្រាប់ជាគោលបំណងនៃការណែនាំ ដែលថាវាមានទម្រង់ខុសៗគ្នានៃសេចក្តីជំនឿ ។ តែ ក្នុងកាលដែលយើងប្រាថ្នានឹងបង្ហាញពីចំណេះដឹងរបស់ព្រះដែលនៅក្នុងចំណោមអ្នកដែល

គោរពប្រតិបត្តិព្រះជាអ្វី ទោះជាយ៉ាងណាឃើងសម្គាល់និងប្រកាសថា សេចក្តី
 ជំនឿមានតែមួយប្រភេទប៉ុណ្ណោះក្នុងចំណោមអ្នកដែលគោរពប្រតិបត្តិព្រះ តាម
 ដែលព្រះគម្ពីរបង្រៀននោះ ។ ពិតណាស់ មនុស្សជាច្រើនជឿថាមានព្រះ
 ហើយពួកគេពិចារណាថា ប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់ដំណឹងល្អ និងផ្នែកដែលសេសសល់
 នៃបទគម្ពីរគឺពិត ។ ការកាត់ក្តីនេះគឺស្ថិតនៅលើចំណុចស្មើគ្នាជាមួយនឹងការកាត់
 ក្តីដែលឃើងបង្កើតឡើងធម្មតាទាក់ទងនឹងការទាំងនោះ ដែលបានរៀបរាប់រួច
 ម្តង ឬអ្វីដែលឃើងបានឃើញជាអ្នកធ្វើបន្ទាល់ ។ ក៏មានមនុស្សខ្លះបានទៅហួស
 ពីការនេះផងដែរ ដែលកាន់តាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះថាជាសេចក្តីប្រកាសដែល
 មិនអាចបដិសេធបាន ។ ពួកគេមិនបានធ្វើមិនដឹងមិនឮពីទស្សនៈរបស់ទ្រង់
 ទាំងស្រុងនោះទេ ហើយជួនកាន់ត្រូវបានប៉ះពាល់ដោយការគំរាមនិងសេចក្តី
 សន្យារបស់ទ្រង់ផង ។ ការចុះបញ្ជីនៃសេចក្តីជំនឿត្រូវបានធ្វើឡើងសម្រាប់
 មនុស្សបែបនោះ ប៉ុន្តែដោយការប្រព្រឹត្តមិនត្រឹមត្រូវ ពីព្រោះពួកគេមិនបាន
 ពិចារណាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាមួយនឹងភាពខ្វះខាតខាងសេចក្តីកោតខ្លាចព្រះ
 យ៉ាងបើកចំហរ ឬបដិសេធ ឬដោយមើលងាយផង តែបែរជាសម្តែងជាឈុត
 ឆាកនៃការស្តាប់បង្កាប់ណាមួយទៅវិញ ។

**10. អ្វីដែលហៅថា សេចក្តីជំនឿ “ដែលមិនមានរូបរាង” គ្រាន់តែជាការ
 បំភាន់នៃជំនឿប៉ុណ្ណោះ**

ប៉ុន្តែស្រមោល ឬរូបឆ្លុះនៃសេចក្តីជំនឿនេះ កាលដែលវាមិនសំខាន់អ្វីនោះ វា
 មិនសាកសមនឹងត្រូវបានហៅថាជំនឿនោះទេ ។ មិនយូរប៉ុន្មាននោះវានឹងត្រូវ
 បានមើលឃើញថា តើវាចេញឆ្ងាយពីសេចក្តីពិតខ្លាំងប៉ុណ្ណា តែនៅតែគ្មានអ្វី
 ដែលវាវាងវាមិនឱ្យបានលើកឡើងបន្តិចនេះនោះទេ ។ មានគេនិយាយថា សូម្បី

តែ លោក ស៊ីម៉ូន ម៉ាហ្គីស បានជឿផងដែរ [កិច្ចការ 8:13] គាត់ជាមនុស្ស
 ម្នាក់ដែលបន្តិចក្រោយមកក៏បានក្បត់នឹងភាពដែលគ្មានជំនឿរបស់គាត់
 [8:18] ។ នៅពេលដែលគេនិយាយថា គាត់មានជំនឿដែលផ្តល់ដល់គាត់ យើង
 មិនយល់ការនិយាយនេះដូចជាមនុស្សមួយចំនួន ជាមនុស្សដែលប្រកាន់ថា គាត់
 សម្តែងជាជំនឿនៅក្នុងពាក្យសម្តី ដែលគាត់មិនមានសោះនៅក្នុងចិត្តរបស់គា
 ត់ ។ យើងគួរតែពិចារណាការនោះ ដែលបានយកឈ្មោះដោយអំណាចនៃដំណឹង
 ល្អវិញ ដែលគាត់បានបង្ហាញប្រភេទនៃជំនឿដែលជាក់លាក់ ហើយបានទទួល
 ស្គាល់ព្រះគ្រីស្ទជាអ្នកនិពន្ធនៃជីវិតនិងសេចក្តីសង្គ្រោះផង ដូច្នេះទ្រង់បានចុះបញ្ជី
 ដោយសារទ្រង់ចេញពីចិត្ត ។ ដូចគ្នានៅក្នុងដំណឹងល្អល្អកា ពួកគេត្រូវបាន
 និយាយថាជឿមួយរយៈ [លូកា 8:13] ដែលគ្រាប់ពូជនៃព្រះបន្ទូលត្រូវបានប៉ុ
 ព័ទ្ធឱ្យងាប់មុនពេលវាបង្កើតផលផ្លែ ឬវាក៏ក្រៀមស្ងួតទៅមួយរំពេច ហើយក៏ងាប់
 មុនពេលវាចាក់ឬសផង [លូកា 8:6-7] ។

យើងមិនសង្ស័យមនុស្សបែបហ្នឹងឡើយ ដែលគាត់បានភ្ញាក់រសជាតិនៃព្រះបន្ទូល
 ហើយបានទាញយកយ៉ាងលោភលន់ ហើយក៏ចាប់ផ្តើមទទួលអារម្មណ៍នៃចេស្តា
 របស់ព្រះ ។ ដូច្នេះវាក៏ធ្វើឱ្យមានការបង្ហាញខុសឆ្គងនៃជំនឿទៅកាន់មិនត្រឹមតែ
 ភ្នែកមនុស្សនោះទេ តែក៏នៅក្នុងគំនិតរបស់ពួកគេផងដែរ ។ ដោយសារពួកគេ
 បានទាក់ទាញខ្លួនរបស់ពួកគេថា ការគោរពប្រតិបត្តិដែលពួកគេបង្ហាញទៅកាន់
 ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះថាជាការគោរពប្រតិបត្តិដល់ព្រះផ្ទាល់ ពីព្រោះពួកគេមិនបាន
 រាប់វាជាការមិនគោរពប្រតិបត្តិដល់ព្រះនោះទេ ទាល់តែវាជាការស្តីបន្ទោសដែល
 បើកចំហរនិងបានទទួលស្គាល់ និងការមើលងាយដល់ព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ ។
 មិនខ្វល់ថាវាជាការយល់ស្របអ្វីនោះឡើយ មិនមែនវាសុទ្ធតែជ្រាបចូលទៅក្នុងចិត្ត

ផ្ទាល់ទាំងអស់នោះទេ គឺវានៅទីនោះយ៉ាងពេញលេញ ។ ហើយបើទោះជាជូនកាលវាហាក់ដូចជាចេញឬសក៏ដោយ ក៏វាមិនមែនជាឬសដែលមានជីវិតដែរ ។ ចិត្តរបស់មនុស្សមានប្រហោងតូចៗជាច្រើនដែលជាកន្លែងដែលការឥតប្រយោជន៍លាក់ខ្លួន ប្រហោងជាច្រើនដែលការខុសឆ្គងលេចចេញមក ដែលវាចេញមកក្រៅជាមួយសេចក្តីកំពុតបោកប្រាស់ ដែលវាបញ្ឆោតខ្លួនវាជាញឹកញាប់ ។ តែចូរឱ្យអស់អ្នកដែលអួតពីស្រមោលនៃសេចក្តីជំនឿនោះបានយល់ថា តាមបែបនោះវាមិនខុសអ្វីពីអារក្សនោះឡើយ! ពិតណាស់អស់អ្នកដែលនៅក្នុងថ្នាក់មុនៗពិតជាអន់ដាងអារក្សឆ្ងាយណាស់ ដោយសារពួកគេស្តាប់ដោយលឺលានិងយល់សេចក្តីជាចំណេះដឹងដែលធ្វើឱ្យសូម្បីតែអារក្សក៏ភ័យញ័រ [យ៉ាកុប 2:19] អ្នកខ្លះទៀតដូចជាអារក្សនៅក្នុងលក្ខណៈនេះ មិនថាអារម្មណ៍ណាក៏ដោយដែលប៉ះពាល់ពួកគេនឹងបញ្ចប់នៅក្នុងការភ័យញាប់ញាប់ញ័រនិងការបាត់បង់ ។

11. “ជំនឿ” ទាំងនៅក្នុងចំណោមអ្នកដែលនឹងត្រូវវិនាសមែនទេ?

ខ្ញុំដឹងថាការដែលថាជំនឿមានដល់អស់អ្នកដែលត្រូវវិនាសនោះ ហាក់ដូចជាពិបាកសម្រាប់អ្នកខ្លះ នៅពេលដែលលោកប៉ុលប្រកាសពីលទ្ធផលនៃការរើសតាំង [ថែស្សាឡូនិចទី១ 1:4-5] ។ តែការពិបាកនេះនឹងត្រូវបានដោះស្រាយដោយងាយៗ ។ បើទោះជាមានតែអស់អ្នកដែលបានដៅទុកជាមុនសម្រាប់ទទួលសេចក្តីសង្គ្រោះទើបទទួលបានពន្លឺនៃជំនឿ ហើយពិតជាមានអារម្មណ៍ដឹងពីអំណាចចេស្តានៃដំណឹងល្អក៏ដោយ តែបទពិសោធន៍បានបង្ហាញថា អ្នកដែលត្រូវទទួលការកាត់ទោសជូនកាលក៏បានទទួលឥទ្ធិពលនូវអារម្មណ៍ស្រដៀងគ្នាជាច្រើនដូចជាអ្នកដែលបានរើសតាំងផងដែរ ។ ដូច្នេះ បើទោះបីជានៅក្នុងការកាត់ទោសរបស់ពួកគេផ្ទាល់ ក៏មិនមានអ្វីដែលខុសពីពួកអ្នកដែលត្រូវបានរើសតាំងដែរ [កិច្ចការ

13:48] ។ ដូច្នេះ វាមិនមែនប្លែកអ្វីទេដែល ពួកសាវ័កគួរតែថាពួកគេបានភ្ញាក់
រសជាតិនៃអំណោយទានពីស្ថានសួគ៌នោះ [ហេប្រើរ 6:4-6] ហើយព្រះគ្រីស្ទ
សេចក្តីជំនឿមួយរយៈ [កិច្ចការ 8:13] មិនមែនពួកគេបានចាប់ជាប់អំណាចនៃ
ព្រះគុណខាងវិញ្ញាណ ឬពន្លឺពិតនៃជំនឿជាប់រឹងមាំនោះទេ ប៉ុន្តែដោយសារព្រះ
អម្ចាស់ បានផ្តល់ដល់ពួកគេនូវថែទាំដែលធ្វើឱ្យមានជំនឿ ដោយគ្មានការ
ដោះសារនៅក្នុងគំនិតរបស់ពួកគេ ដើម្បីឱ្យបានជ្រាបថា សេចក្តីសប្បុរសរបស់
ទ្រង់នឹងត្រូវបានភ្ញាក់ដោយគ្មានការរាប់ជាកូនចិញ្ចឹមខាងវិញ្ញាណ ។

ប្រសិនបើមានអ្នកណាដែលជំទាស់នឹងការនេះ នោះនឹងមិនមានអ្វីដែលនៅសេស
សល់សម្រាប់អ្នកជឿដើម្បីអះអាងពីការរាប់ជាកូនចិញ្ចឹមរបស់ពួកគេឡើយ ។ ខ្ញុំ
យល់ថា ៖ បើទោះជាមានភាពដូចគ្នាខ្លាំង និងអារម្មណ៍យល់ជ្រួតជ្រាបខ្លាំងរវាង
អ្នកដែលព្រះបានរើសតាំងនិងពួកអ្នកដែលបានទទួលជំនឿមួយរយៈខ្លីក៏ដោយ
តែមានទីនៅក្នុងពួកដែលបានរើសតាំងប៉ុណ្ណោះ ដែលទំនុកចិត្តនោះនឹងលូត
លាស់ឡើងដែលលោកប៉ុលបានលើកសរសើរ ដែលពួកគេនឹងប្រកាសយ៉ាងឮៗថា
អាបា ព្រះវរបិតា [កាឡាទី 4:6; រ៉ូម 8:15] ។ ដូច្នេះ កាលដែលព្រះទ្រង់ធ្វើ
ឱ្យអ្នកដែលបានរើសតាំងប៉ុណ្ណោះដែលបានកើតជាថ្មីជាមួយនឹងពូជដែលដែលមិន
ចេះពុករលួយអស់កល្បជានិច្ច [ពេត្រុសទី១ 1:23] ដូច្នេះគ្រាប់ពូជនៃជីវិតត្រូវ
បានសាបព្រោះនៅក្នុងចិត្តរបស់ពួកគេនឹងមិនត្រូវវិនាសឡើយ ដូច្នេះទ្រង់បាន
បោះត្រាចំណាំយ៉ាងមាំមួនអំណោយនៃការរើសជាកូនចិញ្ចឹមរបស់ទ្រង់នៅក្នុងពួក
គេ ដែលវានឹងនៅស្ថិតស្ថេរនិងប្រាកដផង ។

តែការនេះមិនបានរារាំងដល់កិច្ចការទាបៗរបស់ព្រះវិញ្ញាណពីកិច្ចការរបស់ទ្រង់
នៅក្នុងចំណោមពួកដែលត្រូវទទួលការកាត់ទោសដែរ ។ នៅពេលនេះ អ្នកជឿ

ត្រូវបានបង្រៀនឱ្យល្បងលន្ទូនពួកគេដោយយកចិត្តទុកដាក់និងដោយបន្ទាបខ្លួន
មិនដូច្នោះទំនុកចិត្តខាងសាច់ឈាមនឹងប្រៀតចូលហើយនឹងជំនួសឱ្យការធានា
អះអាងនៃសេចក្តីជំនឿ ។ ក្រៅពីការនេះ អ្នកដែលត្រូវទទួលការកាត់ទោសមិន
ដែលបានទទួលអ្វីក្រៅពីសេចក្តីភ្ញាក់ពន្យារដែលមិនប្រាកដនៃព្រះគុណប៉ុណ្ណោះ
ដូច្នេះពួកគេនឹងចាប់ជាប់នូវស្រមោលជាជាងចាប់បានរូបកាយពិតរបស់វា ។
ដោយសារព្រះវិញ្ញាណបាននិយាយដោយច្បាស់ ទ្រង់បោះត្រាការអត់ទោសបាប
តែនៅក្នុងពួកដែលបានរើសតាំងប៉ុណ្ណោះ ។ តែពួកអ្នកដែលត្រូវទទួលបានការ
កាត់ទោសត្រូវបាននិយាយដោយយុត្តិធម៌ថា ពួកគេជឿថាព្រះពេញដោយសេចក្តី
មេត្តាដល់ពួកគេ ដ្បិតពួកគេបានទទួលអំណោយទាននៃការផ្សះផ្សា បើទោះជា
ស្រពិចស្រពិលហើយបែងចែកមិនដាច់ក៏ដោយ ។ មិនមែនពួកគេរួមចំណែកនៅ
ក្នុងជំនឿនិងការកើតជាថ្មីដូចគ្នានឹងកូនៗរបស់ព្រះនោះទេ តែពីព្រោះពួកគេ
ហាក់ដូចជានៅក្រោមអារធំនៃសេចក្តីពុតពូកែដែលធ្វើឱ្យមានការចាប់ផ្តើមជំនឿ
ដែលស្រដៀងគ្នា ។ ហើយខ្ញុំមិនបដិសេធថា ព្រះបានបំភ្លឺដល់គំនិតរបស់ពួកគេ
គ្រប់គ្រាន់ដើម្បីនឹងឱ្យពួកគេអាចស្គាល់ពីព្រះគុណទ្រង់នោះឡើយ ។ តែទ្រង់ក៏
បែងចែកការភ្ញាក់រឭកនោះចេញពីទីបន្ទាល់ខុសគ្នាដែលទ្រង់បានប្រទានដល់ពួក
ដែលបានទទួលការរើសតាំង ដែលពួកគេមិនបានទទួលឥទ្ធិពលនិងភាព
ជោគជ័យពេញលេញដូចគ្នានោះឡើយ ។ ទ្រង់មិនបានបង្ហាញដល់ពួកគេថាទ្រង់
ពេញដោយសេចក្តីមេត្តា ដើម្បីនឹងទាញពួកគេចេញពីសេចក្តីស្លាប់និងទទួលពួក
គេមកក្នុងការរក្សារបស់ទ្រង់ ប៉ុន្តែគ្រាន់តែបង្ហាញដល់ពួកគេពីសេចក្តីមេត្តាមួយរ
យៈប៉ុណ្ណោះ ។ មានតែពួកដែលបានរើសតាំងប៉ុណ្ណោះទើបទ្រង់រាប់ថាសាកសម
នឹងទទួលឬសដៃលរស់នៃសេចក្តីជំនឿ ដូច្នេះពួកគេនឹងស្វ័យទ្រាំរហូតដល់ទីបំផុត

[ម៉ាថាយ 24:13] ។ ដូច្នេះនេះជាចម្លើយដល់ការបដិសេធនេះគឺ៖ ប្រសិនបើ ព្រះពិតជាបង្ហាញព្រះគុណរបស់ទ្រង់ នោះការពិតនេះនឹងត្រូវបានតាំងឡើងនៅ ហូត ។ ដោយសារគ្មានអ្វីដែលអាចរារាំងព្រះពីការបំភ្លឺដល់អ្នកខ្លះឱ្យបានដឹងពី ព្រះគុណរបស់ទ្រង់មួយពេល ហើយក្រោយមកត្រូវសាបសូន្យបាននោះទេ ។

12. ជំនឿពិតនិងជំនឿក្លែងក្លាយ

ហើយ បើទោះជាសេចក្តីជំនឿជាចំណេះដឹងនៃការប្រទានមកពីព្រះមកដល់យើង និងជាការទាក់ទាញពិតប្រាកដនៃសេចក្តីពិតរបស់វាក៏ដោយ គ្មានអ្វីដែលត្រូវ ឱ្យឆ្ងល់ថា ការភ្ញាក់រឭកដឹងពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះតែងតែសាបសូន្យទៅនៅ ក្នុងកិច្ចការដែលនៅបណ្តោះអាសន្ននេះ ។ បើទោះជាវានៅជិតនឹងជំនឿក៏ដោយ តែវាខុសគ្នាពីសេចក្តីជំនឿច្រើនណាស់ ។ បំណងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះមិនប្រែ ប្រួលឡើយ ខ្ញុំទទួលស្គាល់ ហើយសេចក្តីពិតរបស់ទ្រង់នៅជាប់ជានិច្ចនៅក្នុងភាព យល់ស្របគ្នាដោយខ្លួនឯង ។ តែខ្ញុំបដិសេធថា ពួកអ្នកដែលត្រូវទទួលការកាត់ ទោសអាចឈានទៅដល់សេចក្តីយល់ជ្រួតជ្រាបពីការបើកសម្តែងអាថ៌កំបាំងដែល ព្រះគម្ពីរប្រាប់ទៅកាន់តែអស់អ្នកដែលបានរើសតាំងតែប៉ុណ្ណោះ ។ ដូច្នេះ ខ្ញុំ បដិសេធថាពួកគេមិនចាប់បាននូវបំណងរបស់ព្រះទេក្នុងកាលដែលវាមិនចេះផ្លាស់ ប្រែឡើយ ហើយក៏មិនអាចអោយក្រសោបឱ្យរឹងមាំនូវសេចក្តីពិតរបស់វាផង ដោយសារវាបង្កនៅមួយកន្លែងបែបជាការដឹងៗនៅមួយរយៈខ្លីប៉ុណ្ណោះ ។ ពួក គេប្រៀបដូចជាដើមឈើដែលបានដាំទៅមិនជ្រៅល្មមអាចនឹងចាក់ឬសរស់បាន នោះដែរ ។ ប្រហែលប៉ុន្មានឆ្នាំមក វានឹងអាចមិនត្រឹមតែលូតលាស់និងចេញ ស្លឹកប៉ុណ្ណោះទេ តែក៏មានផលផ្លែផង ។ យ៉ាងណាក៏ដោយវានឹងស្ថិតស្រពោនទៅ មួយរយៈក្រោយមក ។ សរុបមក ប្រៀបដូចនឹងការបះបោររបស់មនុស្សដំបូង

ដែលរូបឆ្លុះរបស់ព្រះត្រូវបានលុបចេញពីគំនិតនិងព្រលឹងរបស់គេ គ្មានអ្វីគួរឱ្យ
 ឆ្ងល់ទេដែលទ្រង់បំភ្លឺដល់មនុស្សទុច្ចរិតនូវរស្មីខ្លះនៃព្រះគុណរបស់ទ្រង់ ដែល
 ក្រោយមកទ្រង់អនុញ្ញាតឱ្យវាលត់ទៅវិញនោះ ។ ក៏គ្មានអ្វីដែលរារាំងទ្រង់មិនឱ្យ
 ប៉ះពាល់មនុស្សខ្លះសើរៗជាមួយនឹងចំណេះដឹងមួយនៃដំណឹងល្អរបស់ទ្រង់ ដែល
 ក្នុងពេលតែមួយបំពេញអារម្មណ៍យ៉ាងជ្រាលជ្រៅដល់អ្នកដទៃទៀតនោះឡើយ ។
 នៅក្នុងពេលនេះ យើងត្រូវតែយល់ពីការនេះថា ៖ មិនថាសេចក្តីជំនឿរវាងខ្លះខាត
 និងខ្សោយយ៉ាងណាក៏ដោយនៅក្នុងអ្នកដែលបានរើសតាំង នៅតែ គឺដោយសារ
 ព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះសម្រាប់ពួកគេធ្វើជាការធានាអះអាងដ៏ច្បាស់លាស់និងជា
 ត្រានៃការរាប់ជាកូនចិញ្ចឹមរបស់ពួកគេដែល [អេភេសូ 1:14; កូរិនថូសទី២
 1:22] ជាសញ្ញាដែលទ្រង់បានចរិតទុកដែលមិនអាចលុបចេញពីចិត្តរបស់ពួកគេ
 បានឡើយ តែនៅលើពួកទុច្ចរិតវិញ ពន្លឺនេះត្រូវបានចាំងមកដល់វានឹងត្រូវ
 កន្លងបាត់ទៅវិញ ។ ដោយសារទ្រង់មិនផ្តល់ជីវិតដល់ពូជដែលនៅក្នុងចិត្តរបស់
 ពួកគេដើម្បីរក្សាវារហូតដល់មិនចេះពុករលួយដូចជានៅក្នុងពួកដែលបានរើស
 តាំងឡើយ ហើយមិនត្រូវស្មានថាព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធខុសឆ្គងនោះឡើយ ។

បន្ថែមលើនេះទៀត បើទោះជាវាច្បាស់ចេញពីការបង្រៀននៃបទគម្ពីរ
 និងបទពិសោធន៍ប្រចាំថ្ងៃថា ពួកទុច្ចរិតជួនកាលត្រូវបានប៉ះពាល់ដោយការរលូក
 ដឹងពីព្រះគុណដូចគ្នា ហើយបំណងដែលស្រឡាញ់គ្នាទៅវិញទៅមកនឹងកើតឡើង
 នៅក្នុងចិត្តរបស់ពួកគេ ។ ដូច្នេះ មានពេលមួយដែលលោកស្វ័យបានលូតលាស់
 នៅក្នុងការជម្រុញដែលនាំឱ្យគាត់ស្រឡាញ់ដល់ព្រះ ។ ដោយសារគាត់បានដឹង
 ថា ព្រះជាព្រះវរបិតាដល់គាត់ ហើយគាត់ត្រូវបានទាក់ទាញដោយការដែលនាំ
 ឱ្យមានអំណរអំពីសេចក្តីសប្បុរសរបស់ទ្រង់ [សាំយ៉ូអែលទី១ ជំពូក 9 ដល់ 11]

១ ប៉ុន្តែដោយការទាក់ទាញនៃសេចក្តីស្រឡាញ់បែបជាបិតារបស់ព្រះមិនបានចាក់ឬសជ្រៅនៅក្នុងពួកអ្នកដែលត្រូវទទួលការកាត់ទោស ដូច្នេះពួកគេមិនបានយល់ពីសេចក្តីស្រឡាញ់ទ្រង់បានល្អឥតខ្ចោះដូចជាកូនឡើយ តែពួកគេបែរជាធ្វើទង្វើដូចជាកូនឈ្នួលវិញ ។ ដោយសារវិញ្ញាណនៃសេចក្តីស្រឡាញ់នោះត្រូវបានផ្តល់មកដល់ព្រះគ្រីស្ទតែមួយប៉ុណ្ណោះ ដោយមានលក្ខខណ្ឌថាទ្រង់នឹងដាំវានៅក្នុងសមាជិតរបស់ទ្រង់ ។ ហើយពិតណាស់ពាក្យសម្តីរបស់លោកប៉ូលគឺសំដៅទៅលើតែពួកវើសតាំងប៉ុណ្ណោះថា ៖ “ពីព្រោះសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ បានផ្សាយមកសព្វក្នុងចិត្តយើងរាល់គ្នា ដោយសារព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដែលព្រះបានប្រទានមកយើងហើយ” [រ៉ូម 5:5] នេះជាសេចក្តីស្រឡាញ់ដែលបង្កើតទំនុកចិត្តដែលបានលើកមកនៅខាងលើ ដែលយើងអាចហៅទៅកាន់ទ្រង់បាន [កាឡាទី 4:6] ។

ចេញពីមួយចំហៀងទៀត យើងមើលឃើញថាព្រះ ក្នុងកាលដែលមិនរសាយនឹងការស្រឡាញ់ដល់កូនៗរបស់ទ្រង់ គឺទ្រង់អាចខឹងដល់ពួកគេយ៉ាងខ្លាំងផង មិនមែនដោយសារទ្រង់តាំងចិត្តថានឹងស្អប់ពួកគេនោះទេ ប៉ុន្តែដែលទ្រង់នឹងបន្លាចពួកគេដោយអារម្មណ៍នៃសេចក្តីក្រោធរបស់ទ្រង់ដើម្បីនឹងបន្ទាបអំនួតខាងសាច់ឈាមរបស់ពួកគេ គោះភាពច្រអូសរបស់ពួកគេចេញ ហើយធ្វើឱ្យពួកគេចេះលន់តូបាប ។ ដូច្នេះ ក្នុងពេលតែមួយ ពួកគេយល់ថាទ្រង់ខឹងជាមួយគេមួយពេល ហើយមានសេចក្តីមេត្តាចំពោះពួកគេដូចគ្នា ឬទៅកាន់អំពើបាបរបស់ពួកគេ ។ ដោយសារពួកគេនៅបន្តអធិស្ឋានឱ្យសេចក្តីក្រោធរបស់ទ្រង់ទ្រង់រសាយទៅ ដោយទំនុកចិត្តដែលស្អប់ស្លាត់ផងពួកគេគេចទៅរកទ្រង់ដើម្បីនឹងជ្រកកោន ។ ពិតណាស់ ភស្តុតាងនេះបង្ហាញថា ខ្លះមិនមែនជាជំនឿដែលធ្វើពុតឡើយ ជាអ្នកដែលមិនខ្វះសេចក្តីជំនឿពិតឡើយ ។ តែនៅពេលដែលពួកគេ

ត្រូវបានដឹកនាំចេញដោយការជម្រុញភ្លាមៗនៃសេចក្តីឆេះឆ្ងល់នោះ នោះពួកគេ
 បញ្ឆោតខ្លួនពួកគេនៅក្នុងគំនិតដែលខុស ។ គ្មានអ្វីដែលគួរសង្ស័យទេដែល
 ភាពរឹងចេសបំពេញនៅក្នុងពួកគេ ដែលធ្វើឱ្យពួកគេមិនបានល្បងលចិត្តរបស់
 ពួកគេបានត្រឹមត្រូវតាមដែលពួកគេគួរ ។ វាប្រៀបដូចជាពួកមនុស្សដែលយ៉ូ
 ហានថា ព្រះគ្រីស្ទ “ថ្វាយខ្លួនរបស់ទ្រង់នឹងពួកគេ” បើទោះជាពួកគេបានជឿ
 ដល់ទ្រង់ក៏ដោយ “ពីព្រោះទ្រង់ស្គាល់គ្រប់មនុស្សទាំងអស់ហើយ...ដឹងពីអ្វីដែល
 នៅក្នុងពួកគេផង” [យ៉ូហាន 2:24-25] ។ ប្រសិនបើ មនុស្សជាច្រើនមិនបាន
 ធ្លាក់ចេញពីសេចក្តីជំនឿទូទៅទេ (ខ្ញុំហៅថា “ទូទៅ” ពីព្រោះវាមានភាពដូចគ្នា
 និងអារម្មណ៍យល់យ៉ាងអស្ចារ្យរវាងជំនឿនៅមួយរយៈខ្លីនិងជំនឿដ៏រស់និងនៅជាអ
 ចិន្ត្រៃយ៍) ព្រះគ្រីស្ទនឹងមិនមានបន្ទូលទៅកាន់សិស្សរបស់ទ្រង់ថា “ប្រសិនបើអ្នក
 នៅជាប់នឹងពាក្យខ្ញុំ នោះអ្នកជាសិស្សរបស់ខ្ញុំពិត ហើយអ្នកនឹងស្គាល់សេចក្តីពិត
 ហើយសេចក្តីពិតនឹងឱ្យអ្នកមានសេរីភាព” [យ៉ូហាន 8:31-32] ។ ដោយសារ
 ទ្រង់កំពុងតែនិយាយទៅកាន់អ្នកដែលអោយក្រសោបការបង្រៀនរបស់ទ្រង់
 ហើយកំពុងតែជម្រុញពួកគេឱ្យបានចម្រើននៅក្នុងសេចក្តីជំនឿផង មិនដូច្នោះ
 ដោយភាពច្រអូសរបស់ពួកគេ ពួកគេនឹងពន្លត់ពន្លឺដែលបានផ្តល់មកដល់ពួក
 គេ ។ ដូច្នេះ លោកប៉ុលនិយាយថាវាបំបែកពីសេចក្តីជំនឿរបស់ពួកដែលបានរើសតាំង
 ខុសពីគេ [ទីតុស 1:1] មានន័យថា មនុស្សជាច្រើនត្រូវបានរលាយសាបសូន្យ
 ទៅដោយសារតែពួកគេមិនបានចាក់ឫសដែលរស់ ។ ព្រះគ្រីស្ទមានបន្ទូលពីការ
 ដូចគ្នានៅក្នុងដំណឹងល្អម៉ាថាយ ៖ “គ្រប់ទាំងដើមឈើណាដែលព្រះវរបិតានៃ
 ស្ថានសួគ៌របស់ខ្ញុំមិនបានដាំនឹងត្រូវដកចេញ” [ម៉ាថាយ 15:13] ។

មានការកុហកជាប្រភេទដែលត្រូវឱ្យខ្លើមនៅក្នុងអ្នកផ្សេងទៀត គឺពួកអ្នកដែលមិនខ្មាស់នឹងចំអកដល់ព្រះនឹងមនុស្ស ។ យ៉ាកុបធ្វើការរិះគន់យ៉ាងខ្លាំងទាស់នឹងមនុស្សប្រភេទនេះ ជាពួកដែលបង្ហាប់ដល់សេចក្តីជំនឿដោយមិនគោរពប្រតិបត្តិដល់ព្រះ ដោយផ្អែកលើហេតុផលដែលបោកបញ្ឆោត [យ៉ាកុប 2:14-26] ។ ហើយលោកប៉ូលមិនបានទាមទារ “ជំនឿដែលមិនប្រាកដ” ពីកូនៗរបស់ព្រះឡើយ [ធីម៉ូថេទី១ 1:5] លើកលែងតែមនុស្សជាច្រើនបានអួតយ៉ាងហំហានពីអ្វីដែលពួកគេមិនមាន ហើយបញ្ឆោតអ្នកផ្សេងទៀត ហើយជូនកាលខ្លួនពួកគេជាមួយនឹងការធ្វើពុតឥតប្រយោជន៍វិញ ។ ដូច្នេះ គាត់បានប្រៀបធៀបមនសិការល្អទៅនឹងអ្នកដែលសេចក្តីជំនឿត្រូវបានរក្សានៅទីនោះ ។ ដោយសារមនុស្សជាច្រើនដែលបានធ្លាក់ចេញពីមនសិការដែលល្អ “បានលិចបាត់ខាងឯសេចក្តីជំនឿ” [ធីម៉ូថេទី១ 1:19; 3:9] ។

13. អត្ថន័យខុសៗគ្នានៃពាក្យ “ជំនឿ” នៅក្នុងបទគម្ពីរ

យើងត្រូវយល់ថា អត្ថន័យនៃពាក្យ “ជំនឿ” វាមានន័យទូលំទូលាយ ។ ជាញឹកញាប់ជំនឿមានន័យថាជាការគោរពកោតខ្លាចព្រះតាមគោលលិទ្ធិដែលត្រឹមត្រូវប៉ុណ្ណោះ ដូចជានៅក្នុងបទគម្ពីរដែលយើងទើបតែលើកយកមកអធិប្បន្ន ។ ហើយនៅក្នុងសំបុត្រដូចគ្នា ដែលលោកប៉ូលចង់ឱ្យចាស់ទុំរក្សា “អាថ៌កំបាំងនៃសេចក្តីជំនឿនៅក្នុងមនសិការបរិសុទ្ធ” [ធីម៉ូថេទី១ 3:9] ។ ដូច្នេះ នៅពេលដែលគាត់ប្រកាសថាអ្នកខ្លះនឹងចេញពីសេចក្តីជំនឿ [ធីម៉ូថេទី១ 4:1] ។ តែនៅក្នុងដៃម្ខាងទៀត គាត់បាននិយាយថា ធីម៉ូថេបាន “លូតលាស់នៅក្នុងព្រះបន្ទូលនៃសេចក្តីជំនឿ” [ធីម៉ូថេទី១ 4:6] ។ ដូច្នេះ នៅពេលដែលគាត់ប្រើពាក្យ “អ្នកដែលបំប៉ាច់បំប៉ោចដែលមិនគោរពកោតខ្លាចព្រះនិងការជំទាស់គ្នាដែលត្រូវបានគេ

ឈ្មោះខុសថាជាចំណេះដឹង” ជាហេតុដែលធ្វើឱ្យមនុស្សជាច្រើនចាកចេញពីសេចក្តីជំនឿ [ធីម៉ូថេទី១ 6:20-21 ធីម៉ូថេទី២ 2:16] ។ នៅកន្លែងផ្សេងទៀតគាត់បានហៅពួកគេថា “អ្នកដែលត្រូវរងការកាត់ទោស” ដែលនិយាយពីសេចក្តីជំនឿ [ធីម៉ូថេទី២ 3:8] ។ ម្តងទៀត ត្រង់ដែលគាត់បញ្ចូលនឹងទីតុសថា “ប្រាប់ដល់ពួកគេ” [ទីតុស 2:2] “ដើម្បីឱ្យមានសេចក្តីជំនឿត្រឹមត្រូវ” [ទីតុស 1:13] ដោយប្រើពាក្យ “ត្រឹមត្រូវ” លោកប៉ុលដោយសាមញ្ញសំដៅទៅលើភាពបរិសុទ្ធនៃគោលលិទ្ធិសេចក្តីជំនឿ ដែលបង្ហាញដោយងាយដោយភាពងាយប្រែប្រួលរបស់មនុស្សដែលពុករលួយនិងអន់ថយ ។ គឺដោយសារនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទដែលទ្រង់មានសេចក្តីជំនឿ “ដែលត្រូវបានលាក់ទុកគ្រប់ទាំងកំណប់នៃចំណេះដឹងនិងប្រាជ្ញា” [កូឡុស 2:3] សេចក្តីជំនឿត្រូវបានពង្រីកនៅក្នុងការសរុបទាំងមូលនៃគោលលិទ្ធិនៃស្ថានសួគ៌ ដែលវាមិនអាចបំបែកខ្លួនចេញបាន ។

មួយផ្នែកទៀត ជួនកាលវាត្រូវបានលាក់នៅក្នុងរបស់ណាមួយជាក់លាក់ដូចជានៅពេលដែលម៉ាថាយនិយាយថា ព្រះគ្រីស្ទបានមើលឃើញជំនឿរបស់ពួកអ្នកដែលបង្ខូតបុរសពីការនោះចុះមកតាមឥដ្ឋដំបូល [ម៉ាថាយ 9:2] ។ ហើយទ្រង់បានមានបន្ទូលថា ទោះជានៅក្នុងចំណោមពួកអ៊ីស្រាអែលក៏មិនអាចរកឃើញនូវសេចក្តីជំនឿដ៏ខ្លាំងដែលលោកមេទ័ពនោះបានបង្ហាញមកនោះដែរ [ម៉ាថាយ 8:10] ។ តែវាមិនច្បាស់លាស់ថា លោកមេទ័ពនោះគ្រាន់តែមានបំណងទៅលើការព្យាបាលកូនប្រុសរបស់គាត់ប៉ុណ្ណោះ [យ៉ូហាន 4:47] ដែលការជាសះស្បើយរបស់គេបានគ្រប់គ្រងលើគំនិតរបស់គាត់ទាំងមូល ពីព្រោះគាត់បានស្តាប់ស្តាប់ដោយការងក់ក្បាលនិងចម្លើយរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលគាត់មិនបានទាមទារ

ព្រះវត្តមានខាងរូបកាយរបស់ទ្រង់នោះទេ ពាក់ព័ន្ធនឹងស្ថានភាពនេះ នោះសេចក្តីជំនឿរបស់គាត់ត្រូវបានទទួលការសរសើរជាខ្លាំង ។

មុននេះបន្តិច យើងបានបង្រៀនថាលោកប៉ូលគិតថា “ជំនឿ” ជាអំណោយទាននៃការធ្វើការអស្ចារ្យ ជាអំណោយទានដែលអ្នកណាម្នាក់ដែលទទួលបាន ជាអ្នកដែលមិនទាន់បានទទួលការកើតជាថ្មីដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធរបស់ព្រះ ក៏មិនបានថ្វាយបង្គំទ្រង់ដោយសុទ្ធចិត្តដែរ ។ ហើយនៅក្នុងបទគម្ពីរផ្សេងទៀត គាត់បានកំណត់អត្ថសញ្ញាណនៃសេចក្តីជំនឿទៅនឹងការបង្រៀនថា យើងត្រូវបានបង្កើតនៅក្នុងសេចក្តីជំនឿ ។ ដោយសារនៅពេលដែលគាត់សរសេរថា ជំនឿនឹងត្រូវកន្លងបាត់ទៅ [កូរិនថូសទី១ 13:10; រ៉ូម 4:14] ដោយគ្មានការមន្ទិលគឺគាត់សំដៅទៅលើព័ន្ធកិច្ចរបស់ក្រុមជំនុំ ដែលសព្វថ្ងៃនេះមានប្រយោជន៍សម្រាប់ភាពកំសោយរបស់យើង ។ នៅពេលនេះ នៅក្នុងទម្រង់នៃការនិយាយទាំងនេះ មានការស្រដៀងមួយលេចឡើង ។ នៅពេលពាក្យថា “ជំនឿ” ត្រូវបានប្តូរដោយមិនត្រឹមត្រូវទៅជាការសារភាពខុសឆ្គង ឬក្នុងលំដាប់មួយដែលកុហកការប្រើប្រាស់ខុសនៃពាក្យនេះមិនហាក់ដូចជាអាក្រក់ ជាងការហៅការថ្វាយបង្គំដែលសាហាវនិងខូចថាជា “សេចក្តីកោតខ្លាចដល់ព្រះ” ។ ឧទាហរណ៍ ការនេះជាញឹកញាប់ត្រូវបាននិយាយនៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រដែលបរិសុទ្ធដែលកុលសម្ព័ន្ធបរទេស ដែលត្រូវបានផ្សាភ្ជាប់ទៅនឹងពួកសាម៉ារីនិងជាស្រុកជិតខាងដែលកោតខ្លាចដល់ព្រះក្លែងក្លាយនិងព្រះរបស់អ៊ីស្រាអែល [ពង្សាវតារក្សត្រទី២ 17:24-41] ។ ការនេះមានន័យថា នៅក្នុងពាក្យជាច្រើន គឺពួកគេត្រូវបានលាយស្ថានសួគ៌និងផែនដីជាមួយគ្នា ។

តែពេលនេះយើងសួរថា តើសេចក្តីជំនឿដែលបែងចែកកូនៗរបស់ព្រះពីអ្នកមិនជឿនោះជាប្រភេទបែបណា ដែលដោយសារជំនឿនោះយើងបានហៅព្រះថាព្រះវរបិតា ដោយសារវាយើងត្រូវបានឆ្លងផុតពីសេចក្តីស្លាប់ទៅកាន់ជីវិត ហើយដោយសារវា ព្រះត្រីសូ សេចក្តីសង្គ្រោះអស់កល្ប និងជីវិត បានគង់នៅក្នុងយើងនោះ? ខ្ញុំជឿថាខ្ញុំបានពន្យល់ដោយខ្លីនិងច្បាស់ៗរួចមកហើយពីថាមពលនិងធម្មជាតិនៃសេចក្តីជំនឿ ។

(ការសាកល្បងលម្អិតនៃអ្វីជាអត្ថន័យនៃជំនឿនៅក្នុងកថាខណ្ឌទី៧ដែលបញ្ជាក់ថា ៖ ធាតុនៃចំណេះដឹង 14-15)

14. ជំនឿជាចំណេះដឹងដែលខ្ពស់ជាង

ពេលនេះចូរយើងពិនិត្យមើលផ្នែកដាច់ចេញពីគ្នាជាថ្មីឡើងវិញនៃអត្ថន័យរបស់សេចក្តីជំនឿ ។ បន្ទាប់ពីយើងបានពិនិត្យមើលទៅលើវានោះគ្មានអ្វីសង្ស័យទេ ដែលខ្ញុំជឿថា វានឹងនៅជាប់ ។ នៅពេលដែលយើងហៅសេចក្តីជំនឿ "ចំណេះដឹង" យើងមិនមែនមានន័យថាជាការយល់នៃប្រភេទ ដែលជាទូទៅពាក់ព័ន្ធនឹងការទាំងឡាយដែលនៅក្រោមការយល់ខាងញាណរបស់មនុស្សនោះទេ ។ ដោយសារសេចក្តីជំនឿលើសពីញាណទាំងនោះ ដែលគំនិតរបស់មនុស្សត្រូវទៅឱ្យហួសនិងលើសពីខ្លួនវាថែមទៀតដើម្បីនឹងយល់ដល់វា ។ ទោះបីជាគំនិតរបស់មនុស្សអាចទៅដល់ក៏ដោយ ក៏វាមិនអាចយល់ថាវាមានអារម្មណ៍យ៉ាងណាដែរ ។ តែក្នុងទាញទៅរកនូវអ្វីដែលវាចាប់មិនបាន ដោយភាពយ៉ាងច្បាស់លាស់នៃការអូសទាញរបស់វា វាយល់ច្រើនជាង ប្រសិនបើវាត្រូវបានយល់ការណាដែលជារបស់មនុស្សដោយកម្រិតរបស់វា ។ ដូច្នេះលោកប៉ូលរ៉ូបាប័ពីវាថាជាចេស្តា "ដែលយល់...អ្វីជាទីងងឹតនិងបណ្តោយនិងជម្រៅនិងកម្ពស់ ហើយដែលដឹងពីសេចក្តី

ស្រឡាញ់របស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលខ្ពស់លើអស់ទាំងចំណេះដឹងផង” [អេភេសូ 3:18-19] ។ គាត់ចង់មានន័យថា អ្វីដែលចិត្តរបស់យើងចាប់យកដោយជំនឿគឺនៅក្នុងផ្លូវដែលមិនអាចវាស់បាន ហើយថាប្រភេទចំណេះដឹងនេះវាប្រសើរជាងការយល់ដឹងទាំងអស់ ។ មិនដូច្នោះទេ ព្រះអម្ចាស់ “បានបង្ហាញដល់អ្នកបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់” នូវអាថ៌កំបាំងនៃបំណងរបស់ទ្រង់ដែល “ត្រូវបានលាក់ជាយូរលង់ និងជាច្រើនជំនាន់ទៅហើយ” [កូឡូស 1:26; 2:2] ។ ដោយសារគ្រប់ទាំងហេតុផលល្អទាំងអស់ នោះសេចក្តីជំនឿជាញឹកញាប់ត្រូវបានហៅថា “ការទទួលស្គាល់” [អេភេសូ 1:17; 4:13; កូឡូស 1:9; 3:10; ធីម៉ូថេទី១ 2:4; ទីតុស 1:1; ភីលេម៉ូន 6; ពេត្រុសទី២ 2:21] តែដោយសារលោកយ៉ូហានថា “ចំណេះដឹង” ដោយគាត់បានប្រកាសថា អ្នកជឿស្គាល់ខ្លួនរបស់ពួកគេថាជាកូនៗរបស់ព្រះ [យ៉ូហានទី១ 3:2] ។ ហើយពួកគេដឹងយ៉ាងជាក់ពីការនេះ ។ ប៉ុន្តែពួកគេត្រូវបានចម្រើនកម្លាំងច្រើនជាងដោយការទាក់ទាញនៃសេចក្តីពិតរបស់ព្រះ ជាងការដែលត្រូវបានដឹកនាំដោយភស្តុតាងនៃហេតុផល ។ ពាក្យរបស់លោកប៉ុលក៏បានចង្អុលដូច្នេះថា ៖ “កាលដែលនៅក្នុងរូបកាយនេះ យើងរង្វេងចេញពីព្រះអម្ចាស់ ដោយសារយើងដើរដោយជំនឿ មិនមែនដោយមើលឃើញឡើយ” [កូរិនថូសទី២ 5:6-7] ។ ដោយពាក្យទាំងនេះ គាត់បង្ហាញថាការទាំងនោះដែលយើងស្គាល់តាមរយៈសេចក្តីជំនឿនឹងមិនត្រូវអវត្តមានពីយើងនិងលែងឃើញនោះឡើយ ។ ចេញពីនេះយើងសរុបថាចំណេះដឹងនៃជំនឿមាននៅក្នុងភាពប្រាកដប្រជាជាងនៅក្នុងការយល់ ។

15. សេចក្តីជំនឿអាចសំដៅទៅកាន់ភាពច្បាស់លាស់

យើងបន្ថែមពាក្យ “ប្រាកដនិងរឹងមាំ” ដើម្បីនឹងបង្ហាញភាពជាប់លាប់ថែមទៀតនៃការបញ្ចុះបញ្ចូល ។ ដោយសារ ក្នុងកាលដែលជំនឿមិនស្តាប់ស្តង់ដារដោយសារគំនិតសង្ស័យនិងប្រែប្រួល ដូច្នេះវាក៏មិនស្តាប់ស្តង់ដារនឹងការជ្រួតជ្រាបដែលមិនប្រាកដនិងច្របូកច្របល់ដែរ ។ តែទាមទារភាពនឹងនរដែលពេញលេញវិញប្រៀបដូចជាមនុស្សយល់ស្របនឹងការដែលធ្លាប់មានបទពិសោធន៍និងត្រូវបានសាកល្បងរួច ។ ដោយសារការមិនជឿបានចាក់ឬសចូលយ៉ាងជ្រៅនៅក្នុងចិត្តរបស់យើង ហើយយើងត្រូវបានទេវយ៉ាងខ្លាំងទៅរកវា ដែលលំបាកខ្លាំងនៅក្នុងការបញ្ចុះបញ្ចូលខ្លួនគេពីអ្វីដែលគ្រប់គ្នាបានសារភាពនឹងបបួរមាត់របស់ពួកគេ ៖ និយាយទៅ ថាព្រះទ្រង់ស្មោះត្រង់ ។ ជាពិសេសនៅពេលដែលបែរមកសេចក្តីពិតផ្ទាល់វិញ នោះភាពអររបស់មនុស្សម្នាក់ៗបានបើកបង្ហាញពីសេចក្តីកំសោយដែលបានលាក់ទុក ។ ហើយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដោយសារនាមដែលត្រូវឱ្យកត់សម្គាល់នេះបានរាប់រៀបដោយគ្មានហេតុអ្វីណាចនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ។ ទ្រង់ប្រថ្នាចង់ព្យាបាលជំងឺដែលខ្ញុំបានលើកមកនោះ ដូច្នេះព្រះនឹងបានទទួលសេចក្តីជំនឿពេញលេញលើសេចក្តីសន្យារបស់ទ្រង់នៅក្នុងចំណោមពួកយើង ។ “ឯព្រះបន្ទូលនៃព្រះយេស៊ូវ នោះសុទ្ធស្អាតទាំងអស់ គឺដូចប្រាក់ដែលគេសាកក្នុងបារីធ្វើពីដី ហើយបានសំរងអស់៧ដងផង” [ទំនុកដំកើង 12:6; ចូរប្រៀបធៀបទំនុកដំកើង 11:7] ដូច្នេះ “ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេស៊ូវត្រូវបានបន្ទុក ។ វាជាខែលដល់អស់អ្នកដែលទុកចិត្តដល់ទ្រង់” [ទំនុកដំកើង 18:30] បន្ថែមលើនោះទៀត ស្តេចសាឡាម៉ូនបានបញ្ជាក់ពីគំនិតនេះនៅក្នុងពាក្យសម្តីថា “គ្រប់ទាំងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគឺត្រូវបានបន្ទុក” [សុភាសិត 30:5] ។ តែស្ទើរតែពេញជំពូកទី ១១៩ទាំងមូលនៃទំនុកដំកើងត្រូវបានសរសេរមកធ្វើជាភស្តុតាងផង វានឹងទៅជា

ឥតប្រយោជន៍ក្នុងការសរសេរថែមទៀត ។ ប្រាកដណាស់ ជាញឹកញាប់នៅ
ពេលដែលព្រះបង្គាប់ពីព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់មកដល់យើង ទ្រង់តែងតែស្តីបន្ទោស
យើងដោយប្រយោលពីភាពគ្មានជំនឿរបស់យើង ដោយសារទ្រង់មិនមានគោល
បំណងអ្វីផ្សេងក្រៅពីការដក់ចេញនូវសេចក្តីសង្ស័យចេញពីចិត្តរបស់យើងនោះឡើ
យ ។

ហើយមានមនុស្សជាច្រើនដែលយល់ពីសេចក្តីមេត្តារបស់ព្រះថា ពួកគេស្ទើរតែ
មិនបានទទួលការល្អលោមចេញពីនោះទេ ។ ពួកគេត្រូវបានបង្ខំដោយភាព
ព្រួយបារម្ភយ៉ាងវែងឆ្ងាយក្នុងពេលតែមួយកាលដែលពួកគេមានសេចក្តីសង្ស័យថា
ទ្រង់ពិតជាពេញដោយសេចក្តីមេត្តាដល់ពួកគេមែនឬអត់ ពីព្រោះពួកគេបានបំ
បិតសេចក្តីសប្បុរសដែលពួកគេហាក់ដូចជាជឿមែននៅក្នុងដែលកំណត់មួយយ៉ាង
ចង្អៀតខ្លាំងនោះ ។ ដោយសារនៅក្នុងចំណោមខ្លួនពួកគេ ពួកគេពិចារណាថា
វាពិតជាធំនិងបរិបូណ៌មែន ដែលបានបង្ហាញមកលើមនុស្សជាច្រើន រួចរាល់និង
ជាស្រេចសម្រាប់មនុស្សទាំងអស់ ។ តែមិនច្បាស់ថា វានឹងបានមកដល់ពួកគេ
ឬពួកគេនឹងត្រូវបានមករកវាដែរទេ ។ ការផ្តល់ហេតុផលនេះ នៅពេលដែលវា
ឈប់នៅពាក់កណ្តាល នោះវានៅតែពាក់កណ្តាល ។ ដូច្នេះ វាមិនបានចម្រើន
កម្លាំងខ្លាំងដល់វិញ្ញាណនៅក្នុងភាពស្ងប់ស្ងាត់ដោយសុវត្ថិភាពដូចជាបង្កឱ្យមាន
បញ្ហាដល់វាដោយការសង្ស័យនោះទេ ។ តែមានអារម្មណ៍ដែលខុសគ្នាឆ្ងាយនៃ
ភាពច្បាស់លាស់ដែលថា នៅក្នុងបងគម្ពីរតែងតែផ្តល់លក្ខណៈដល់សេចក្តីជំនឿ
។ វាជាការនេះហើយដែលដាក់មកលើសពីសេចក្តីសង្ស័យថាសេចក្តីសប្បុរស
របស់ព្រះបានបង្ហាញមកយ៉ាងច្បាស់ដល់យើង [កូឡុស 2:2; ថែសាឡូនីថី 1:5;
ហេប្រើរ 6:11និង 10:22] ។ តែការនោះមិនអាចកើតឡើងបានក្រៅពី

អារម្មណ៍ពិតរបស់យើងពីភាពផ្អែមល្អៃមរបស់វា និងបទពិសោធន៍ពីវានៅក្នុងខ្លួន របស់យើងនោះឡើយ ។ ដោយហេតុផលនេះ ពួកសាវ័កបានទាញថាការមាន ទំនុកចិត្តបានមកពីសេចក្តីជំនឿ ហើយចេញពីការមានទំនុកចិត្តត្រឡប់ទៅវិញ បានមកជាសេចក្តីក្លាហាន ដោយសារគាត់បាននិយាយថា “ហើយក្នុងទ្រង់យើង រាល់គ្នាក៏មានសេចក្តីក្លាហាន និងច្បាប់ចូលដោយទុកចិត្តដោយសារសេចក្តីជំនឿ ជឿដល់ទ្រង់ដែរ” [អេភេសូ 3:12] ។ ដោយពាក្យទាំងនេះ គាត់ជាក់ស្តែង ណាស់បង្ហាញថា គ្មានជំនឿពិតលើកលែងតែនៅពេលដែលយើងហ៊ានដោយ មានចិត្តស្ងប់ស្ងាត់ឈរនៅលើសេចក្តីមេត្តានិងសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ព្រះ ។ នេះគឺ ពិតប្រាកដមែនដែលថា “សេចក្តីជំនឿ” ជាញឹកញាប់ត្រូវបានប្រើថាជាភាព មានទំនុកចិត្ត ។

(ភាពច្បាស់លាស់នៃជំនឿនៅក្នុងទំនាក់ទំនងទៅនឹងសេចក្តីកោតខ្លាច, 16-18)

16. ភាពច្បាស់លាស់នៃជំនឿ

ទីនេះ ពិតណាស់ជាត្រជៀកទ្វារសំខាន់ដែលសេចក្តីជំនឿអាចបង្វិលនៅលើវាបាន ៖ ដែលយើងមិនគិតពីសេចក្តីសន្យានៃសេចក្តីមេត្តាដែលព្រះផ្តល់ពិតតែនៅខាង ក្រៅខ្លួនយើង តែមិននៅក្នុងយើងទាល់តែសោះ ។ តែយើងគិតថាពួកវាជារបស់ យើងដោយការអោបក្រសោបវានៅខាងវិញ ។ ដូច្នេះ ចុងក្រោយសេចក្តីទំនុក ចិត្តនោះនឹងបានកើតឡើង ជាអ្វីដែលលោកប៉ុលបាននិយាយនៅកន្លែងផ្សេងហៅ ថា “សេចក្តីសុខសាន្ត” [រ៉ូម 5:1] ទាល់តែអ្នកណាម្នាក់នឹងចង់ទាញសេចក្តីសុខ សាន្តចេញពីវាមក ។ ពេលនេះវាជាការធានាដែលបង្ហាញនូវមនសិកាដែលស្ងប់ ស្ងាត់និងពេញដោយសេចក្តីសុខសាន្តនៅចំពោះការកាត់ទោសរបស់ព្រះ ។ ក្រៅ ពីវានោះមនសិកានឹងត្រូវរំខានដោយពញ្ចក់ដែលរំខាន ហើយស្ទើរតែត្រូវរំហែក

ទៅជាបំណែកទៅហើយ ភ្លេចព្រះនិងខ្លួន ដោយសារវាបានដេកលក់មួយរំពេចនោះ ។ ហើយពិតណាស់ រំពេចនោះ ដោយសារវាមិនបានរីករាយយូរនឹងការភ្លេចដ៏ចង្រៃនោះដោយគ្មានការចង់ចាំនៃការកាត់ទោសរបស់ព្រះមកជាញឹកញាប់ ហើយបង្ហាញពីការនោះជាតំហុកផង ។ និយាយដោយខ្លី មានតែគាត់ប៉ុណ្ណោះដែលជាអ្នកជឿពិត ជាអ្នកដែលត្រូវបានអូសទាញដោយជំនឿរឹងមាំថា ព្រះទ្រង់ជាព្រះវរបិតាដែលសប្បុរសនិងត្រូវបានបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ដល់គេ ហើយព្រះទ្រង់សន្យាគ្រប់យ៉ាងដោយផ្អែកលើភាពសប្បុរសរបស់ទ្រង់ ។ អ្នកដែលផ្អែកលើសេចក្តីសន្យានៃព្រះគុណរបស់ព្រះមកដល់គេ នោះគេបានកាន់ជាប់នូវការរំពឹងទុកដែលគ្មានការសង្ស័យនៃសេចក្តីសង្គ្រោះហើយ ។ ដូចជាសាវ័កបានចង្អុលដោយពាក្យនេះ ៖ “ដូច្នេះចូរប្រយ័ត្នបងប្អូនអើយ ក្រែងមានពួកអ្នករាល់គ្នាណាមួយមានចិត្តអាក្រក់ ដោយមិនជឿ ព្រមបោះបង់ចោលព្រះដ៏មានព្រះជន្មរស់នៅ ។” [ហេព្រើរ 3:7] ។ ដូច្នេះ គាត់បានគិតថា គ្មាននរណាដែលសង្ឃឹមដល់ព្រះអម្ចាស់បានល្អឡើយ លើកលែងតែម្នាក់ដែលថ្វាយសិរីល្អយ៉ាងមានទំនុកចិត្តនៅក្នុងមរតកនៃនគរស្ថានសួគ៌នោះប៉ុណ្ណោះ ។ គ្មានមនុស្សណាជាអ្នកជឿឡើយ ខ្ញុំនិយាយបែបនេះ លើកលែងតែម្នាក់ដែលពឹងផ្អែកលើការធានាអះអាងនៃសេចក្តីសង្គ្រោះប៉ុណ្ណោះ ដែលយកឈ្នះយ៉ាងមានទំនុកចិត្តលើអារក្សនិងសេចក្តីស្លាប់ដូចដែលយើងត្រូវបានបង្រៀនចេញពីការបូកសរុបដ៏ពូកែរបស់លោកប៉ុលហើយថា ៖ ខ្ញុំបានសារភាពថា “គ្មានសេចក្តីស្លាប់ ឬជីវិត គ្មានទេវតា ឬស្តេច ឬអំណាច ឬការអ្វីដែលនៅបច្ចុប្បន្ន ឬការដែលនឹងត្រូវមកដល់...អាចបំបែកយើងចេញពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះដែលចាប់យើងជាប់នៅក្នុងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទឡើយ” [រ៉ូម 8:38-39] ។ ដូច្នេះ ដោយរបៀបដូចគ្នានោះ ពួកសាវ័កមិនបាន

ពិចារណាថាភ្នែកនៃគំនិតរបស់យើងត្រូវបានបំភ្លឺយ៉ាងល្អនោះដែរ លើកលែងតែ យើងដឹងថាអ្វីទៅជាសង្ឃឹមនៃមរតកអស់កល្បជានិច្ចថាជាអ្វី ដែលយើងត្រូវបាន ហៅមករកវានោះ [អេភេសូ 1:18] ។ ហើយគ្រប់ទីកន្លែងគាត់ក៏បង្រៀនឱ្យយក ត្រាប់តាម ដែលមិនដូច្នោះទេយើងក៏មិនយល់ពីសេចក្តីសប្បុរសរបស់ព្រះបានល្អ ឡើយ ទាល់តែយើងប្រមូលចេញពីវានូវផលផ្លែនៃការធានាអះអាងដ៏អស្ចារ្យ នោះ ។

17. សេចក្តីជំនឿនៅក្នុងទំនាស់នឹងសេចក្តីល្អ

នៅតែមានអ្នកខ្លះនឹងនិយាយថា ៖ “អ្នកជឿទទួលបទពិសោធន៍អ្វីមួយដែលខុស គ្នាខ្លាំង ៖ នៅក្នុងការសម្គាល់ព្រះគុណរបស់ព្រះមកកាន់ពួកគេ ពួកគេមិនមែន ត្រូវបានសាកល្បងដោយអារម្មណ៍មិនសុខ ដែលមករកពួកគេជាញឹកញាប់នោះ ទេ តែពួកគេត្រូវបានរងការរង្វើរដដែលៗដោយភាពរន្ធត់យ៉ាងខ្លាំង ។ ដូច្នេះការ ល្បងលំដាប់ការមួយដែលមានហិង្សា ដែលធ្វើឱ្យគំនិតរបស់ពួកគេលំបាកដែល ហាក់ដូចជាសមគ្នាជាមួយនឹងភាពស្ថិតស្ថេររបស់សេចក្តីជំនឿ” ។ ដូច្នេះ យើង ទាំងអស់គ្នាត្រូវតែដោះស្រាយការលំបាកនេះ ប្រសិនបើយើងប្រាថ្នាចង់ឱ្យគោល លិទ្ធិដែលនិយាយមុននេះនៅជាប់ ។ ប្រាកដណាស់ ក្នុងពេលដែលយើងបង្រៀន សេចក្តីជំនឿនោះថាត្រូវតែស្ថិតស្ថេរនិងប្រាកដ នោះយើងមិនអាចស្រមៃឃើញ ការស្ថិតស្ថេរណាដែលមានភ្ជាប់ដោយការសង្ស័យ ឬការច្បាស់លាស់ណាដែលមិន ត្រូវបានវាយប្រហារដោយភ្ជាប់នឹងសេចក្តីព្រួយបារម្ភខ្លះនោះទេ ។ ម៉្យាងទៀត យើងនិយាយថាអ្នកជឿកំពុងនៅក្នុងជម្លោះមិនឈប់ឈរជាមួយនឹងភាពគ្មាន ជំនឿរបស់ពួកគេរហូត ។ យើងនៅឆ្ងាយពីការដាក់មនសិការរបស់ពួកគេនៅក្នុង សភាពដែលសម្រាកដោយសុខសាន្តណាស់ ដែលគ្មានការរំខានដោយភាពច្របូក

ច្របល់អ្វីទាំងអស់ ។ តែ ម្តងទៀត យើងបដិសេធការនោះ មិនថាវាមានការ
ទាស់គ្នាបែបណានោះទេ នោះពួកគេបានធ្លាក់ចេញនិងបានចាកចេញពីការធានា
អះអាងដែលស្ថិតស្ថេរក៏បានទទួលសេចក្តីមេត្តារបស់ព្រះដែរ ។

បទគម្ពីរមិនបានបន្ថែមឧទាហរណ៍ដែលពន្យល់និងគួរឱ្យចងចាំអ្វីនៃសេចក្តីជំនឿ
ជានៅក្នុងស្តេចដាវីឌនោះទេ ជាពិសេស ប្រសិនបើអ្នកមើលទៅកាន់ពេញមួយ
ជីវិតរបស់គាត់នោះ ។ តែទាំងមានការអ្វីទាំងស្រើររាប់មិនអស់ គាត់ប្រកាសថា
គំនិតរបស់គាត់មិនដែលបានសុខស្រួលយ៉ាងណានោះ ។ ចេញពីបណ្តឹងទាំងនេះ
នោះវាគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់នឹងរើសរកឧទាហរណ៍មួយចំនួនហើយ ។ នៅពេលដែល
គាត់បន្ទោសដល់ព្រលឹងរបស់គាត់ដោយសារតែអារម្មណ៍រំខាន តើគាត់បានខឹង
នឹងអ្វីទៀតជាងការមិនព្រមជឿរបស់គាត់នោះ? "ហេតុអ្វីបានជាអ្នកភ័យញាប់
ញ័រ?" គាត់និយាយដូច្នេះ "ព្រលឹងខ្ញុំអើយ ហើយហេតុអ្វីបានជាឯងមិនស្រួល
នៅក្នុងខ្លួនខ្ញុំដូចនេះ? ចូរសង្ឃឹមទៅលើព្រះចុះ" [ទំនុកដំកើង 42:5, 11;
43:5] ប្រាកដណាស់ ការធ្លាក់ទឹកចិត្តនោះជាសញ្ញាបើកចេញនៃភាពគ្មានជំនឿ
ប្រៀបដូចជាគាត់បានគិតថាព្រះបានបដិសេធគាត់អីចឹង ។ នៅកន្លែងផ្សេង
ទៀត យើងអាននូវការសារភាពយ៉ាងពេញលេញថែមទៀតថា៖ "ខ្ញុំបាននិយាយ
ក្នុងការដែលខ្ញុំភ្ញាក់ឡើងថា ខ្ញុំត្រូវបានបោះចេញពីមុនព្រះនេត្ររបស់ទ្រង់"
[ទំនុកដំកើង 31:22] ។ នៅក្នុងបទគម្ពីរផ្សេងទៀត គាត់ប្រកែកជាមួយនឹងខ្លួន
គាត់នៅក្នុងភាពច្របូលច្របល់យ៉ាងខ្វល់ខ្វាយនិងវេទនាផង ។ ការពិត គាត់
ចាប់ផ្តើមឈ្លោះប្រកែកទាក់ទងនឹងធម្មជាតិរបស់ព្រះ៖ "តើព្រះទ្រង់ភ្លេចប្រព្រឹត្ត
ដោយករុណារបស់ទ្រង់ហើយឬ...តើទ្រង់នឹងបែរចេញរហូតទៅតើមែនទេ?"
[ទំនុកដំកើង 77:9, 7] ។ អ្វីដែលនឹងមកតាមក្រោយនោះកាន់តែអាក្រក់ថែម

ទៀតថា ៖ “នោះទូលបង្គំបាននឹកថា នេះហើយជាសេចក្តីទុក្ខរបស់ទូលបង្គំ តែ ទូលបង្គំនឹងនឹកចាំពីគ្រាដែលព្រះហស្តស្តាំនៃព្រះដ៏ខ្ពស់បំផុតប្រោសវិញ ។”

[ទំនុកដំកើង 77:10] ។ គាត់បានដាក់ទោសខ្លួនគាត់ដោយការអស់សង្ឃឹម ឱ្យស្លាប់ចុះ ហើយគាត់មិនត្រឹមតែសារភាពខ្លួនថាជាមានបញ្ហាដោយការសង្ស័យ តែប្រៀបដូចជាគាត់បានធ្លាក់នៅក្នុងសេចក្តីលំបាក គាត់មានអារម្មណ៍ថា គ្មាន ការអ្វីនៅសល់សម្រាប់គាត់សោះ ។ ដោយសារព្រះបានបដិសេធគាត់ ហើយ បានបែរព្រះហស្តទ្រង់ដែលធ្លាប់តែជាជំនួយរបស់គាត់ ទៅកាន់សេចក្តីបំផ្លាញ ដល់គាត់វិញ ។ ដូច្នេះ គាត់បានជម្រុញព្រលឹងរបស់គាត់ឱ្យត្រឡប់ទៅកាន់សេចក្តី សម្រាករបស់វាវិញ [ទំនុកដំកើង 116:7] ពីព្រោះគាត់មានបទពិសោធន៍ថាវា យ៉ាងម៉េចដែលត្រូវបានបក់បោកដោយរលកព្រះនោះ ។

តែយ៉ាងណា វាគួរឱ្យអស្ចារ្យណាស់ នៅកណ្តាលការធ្វើទុក្ខបុកម្នេញនេះ សេចក្តី ជំនឿនៅតែឈរនៅក្នុងចិត្តនៃការគោរពកោតខ្លាច ពិតប្រាកដដែលវាស្រដៀង ទៅនឹងដើមឆ្នោត [ទំនុកដំកើង 92:12] ៖ ដោយសារវាបានជំនះទាស់នឹងគ្រប់ ទាំងបន្ទុកទាំងអស់ ហើយបានលើកខ្លួនឡើងលើផង ។ ដូច្នេះស្តេចដេវីឌ ទោះបីជាពេលដែលគាត់ហាក់ដូចជាត្រូវបានហុំព័ទ្ធយ៉ាងលំបាក នៅក្នុងការស្តី បន្ទោសខ្លួនគាត់នៅតែមិនខាននឹងឡើងទៅកាន់ព្រះនោះឡើយ ។ អ្នកដែលមាន ការលំបាកនឹងភាពកំសោយរបស់ខ្លួន ហើយប្រឹងទៅកាន់សេចក្តីជំនឿនៅក្នុង ពេលដែលគាត់ខ្វល់ខ្វាយ គឺគាត់បានស្ថិតនៅក្នុងជ័យជំនះផ្នែកយ៉ាងធំរួចហើយ ។ ដូច្នេះ យើងនឹងសម្រេចចេញពីការនិយាយនេះនិងអ្វីមួយដូចនេះថា “ចូរ រងចាំព្រះយេហូវ៉ាចុះ ចូរមានកម្លាំងឡើង ទ្រង់នឹងពង្រឹងចិត្តរបស់អ្នករាល់គ្នា ។ ចូររងចាំព្រះយេហូវ៉ាចុះ!” [ទំនុកដំកើង 27:14] ។ ស្តេចដាវីឌបានបង្ហាញខ្លួន

របស់ទ្រង់ថាមានកំហុសនៃសេចក្តីកំសាក ហើយការដែលមានគំនិតដដែលៗពីរ
លើក បានសារភាពខ្លួនថាបានធ្លាក់ខ្លួនទៅកាន់អារម្មណ៍បង្ករបញ្ហាម្តងហើយម្តង
ទៀត ។ នៅពេលនោះ គាត់មិនត្រឹមតែមិនពេញចិត្តនឹងខ្លួនរបស់គាត់
ដោយសារសេចក្តីកំសាយទាំងនោះទេ តែក៏បានព្យាយាមយ៉ាងខ្លាំងដើម្បី
នឹងកែតម្រូវការទាំងនោះដែរ ។

ប្រាកដណាស់ ប្រសិនបើយើងយកគាត់មកថ្លឹងលើជញ្ជីញត្រឹមត្រូវជាមួយនឹងស្តេច
អហ៍ហាស់ យើងនឹងឃើញពីភាពខុសគ្នាយ៉ាងខ្លាំង ។ អេសាយត្រូវបានបញ្ជូន
ដើម្បីនឹងយករូបមន្តសម្រាប់សេចក្តីខ្វល់ខ្វាយដល់ស្តេចដែលទុច្ចរិតនិងមានពុត ។
គាត់បាននិយាយទៅកាន់ស្តេចដោយពាក្យទាំងនេះថា ៖ “ចូររាំងខ្លួន ហើយ
សង្រួមចិត្ត កុំភ័យឱ្យសោះ ក៏កុំឱ្យរាថយ” [អេសាយ 7:4] ផ្សេងៗទៀត ។
តើស្តេចអហ៍ហាស់ធ្វើអ្វីទៅ? វាត្រូវបាននិយាយពីមុននេះហើយថា នៅក្នុងចិត្ត
របស់គាត់ត្រូវបានប៉ះពាល់ទោះបីជាដើមឈើនៃព្រៃត្រូវបានរង្កើតដោយខ្យល់ក៏
ដោយ [អេសាយ 7:2] ។ ដូច្នេះ បើទោះជា គាត់បានឮពីសេចក្តីសន្យា ក៏
គាត់នៅតែមិនឈប់ភ័យញ័រដែរ ។ នៅទីនេះ ជារង្វាន់ដែលសមស្របនិងជាការ
ដាក់ទោសដែលសមនឹងសេចក្តីមិនព្រមជឿហើយ ។ ដូច្នេះការដែលភ័យញ័រដែល
បានបែរចេញពីព្រះនៅពេលដែលអ្នកណាមិនព្រមបើកទ្វារសម្រាប់ទ្រង់ដោយ
ជំនឿនោះ ។ តែ ម្យ៉ាងទៀត អ្នកជឿដែលត្រូវបានថ្លឹងសេចក្តីល្អៗលទ្ធផលបាន
លាត់ចុះហើយស្ទើរតែត្រូវបានកំទេចខ្ទេចបានក្រោកឡើង ទោះជាមានការលំបាក
និងបញ្ហាយ៉ាងខ្លាំងក៏ដោយ ។ ហើយដោយសារតែពួកគេដឹងពីសេចក្តីកំសាយ
របស់ពួកគេ នោះពួកគេអធិស្ឋានជាមួយនឹងហោរាថា “សូមកុំដកព្រះបន្ទូលដ៏
ពិតចេញពីមាត់ទូលបង្គំអស់រលីងឡើយ” [ទំនុកដំកើង 119:43; 118:43] ។

យើងត្រូវបានបង្រៀនដោយពាក្យទាំងនេះថា ពេលខ្លះពួកគេបានក្លាយជាល្ងង់ ប្រៀបដូចជាជំនឿរបស់ពួកគេត្រូវបានធ្លាក់ចុះអីចឹង តែពួកគេមិនបានធ្លាក់ចុះ ឬបែរចេញឡើយ តែនៅស្ងៀមនៅក្នុងសេចក្តីលំបាករបស់ពួកគេវិញ ។ ហើយ ដោយការអធិស្ឋានពួកគេបានយកចេញនូវភាពខ្ជិលច្រអូសរបស់ពួកគេវិញ មិន ដូច្នោះទេ យ៉ាងហោចណាស់ ចេញពីការផ្តាច់ខ្លួន នោះពួកគេនឹងទៅជាស្លឹក ស្រពន់វិញ ។

18. ជម្លោះនៅក្នុងចិត្តនៃអ្នកជឿ

ដើម្បីនឹងយល់ការនេះ វាចាំបាច់ត្រូវតែត្រឡប់ទៅកាន់ការសម្រេចចិត្តរបស់សាច់ ឈាមនិងវិញ្ញាណ ដែលយើងបានលើកមកនៅកន្លែងណាមួយនោះ ។ វាបាន បើកសម្តែងខ្លួនរបស់វាមកយ៉ាងច្បាស់បំផុតនៅត្រង់ចំណុចនេះ ។ ដូច្នេះ ចិត្ត ដែលគោរពកោតខ្លាចដល់ព្រះអាចមានអារម្មណ៍នៅក្នុងខ្លួនវាស្ទើរការសម្រេចចិត្ត មួយ ពីព្រោះវាត្រូវបានបំពេញដោយអារម្មណ៍ដោយផ្នែកជាមួយនឹងភាពផ្អែម ល្អមចេញពីការកត់សម្គាល់របស់វាពីសេចក្តីសប្បុរសរបស់ព្រះ ដោយផ្នែកវាត្រូវ ព្យាបាលនៅក្នុងភាពល្អិតល្អន់ច្រើនច្រើនពីការដឹងនៃសេចក្តីអន្តរាយរបស់វា ដោយ ផ្នែកទៀតវាសម្រាកនៅលើសេចក្តីសន្យានៃដំណឹងល្អ ដោយផ្នែកខ្លះវាភ័យញាប់ ញ័រដោយសារភស្តុតាងនៃភាពទុច្ចរិតរបស់ខ្លួន ដោយផ្នែកក៏មានអំណរនឹងការ រំពឹងថាបានជីវិត ដោយផ្នែកត្រូវបានញាក់ញ័រដោយសារសេចក្តីស្លាប់ ។ ភាព ខុសគ្នានេះកើតចេញមកពីភាពមិនល្អឥតខ្ចោះនៃសេចក្តីជំនឿ ក្នុងកាលដែល ជីវិតនាពេលបច្ចុប្បន្ននេះវាមិនដែលដើរទៅបានល្អថា យើងនឹងត្រូវបានជាសះ ស្បើយដោយពេញលេញពីភាពគ្មានជំនឿនិងត្រូវបានបំពេញនិងមានទៅដោយ សេចក្តីជំនឿទាំងអស់នោះទេ ។ ដូច្នេះ ការមានឡើងនូវជម្លោះនោះមក ។ នៅ

ពេលដែលភាពគ្មានជំនឿត្រូវបានរក្សានៅក្នុងភាពសេសសល់នៃសាច់ឈាម វាក៏ ងើបឡើងនឹងវាយប្រហារសេចក្តីជំនឿដែលបានកើតនៅខាងក្នុងមនុស្សនោះ ។

តែនៅក្នុងគំនិតដែលជឿវិញវាពិតណាស់ត្រូវបានលាយជាមួយនឹងការ មន្ទិលសង្ស័យ តើយើងតែងតែមិនត្រឡប់មករកការនេះទេ ដែលវាជាជំនឿដែល មិនសម្រាកនៅលើចំណេះដឹងដែលស្ថិតស្ថេរនិងច្បាស់លាស់ តែសម្រាកតែនៅលើ ចំណេះដឹងដែលមិនប្រាកដប្រជា និងច្របូកច្របល់នៃបំណងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ មកកាន់យើងវិញឬ? មិនមែនទាល់តែសោះ ។ បោះទោះជាយើងត្រូវបាន ប្រទាក់ដោយគំនិតជាច្រើនខុសគ្នាក៏ដោយ ក៏យើងមិនត្រូវស្ថិតនៅលើតំបន់មួយ ដែលត្រូវបានដាច់ចេញពីសេចក្តីជំនឿទាំងស្រុងដែរ ។ ក៏មិនមែនដោយសារ យើងត្រូវបានធ្វើទុក្ខពីគ្រប់ទិសដោយសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយនៃភាពគ្មានជំនឿ មិនមែន ដោយហេតុផលនោះយើងត្រូវបោះចូលទៅក្នុងស្ថាននរកដែរ ។ ប្រសិនបើយើង ត្រូវបានវាយប្រហារ ក៏មិនមែនដោយសារហេតុផលនោះយើងត្រូវបោះបង់ចោល ពីតំណែងរបស់យើងដែរ ។ ដោយសារទីបញ្ចប់នៃជម្លោះគឺបែបនេះ ៖ ថាសេចក្តី ជំនឿនឹងមានជ័យជម្នះលើការលំបាកទាំងអស់ ដែលហោមព័ទ្ធនិងហាក់ដូចជា មានអំណាចលើវានោះវិញ ។

19. សូម្បីតែជំនឿខ្សោយក៏ជាជំនឿពិតដែរ

សរុបមក ៖ ដំបូងសូម្បីតែដំណក់ដ៏តូចនៃសេចក្តីជំនឿក៏ត្រូវបានដាក់នៅក្នុង គំនិតរបស់យើង ដែលយើងចាប់ផ្តើមគិតយល់ពីព្រះភ័ក្ត្ររបស់ព្រះ ដែលពេញ ដោយសន្តិភាពនិងភាពស្ងប់ស្ងាត់និងពេញដោយព្រះគុណចំពោះយើង ។ យើង មើលឃើញទ្រង់ពីចម្ងាយ តែមើលឃើញច្បាស់ដោយយើងដឹងថាយើងមិនត្រូវ បានបញ្ឆោតឡើយ ។ បន្ទាប់មក កាលដែលយើងកាន់តែរីកចម្រើនតាមដែល

យើងគួរតែរីកចម្រើនជាបន្តបន្ទាប់ ជាមួយនឹងការរីកចម្រើនដែលមានលំនឹង ក្នុងកាលដែលវាកាន់តែទៅជិតទៅនិងកាន់តែប្រាកដទៅពីរូបភាពរបស់ទ្រង់ដែល យើងទទួលបាននោះ ហើយដោយការបន្តទៀត ទ្រង់កាន់តែច្បាស់មកកាន់យើង ថែមទៀត ។ ដូច្នេះយើងឃើញថា គំនិតដែលត្រូវបានបំភ្លឺដោយចំណេះដឹង របស់ព្រះ ដំបូងត្រូវបានស្រោបដោយភាពមិនដឹងអ្វីច្រើនទេ ហើយវាក៏ត្រូវបាន បណ្តេញចេញបន្តិចម្តងៗជាលំដាប់ផងដែរ ។ តែ ការដែលមិនសូវដឹងពីអ្វីមួយ ឬដោយការយល់អ្វីមួយដែលវាយលំមិនបានច្បាស់លាស់ គំនិតមិនត្រូវបានរារាំង ពីការរីករាយនឹងចំណេះដឹងច្បាស់លាស់នៃបំណងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះមកដល់វា នោះទេ ។ ដោយសារតែអ្វីដែលវាយលំនោះជាចំណែកនៃផ្នែកជាច្រើនដែលដំបូង និងជាគ្រឹះនៅក្នុងសេចក្តីជំនឿ ។ វាប្រៀបដូចជាបុរសម្នាក់ដែល ត្រូវបានឃុំ នៅក្នុងពុកដែលមានពន្លឺព្រះអាទិត្យចាំងមកតិចហើយវាមិនច្បាស់លាស់តាមបង្អួច តូចមួយដែរ ដែលត្រូវបានរារាំងនូវរូបភាពពេញលេញនៃព្រះអាទិត្យ ។ តែភ្នែក របស់គាត់ត្រូវបានដាក់នៅលើភាពភ្លឺដែលនៅស្ថិតស្ថេររបស់ព្រះអាទិត្យវិញ ហើយគាត់បានទទួលយល់ផលប្រយោជន៍របស់វាផង ។ ដូច្នេះ ត្រូវបានចង ដោយការរារាំងនៃរូបកាយខាងលោកិយ យ៉ាងណាក៏ដោយដែលយើងត្រូវបាន គ្របដោយម្លប់នៅគ្រប់ជ្រុងដោយសេចក្តីងងឹតយ៉ាងខ្លាំង យ៉ាងណាយើងក៏ត្រូវ បានបំភ្លឺបានយ៉ាងគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ជាការអះអាងដែលរឹងមាំ ពេលដែលទ្រង់ បង្ហាញនូវសេចក្តីមេត្តារបស់ទ្រង់ ពន្លឺរបស់ព្រះក៏ចែងចាំងពន្លឺស្ទើរបន្តិចថែមមក ទៀត ។

20. សេចក្តីកំសោយ និងកម្លាំងនៃសេចក្តីជំនឿ

ពួកសាវ័កបង្រៀនយ៉ាងល្អចំណុចទាំងពីរនេះនៅក្នុងបទគម្ពីរជាច្រើន ។ នៅពេលដែលគាត់បង្រៀនថា “ដ្បិតយើងចេះមិនទាន់សព្វគ្រប់ ហើយយើងអធិប្បាយក៏មិនទាន់បានពេញខ្នាតផង” [កូរិនថូសទី១ 13:9, 12] ហើយ “ដ្បិតឥឡូវនេះយើងមើលឃើញបែបស្រអាប់” [កូរិនថូសទី១ 13:12] គាត់ចង្អុលបង្ហាញពីផ្នែកដ៏តូចមួយនៃប្រាជ្ញារបស់ព្រះដ៏ពិតដែលត្រូវបានប្រទានមកដល់យើងនៅក្នុងជីវិតបច្ចុប្បន្ននេះ ។ ពាក្យទាំងនេះមិនមែនចង្អុលទៅថាតែជំនឿរបស់យើងមិនទាន់គ្រប់លក្ខណ៍នោះទេ ក្នុងកាលដែលយើងថ្លែងថ្ងៃនៅក្រោមបន្ទុកនៃសាច់ឈាមនេះ តែដោយសារភាពមិនគ្រប់លក្ខណ៍របស់យើងផ្ទាល់នោះយើងនឹងត្រូវតែបន្តរៀនជានិច្ច ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ គាត់ចង់និយាយថាអ្វីដែលមិនអាចវាស់បានមិនអាចនឹងយល់បានដោយខ្នាតរង្វាស់ដែលមិនល្អគ្រប់គ្រាន់របស់យើងនិងសមត្ថភាពដ៏តូចចង្អៀតរបស់យើងបាននោះទេ ។ លោកប៉ុលក៏បានប្រកាសពីការនេះទៅកាន់ក្រុមជំនុំទាំងមូលថា ៖ មកកាន់យើងគ្រប់គ្នាភាពខ្វះចំណេះដឹងរបស់គេជាឧបសគ្គនិងជាការរាំងស្ទះមួយ ដែលរារាំងគេពីការមកចូលជិតតាមដែលគេចង់ ។

តែនៅក្នុងបទគម្ពីរផ្សេងទៀតសាវ័កតែមួយបង្ហាញពីរសជាតិដែលប្រាកដនិងស្មោះត្រង់របស់វាថា ទោះបីជាដំណាក់ដ៏តូចនៃជំនឿផ្តល់មកយើងនៅពេលដែលគាត់ប្រកាសថា តាមរយៈដំណឹងល្អ ដោយមិនគ្របមុខនិងគ្មានរាំងននដែលមកបំបាំងទៀត នើយើងបានមើលឃើញសិរីល្អរបស់ព្រះជាមួយនឹងឥទ្ធិពលនោះ ដែលយើងត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរទៅជារូបឆ្លុះរបស់ទ្រង់នោះ [កូរិនថូសទី២ 3:18] ។ ការមន្ទិលសង្ស័យនិងការភ័យខ្លាចដ៏ធំត្រូវបានលាយឡំជាមួយនឹងអារម្មណ៍ធម្មតានោះទៅកាន់ភាពគ្មានជំនឿ ។ ក្រៅពីការនេះ មានការល្បងល

ដែលរាប់មិនអស់និងខុសៗគ្នាដែលមកវាយប្រហារយើងដោយកម្លាំងយ៉ាងខ្លាំង ។
 តែវាមកកាន់មនសិការរបស់យើងយ៉ាងខ្លាំងថា វានឹងត្រូវបានធ្លាក់ចុះដោយសារ
 អំពើបាបជាច្រើន នៅពេលនេះវាក៏រអ៊ូរទាំងនិងថ្មព្យួរ ហើយពេលនេះក៏ចោទ
 ប្រកាន់ខ្លួនវា ពេលនេះក៏ងូរងូយយ៉ាងសម្ងាត់ ហើយពេលនេះត្រូវបានផ្ទុះចេញមក
 យ៉ាងច្របូកច្របល់ ។ ហើយដូច្នេះ មិនថាសត្រូវបង្ហាញពីសេចក្តីក្រោធរបស់
 ព្រះ ឬថាមនសិការរកឃើញថាខ្លួនវាជាភស្តុតាងនិងជាគ្រឹះនោះ នោះភាពគ្មាន
 ជំនឿទទួលបានអារុធរបស់វា ហើយនឹងធ្វើឱ្យជំនឿត្រូវបានចុះចាញ់ ។ តែការ
 ទាំងនេះនឹងត្រូវបានទាញតម្រង់ទៅរកវត្ថុបំណងនេះ ៖ ថា ការដែលគិតថាព្រះ
 ទាស់នឹងយើងហើយជាសត្រូវរបស់យើង នោះយើងមិនគួរសង្ឃឹមថាមានជំនួយពី
 ទ្រង់ឡើយ ហើយគួរតែរក្សាខ្លួនដល់ទ្រង់ប្រៀបដូចជាទ្រង់ជាសត្រូវស្លាប់របស់
 របស់យើងវិញ ។

21. ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាខែលនៃសេចក្តីជំនឿ

ដើម្បីទ្រាំទ្រនឹងការវាយប្រហារទាំងនេះ សេចក្តីជំនឿបំពាក់ដោយអារុធហើយ
 ពង្រឹងខ្លួនដោយព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់ ។ ហើយនៅពេលដែលការល្បួងណា
 មួយវាយលុកយើង - ដែលប្រាប់ថាព្រះជាសត្រូវរបស់យើង ពីព្រោះទ្រង់មិន
 មានមេត្តាចំពោះយើង - ផ្ទុយទៅវិញ សេចក្តីជំនឿឆ្លើយតបថា ខណៈពេល
 ដែលទ្រង់ធ្វើទុក្ខយើង ទ្រង់ក៏មានមេត្តាដែរ ព្រោះការប្រៀនប្រដៅរបស់ទ្រង់
 កើតឡើងពីសេចក្តីស្រឡាញ់ជាជាងកំហឹង ។ នៅពេលដែលមនុស្សម្នាក់ត្រូវបាន
 បំផ្លិចបំផ្លាញដោយគំនិតថាព្រះជាម្ចាស់ជាអ្នកសងសឹកពីអំពើទុច្ចរិត នោះសេចក្តី
 ជំនឿបានប្រឆាំងនឹងការនេះថា ការលើកលែងទោសរបស់ទ្រង់ គឺត្រូវម្សៀតជា
 ស្រេចសម្រាប់អំពើទុច្ចរិតទាំងអស់ នៅពេលដែលមនុស្សមានបាបទទួលយកនូវ

សេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះអម្ចាស់ ។ ដូច្នេះ គំនិតដែលកោតខ្លាចព្រះ ទោះបី ជាចម្លែកក្នុងផ្លូវដែលមានទុក្ខ និងរងទុក្ខលំបាកយ៉ាងណា ទីបំផុតបានឆ្លងផុត នូវការលំបាកទាំងអស់ ហើយមិនអនុញ្ញាតឱ្យខ្លួនត្រូវដកចេញពីការធានាអះអាង នៃសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះឡើយ ។ ផ្ទុយទៅវិញ ការទំនាស់ទាំងអស់ដែល សាកល្បង និងធ្វើឱ្យនឿយហត់ វាវាឱ្យមានភាពប្រាកដប្រជាជានៃការធានា អះអាងនេះ ។ ភស្តុតាងនៃរឿងនេះគឺថា ខណៈពេលដែលពួកបរិសុទ្ធហាក់ដូចជា ត្រូវបានសង្កត់យ៉ាងខ្លាំងដោយការសងសឹករបស់ព្រះ ប៉ុន្តែពួកគេបានដាក់ពាក្យ បណ្តឹងរបស់ពួកគេនៅចំពោះទ្រង់ ។ ហើយនៅពេលដែលពួកគេហាក់ដូចជាមិន ត្រូវបានគេឮទាល់តែសោះ យ៉ាងណាក៏ដោយ ពួកគេបានអំពាវនាវដល់ទ្រង់ ។ តើនឹងតើមានប្រយោជន៍អ្វីដែលត្រូវស្រែករកទ្រង់ ប្រសិនបើពួកគេសង្ឃឹមថា គ្មានការដោះស្រាយពីគាត់? ប្រាកដណាស់ វានឹងមិនចូលក្នុងគំនិតរបស់ពួកគេ ថាត្រូវអំពាវនាវរកទ្រង់ឡើយ ប្រសិនបើពួកគេមិនជឿថា ទ្រង់បានរៀបចំជំនួយ សម្រាប់ពួកគេនោះ ។ ដូច្នេះ ពួកសិស្សដែលព្រះគ្រីស្ទបានស្តីបន្ទោសដោយសារ តែសេចក្តីជំនឿតិចរបស់ពួកគេបានត្អូញត្អែរថា ពួកគេត្រូវវិនាសទៅ ហើយក៏ កំពុងតែអង្វរសុំជំនួយពីទ្រង់ [ម៉ាថាយ ៨:២៥-២៦] ។ ពិតប្រាកដណាស់ ខ ណៈពេលដែលទ្រង់បន្ទោសពួកគេចំពោះសេចក្តីជំនឿតិចរបស់ពួកគេ ទ្រង់មិន បានបណ្តេញពួកគេចេញពីផ្លូវនៃពួកសិស្សទ្រង់ ឬរាប់ពួកគេក្នុងចំណោមអ្នកមិន ជឿនោះទេ ប៉ុន្តែទ្រង់ជំរុញពួកគេឱ្យបោះបង់កំហុសនោះចោលវិញ ។ ហេតុ ដូច្នេះហើយ យើងនិយាយឡើងវិញនូវអ្វីដែលយើងបាននិយាយរួចមកហើយថា ឫសនៃសេចក្តីជំនឿមិនអាចកាត់ចេញពីដើមទ្រង់ដែលគោរពព្រះបានឡើយ ប៉ុន្តែ វាតោងជាប់នឹងផ្នែកភាគច្រើន ដែលទោះជាយ៉ាងណា សេចក្តីជំនឿហាក់ដូចជា

ត្រូវបានរង្គោះរង្គើ ឬពត់ដោយវិធីនេះនោះ ពន្លឺរបស់វា មិនដែលរលត់ ឬរលត់
ទៅវិញទេ យ៉ាងហោចណាស់វាមិនបាននៅក្រោមផេះនោះទេ ។ ហើយ
ឧទាហរណ៍នេះបង្ហាញថា ព្រះបន្ទូលដែលជាគ្រាប់ពូជដែលមិនអាចរលួយបាន
បង្កើតផលដូចខ្លួនវាដែរ ដែលការមានកូនរបស់វាមិនដែលរីងស្ងួតនិងស្លាប់ឡើ
យ ។ មូលហេតុចុងក្រោយនៃភាពអស់សង្ឃឹមពីពួកបរិសុទ្ធគឺ ដើម្បីមាន
អារម្មណ៍ថាព្រះហស្តរបស់ព្រះនៅក្នុងការបំផ្លិចបំផ្លាញរបស់ពួកគេដោយគិតរាប់
នូវអ្វីដែលកើតមាន ។ ប៉ុន្តែ យ៉ូបបានប្រកាសថា សេចក្តីសង្ឃឹមរបស់គាត់នឹង
បន្តរហូត បើទោះជាព្រះនឹងសម្លាប់គាត់ក៏ដោយ ក៏គាត់នឹងមិនឈប់សង្ឃឹមលើ
ទ្រង់ដែរ [យ៉ូប ១៣:១៥] ។ បញ្ហានេះឈរយ៉ាងដូច្នេះថា ៖ សេចក្តីមិនជឿមិន
ស្ថិតនៅក្នុងចិត្តអ្នកជឿទេ ប៉ុន្តែវាជួយពួកគេពីខាងក្រៅវិញ ។ វាមិនធ្វើឱ្យពួកគេ
ស្លាប់ដោយអារុធរបស់វាទេ ប៉ុន្តែគ្រាន់តែបៀតបៀនពួកគេ ឬភាគច្រើនធ្វើឱ្យ
ពួកគេរងរបួសដោយអារុធរបស់វា ដែលមុខរបួសនោះអាចព្យាបាលបាន ។
ដូច្នេះ ជំនឿដូចដែលប៉ុលបង្រៀន វាបម្រើជាខែលរបស់យើង [អេភេសូ ៦:១៦
] ។ នៅពេលដែលទប់ទល់នឹងអារុធរ វាទទួលបានកម្លាំងរបស់ពួកគេ ដែលវា
បង្វែរពួកវាទាំងស្រុងទៅម្ខាង ឬយ៉ាងហោចណាស់ធ្វើឱ្យកម្លាំងជម្រុញរបស់ពួក
គេចុះខ្សោយ ដូច្នេះហើយពួកគេមិនអាចជ្រាបចូលទៅក្នុងជីវិតរបស់យើងបានឡើ
យ ។ ដូច្នេះ នៅពេលដែលជំនឿត្រូវបានរង្គោះរង្គើ វាប្រៀបបាននឹងអ្នកដែកដ៏
ខ្លាំងម្នាក់ដែលបង្ខំដោយការចាក់ដោយលំពែងយ៉ាងឈោរឈៅ ដើម្បីរីកិលជើង
របស់គេដាក់ដល់ដីបន្តិច ។ នៅពេលដែលជំនឿខ្លួនឯងត្រូវរបួស វាប្រៀបដូច
ជាខែលរបស់ទាហានត្រូវបានបាក់នៅពេលណាត្រូវមួយលំពែង ប៉ុន្តែមិនមែន
តាមរបៀបដែលត្រូវទម្លុះនោះទេ ។ ដ្បិតគំនិតដែលកោតខ្លាចដល់ព្រះនឹងក្រោក

ឡើងជានិច្ច ដើម្បីនិយាយជាមួយនឹងដាវីឌថា “បើខ្ញុំដើរក្នុងម្លប់នៃសេចក្តីស្លាប់ នោះខ្ញុំនឹងមិនខ្លាចអំពើអាក្រក់ ដ្បិតទ្រង់គង់នៅជាមួយនឹងទូលបង្គំ” [២២:៤; ២៣:៤] ។ ពិតជាគួរឱ្យរន្ធត់ណាស់ដែលដើរក្នុងសេចក្តីងងឹតនៃសេចក្តីស្លាប់ ។ ហើយអ្នកជឿ ទោះជាកម្លាំងរបស់គេមានប៉ុណ្ណាក៏ដោយ ក៏មិនអាចភ័យខ្លាចដែរ ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារតែការគិតបានយកឈ្នះថា ពួកគេមានព្រះនៅក្បែរពួកគេ ដោយយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះសុវត្ថិភាពរបស់ពួកគេ ការភ័យខ្លាចនាំឱ្យមានការ ធានាអះអាង ។ យ៉ាងណាមិញ ឧបករណ៍ដ៏អស្ចារ្យ ដូចដែលលោក Augustine បាននិយាយថា អារក្សបានវាយប្រហារមកលើយើង ខណៈពេល ដែលវាមិនមានកន្លែងស្នាក់នៅក្នុងចិត្តឡើយ ដែលជាកន្លែងដែលមានជំនឿ នោះវានឹងត្រូវបណ្តេញចេញ ។ ដូច្នេះ ប្រសិនបើយើងអាចវិនិច្ឆ័យពីលទ្ធផលវិញ អ្នកជឿមិនត្រឹមតែងើបឡើងដោយសុវត្ថិភាពពីគ្រប់សមរភូមិនោះទេ ដូច្នេះហើយ ដោយទទួលបានកម្លាំងថ្មី ពួកគេនឹងត្រៀមខ្លួនជាស្រេចដើម្បីចុះមកលើសង្គ្រាម ម្តងទៀត ។ ប៉ុន្តែក្រៅពីនេះ អ្វីដែលយ៉ូហាននិយាយនៅក្នុងសំបុត្ររបស់គាត់ក៏ ត្រូវបានសម្រេចផងដែរ ៖ “នេះជាជ័យជំនះដែលយកឈ្នះលើលោកីយ៍ គឺជាសេចក្តីជំនឿរបស់អ្នក” [យ៉ូហានទី 1 5:4] ។ ហើយគាត់បញ្ជាក់ថា ជំនឿ របស់យើងនឹងទទួលបានជ័យជម្នះ មិនត្រឹមតែក្នុងសមរភូមិមួយ ឬមួយចំនួន ទៀត ឬប្រឆាំងនឹងការវាយលុកណាមួយនោះទេ ។ ប៉ុន្តែទោះបីជាវាត្រូវបាន វាយប្រហារមួយពាន់ដងក៏ដោយ វានឹងឈ្នះលើលោកីយ៍ទាំងមូលនេះវិញ ។

22. សេចក្តីកោតខ្លាចត្រូវ

មាន “ការភ័យខ្លាច និងញាប់ញ័រ” មួយប្រភេទទៀត [ភីលីព 2:12] មួយ ដែល រហូតមកដល់ពេលនេះ វាមិនបានកាត់បន្ថយការធានាអះអាងនៃសេចក្តី

ជំនឿទេ តែវាកាន់តែធ្វើឱ្យរឹងមាំវិញ ។ វាកើតឡើងនៅពេលដែលអ្នកជឿ
ដោយការពិចារណាពីគំរូនៃកំហឹងរបស់ព្រះអម្ចាស់ដែលបានធ្លាក់មកលើមនុស្ស
ទុច្ចរិតជាការព្រមានដល់ពួកគេ ពួកគេក៏យកចិត្តទុកដាក់ជាពិសេសដើម្បីកុំឱ្យ
កំហឹងរបស់ព្រះប្រឆាំងនឹងពួកគេដោយការប្រព្រឹត្តដូចគ្នានេះ ។ ឬនៅពេល
សញ្ជឹងគិតពីខាងក្នុងនូវទុក្ខសោករបស់ពួកគេ គេក៏រៀនពីផ្នែកលើព្រះអម្ចាស់
ទាំងស្រុង ថាបើគ្មានទ្រង់គេក៏មើលឃើញខ្លួនឯងថាមិនរឹងមាំ និងមិនទៀងដូច
ជាខ្យល់ ។ សម្រាប់សាវ័ក ដោយរៀបរាប់អំពីការប្រៀនប្រដៅ ដែលព្រះអម្ចាស់
ពីដើមបានដាក់ទណ្ឌកម្មលើប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល ធ្វើឱ្យមានការភិតភ័យដល់ពួក
ជំនុំកូរិនថូស ដើម្បីកុំឱ្យពួកគេជាប់ពាក់ព័ន្ធក្នុងអំពើអាក្រក់ [កូរិនថូសទី១ ១០:
១១] ។ តាមរបៀបនោះ ទ្រង់មិនធ្វើឱ្យទំនុកចិត្តរបស់ពួកគេចុះខ្សោយទេ គឺ
គ្រាន់តែអង្រួនភាពច្រអូសនៃសាច់ឈាមរបស់ពួកគេប៉ុណ្ណោះ ដែលដោយសារ
ភាពច្រអូសនេះសេចក្តីជំនឿត្រូវបានបំផ្លាញជាងបានពង្រឹងឡើយ ។ ហើយខ
ណៈដែលគាត់យកការដួលចុះរបស់ពួកគេយូមកធ្វើជាមូលដ្ឋាននៃការដាស់តឿន
របស់គាត់ថា "អ្នកណាដែលឈរ ចូរប្រុងប្រយ័ត្នក្រែងគាត់ដួល" [កូរិនថូសទី១
១០:១២; រ៉ូម 11:20] ទ្រង់មិនបានដេញយើងឱ្យងាកចេញ ប្រៀបដូចជាយើង
មិនប្រាកដពីភាពរឹងមាំស្ថិតស្ថេររបស់យើងទេ ។ ផ្ទុយទៅវិញ ទ្រង់គ្រាន់តែដក
នូវភាពក្រអឺតក្រអម និងទំនុកចិត្តហួសហេតុទៅលើកម្លាំងរបស់យើងប៉ុណ្ណោះ
ដូច្នេះបន្ទាប់ពីសាសន៍យូដាត្រូវបានបដិសេធ នោះសាសន៍ដទៃ បានទទួលជំនួស
ពួកគេ នោះពួកគេនឹងមិនអាចមានសេចក្តីត្រេកអរកាន់តែខ្លាំងឡើយ ។ ទោះជា
យ៉ាងណាក៏ដោយ នៅទីនោះគាត់មិនត្រឹមតែនិយាយទៅកាន់អ្នកជឿប៉ុណ្ណោះទេ
ប៉ុន្តែនៅក្នុងការអធិស្ឋានរបស់គាត់រួមបញ្ចូលផងដែរនូវមនុស្សលាក់ពុត ដែល

លើកតម្កើងតែនៅក្នុងការបង្ហាញខាងក្រៅប៉ុណ្ណោះ ។ ហើយគាត់មិនដាស់តឿន មនុស្សម្នាក់ៗទេ តែធ្វើការប្រៀបធៀបរវាងសាសន៍យូដា និងសាសន៍ដទៃ ។ ហើយគាត់បង្ហាញថា ជនជាតិយូដាដែលត្រូវបានបដិសេធ បានទទួលការផ្ដន្ទា ទោសដ៏ត្រឹមត្រូវនៃការមិនជឿ និងការរើសអើងរបស់ពួកគេ ។ បន្ទាប់មក គាត់ក៏បានដាស់តឿនសាសន៍ដទៃកុំឱ្យបាត់បង់ តាមរយៈអំនួត និងការបង្ហាញ ខ្លួនឯង ដែលនាំឱ្យព្រះគុណនៃការរើសជាតូចចិត្តដែលទើបផ្ទេរទៅពួកគេ ។ ដូចគ្នានឹងការបដិសេធរបស់សាសន៍យូដានោះ អ្នកខ្លះនៅសេសសល់ដែលមិន បានចាកចេញពីការតាំងសញ្ញានៃការរើសជាតូចចិត្ត ដូច្នេះចេញពីសាសន៍ ដទៃនឹងមានអ្នកខ្លះអាចកើតឡើងដែរដោយគ្មានជំនឿពិត នោះនឹងបានត្រឹមតែ ជ្រួលច្របល់ដោយភាពល្ងង់ខ្លៅនៃសាច់ឈាម ហើយដូច្នេះ សេចក្ដីវិនាសរបស់ ពួកគេនឹងបំពានលើសេចក្ដីសប្បុរសរបស់ព្រះ ។ ប៉ុន្តែទោះបីជាអ្នកយកសេចក្ដី ថ្លែងការណ៍នេះទៅប្រើចំពោះអ្នកដែលបានរើសតាំង និងអ្នកជឿក៏ដោយ វានឹង មិនបណ្ដាលឱ្យមានការអាក់អន់ឡើយ ។ ព្រោះវាជារឿងមួយដែលរារាំងការស ន្មត់ ដែលជូនកាលប្រៀតប្រែកមកលើពួកបរិសុទ្ធពីផ្នែកខាងសាច់ឈាម ដើម្បីកុំ ឱ្យវាលេងសើចដោយទំនុកចិត្តឥតប្រយោជន៍ ។ វាជារឿងមួយទៀតដែលធ្វើឱ្យ មនសិការត្រូវបានធ្លាក់ចុះដោយខ្លាចថាវាមិនអាចសម្រាកដោយការធានាអះអាង ពេញលេញក្នុងសេចក្ដីមេត្តាករុណារបស់ព្រះ ។

23. “សេចក្ដីភ័យខ្លាច និងការញាប់ញ័រ”

បន្ទាប់មក នៅពេលដែលសាវ័កបង្រៀនថា យើងគួរតែ “ធ្វើការសង្គ្រោះដោយ ការភ័យខ្លាច ហើយញាប់ញ័រ” [គីលីព ២:១២] គាត់ទាមទារឱ្យយើងទម្លាប់ គោរពព្រះចេស្ដារបស់ព្រះអម្ចាស់ ខណៈដែលយើងបន្ទាបខ្លួនយ៉ាងខ្លាំង ។ ព្រោះ

គ្មានអ្វីដែលជំរុញយើងឱ្យរក្សាការធានាអះអាង និងភាពប្រាកដនៃចិត្តរបស់យើង នៅក្នុងព្រះអម្ចាស់ ដូចជាការមិនទុកចិត្តលើខ្លួនយើង និងការថប់បារម្ភដែល កើតឡើងដោយសារការដឹងអំពីការខូចខាតរបស់យើងឡើយ ។ ក្នុងន័យនេះ យើងត្រូវយល់នូវអ្វីដែលហោរាមានបន្ទូលថា ៖ “ទូលបង្គំនឹងចូលទៅក្នុងព្រះវិហារ បរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់តាមរយៈភាពបរិបូរណ៍នៃសេចក្តីសប្បុរសរបស់ទ្រង់ ។ ទូលបង្គំ នឹងថ្វាយបង្គំ... ដោយភ័យខ្លាច” [ទំនុកដំកើង ៥:៧] ។ នៅទីនេះគាត់បាន ចូលរួមយ៉ាងត្រឹមត្រូវនៅក្នុងសេចក្តីក្លាហាននៃសេចក្តីជំនឿដែលពីងផ្អែកលើសេចក្តី មេត្តាករុណារបស់ព្រះជាមួយនឹងសេចក្តីកោតខ្លាចយ៉ាងគោរពយ៉ាងខ្លាំង ដែល យើងត្រូវជួបប្រទះរាល់ពេលដែលយើងចូលទៅក្នុងវត្តមានរបស់ព្រះដ៏មាន មហិទ្ធិឬទ្ធិហើយដោយភាពត្រចះត្រចង់របស់វាយល់ពីភាពខ្វះរបស់យើងថាខ្លាំង ប៉ុណ្ណា ។ សាឡាម៉ូនក៏មានប្រសាសន៍យ៉ាងច្បាស់ នៅពេលដែលទ្រង់ប្រកាសថា មនុស្សដែលបានពរជាអ្នកដែលតែងតែភ័យខ្លាចក្នុងចិត្តរបស់របស់ខ្លួនជានិច្ច ពី ព្រោះដោយភាពរឹងចចេសនោះវានឹងធ្លាក់ទៅក្នុងសេចក្តីអាក្រក់ [សុភាសិត ២៨:១៤] ។ ប៉ុន្តែគាត់មានន័យថា ការភ័យខ្លាចដែលធ្វើឱ្យយើងមានការប្រុង ប្រយ័ត្នជាងមុន - មិនមែនជាប្រភេទដែលធ្វើឱ្យយើងឈឺចាប់ ហើយធ្វើឱ្យយើង ដួលទេ - ខណៈពេលដែលចិត្តដែលច្របូកច្របល់នៅក្នុងខ្លួនវា ងើបឡើងវិញ នៅក្នុងព្រះ ការបន្ទាបខ្លួននៅក្នុងខ្លួនវាងើបឡើងនៅក្នុងគាត់ ការអស់សង្ឃឹម នឹងរស់ឡើងវិញតាមរយៈការជឿទុកចិត្តលើទ្រង់ ។

ដូច្នេះហើយ គ្មានអ្វីរាំងអ្នកជឿពីការភ័យខ្លាចឡើយ ហើយក្នុងពេលជាមួយគ្នា នោះ មានការល្អនៃលោមចិត្តដ៏ប្រាកដបំផុត ។ ស្របពេលដែលពួកគេបើកភ្នែក មើលភាពឥតប្រយោជន៍របស់ខ្លួនឥឡូវនេះ ហើយបន្ទាប់មកយកគំនិតនៃចិត្ត

របស់ពួកគេមកកាន់តាមសេចក្តីពិតនៃព្រះ ។ តើនរណាម្នាក់នឹងសួរថា តើការ ភ័យខ្លាច និងជំនឿស្ថិតនៅក្នុងចិត្តតែមួយដោយរបៀបណា? តាមពិត តាម របៀបដែលផ្ទុយទៅវិញ ភាពច្រអូស និងការព្រួយបារម្ភក៏ស្ថិតនៅជាមួយគ្នាដែរ ។ ដ្បិតកាលដែលមនុស្សទុច្ចរិតស្វែងរកសេរីភាពពីការឈឺចាប់របស់ខ្លួនគេ ដើម្បីកុំឱ្យមានការភ័យខ្លាច ឬកុំឱ្យព្រះអាចរំខានពួកគេ ប៉ុន្តែការជំនុំជម្រះរបស់ ព្រះបានសង្កត់ធ្ងន់យ៉ាងខ្លាំងដែលធ្វើឱ្យមិនអាចសម្រេចបាននូវអ្វីដែលខ្លួនចង់បាន ។ ដូច្នេះ គ្មានអ្វីរារាំងព្រះពីការបង្ហាត់រាស្ត្ររបស់ទ្រង់ឱ្យមានចិត្តបន្ទាបនោះ ទេ ដើម្បីឱ្យពួកគេចេះទប់ចិត្តខ្លួនឯងឱ្យស្ថិតនៅក្រោមអំណាចនៃគ្រប់គ្រងខ្លួន បានល្អ ។ ហើយតាមបរិបទនោះ វាច្បាស់ណាស់ថា នេះគឺជាចេតនារបស់សាវ័ក ដែលគាត់បានកំណត់មូលហេតុនៃការភ័យខ្លាច និងការញាប់ញ័រចំពោះសេចក្តីអំណររបស់ព្រះ ដែលទ្រង់បានផ្តល់ឱ្យដល់រាស្ត្រទ្រង់នូវសមត្ថភាពនូវបំណងចង់ ធ្វើការត្រឹមត្រូវ និងដើម្បីអនុវត្តដោយក្លាហាន [ភីលីព ២:១២-១៣] ។ ក្នុង ន័យនេះ យើងប្រហែលជាយល់យ៉ាងត្រឹមត្រូវនូវពាក្យរបស់ហោរាដែលថា ៖ “កូនចៅអ៊ីស្រាអែលនឹងកោតខ្លាចដល់ព្រះអម្ចាស់ និងសេចក្តីសប្បុរសរបស់ទ្រង់” [ហូសេ ៣:៥] ។ ព្រោះមិនត្រឹមតែសេចក្តីកោតខ្លាចដល់ព្រះបង្កើតការគោរព ដល់ព្រះនោះទេ តែក៏បង្កើតនូវភាពផ្អែមល្អម និងសេចក្តីអំណរនៃព្រះគុណផង ដែលធ្វើឱ្យមនុស្សដែលត្រូវធ្លាក់ចុះក្នុងខ្លួនដោយការភ័យខ្លាច ហើយក្នុងពេល ជាមួយគ្នានឹងការកោតសរសើរ គឺថាគាត់ពឹងផ្អែកលើព្រះ ហើយដោយបន្ទាបខ្លួន ចំពោះអំណាចរបស់ទ្រង់ផង ។

24. ភាពច្បាស់លាស់ដែលមិនវិនាសនៃជំនឿសំអាងលើភាពតែមួយរបស់ព្រះ ជាមួយនឹងយើង

ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ យើងមិនទទួលយកទស្សនវិជ្ជាដ៏កាចសាហាវបំផុត ដែលពួកប៉ាបពាក់កណ្តាលមួយចំនួនកំពុងចាប់ផ្តើមថ្មីម្តងសម័យនាពេលបច្ចុប្បន្ន នេះទេ ។ ដោយសារពួកគេមិនអាចការពារការសង្ស័យដ៏ឃោរឃៅដែលត្រូវបាន គេប្រគល់នៅក្នុងសាលានោះទេ ទើបពួកគេជ្រកកោនក្នុងរឿងប្រឌិតមួយទៀត ៖ ដែលដើម្បីឱ្យពួកគេលាយការធានាអះអាងជាមួយនឹងការមិនជឿ ។ នៅពេល ណាដែលយើងក្រឡេកមើលព្រះគ្រីស្ទ ពួកគេសារភាពថាយើងរកឃើញឱកាស ពេញលេញសម្រាប់ក្តីសង្ឃឹមដ៏ល្អនៅក្នុងទ្រង់ ។ ប៉ុន្តែដោយសារយើងមិនសក្តិ សមនឹងអត្ថប្រយោជន៍ទាំងអស់ដែលត្រូវបានផ្តល់ដល់យើងក្នុងព្រះគ្រីស្ទ នោះ ពួកគេនឹងធ្វើឱ្យយើងរងវាយ ហើយស្នាក់ស្នើរចំពោះការមើលឃើញភាពមិនសក្តិ សមរបស់យើង ។ សរុបមក ពួកគេបានកំណត់មនសិការរវាងក្តីសង្ឃឹម និងការ ភ័យខ្លាច ដែលវាធ្លាក់ពីមួយទៅមួយមិនទៀងទាត់ និងដោយវេន ។ ពួកគេ ធ្វើការទាក់ទងរវាងក្តីសង្ឃឹម និងការភ័យខ្លាចថា នៅពេលដែលអ្នកមុនងើប ឡើង អ្នកក្រោយត្រូវបានសង្កត់សង្កិន ។ ពេលអ្នកក្រោយងើបឡើងវិញ អ្នក មុនក៏ដួលម្តងទៀត ។ ដូច្នេះ នៅពេលដែលសាតាំងធ្លាប់ឃើញថាឧបករណ៍បើក ទាំងនោះដែលវាពីមុនធ្លាប់មិនប្រើដើម្បីបំផ្លាញភាពប្រាកដប្រជានៃសេចក្តីជំនឿ ឥឡូវនេះគ្មានប្រយោជន៍ទេ វាបានព្យាយាមបំផ្លាញវាដោយឧបករណ៍បំប្លែង ។ ប៉ុន្តែ តើការជឿជាក់បែបណាវិញ ដែលពេលនេះនឹងទៅយ៉ាងណា ដែលម្តង ទៀតនាំឱ្យអស់សង្ឃឹមនោះ? ប្រសិនបើពួកគេនិយាយថា អ្នកសញ្ជឹងគិតអំពី ព្រះគ្រីស្ទ នោះប្រាកដជាមានសេចក្តីសង្គ្រោះ ៖ ប្រសិនបើអ្នកត្រលប់មករកខ្លួន ឯងវិញ នោះប្រាកដជាមានទោស ។ ដូច្នេះ ការមិនជឿ និងក្តីសង្ឃឹមល្អ ត្រូវ តែគ្រប់គ្រងនៅក្នុងគំនិតរបស់អ្នក ។ ដូចជាយើងគួរតែគិតដល់ព្រះគ្រីស្ទ ដោយ

ឈរពីចម្ងាយ ហើយមិនគង់នៅក្នុងយើងនោះទេ! ដ្បិតយើងរង់ចាំសេចក្តីសង្គ្រោះពីទ្រង់ មិនមែនដោយសារទ្រង់លេចមកឱ្យយើងឃើញពីចម្ងាយទេ ប៉ុន្តែដោយសារទ្រង់ធ្វើឱ្យយើងជាប់ក្នុងអង្គរបស់ទ្រង់ អ្នកចូលរួមមិនត្រឹមតែទទួលប្រយោជន៍ទាំងអស់ប៉ុណ្ណោះទេ តែក៏ដោយខ្លួនគេដែរ ។ ដូច្នេះខ្ញុំបង្វែរអំណរអំណាចនេះទៅខាងគេវិញ ៖ បើអ្នកសញ្ជឹងគិតខ្លួនឯង នោះប្រាកដជាត្រូវខកចិត្ត ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារព្រះគ្រីស្ទបានប្រោសប្រទានឱ្យអ្នកនូវអត្ថប្រយោជន៍ទាំងអស់របស់ទ្រង់ ទើបអ្វីៗទាំងអស់របស់ទ្រង់ត្រូវបានបង្កើតជាបស់អ្នក ដូច្នេះហើយបានជាអ្នកបានក្លាយជាសមាជិកនៃទ្រង់ ពិតប្រាកដណាស់មួយជាមួយនឹងទ្រង់ សេចក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់គ្របសង្កត់លើអំពើបាបរបស់អ្នក ។ សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ទ្រង់នឹងបំបាត់ការថ្កោលទោសរបស់អ្នក ។ ដោយភាពសក្តិសមរបស់ទ្រង់ ទ្រង់បានអង្វរថាភាពមិនសក្តិសមរបស់អ្នកអាចនឹងមិនបានមកដល់មុខព្រះ ។ ប្រាកដណាស់ នេះគឺដូច្នេះ ៖ យើងមិនគួរញែកព្រះគ្រីស្ទចេញពីខ្លួនយើង ឬខ្លួនយើងពីទ្រង់ឡើយ ។ ផ្ទុយទៅវិញ យើងគួរតែកាន់ដៃទាំងសងខាងដោយក្លាហានចំពោះការប្រកបដែលទ្រង់បានចងភ្ជាប់ខ្លួននឹងយើង ។ ដូច្នេះសាក្សីបង្រៀនយើងថា ៖ “ឥឡូវនេះ រូបកាយរបស់អ្នករាល់គ្នាស្លាប់ដោយសារអំពើបាប ។ ប៉ុន្តែព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះគ្រីស្ទដែលសណ្ឋិតក្នុងអ្នករាល់គ្នា នោះជាជីវិតដោយសារសេចក្តីសុចរិត” [រ៉ូម. ៨:១០] ។ យោងទៅតាមការយល់ឃើញរបស់មនុស្សទាំងនេះ គាត់គួរតែនិយាយថា ៖ “ព្រះគ្រីស្ទពិតជាមានជីវិតនៅក្នុងអង្គទ្រង់ ។ ប៉ុន្តែ អ្នករាល់គ្នាជាមនុស្សមានបាប អ្នកនៅតែស្ថិតនៅក្រោមការស្លាប់ និងការថ្កោលទោស ។” ប៉ុន្តែគាត់និយាយខុសពីនេះទៅទៀត ត្បិតគាត់បង្រៀនថា ការថ្កោលទោសដែលយើងសមនឹងទទួលបាននោះ ត្រូវបានលេប

បាត់ទៅដោយសេចក្តីសង្គ្រោះដែលមាននៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទហើយ ។ ហើយដើម្បី
បញ្ជាក់អំពីការនេះ គាត់បានប្រើហេតុផលដូចគ្នាដែលខ្ញុំបានលើកឡើងថា ៖
ព្រះគ្រីស្ទមិនបាននៅខាងក្រៅយើងប៉ុន្តែគង់នៅក្នុងយើង ។ ទ្រង់មិនត្រឹមតែនៅ
ជាប់នឹងយើងដោយចំណងដែលមិនអាចបំបែកបានប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែជាមួយនឹង
ការរួបរួមដ៏អស្ចារ្យពីមួយថ្ងៃទៅមួយថ្ងៃ ទ្រង់បានរីកចម្រើនកាន់តែច្រើនឡើងជា
រូបកាយតែមួយជាមួយយើង រហូតដល់ទ្រង់ក្លាយជាមនុស្សតែមួយជាមួយយើង ។
ប៉ុន្តែ ខ្ញុំមិនបដិសេធនូវអ្វីដែលខ្ញុំបាននិយាយខាងលើទេ ៖ ការរំខានមួយចំនួននៃ
សេចក្តីជំនឿកើតឡើងម្តងម្កាល ដោយសារភាពទន់ខ្សោយត្រូវបានវាយលុកយ៉ាង
ខ្លាំងក្លានៅទីនេះ និងទីនោះ ។ ដូច្នេះ ក្នុងគំនិតងងឹតនៃការល្ងង់ ពន្លឺរបស់វា
ត្រូវបានរលត់ចេញ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ មិនថាមានអ្វីកើតឡើង វានៅ
តែមិនឈប់ស្វែងរកព្រះឡើយ ។

25. លោក Bernard នៃ Clairvaux ស្តីពីទស្សនៈពីរនៃសេចក្តីជំនឿ

លោក Bernard នៃ Clairvaux ផ្តល់ហេតុផលស្រដៀងគ្នានេះ នៅពេលដែល
គាត់ពិភាក្សាយ៉ាងច្បាស់អំពីសំណួរនេះនៅក្នុងការអធិប្បាយទីប្រាំរបស់គាត់ស្តីពី
ការសម្តែងរបស់ក្រុមជំនុំ ។ “ឥឡូវនេះ ពេលខ្ញុំសញ្ជឹងគិតពីព្រលឹងរបស់ខ្ញុំ—
ដែលដោយព្រះគុណនៃព្រះ ពេលខ្លះខ្ញុំធ្វើ—វាហាក់ដូចជាខ្ញុំដូចជាខ្ញុំរកឃើញនៅ
ក្នុងវា ដូច្នេះដើម្បីនិយាយ ទស្សនៈផ្ទុយគ្នាពីរ ។ ប្រសិនបើខ្ញុំពិចារណាវាដោយ
ខ្លួនវាផ្ទាល់ ខ្ញុំមិនអាចនិយាយអ្វីបានពិតជាងការកាត់បន្ថយទៅជាអ្វីឡើយ
[ទំនុកដំកើង ៧២:២២] ។ តើមានអ្វីត្រូវការឥឡូវនេះ ដើម្បីរាប់បញ្ចូលនូវទុក្ខ
វេទនាបុគ្គលនៃព្រលឹង ។ តើត្រូវរងបន្ទុកដោយអំពើបាប រុំព័ទ្ធក្នុងភាពងងឹត
ធ្វើជាទាសករនៃសេចក្តីរីករាយ រមាស់ដោយតណ្ហា ជាកម្មវត្ថុនៃតណ្ហា ពោរ

ពេញដោយសេចក្តីលោភលន់ តែងតែងាយទោរទន់ទៅរកអំពើអាក្រក់ កោង
 កាចក្នុងពាក្យសម្តី ពោរពេញដោយសេចក្តីអម៉ាស និងច្របូកច្របល់? ដើម្បី
 ប្រាកដថា ប្រសិនបើវាលំអើសុចរិតរបស់យើងដែលបានសាកល្បងនៅក្នុងពន្លឺ
 នៃសេចក្តីពិត នោះត្រូវបានរកឃើញថា វាដូចជា “កន្ទបរបស់ស្ត្រីដែលមានដូ
 រ” [អេសាយ ៦៤:៦] ដូច្នេះ តើអំពើទុច្ចរិតរបស់យើងនឹងត្រូវប្រៀបធៀបទៅ
 នឹងអ្វីទៅ? “ប្រសិនបើពន្លឺនៅក្នុងយើងជាសេចក្តីងងឹត នោះសេចក្តីងងឹតនឹងអ
 ស្មារ្យប៉ុណ្ណា! ។” [៦:២៣] ចុះវាយ៉ាងណាទៅ? ដោយគ្មានការសង្ស័យ...
 ‘មនុស្សត្រូវបានបង្កើតមកក្លាយទៅជាឥតប្រយោជន៍’ [ទំនុក. ១៤៣:៤] ។
 មនុស្ស “បានត្រូវថយចុះទៅជាគ្មានអ្វីទាំងអស់” [ទំនុកដំកើង ៧២:២២] ។
 មនុស្សគឺមិនមែនជាអ្វីទាំងអស់ ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ តើអ្នកដែលព្រះបានលើក
 តម្កើងមិនបានអ្វីសោះ? តើគាត់ដែលព្រះបានដាក់ចិត្តបង្កើត ដូចម្តេចបានជា
 គេមិនមែនជាអ្វីទាំងអស់ដូច្នេះ?

“បងប្អូនអើយ សូមឱ្យយើងមានចិត្តម្តងទៀត ។ ទោះបីយើងមិនមានអ្វីនៅក្នុង
 ចិត្តរបស់យើងក៏ដោយ ប៉ុន្តែអ្វីមួយរបស់យើងអាចនឹងត្រូវបានលាក់ទុកក្នុងចិត្ត
 របស់ព្រះ ។” ឱ “បិតានៃសេចក្តីមេត្តាករុណា” [កូរិនថូសទី២ ១:៣]! ឱ
 បិតាដ៏សេចក្តីកំសត់អើយ! តើឯងអាចដាក់ចិត្តមកលើយើងបានយ៉ាងដូចម្តេច...’
 ព្រោះទ្រព្យសម្បត្តិរបស់អ្នកនៅឯណា ចិត្តរបស់អ្នកក៏នៅដែរ” [៦:២១] ។
 ប៉ុន្តែតើយើងជាទ្រព្យសម្បត្តិរបស់អ្នកយ៉ាងណា បើយើងមិនមែនជាអ្វីនោះ?
 “ជាពិសាសន៍ទាំងអស់ប្រៀបដូចជាគ្មានអ្វីទាំងអស់នៅចំពោះមុខទ្រង់ ហើយនឹង
 ត្រូវបានចាត់ទុកដោយទ្រង់ថាមិនមែនជាអ្វីទាំងអស់ ។” [៤០:១៧] ។ ដូច្នេះ
 ពិតប្រាកដណាស់ នៅចំពោះមុខទ្រង់ មិនមែននៅក្នុងទ្រង់ទេ ដូច្នេះនៅក្នុងកា

វិនិច្ឆ័យនៃសេចក្តីពិតរបស់ទ្រង់ ប៉ុន្តែមិនមែននៅក្នុងចេតនានៃភាពស្មោះត្រង់
របស់ទ្រង់នោះទេ ។ ដូច្នេះ ប្រាកដហើយ ទ្រង់ “ហៅរបស់ណាដែលមិនដូច
ជាអ្វីទាំងអស់” [រ៉ូម. ៤:១៧] ។ ដូច្នេះហើយ ពួកគេមិនមានសោះ ព្រោះវា
ជារបស់ដែលមិនមានជាអ្វីសោះដែលទ្រង់បានហៅ ហើយពួកគេនៅពេលតែមួយ
ក៏មានឡើង ដោយសារតែទ្រង់ហៅពួកគេ ។ ទោះជាយ៉ាងណា បើនិយាយពីពួក
គេ ពួកគេមិនមែនជាអ្វីទាំងអស់ តែដោយសារទ្រង់ពួកគេក៏បានមានឡើង ។
ប៉ុន្តែ ដូចជាសាវ័កបាននិយាយថា “មិនមែនមកពីការប្រព្រឹត្តរបស់គេឡើយ” គឺ
សេចក្តីសុចរិត “មកពីទ្រង់ដែលហៅវិញ” [រ៉ូម ៩:១១] ។ បន្ទាប់មកគាត់
និយាយថាការទំនាក់ទំនងរវាងការពិចារណាទាំងពីរនេះគឺអស្ចារ្យណាស់ ។
ប្រាកដណាស់ របស់ដែលជាប់គ្នាមិនត្រូវបានបំផ្លាញគ្នាទេ! ។”

ម្យ៉ាងទៀត សរុបសេចក្តីមក លោកបានប្រកាសយ៉ាងបើកចំហថែមទៀតនូវ
ពាក្យទាំងនេះថា “ឥឡូវនេះ ប្រសិនបើយើងពិនិត្យដោយឧស្សាហ៍ពិនិត្យមើលថា
តើយើងជាអ្វី ក្រោមការពិចារណាទាំងពីរនេះ ឬផ្ទុយទៅវិញ ប្រសិនបើយើង
ពិនិត្យមើលពីទស្សនៈមួយថា យើងគ្មានអ្វីសោះ និងពីទស្សនៈមួយទៀត ។ អ
ស្ចារ្យប៉ុណ្ណា... ខ្ញុំជឿថា សិរីល្អរបស់យើងនឹងលេចចេញជាកម្រិតមធ្យម ប៉ុន្តែ
ភាពល្អិតល្អន់នឹងធំជាង និងល្អជាងមុន ដើម្បីកុំឱ្យយើងលើកតម្កើងខ្លួនយើង
ប៉ុន្តែនៅក្នុងព្រះអម្ចាស់ [កូរិនថូសទី២ ១០:១៧] ។ ប្រាកដណាស់ ប្រសិនបើ
យើងគិតថា ‘ប្រសិនបើទ្រង់បានធ្វើសម្រេចដើម្បីសង្គ្រោះយើង នោះយើងនឹង
ត្រូវបានរួចទោសភ្លាម’ [បប្រៀបធៀប យេរេមា ១៧:១៤] ។ នៅក្នុងនេះ
យើងអាចមានកម្លាំងចិត្តបាន ។

“ប៉ុន្តែការឡើងទៅកាន់ប៉មយាមដ៏ខ្ពស់មួយ ចូរយើងស្វែងរកក្រុងនៃព្រះ ចូរយើងស្វែងរកព្រះវិហាររបស់ទ្រង់ ចូរយើងស្វែងរកផ្ទះរបស់ទ្រង់ ហើយឱ្យយើងស្វែងរកកូនក្រមុំរបស់ទ្រង់ ។ ខ្ញុំមិនបានបំភ្លេច... ប៉ុន្តែដោយការភ័យខ្លាច និងការគោរព... ខ្ញុំនិយាយថា ៖ “យើងខ្ញុំនិយាយថាគឺនៅក្នុងព្រះហឫទ័យនៃព្រះ ។ យើងបានមកគឺដោយសារតែឱ្យឱ្យតម្លៃយើង មិនមែនដោយសេចក្តីថ្លៃថ្នូររបស់យើងទេ ។”

26. សេចក្តីកោតខ្លាចដល់ព្រះនិងការលើកដំកើងព្រះ

ឥឡូវនេះ “ការកោតខ្លាចដល់ព្រះអម្ចាស់”—ដែលពួកបរិសុទ្ធទាំងអស់ធ្វើជាសាក្សី—ហើយដែលនៅកន្លែងខ្លះហៅថា “ដើមចមនៃប្រាជ្ញា” [ទំនុកដំកើង ១១១:១០; សុភាសិត ១:៧] នៅកន្លែងផ្សេងទៀត “មានប្រាជ្ញា” [សុភាសិត ១៥:៣៣; យ៉ូហ ២៨:២៨]—ទោះបីជាអ្នកណាម្នាក់ ដែលទាញចេញពីន័យពីរ ។ ដ្បិតព្រះទ្រង់មានសិទ្ធិគោរពដល់បិតា និងព្រះអម្ចាស់ ។ ដូច្នេះ អ្នកណាដែលគោរពប្រណិប័តន៍ទ្រង់បានត្រឹមត្រូវនឹងព្យាយាមបង្ហាញខ្លួនថាជាកូនប្រុសដែលស្តាប់បង្គាប់ដល់ទ្រង់ និងជាអ្នកបម្រើដែលមានកាតព្វកិច្ចត្រូវធ្វើ ។ ព្រះអម្ចាស់តាមរយៈហោរា ហៅថា “ការថ្វាយកិត្តិយស” ដែលការស្តាប់បង្គាប់ដែលបានធ្វើដល់ទ្រង់ទុកជាព្រះវរបិតា ។ ទ្រង់ហៅការបម្រើដែលត្រូវធ្វើចំពោះទ្រង់ថា “សេចក្តីកោតខ្លាច” ។ គាត់និយាយថា “កូនប្រុស” គឺ “គោរពឪពុករបស់គេ អ្នកបំរើគោរពដល់ម្ចាស់របស់គាត់ ។” បើខ្ញុំជាឪពុក តើកិត្តិយសខ្ញុំនៅឯណា? បើខ្ញុំជាលោកម្ចាស់ តើការភ័យខ្លាចនៅឯណា? [ម៉ាឡាគី ១:៦] ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ គាត់អាចបែងចែកពួកវាបាន អ្នកឃើញពីរបៀបដែលគាត់បញ្ចូលគ្នានូវពាក្យទាំងពីរ ។ ដូច្នេះ ចូរឱ្យការកោតខ្លាចដល់ព្រះយេហូវ៉ាជាការគោរពរាប់

បញ្ចូលទាំងការផ្តល់កិត្តិយស និងកោតខ្លាចផង ។ មិនឆ្ងល់ទេថាចិត្តតែមួយ ទទួលបានការទាំងពីរ! ដ្បិតអ្នកណាដែលសញ្ជឹងគិតក្នុងខ្លួនឯងថា ព្រះជាព្រះវរបិតាទ្រង់មានព្រះហឫទ័យយ៉ាងណាចំពោះយើង នោះបានធ្វើឱ្យគ្រប់គ្រាន់ ទោះជាគ្មាននរកក៏ដោយ សេចក្តីកោតខ្លាចធ្វើបាបអ្នកនោះខ្លាំងជាងសេចក្តីស្លាប់ទៅទៀត ។ ប៉ុន្តែ វាជាចំណង់នៃសាច់ឈាមរបស់យើងដែលធ្វើបាបដោយគ្មានការទប់ចិត្ត—ដើម្បីពិនិត្យមើលវាតាមគ្រប់មធ្យោបាយ យើងត្រូវតែចាប់យកគំនិតនេះថា ព្រះអម្ចាស់ ដែលយើងរស់នៅក្រោមអំណាចរបស់ទ្រង់ ទ្រង់ស្អប់អំពើទុច្ចរិតទាំងអស់ ។ ហើយអ្នកណាដែលរស់នៅដោយទុច្ចរិត បង្កកំហឹងប្រឆាំងនឹងខ្លួន នោះនឹងមិនរួចផុតពីការសងសឹករបស់ខ្លួនឡើយ ។

27. សេចក្តីកោតខ្លាចដូចជាកូនក្មេងនិងដោយបម្រើ

ម្យ៉ាងទៀត យ៉ូហាននិយាយថា ៖ «គ្មានការភ័យខ្លាចក្នុងសេចក្តីស្រឡាញ់ឡើយ ប៉ុន្តែសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ល្អឥតខ្ចោះនោះបណ្តេញការភ័យខ្លាចចេញ ពីព្រោះការភ័យខ្លាចនៅជាប់នឹងការដាក់ទោស» [យ៉ូហានទី១ ៤:១៨] ។ នេះមិនប៉ះពាល់នឹងអ្វីដែលយើងបាននិយាយនោះទេ ។ ដ្បិតគាត់កំពុងនិយាយអំពីការភ័យខ្លាចដែលកើតចេញពីការមិនជឿ ខុសពីការភ័យខ្លាចរបស់អ្នកជឿ ។ មនុស្សទុច្ចរិតមិនកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់ទេ ព្រោះគេខ្លាចនឹងធ្វើអោយព្រះអង្គមិនពេញចិត្តប្រសិនបើគេអាចធ្វើដូច្នេះដោយភាពបានរួចទោស ។ ប៉ុន្តែដោយពួកគេដឹងថាទ្រង់មានអំណាចដើម្បីសងសឹក ពួកគេញ័ររន្ធត់ពេលឮព្រះពិរោធរបស់ទ្រង់ ហើយពួកគេភ័យខ្លាចព្រះពិរោធរបស់ព្រះអង្គយ៉ាងខ្លាំង ដោយពួកគេគិតថា វានឹងធ្លាក់មកលើពួកគេ ព្រោះគេរំពឹងថា វានឹងធ្លាក់មកលើក្បាលពួកគេនៅពេលណាមួយ ។ ប៉ុន្តែអ្នកជឿដូចបាននិយាយមកហើយថា ទាំងខ្លាចធ្វើបាបនឹងព្រះ

ខ្លាំងជាងការដាក់ទោស ហើយមិនភ័យខ្លាចនឹងការដាក់ទោស ដូចជាវាត្រូវដាក់មកឡើយ ។ ប៉ុន្តែពួកគេត្រូវបានបង្ហាញការប្រុងប្រយ័ត្នបន្ថែមទៀតដើម្បីកុំឱ្យវាកើតឡើង ។ ដូច្នេះនិយាយពីសារឹក ពេលគាត់និយាយទៅកាន់អ្នកជឿថា៖ "កុំឱ្យអ្នកណាបញ្ឆោតអ្នករាល់គ្នាឡើយ ពីព្រោះហេតុនេះហើយបានជាសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះមកលើពួកអ្នកមិនជឿ [អេភេសូ ៥:៦; cf. កូឡូស ៣:៦] ។ គាត់មិនគំរាមថា សេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះនឹងចុះមកលើពួកគេទេ ប៉ុន្តែគាត់ព្រមានពួកគេឱ្យគិតអំពីព្រះពិរោធរបស់ព្រះអម្ចាស់ ដែលរៀបចំសម្រាប់មនុស្សទុច្ចរិតដោយសារអំពើទុច្ចរិតទាំងនោះ ដែលទ្រង់បានរំលឹកឡើងវិញ ក្រែងពួកគេនឹងជួបប្រទះនឹងវា ។ ប៉ុន្តែ ការគំរាមកំហែងដ៏សាមញ្ញនេះមិនអាចធ្វើអ្វីបានដល់មនុស្សអាក្រក់ឡើយ ។ ផ្ទុយទៅវិញ នៅពេលណាដែលព្រះផ្តរលាន់ជាព្រះបន្ទូលពីស្ថានសួគ៌មក ភាពរឹងចចេស និងយឺតយ៉ាវរបស់ពួកគេ ពួកគេនឹងនៅតែបន្តក្នុងភាពរឹងចចេសដដែល ។ ប៉ុន្តែមនុស្សម្នាក់ត្រូវបានវាយដោយព្រហស្ថរបស់ទ្រង់ នោះពួកគេត្រូវបានបង្ខំ មិនថាពួកគេចង់ឬមិនចង់ភ័យខ្លាចក៏ដោយ ។ ការភ័យខ្លាចនេះ មនុស្សជាទូទៅហៅថា "ការបម្រើ" ហើយផ្ទុយពីវាថាជា ការភ័យខ្លាចដោយសេរី និងស្ម័គ្រចិត្តដែលផ្តល់ប្រយោជន៍ដល់កូនៗវិញ ។ អ្នកផ្សេងទៀតលាយឡំនឹងការភ័យខ្លាចកម្រិតមធ្យមមួយយ៉ាងស្មុគស្មាញ ពីព្រោះអារម្មណ៍ដែលបម្រើ និងបង្ខិតបង្ខំនោះ ជូនកាលធ្វើឱ្យចិត្តមនុស្សចុះចាញ់ដែលពួកគេយល់ព្រមដោយស្ម័គ្រចិត្តចំពោះការកោតខ្លាចព្រះត្រឹមត្រូវ ។

28. សេចក្តីជំនឿមិនបានធានាជាមួយយើងពីភាពចម្រុងចម្រើនខាងលោកិយទេ តែធានាពីសេចក្តីសប្បុរសរបស់ព្រះវិញ

ឥឡូវនេះ នៅក្នុងសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះ ដែលត្រូវបានគេនិយាយថាសេចក្តីជំនឿបានសម្លឹងមើលទៅ នោះយើងយល់ថាការទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះ និងជីវិតអស់កល្បជានិច្ចត្រូវបានមក ។ ដ្បិតបើសិនជាព្រះទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យនោះគ្មានអ្វីល្អណាមួយអាចខ្វះបានឡើយ កាលណាទ្រង់ធានាយើងពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់ នោះយើងនឹងមានសេចក្តីសង្គ្រោះយ៉ាងបរិបូរណ៍ ហោរានិយាយថា ៖ “ឱ្យទ្រង់បង្ហាញព្រះភ័ក្ត្រទ្រង់មក នោះយើងនឹងបានសង្គ្រោះ ។” [ទំនុកដំកើង ៨០:៣; cf. ទំនុកដំកើង ៧៩:៤] ។ ហេតុដូច្នេះហើយ បទគម្ពីរកំណត់ថានេះជាផលសរុបនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើង ដែលទ្រង់បានលុបបំបាត់ចោលនូវសត្រូវទាំងអស់ ហើយបានទទួលយើងទៅក្នុងព្រះគុណ [អេភេសូ ២: ១៤] ។ ដោយសារនេះ ពួកគេយល់ច្បាស់ថា ពេលព្រះផ្សះផ្សងនឹងយើង គ្មានគ្រោះថ្នាក់ណាអាចរារាំងអ្វីៗទាំងអស់ពីការរីកចម្រើនសម្រាប់យើងឡើយ ។

ដូច្នេះ ដោយបានចាប់យកសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ សេចក្តីជំនឿមានការសន្យាអំពីជីវិតបច្ចុប្បន្ននេះ និងការដែលនឹងត្រូវមកដល់ [ធីម៉ូថេទី១ ៤:៨] និងការធានាយ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់អំពីអ្វីដែលល្អទាំងអស់ ប៉ុន្តែតាមប្រភេទដែលអាចត្រូវបានយល់ចេញពីព្រះបន្ទូល ។ ដ្បិតសេចក្តីជំនឿមិនសន្យាប្រាកដថាដោយខ្លួនឯងពីរយៈពេលយូរអង្វែង ឬកិត្តិយស ឬទ្រព្យសម្បត្តិក្នុងជីវិតនេះឡើយ ពីព្រោះព្រះអម្ចាស់សព្វព្រះទ័យមិនឱ្យរបស់ទាំងនេះត្រូវបានកំណត់សម្រាប់យើងឡើយ ។

ប៉ុន្តែវាពេញចិត្តនឹងភាពប្រាកដប្រជាដូច្នេះថា ៖ ទោះជាមានអ្វីជាច្រើនព្យាយាមរារាំងយើងដោយសារការថែរក្សាជីវិតនេះក៏ដោយ ព្រះមិនដែលបរាជ័យឡើយ ។ ផ្ទុយទៅវិញ ការធានាអះអាងដ៏សំខាន់នៃសេចក្តីជំនឿគឺស្ថិតនៅក្នុងការរំពឹងទុកនៃជីវិតដែលនឹងមកដល់ ដែលត្រូវបានដាក់ហួសពីការសង្ស័យ ទោះបីជាព្រះ

បន្ទូលរបស់ព្រះក៏ដោយ ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ ទុក្ខវេទនា និងគ្រោះមហន្តរាយ នៅលើផែនដីកំពុងរង់ចាំអ្នកដែលព្រះបានឱបក្រសោបដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ របស់ទ្រង់ នោះវាមិនអាចរាំងសេចក្តីសប្បុរសរបស់ទ្រង់ពីការក្លាយជាភាពមាន ពរពេញលេញរបស់ពួកគេបានទេ ។ ដូច្នេះហើយ នៅពេលដែលយើងនឹង បង្ហាញពីការបូកសរុបនៃពរជ័យ យើងបានរៀបរាប់អំពីព្រះគុណរបស់ព្រះ ។ ពី ប្រភពទឹកនេះ របស់ល្អគ្រប់បែបយ៉ាងហូរមករកយើង ។ ហើយជាទូទៅយើង អាចសង្កេតឃើញនៅក្នុងបទគម្ពីរដែលយើងនឹកឃើញដល់សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ ព្រះអម្ចាស់ នៅពេលណាដែលការលើកឡើងត្រូវបានធ្វើឡើងមិនត្រឹមតែពីសេចក្តី សង្គ្រោះដ៏អស់កល្បជានិច្ចប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែការល្អណាមួយដែលយើងអាចមានផង ។ ហេតុនេះហើយ បានជាដាវីឌច្រៀងពីសេចក្តីល្អរបស់ព្រះនោះ ដែលកាល ណាមានចិត្តក្នុងចិត្តព្រះ នោះផ្អែមជាង ហើយគួរឱ្យចង់បានជាងជីវិតទៅទៀត [ទំនុកដំកើង ៦៣:៣] ។

សរុបមក ប្រសិនបើអ្វីៗទាំងអស់ហូរមករកយើងតាមបំណងរបស់យើង ប៉ុន្តែ យើងមិនប្រាកដក្នុងចិត្តចំពោះសេចក្តីស្រឡាញ់ ឬសេចក្តីស្អប់របស់ព្រះ នោះ សុភមង្គលរបស់យើងនឹងត្រូវបណ្តាសា ដូច្នេះហើយក៏វេទនា ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើ ព្រះភក្ត្ររបស់ព្រះមានពន្លឺមកលើយើងបែបជាឪពុក នោះសូម្បីតែទុក្ខលំបាក របស់យើងក៏នឹងបានរាប់ថាជាពរដែរ ។ ដ្បិតពួកគេនឹងត្រូវបានប្រែក្លាយទៅជា ជំនួយដល់សេចក្តីសង្គ្រោះ ។ ដូច្នេះ ប៉ុលប្រមូលការអាក្រក់ទាំងអស់ ប៉ុន្តែសិរីល្អ ដែលយើងមិនត្រូវបានញែកចេញពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះតាមរយៈការទាំង នោះ [រ៉ូម. ៨:៣៥, cf. ២ 39] ហើយតែងតែចាប់ផ្តើមការអធិស្ឋានរបស់គាត់ ជាមួយនឹងព្រះគុណរបស់ព្រះ ពីណាមកនូវភាពចម្រុងចម្រើនទាំងអស់ ។ ដូច

គ្នាដែរ ប្រឆាំងនឹងការភ័យខ្លាចទាំងឡាយដែលរំខានយើង ដារីឧបាសដាក់ការពេញចិត្តពីព្រះតែមួយថា ៖ “បើខ្ញុំដើរនៅកណ្តាលស្រមោលនៃសេចក្តីស្លាប់ នោះខ្ញុំនឹងមិនខ្លាចអំពើអាក្រក់ឡើយ ត្បិតទ្រង់នៅជាមួយនឹងទូលបង្គំ” [២២:៤; ២៣:៤] ។ ហើយយើងតែងតែមានអារម្មណ៍ថាចិត្តរបស់យើងវិលវល់ លុះត្រាតែបានស្តាប់ចិត្តនឹងព្រះគុណរបស់ព្រះវិញ ពួកគេស្វែងរកសេចក្តីសុខសាន្តក្នុងនោះ ហើយរក្សាទុកយ៉ាងជ្រៅក្នុងសេចក្តីដែលមានចែងក្នុងទំនុកតម្កើងថា ៖ “មានពរហើយអស់អ្នកដែលព្រះជាព្រះយេស៊ូវ ហើយជាប្រជាជាតិដែលទ្រង់បានជ្រើសរើសជា មរតករបស់ទ្រង់” [ទំនុកដំកើង ៣៣:១២]

(មូលដ្ឋាននៃសេចក្តីជំនឿ ការសន្យាដោយសេរី ដែលបានប្រទានឱ្យនៅក្នុងព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ នៃព្រះគុណនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ 29-32)

29. សេចក្តីសន្យារបស់ព្រះពីសេចក្តីជំនួយដល់សេចក្តីជំនឿ

យើងធ្វើការសន្យាដោយសេរីរបស់ព្រះជាប្រធាននៃសេចក្តីជំនឿ ពីព្រោះសេចក្តីជំនឿស្ថិតនៅលើវាយ៉ាងត្រឹមត្រូវ ។ ជំនឿប្រាកដថា ព្រះពិតប្រាកដក្នុងគ្រប់ការទាំងអស់ ទោះជាទ្រង់បង្គាប់ ឬហាម មិនថាទ្រង់សន្យា ឬគំរាមក្តី ។ ហើយវាក៏ទទួលបានបទបញ្ញត្តិរបស់ទ្រង់ដោយគោរព ប្រតិបត្តិតាមការហាមប្រាមរបស់ទ្រង់ ស្តាប់តាមការគំរាមកំហែងរបស់ទ្រង់ ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ សេចក្តីជំនឿត្រូវចាប់ផ្តើមដោយការសន្យា ស្ថិតនៅក្នុងវា ហើយបញ្ចប់នៅក្នុងវាផង ។ ដ្បិតក្នុងព្រះនោះជំនឿបានស្វែងរកជីវិត ៖ ជាជីវិតដែលមិនមាននៅក្នុងក្រិស្ទវិន័យឬការប្រកាសអំពីការដាក់ទោសទេ គឺនៅក្នុងការសន្យានៃសេចក្តីមេត្តាករុណា ហើយមានតែនៅក្នុងការសន្យាដោយសេរីប៉ុណ្ណោះ ។ ចំពោះការសន្យាតាមលក្ខខណ្ឌដែលបញ្ជូនយើងត្រឡប់ទៅរកការងាររបស់យើងវិញមិនសន្យាដល់

ជីវិតឡើយ លុះត្រាតែយើងស្គាល់វត្តមានរបស់វានៅក្នុងខ្លួនយើងវិញ ។ ដូច្នេះ ប្រសិនបើយើងមិនមានសេចក្តីជំនឿរបស់យើងញាប់ញ័រ ហើយរង់ចាំវាយទេ នោះ យើងត្រូវតែសង្កេតថាជាមួយនឹងការសន្យានៃសេចក្តីសង្គ្រោះ ដែលព្រះអម្ចាស់បាន ប្រទានដោយស្ម័គ្រចិត្ត និងដោយសេរីដល់យើង ដោយពិចារណាលើទុក្ខវេទនា របស់យើង ជាងការចោលនៅវាលរហោស្ថាន ។ ដូច្នេះ សាវ័កថ្លែងទីបន្ទាល់ នេះចំពោះដំណឹងល្អ៖ ថាវាជាពាក្យនៃសេចក្តីជំនឿ [រ៉ូម ១០:៤] ។ គាត់បាន បែងចែកដំណឹងល្អទាំងពីរគោលការណ៍នៃក្រឹត្យវិន័យ និងពីការសន្យា ពីព្រោះ គ្មានអ្វីដែលអាចបង្កើតសេចក្តីជំនឿបានឡើយ លើកលែងតែស្ថានទូតដ៏សប្បុរស នោះ ដែលព្រះជាម្ចាស់ផ្សះផ្សាលោកិយនេះជាមួយព្រះអង្គទ្រង់ [ប្រៀបធៀប កូរិនថូសទី២ ១៩-២០] ។ ហេតុដូច្នេះដែរ ការជាប់ទាក់ទងគ្នាជាញឹកញាប់នៃសេចក្តីជំនឿ និងដំណឹងល្អនៅក្នុងសាវ័ក នៅពេលគាត់បង្រៀនថា កិច្ចបម្រើ ផ្សាយនៃដំណឹងល្អត្រូវបានប្តេជ្ញាចិត្តចំពោះគាត់ដើម្បីបន្ថែម “ការគោរពប្រតិបត្តិ នៃសេចក្តីជំនឿ” [រ៉ូម 1:15] ថា “វាជាបុព្វសភាពនៃព្រះសម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះដល់អ្នកជឿគ្រប់រូប... ក្នុងនោះសេចក្តីសុចរិតនៃព្រះបានបើកសម្តែងតាមរយៈសេចក្តីជំនឿសម្រាប់សេចក្តីជំនឿ” [រ៉ូម ១:១៦-១៧] ។ ហើយកុំភ្លេច! ពិត ហើយ ដោយសារដំណឹងល្អគឺជា “កិច្ចបម្រើនៃការផ្សះផ្សាគ្នា” [កូរិនថូសទី២ ៥:១៤] គ្មានទីបន្ទាល់ដ៏រឹងមាំណាមួយទៀតអំពីសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះ ចំពោះយើង ដែលជាចំណេះដឹងដែលសេចក្តីជំនឿដែលស្វែងរក ។

ដូច្នេះហើយ នៅពេលដែលយើងនិយាយថា សេចក្តីជំនឿត្រូវតែស្ថិតនៅលើការ សន្យាដែលបានផ្តល់ឱ្យដោយសេរី នោះយើងមិនបដិសេធថាអ្នកជឿទទួលយក និងចាប់យកព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះក្នុងគ្រប់រូបភាពនោះទេ ប៉ុន្តែយើងចង្អុលបង្ហាញ

ពីការសន្យានៃសេចក្តីមេត្តាករុណាជាគោលដៅត្រឹមត្រូវនៃសេចក្តីជំនឿ ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត អ្នកជឿគួរតែទទួលស្គាល់ថាព្រះជាចៅក្រម និងជាអ្នកសងសឹកអំពើអាក្រក់ ប៉ុន្តែម្យ៉ាងវិញទៀត ពួកគេសញ្ជឹងគិតយ៉ាងត្រឹមត្រូវអំពីសេចក្តីសប្បុរសរបស់ទ្រង់ ដោយសារទ្រង់ត្រូវបានពណ៌នាដល់ពួកគេថាត្រូវបានរាប់ថាជា "អ្នកសប្បុរស" [cf. ទំនុកដំកើង ៨៦:៥, Comm.], "និងមេត្តាករុណា" [ទំនុកដំកើង ១០៣:៨, ជំពូក ១០២:៨] "នៅឆ្ងាយពីកំហឹង និងសេចក្តីល្អជាខ្លាំង" [cf. ទំនុកដំកើង ១០៣:៨, ជំពូក ១៤៤:៩] "បង្ហូរសេចក្តីមេត្តាដល់គ្រប់ទាំងការរបស់ទ្រង់" [cf. ទំ. ១៤៥:៩] ។

30. ហេតុដែលសេចក្តីជំនឿពីងផ្នែកទាំងស្រុងលើសេចក្តីសន្យានៃព្រះគុណ
 ហើយខ្ញុំក៏មិនទ្រាំនឹងការព្រុសរបស់ Pighius និងផ្ដែដូចគាត់ដែរ នៅពេលដែលពួកគេវាយប្រហារការរឹតបន្តឹងនេះ ហាក់ដូចជាដោយការហែកជំនឿទៅជាបំណែកៗដែលពួកគេអាចចាប់បានមួយដុំ ។ ខ្ញុំទទួលស្គាល់ដូចដែលខ្ញុំបាននិយាយរួចមកហើយថា សេចក្តីពិតរបស់ព្រះគឺ ដូចដែលគេហៅវាថា ជាឧបករណ៍ទូទៅនៃសេចក្តីជំនឿ មិនថាទ្រង់គំរាមកំហែង ឬរារាំងក្តីសង្ឃឹមនៃព្រះគុណនោះទេ ។ ដូច្នេះ សារឹកសន្មត់ថាមានជំនឿថាឈូអេខ្លាចការវិនាសរបស់ពិភពលោកនៅពេលដែលវាមិនទាន់មើលឃើញនៅឡើយ [ហេព្រើ ១១:៧] ។ ខ្ញុំខ្លាចការដាក់ទណ្ឌកម្មដែលជិតមកដល់គឺជាលទ្ធផលនៃសេចក្តីជំនឿ បន្ទាប់មកការគំរាមកំហែងមិនគួរត្រូវបានដកចេញពីនិយមន័យរបស់វានោះទេ ។ នេះជាការពិត ។ ប៉ុន្តែអ្នកបង្កាច់បង្អួចយើងបានចោទប្រកាន់យើងដោយអយុត្តិធម៌ថាមិនព្រមទទួលខុសត្រូវដូចដែលមានទេ ជំនឿនោះទាក់ទងនឹងគ្រប់ផ្នែកនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ។ វាគឺជាចេតនារបស់យើងក្នុងការធ្វើតែចំណុចទាំងពីរនេះប៉ុណ្ណោះ ៖ ទី

មួយ ជំនឿនោះមិនស្ថិតស្ថេរឡើយ រហូតទាល់តែមនុស្សទទួលបាននូវការសន្យា ដែលបានផ្តល់ឱ្យដោយសេរី ។ ទីពីរ វានឹងមិនផ្សះផ្សាយើងជាមួយព្រះទាល់តែ សោះ លុះត្រាតែវារួបរួមយើងជាមួយព្រះគ្រីស្ទ ។ ចំណុចទាំងពីរគឺគួរអោយកត់ សំគាល់ ។ យើងស្វែងរកសេចក្តីជំនឿដែលបែងចែកកូនព្រះពីមនុស្សទុច្ចរិត និង អ្នកជឿពីអ្នកមិនជឿ ។ ប្រសិនបើនរណាម្នាក់ជឿថាព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់បង្គាប់ ដោយយុត្តិធម៌នូវអ្វីដែលទ្រង់បង្គាប់មក ហើយពិតជាគំរាមកំហែង តើគេនឹងត្រូវ បានគេហៅថាជាអ្នកជឿឬ? ដោយគ្មានមធ្យោបាយណា! ដូច្នេះ វាមិនអាច មានលក្ខខណ្ឌរឹងមាំនៃសេចក្តីជំនឿឡើយ លុះត្រាតែវាអាស្រ័យលើសេចក្តីមេត្តា ករុណារបស់ព្រះ ។ ឥឡូវនេះ តើអ្វីជាគោលបំណងរបស់យើងក្នុងការពិភាក្សា អំពីជំនឿនេះ? មិនមែនថាយើងអាចយល់ផ្លូវនៃសេចក្តីសង្គ្រោះទេឬ? ប៉ុន្តែ តើអាចមានសេចក្តីជំនឿដែលបានការសង្គ្រោះដោយរបបប្រែប្រួល លើកលែងតែវា បញ្ចូលយើងក្នុងព្រះកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទ? ដូច្នេះហើយ នៅពេលដែលយើង កំណត់វា វាមិនមានភាពមិនសាកសមនៅក្នុងយើងយើងទេ ដូច្នេះការសង្កត់ធ្ងន់ ទៅលើឥទ្ធិពលជាក់លាក់របស់វា ហើយជាភាពខុសគ្នាមួយ ការអនុលោមតាម ផ្នែកដែលសម្គាល់ពិសេសដែលបំបែកអ្នកជឿពីអ្នកមិនជឿ ។ សរុបមក នៅក្នុង គោលលទ្ធិនេះ មនុស្សព្យាបាទមិនមានអ្វីអាចចាប់បាន ដោយមិនមាននិយាយពី ប៉ុល ក្នុងវិះគន់ដូចគ្នាជាមួយយើង ដែលហៅដំណឹងល្អថា “ព្រះបន្ទូលនៃសេចក្តី ជំនឿ” យ៉ាងត្រឹមត្រូវ [រ៉ូម ១០:៩] ។

31. ភាពសំខាន់នៃព្រះបន្ទូលសម្រាប់សេចក្តីជំនឿ

ដូច្នេះ យើងសន្និដ្ឋានម្តងទៀតនូវអ្វីដែលបានពន្យល់ពីមុន ៖ ជំនឿនោះត្រូវការ ព្រះបន្ទូល ដូចជាផ្នែកឈើត្រូវការឬសរស់របស់ដើមឈើដែរ ។ ដូចជា ដាវីឌបាន

ធ្វើបន្ទាល់ថា គ្មានអ្នកណាអាចសង្ឃឹមលើព្រះបានឡើយ មានតែអ្នកដែលស្គាល់
 ព្រះនាមទ្រង់ប៉ុណ្ណោះ [ទំនុក. ៩:១០] ។ ប៉ុន្តែ ចំណេះដឹងនេះមិនកើតចេញពី
 ការស្រមើស្រមៃរបស់អ្នកណាម្នាក់នោះទេ គឺទាល់តែព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់ធ្វើបន្ទាល់
 ចំពោះសេចក្តីសប្បុរសរបស់ទ្រង់ប៉ុណ្ណោះ ។ នេះជាការបញ្ជាក់របស់ហោរានៅ
 កន្លែងមួយទៀតថា ៖ “សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ទ្រង់តាមរយៈព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់”
 [ទំនុក. ១១៩:៤១] ។ ដូចគ្នាដែរ “ទូលបង្គំសង្ឃឹមលើព្រះបន្ទូលទ្រង់ ធ្វើឱ្យ
 ទូលបង្គំមានសុវត្ថិភាព” ។ [ទំនុក. ១១៩:៤២, ៤០, ៩៤] ។ នៅទីនេះ យើង
 ត្រូវកត់សម្គាល់ពីទំនាក់ទំនងនៃសេចក្តីជំនឿទៅនឹងព្រះបន្ទូលជាមុនសិន បន្ទាប់
 មកលទ្ធផលរបស់វា គឺជាសេចក្តីសង្គ្រោះ ។

ប៉ុន្តែ ក្នុងពេលនេះ យើងមិនដកអំណាចរបស់ព្រះចេញពីការនោះទេ លុះត្រាតែ
 មានជំនឿទ្រទ្រង់ខ្លួនឯង នោះវាមិនអាចផ្តល់កិត្តិយសដល់ព្រះបានឡើយ ។ ប៉ុ
 លហាក់ដូចជាប្រើការនេះចំពោះលោកអំប្រាហាំជារឿងដែលគ្មានកូនធម្មតាមួយ
 ដែលថាគាត់បានជឿលើព្រះ ដែលបានសន្យាថាទ្រង់បានប្រទានពរដល់ពូជពង្ស
 របស់គាត់ឱ្យក្លាយជាអ្នកមានអំណាច [រ៉ូម ៤:២១] ។ ដូចគ្នាដែរ គាត់
 និយាយនៅកន្លែងផ្សេងទៀតអំពីខ្លួនគាត់ថា ៖ “ខ្ញុំស្គាល់ព្រះអង្គដែលខ្ញុំបានជឿ
 ហើយខ្ញុំប្រាកដថាទ្រង់មានកម្លាំងដើម្បីការពាររហូតដល់ថ្ងៃនោះ អ្វីដែលត្រូវបាន
 ប្រគល់ឱ្យខ្ញុំ” [ធីម៉ូថេទី២ ១:១២] ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើអ្នកណាម្នាក់ពិចារណាក្នុង
 ខ្លួនគាត់ថា តើការសង្ស័យជាច្រើនទាក់ទងនឹងព្រះចេស្ដានៃព្រះជាញឹកញយ នោះ
 គាត់នឹងទទួលស្គាល់គ្រប់គ្រាន់ថាអ្នកដែលបានលើកតម្កើងវាដូចដែលសមនឹង
 ទទួលបាននោះ មិនបានរីកចម្រើនបន្តិចក្នុងជំនឿនោះទេ ។ យើងទាំងអស់គ្នា
 នឹងសារភាពថា ព្រះទ្រង់អាចធ្វើអ្វីៗតាមដែលទ្រង់ចង់បាន ។ ប៉ុន្តែនៅពេល

ដែលការល្អៗតិចតួចបំផុតធ្វើឱ្យយើងធ្លាក់ក្នុងភាពភ័យខ្លាច ហើយធ្វើឱ្យយើងស្រឡាត់កាំងដោយការភ័យខ្លាចនោះ វាច្បាស់ណាស់ថាយើងដកខ្លួនចេញពីអំណាចរបស់ព្រះ ដោយចូលចិត្តការគំរាមកំហែងរបស់សាតាំងប្រឆាំងនឹងការសន្យារបស់ទ្រង់ ។ នេះហើយជាមូលហេតុដែលអេសាយ ពេលគាត់ចង់ចាប់អារម្មណ៍ពីភាពប្រាកដប្រជាដែលសេចក្តីសង្គ្រោះមកលើចិត្តមនុស្ស ដូច្នេះគាត់ពិភាក្សាយ៉ាងខ្លាំងអំពីអំណាចគ្មានព្រំដែនរបស់ព្រះ [អេសាយ ៤០:២៥] ហើយជាញឹកញាប់នៅអេសាយ ៤០ - ៤៥ ។ ជារឿយៗ វាហាក់ដូចជានៅពេលដែលគាត់ចាប់ផ្តើមនិយាយទាក់ទងនឹងក្តីសង្ឃឹមនៃការលើកលែងទោសនិងការផ្សះផ្សា គាត់ងាកទៅរកអ្វីផ្សេងទៀត ហើយក៏ត្រូវរង់ចាំតាមផ្លូវដ៏វែងនិងមិនល្អឥតខ្ចោះ ។ ដោយនឹកចាំពីរបៀបដ៏អស្ចារ្យដែលព្រះគ្រប់គ្រងលើផ្ទៃមេឃនិងផែនដីរួមជាមួយសណ្តាប់ធ្នាប់ទាំងមូលនៃធម្មជាតិ ។ ប៉ុន្តែមិនមានអ្វីនៅទីនេះដែលមិនបម្រើកាលៈទេសៈបច្ចុប្បន្ននេះទេ ។ លុះត្រាតែព្រះចេស្ដានៃព្រះដែលទ្រង់អាចធ្វើអ្វីៗទាំងអស់ នៅចំពោះមុខនឹងភ្នែករបស់យើង ត្រចៀករបស់យើងនឹងស្ទើរតែទទួលព្រះបន្ទូល ឬមិនគោរពវាតាមតម្លៃពិតរបស់វា ។

លើសពីនេះ ឥទ្ធិពលរបស់ទ្រង់ត្រូវបានប្រកាសនៅទីនេះ ចាប់តាំងពីការគោរពថ្វាយបង្គំ ដូចដែលបានបង្ហាញខ្លួននៅកន្លែងផ្សេង — តែងតែសម្របតាមអំណាចរបស់ព្រះក្នុងការប្រើប្រាស់ និងតម្រូវការ ។ ហើយជាពិសេសកំណត់នៅចំពោះមុខខ្លួនឯងនូវកិច្ចការរបស់ព្រះដែលទ្រង់បានថ្លែងទីបន្ទាល់ថាទ្រង់គឺជាព្រះវរបិតា ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ការលើកឡើងជាញឹកញាប់បំផុតនៃការប្រោសលោះនៅក្នុងបទគម្ពីរ ដែលប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលអាចរៀនថា ព្រះដែលធ្លាប់ជាអ្នកនិពន្ធនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ គឺក៏ជាអ្នកការពារដ៏អស់កល្បរបស់វាផង ។ តាមគំរូរបស់

គាត់ ដាវីឌក៏រំលឹកយើងថាអត្ថប្រយោជន៍ទាំងនោះដែលព្រះប្រទានឱ្យបុគ្គលម្នាក់ៗបម្រើដើម្បីបញ្ជាក់ពីសេចក្តីជំនឿលើទ្រង់សម្រាប់អនាគត ។ ប្រាកដណាស់នៅពេលដែលវាហាក់បីដូចជាទ្រង់បានបោះបង់យើងចោល យើងត្រូវតែលាតត្រដាងគំនិតរបស់យើងឱ្យកាន់តែឆ្ងាយ ដើម្បីប្រយោជន៍ពីអតីតកាលរបស់ទ្រង់អាចនឹងធ្វើឱ្យយើងរស់ឡើងវិញ ដូចមានចែងនៅក្នុងទំនុកតម្កើងមួយទៀតថា ៖ “ទូលបង្គំចង់ចាំពីអតីតកាល ទូលបង្គំបានសញ្ជឹងគិតលើគ្រប់កិច្ចការរបស់ទ្រង់...” [ទំនុកដំកើង ១៤៣:៥; ១៤២:៥] ។ ដូចគ្នាដែរ “ខ្ញុំនឹងចងចាំកិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់ ... និងការអស្ចារ្យរបស់ទ្រង់តាំងពីដើមដំបូងមក ។” [ទំនុក. ៧៧:១១] ។

ប៉ុន្តែដោយសារអ្វីក៏ដោយដែលយើងគិតអំពីកម្លាំង និងកិច្ចការរបស់ព្រះកំពុងបាត់ភ្លាមៗដោយគ្មានព្រះបន្ទូល នោះយើងប្រកាសដោយហេតុផលល្អថាគ្មានសេចក្តីជំនឿទាល់តែព្រះបំភ្លឺវាដោយទីបន្ទាល់នៃព្រះគុណរបស់ទ្រង់ ។

នៅទីនេះ វាអាចនឹងលើកជាសំណួរថា តើយើងគួរគិតយ៉ាងណាចំពោះសាវ័និងវេបិកា? អ្នកទាំងពីរហាក់ដូចជាត្រូវបានបណ្តេញចេញដោយសេចក្តីជំនឿដ៏ខ្ពះខ្ពស់ ហើយបានហួសពីដែនកំណត់នៃព្រះបន្ទូល ។ សាវ័ប្រាថ្នាចង់បានពូជពង្សដែលបានសន្យាយ៉ាងងងឹត បានប្រគល់អ្នកបំរើរបស់នាងដល់ស្វាមី [លោកុ. ១៦:២, ៥] ។ យើងមិនត្រូវបដិសេធថានាងបានធ្វើបាបតាមរបៀបជាច្រើនឡើយ ។ ប៉ុន្តែឥឡូវនេះ ខ្ញុំកំពុងដោះស្រាយជាមួយនឹងភាពបរាជ័យរបស់នាងនៅពេលដែលបានអនុវត្តដោយការខ្ពះខ្ពស់ ដើម្បីបង្ហាងខ្លួននាងនៅក្នុងដែនកំណត់នៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ។ ប៉ុន្តែវាប្រាកដណាស់ថាបំណងប្រាថ្នានោះបានកើតចេញពីសេចក្តីជំនឿ ។ វេបិកា ដែលធានាដោយពាក្យសម្តីរបស់ទេវតានៃ

ជម្រើសរបស់យ៉ាកុប កូនប្រុសរបស់នាង ទទួលបានពរជ័យរបស់គេដោយ
 ឧបាយកលដ៏អាក្រក់ [លោកុ. ២៧:៩]៖ នាងបោកបញ្ឆោតប្តីរបស់នាង ដែល
 គាត់ជាសាក្សី និងជាអ្នកបម្រើនៃព្រះគុណរបស់ព្រះ ។ នាងបានបង្ខំកូនប្រុស
 របស់នាងឱ្យកុហក ។ នាងបង្ខូចសេចក្តីពិតរបស់ព្រះដោយឈ្លិចបោកបញ្ឆោត
 ផ្សេងៗ ។ និយាយឱ្យខ្លី ក្នុងការមើលងាយការសន្យារបស់ទ្រង់ នាងបំផ្លាញវា
 ឱ្យខ្លាំងតាមដែលអាចធ្វើទៅបាន [លោកុ. ២៧] ។

ទោះជាយ៉ាងនេះក្តី ទង្វើនេះ ថ្វីត្បិតតែបរាជ័យ និងសមនឹងទទួលការស៊ើបន្ទោស
 ក៏ដោយ ក៏មិនមែនថាគ្មានជំនឿដែរ ។ ព្រោះវាចាំបាច់ដែលនាងជំនះឧបសគ្គ
 តូចតាចជាច្រើន ដែលនាងអាចព្យាយាមយ៉ាងមុតមាំបន្ទាប់ពីអ្វីមួយដែលមិនផ្តុំ
 លក្ខិសង្ឃឹមនៃផលប្រយោជន៍នៅលើផែនដី ហើយកំពុងជួបនឹងបញ្ហា និងគ្រោះ
 ថ្នាក់ដ៏ធំសម្បើម ។ ដូចគ្នាដែរ យើងមិនចាត់ទុកលោកបុព្វបុរសអ៊ីសាក ថា
 គ្មានជំនឿទាំងស្រុងនោះទេ ដោយហេតុផលថា ដោយបានដាស់តឿនដោយព្រះ
 បន្ទូលដដែល ទាក់ទងនឹងកិត្តិយសដែលបានផ្ទេរទៅកូនប្រុសពៅរបស់គាត់ គាត់
 នៅតែមិនឈប់មានទំនោរទៅរកកូនប្រុសច្បងរបស់គាត់ អេសាវឡើយ ។
 ឧទាហរណ៍ទាំងនេះច្បាស់ជាបង្រៀនថា កំហុសច្រើនតែត្រូវបានផ្សំជាមួយសេចក្តី
 ជំនឿ ប៉ុន្តែតាមរបៀបដែលនៅពេលដែលវាជាសេចក្តីជំនឿពិត វាតែងតែមាន
 ចំណុចកំពូល ។ ដោយសារកំហុសពិសេសរបស់ រេបេកាមិនបានធ្វើឱ្យបាត់បង់
 ឥទ្ធិពលនៃព្រះពរឡើយ ដូច្នេះវាមិនបានធ្វើឱ្យបាត់បង់ជំនឿរបស់នាង ដែលជា
 ទូទៅបានគ្រប់គ្រងនៅក្នុងគំនិតរបស់នាង ហើយជាការចាប់ផ្តើម និងជាមូល
 ហេតុនៃសកម្មភាពនោះ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ រេបេកា បានក្បត់នៅក្នុង
 របៀបដែលអិលជ្រុលគឺជាការផ្លាស់ប្តូរនៃចិត្តមនុស្សភ្លាមៗនៅពេលដែលវាបន្ទូរ

បន្ថយការគ្រប់គ្រងរបស់វាក្នុងកម្រិតតិចតួចបំផុត ។ ប៉ុន្តែទោះបីជាភាពខុសឆ្គង និងភាពទន់ខ្សោយរបស់មនុស្សធ្វើឱ្យបាត់ជំនឿក៏ដោយ ក៏ពួកគេមិនពន្លត់វាដែរ ។ ក្នុងពេលជាមួយគ្នានេះ ពួកគេព្រមានយើងពីរបៀបដែលយើងត្រូវរង់ចាំ ដោយយកចិត្តទុកដាក់នូវសំឡេងរបស់ព្រះ ។ ហើយនៅពេលដំណាលគ្នានោះ ពួកគេបញ្ជាក់ពីអ្វីដែលយើងបានបង្រៀន ៖ ជំនឿនោះនឹងត្រូវរលាយបាត់ លើកលែងតែនៅពេលដែលវាត្រូវបានគាំទ្រដោយព្រះបន្ទូល ។ គំនិតរបស់សាវ៉ា និងអ៊ីសាក និងរេបិកានឹងរលាយបាត់នៅក្នុងការផ្លាស់ប្តូរដ៏ឃោរឃៅរបស់ពួកគេ ប្រសិនបើពួកគេមិនត្រូវបានគេរក្សាទុកនៅក្នុងការស្តាប់បង្គាប់នៃឃ្លីសម្ងាត់របស់ព្រះនោះទេ ។

32. សេចក្តីសន្យានៃជំនឿត្រូវបានសម្រេចនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ

ជាថ្មីម្តងទៀត វាមិនមែនដោយគ្មានមូលហេតុដែលយើងរួមបញ្ចូលការសន្យាទាំងអស់នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទទេ ចាប់តាំងពីសាវីករួមបញ្ចូលដំណឹងល្អទាំងមូលថាជាការស្គាល់ទ្រង់ (រ៉ូម ១:១៧) ។ ហើយកន្លែងផ្សេងទៀតបង្រៀនថា “ទោះបីជាមានសេចក្តីសន្យារបស់ព្រះជាច្រើនក៏ដោយ ពួកគេរកឃើញយល់ស្រប និងអាម៉ែនក្នុងទ្រង់” [កូរិនថូសទី២ ១:២០] ។ ហេតុផលសម្រាប់ការពិតនេះគឺនៅនឹងដៃ ។ ប្រសិនបើព្រះជាម្ចាស់សន្យាអ្វីក៏ដោយ ព្រះអង្គនឹងធ្វើបន្ទាល់ពីសេចក្តីសប្បុរសរបស់ព្រះអង្គ ដោយហេតុនេះ ដើម្បីកុំឱ្យមានការសន្យាអំពីព្រះអង្គដែលមិនមែនជាទីបន្ទាល់អំពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះអង្គឡើយ ។ វាមិនមានភាពខុសប្លែកគ្នាទេដែលថា ខណៈពេលដែលមនុស្សទុច្ចរិតត្រូវបានទទួលយកនូវអត្ថប្រយោជន៍ដ៏ធំ ម្តងហើយម្តងទៀតនៃអំណោយទានរបស់ព្រះ ពួកគេនាំមកនូវការកាត់ទោសកាន់តែធ្ងន់មកលើខ្លួនឯង ។ ដ្បិតគេមិនពិត ឬទទួលស្គាល់ថា

ប្រយោជន៍ទាំងនេះមកដល់គេពីព្រះហស្តរបស់ព្រះអម្ចាស់ ឬបើគេទទួលស្គាល់
មែន នោះគេមិនគិតពីសេចក្តីល្អរបស់ខ្លួនឡើយ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ពួកគេមិន
អាចត្រូវបានគេដឹងអំពីសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់លើសពីសត្វព្រៃអាចធ្វើបាន
ដែលតាមលក្ខខណ្ឌរបស់ពួកគេ ទទួលបានផលផ្លែនៃសេរីភាពរបស់ព្រះដូចគ្នា
ប៉ុន្តែមិនអាចយល់បានឡើយ ។ គ្មានអ្វីរារាំងពួកគេឡើយ ដោយទម្លាប់បដិសេធ
ការសន្យាដែលមានបំណងសម្រាប់ពួកគេ ពីការនាំមកនូវការសងសឹកកាន់តែ
ខ្លាំងមកលើខ្លួនគេ ។ ត្បិតតែប្រសិទ្ធភាពនៃការសន្យាលេចឡើងនៅពេលដែល
ពួកគេបានជំរុញឱ្យមានជំនឿមកលើយើងក៏ដោយ ក៏កម្លាំង និងលក្ខណៈ
ពិសេសនៃការសន្យាមិនដែលត្រូវបានរលត់ទៅដោយភាពមិនស្មោះត្រង់ និងការ
រមិលគុណរបស់យើងឡើយ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ដោយសារព្រះអម្ចាស់តាមការ
សន្យារបស់ទ្រង់ ទ្រង់អញ្ជើញមនុស្សឱ្យមិនត្រឹមតែទទួលផលនៃសេចក្តីសប្បុរស
របស់ទ្រង់ដោយការគិតអំពីពួកគេប៉ុណ្ណោះទេ ទ្រង់ក៏ប្រកាសអំពីសេចក្តីស្រឡាញ់
របស់ទ្រង់ចំពោះមនុស្សផងដែរ ។ ដូច្នេះ យើងត្រូវតែត្រឡប់ទៅរកចំណុចដែល
ថា ៖ ថារាល់ការសន្យាទាំងអស់សុទ្ធតែជាទីបន្ទាល់នៃសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ
ចំពោះយើង ។

ប៉ុន្តែ វាជារឿងដែលមិនអាចប្រកែកបានដែលគ្មានអ្នកណាត្រូវបានព្រះស្រឡាញ់
ក្រៅពីព្រះគ្រីស្ទឡើយ ៖ “នេះហើយជាបុត្រដ៏ជាទីស្រឡាញ់” [ម៉ាថាយ ៣:១៧;
១៧:៥] ដែលទ្រង់គង់នៅ ហើយសម្រាកដោយសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះវរបិតា ។
ហើយចេញពីទ្រង់ វាក៏ចាក់មកលើយើង ដូចប៉ុលបានបង្រៀនថា ៖ “
យើងទទួលបានព្រះគុណដោយអ្នកជាទីស្រឡាញ់” [អេភេសូ ១:៦] ។ ដូច្នេះ
វាត្រូវតែទទួលបាន និងទៅដល់យើង នៅពេលដែលទ្រង់ផ្ទាល់បានទូលអង្វរ ។

ដូច្នេះ សាវ័កក្នុងបទគម្ពីរមួយហៅទ្រង់ថា “សេចក្តីសុខសាន្តរបស់យើង” [អេភេសូ ២:១៤] ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត ប៉ុលបានរាប់ទ្រង់ថាជាចំណងដែលព្រះអាចនឹងត្រូវបានរកឃើញដល់យើងក្នុងភាពស្មោះត្រង់ជាឪពុក [រ៉ូម ៨:៣] ។ នេះជាការដែលយើងគួរបើកភ្នែកមើលទ្រង់ឱ្យបានញឹកញាប់តាមការសន្យាណាដែលត្រូវបានផ្តល់ឱ្យយើង ។ ហើយប៉ុលបង្រៀនយើងយ៉ាងត្រឹមត្រូវថា ការសន្យារបស់ព្រះទាំងអស់ត្រូវបានបញ្ជាក់ និងសម្រេចក្នុងទ្រង់ [រ៉ូម ១៥:៨] ។

ករណីខ្លះមិនយល់ស្របនឹងរឿងនេះទេ ។ ជាឧទាហរណ៍ ពេលលោកណាម៉ាន់ជាជនជាតិស៊ីរីបានសួរហោរាអំពីរបៀបថ្វាយបង្គំព្រះ នោះវាមិនទំនងថាគាត់ត្រូវបានណែនាំអំពីអ្នកផ្សះផ្សានោះទេ ។ ទោះជាយ៉ាងនេះក្តី សេចក្តីអាណិតអាសូររបស់ទ្រង់ត្រូវបានសរសើរ [២ ពង្សាវតារក្សត្រ ៥:១-១៤; លូកា ៤:២៧] ។ កូនេលាស ជាសាសន៍ដទៃ និងជាជនជាតិរ៉ូម៉ាំង ស្ទើរតែមិនអាចយល់បាននូវអ្វីដែលបានស្គាល់ដោយលាក់កំបាំងចំពោះជនជាតិយូដា ហើយមិនមែនចំពោះពួកគេទាំងអស់នោះទេ ។ ប៉ុន្តែការធ្វើទាន និងការអធិស្ឋានរបស់គាត់គឺអាចទទួលយកបានចំពោះព្រះ [កិច្ចការ ១០:៣១] ។ ហើយការបូជារបស់ណាម៉ាន់ត្រូវបានយល់ស្របដោយការឆ្លើយតបរបស់ហោរា [២ ពង្សាវតារក្សត្រ ៥:១៧-១៩] ។ ទាំងនោះមិនអាចកើតឡើងបានឡើយ លើកលែងតែដោយសេចក្តីជំនឿ ។ ហេតុផលដូចគ្នានេះបានប្រើចំពោះឥស្សរជនដែលភីលីពបាននាំមក ៖ លុះត្រាតែគាត់បានទទួលអំណោយទានខាងសេចក្តីជំនឿខ្លះ នោះគាត់នឹងមិនត្រូវនឿយហត់ និងចំណាយនៃការធ្វើដំណើរដ៏លំបាកដើម្បីមកថ្វាយបង្គំទេ [កិច្ចការ ៨:២៧] ។ ប៉ុន្តែយើងឃើញថា នៅពេលដែលភីលីពសួរ គាត់បានបង្ហាញពីភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់គាត់ចំពោះអ្នកផ្សះផ្សា [កិច្ចការ ៨:៣១] ។ ហើយខ្ញុំថែមទាំងសារភាពថា

សេចក្តីជំនឿរបស់ពួកគេគឺនៅក្នុងផ្នែកខ្លះដោយមិនច្បាស់លាស់ មិនត្រឹមតែ
 គោរពចំពោះបុគ្គលរបស់ព្រះគ្រីស្ទប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែក៏ដោយការគោរពចំពោះ
 អំណាច និងតំណែងដែលបានដាក់មកលើទ្រង់ដោយព្រះវរបិតាផងដែរ ។ ក្នុង
 ពេលជាមួយគ្នានេះ ប្រាកដណាស់ថាពួកគេត្រូវបានណែនាំតាមគោលការណ៍
 ដូចជាអាចផ្តល់ឱ្យពួកគេនូវសជាតិខ្លះនៃព្រះគ្រីស្ទ ។ នេះមិនគួរមើលទៅចម្លែក
 ទេ ក្បិតមហាពលិកមិនប្រញាប់ទៅក្រុងយេរូសាឡឹមពីតំបន់ឆ្ងាយដើម្បីថ្វាយបង្គំ
 ព្រះដែលមិនស្គាល់ ។ ហើយពិតប្រាកដណាស់ កូនេលាស ដែលធ្លាប់បានទទួល
 យកសាសនាប្លូដា មិនបានចំណាយពេលច្រើនទេ ដោយមិនបានស្គាល់ពីមូល
 ដ្ឋាននៃគោលលទ្ធិពិត ។ តាមដែលណាម៉ាន់មានការព្រួយបារម្ភ វាពិតជាមិនទំនង
 ទាល់តែសោះ នៅពេលដែលអេលីសេបានណែនាំគាត់អំពីរឿងតូចតាច ឱ្យនៅ
 ស្ងៀមនៅលើចំណុចសំខាន់ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ទោះបីជាការដឹងអំពីព្រះគ្រីស្ទ
 មានភាពស្រពិចស្រពិលក្នុងចំនោមពួកគេក៏ដោយ វាពិតជាមិនអាចនឹកស្មាន
 ដល់ថាមិនមានទាល់តែសោះ ។ ដោយសារតែពួកគេបានអនុវត្តយញ្ញូបូជាតាមក្រិ
 ឡវិន័យ ដែលចុងបញ្ចប់របស់ពួកគេ - ពោលគឺព្រះគ្រីស្ទ - គួរតែត្រូវបាន
 សម្គាល់ពីយញ្ញូបូជាខុសឆ្គងរបស់សាសន៍ដទៃ ។

(សេចក្តីជំនឿបើកបង្ហាញក្នុងចិត្តយើងដោយព្រះវិញ្ញាណ ៣៣-៣៧)

33. ព្រះបន្ទូលក្លាយជាមានប្រសិទ្ធិភាពសម្រាប់សេចក្តីជំនឿរបស់យើងតាមរយៈព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ

ហើយភ័ស្តុតាងទទេនិងពីខាងក្រៅនេះនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ គួរតែគ្រប់គ្រាន់ក្នុង
 ការបង្កើតសេចក្តីជំនឿ មិនមែនភាពងងឹតងងុលរបស់យើង និងរារាំងវាទេ ។
 ប៉ុន្តែចិត្តរបស់យើងមានទំនោរទៅរកភាពឥតប្រយោជន៍ ដែលវាមិនអាចតោង

ជាប់នឹងសេចក្តីពិតរបស់ព្រះបានឡើយ ។ ហើយវាមានភាពស្រពិចស្រពិល ដែលវាតែងតែខ្វាក់ភ្នែកចំពោះពន្លឺនៃសេចក្តីពិតរបស់ព្រះ ។ ដូច្នេះហើយ បើ គ្មានការបំភ្លឺពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធទេ នោះព្រះបន្ទូលមិនអាចធ្វើអ្វីបានទេ ។ ពី នេះផងដែរ វាច្បាស់ណាស់ថាជំនឿគឺខ្ពស់ជាងចំណេះដឹងរបស់មនុស្ស ។ ហើយ វានឹងមិនគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់គំនិតដើម្បីបំភ្លឺដោយព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះទេ លុះត្រាតែ ចិត្តត្រូវបានពង្រឹង និងគាំទ្រដោយព្រះវិញ្ញាណដោយអំណាចរបស់ទ្រង់ ។ ក្នុង រឿងនេះ អ្នកសិក្សាបានរង្វេងទាំងស្រុង ដែលក្នុងគិតអំពីសេចក្តីជំនឿដោយ កំណត់វាដូចទៅនឹងការយល់ព្រមសាមញ្ញដែលកើតចេញពីចំណេះដឹង ហើយទុក ចោលនូវទំនុកចិត្ត និងការធានាអះអាងនៃចិត្ត ។ តាមវិធីទាំងពីរយ៉ាង ហេតុ ដូច្នេះហើយ សេចក្តីជំនឿគឺជាអំណោយទានតែមួយរបស់ព្រះ ទាំងនៅក្នុងចិត្ត របស់មនុស្សត្រូវបានជម្រះ ដើម្បីអាចភ្ជាក់រសជាតិនៃសេចក្តីពិតរបស់ព្រះ ហើយ នៅក្នុងចិត្តរបស់គេត្រូវបានតាំងនៅក្នុងនោះ ។ ដ្បិតព្រះវិញ្ញាណមិនត្រឹមតែជា អ្នកផ្តើមនៃសេចក្តីជំនឿប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែទ្រង់បានបង្កើនវាមួយកម្រិតរហូតដល់ ទ្រង់នាំយើងទៅនគរស្ថានសួគ៌ ប៉ុន្តែមានប្រសាសន៍ថា “ចូរឱ្យម្នាក់ៗការពារ សេចក្តីពិតដ៏វិសេស ... ដែលបានប្រគល់ដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដែលសណ្ឋិត ក្នុងយើង ។” [ដើម្បីថេទី២ ១:១៤] ។ យើងមិនអាចពន្យល់ពីរបៀបដែលប៉ុល បង្រៀនថា ព្រះវិញ្ញាណត្រូវបានប្រទានមកដោយការឮអំពីសេចក្តីជំនឿ [កាឡា ទី ៣:២] ។ ប្រសិនបើមានអំណោយទាននៃព្រះវិញ្ញាណតែមួយ នោះវាជារឿង មិនទំនងទាល់តែសោះរបស់ប៉ុលក្នុងការហៅព្រះវិញ្ញាណថាជា “ឥទ្ធិពលនៃសេចក្តី ជំនឿ” ក្នុងកាលដែលទ្រង់ជាអ្នកនិពន្ធ និងជាបុព្វហេតុរបស់ជំនឿផងនោះ ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារទ្រង់ប្រកាសអំពីអំណោយដែលព្រះបានស្ត្រូងក្រុមជំនុំរបស់ទ្រង់

ហើយនាំវាឱ្យល្អឥតខ្ចោះដោយការរីកចម្រើននៃសេចក្តីជំនឿ នោះវាមិនគួរឱ្យ
 ឆ្ងល់ទេប្រសិនបើទ្រង់ប្រាប់ពីសេចក្តីជំនឿ ដែលរៀបចំយើងឱ្យទទួលពួកគេ ។
 នេះពិតជាត្រូវបានចាត់ទុកថាជាភ្លើងចម្លែកបំផុត ៖ នៅពេលដែលគេនិយាយថា
 គ្មានអ្នកណាម្នាក់អាចជឿលើព្រះគ្រីស្ទបានទេ លុះត្រាតែមានសេចក្តីជំនឿដល់
 ទ្រង់ ទើបអាចជឿលើព្រះគ្រីស្ទបាន [យ៉ូហាន 6:65] ។ ប៉ុន្តែ នេះមួយផ្នែក
 ដោយសារតែមនុស្សមិនបានពិចារណាថាតើប្រាជ្ញានៅស្ថានសួគ៌មានភាពសម្ងាត់
 និងខ្ពង់ខ្ពស់ប៉ុណ្ណា ឬក៏មនុស្សល្ងង់ខ្លាំងប៉ុណ្ណាក្នុងការយល់ឃើញនូវអាថ៌កំបាំង
 របស់ព្រះ ។ មួយផ្នែកដោយសារពួកគេមិនបានគិតពីភាពរឹងប៉ឹង និងខ្ជាប់ខ្ជួន
 នៃចិត្ត ដែលជាផ្នែកសំខាន់នៃសេចក្តីជំនឿ ។

34. មានតែព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធប៉ុណ្ណោះដែលនាំយើងទៅកាន់ព្រះគ្រីស្ទ

ក៏ប៉ុន្តែ បើដូចដែលប៉ុលបានអធិប្បាយនោះ គ្មានអ្នកណា “លើកលែងតែ
 វិញ្ញាណនៃមនុស្សដែលនៅក្នុងខ្លួននោះទេ” [កូរិនថូសទី១ ២:១១] ធ្វើបន្ទាល់អំពី
 ឆន្ទៈរបស់មនុស្ស តើអ្នកណានឹងប្រាកដពីបំណងរបស់ព្រះ? ហើយប្រសិនបើ
 សេចក្តីពិតនៃព្រះមិនគួរឱ្យទុកចិត្តក្នុងចំណោមពួកយើងផងដែរនៅក្នុងរឿងទាំង
 នោះដែលយើងមើលដោយភ្នែករបស់យើងនាពេលបច្ចុប្បន្ននេះ ធ្វើដូចម្តេចវានឹង
 អាចរឹងមាំ និង ខ្ជាប់ខ្ជួន នៅពេលដែលព្រះអម្ចាស់សន្យានូវរឿងបែបនេះដែល
 ភ្នែកមើលមិនឃើញ ឬការយល់ដឹងមិនអាចចាប់បាន [ប្រៀបធៀប កូរិនថូសទី
 ១ ២:៩]? ប៉ុន្តែនៅទីនេះ ការយល់ឃើញរបស់មនុស្សមានច្រើនលើសលប់
 ហើយបរាជ័យយ៉ាងខ្លាំង ដែលកម្រិតដំបូងនៃការរីកចម្រើននៅក្នុងសាលារបស់
 ព្រះអម្ចាស់គឺត្រូវលះបង់វាចោល ។ ព្រោះដូចជាស្បែកបាំងមកលើយើង វាវាង
 យើងពីការទទួលបាននូវអាថ៌កំបាំងនៃព្រះ “បានលាតត្រដាងដល់ទារកតែម្នាក់

ងង” [ម៉ាថ. ១១:២៥; លូកា ១០:២១] ។ “ត្បិតសាច់និងឈាមមិនបាន
 បង្ហាញពីការនេះទេ” [ម៉ាថ. ១៦:១៧] “តែមនុស្សខាងលោកិយមិនយល់ឃើញ
 នូវអ្វីដែលមកពីព្រះវិញ្ញាណឡើយ ។ ផ្ទុយទៅវិញ ការបង្រៀនរបស់ព្រះគឺជា
 “ភាពល្ងើលចំពោះគេវិញ ... ដោយសារវាត្រូវតែយល់តាមខាងវិញ្ញាណប៉ុណ្ណោះ”
 [កូរិនថូសទី១ ២:១៤] ។ ដូច្នេះ ការគាំទ្រពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធគឺជាការចាំបាច់
 ឬជាជាង អំណាចរបស់ទ្រង់តែមួយគត់លូតលាស់នៅទីនេះ ។ «គ្មានអ្នកណា
 ដែលស្គាល់គំនិតរបស់ព្រះ ឬជាទីប្រឹក្សារបស់ខ្លួនឡើយ ។” [រ៉ូម ១១:៣៤] ។
 ប៉ុន្តែ “ព្រះវិញ្ញាណស្វែងយល់គ្រប់អ្វីៗទាំងអស់ សូម្បីតែជម្រៅនៃព្រះ ។” [កូរិន
 ថូសទី១ ២:១៦] ។ គាត់និយាយថា៖ “គ្មានអ្នកណាអាចមកឯខ្ញុំបានទេ លុះ
 ត្រាតែព្រះវរបិតាដែលបានចាត់ខ្ញុំឱ្យមកទាញគាត់មក ។” [យ៉ូហាន ៦:៤៤] ។
 “អស់អ្នកណាដែលបានឮពីព្រះវរបិតា ហើយបានរៀន នោះមក ។” [យ៉ូហាន
 ៦:៤៥] ។ គ្មានអ្នកណាធ្លាប់បានឃើញព្រះវរបិតាទេ គឺមានតែអ្នកដែលព្រះចាត់
 ឱ្យមកប៉ុណ្ណោះ [យ៉ូហាន ១:១៨ និង ៥:៣៧] ។ ដូច្នេះ យើងមិនអាចមករក
 ព្រះគ្រីស្ទបានទេ លុះត្រាតែយើងត្រូវបានទាញដោយព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះ ដូច្នេះ
 នៅពេលដែលយើងត្រូវបានទាញ នោះយើងត្រូវបានគេលើកឡើងក្នុងគំនិត និង
 ចិត្តលើសពីការយល់ដឹងរបស់យើង ។ សម្រាប់ព្រលឹងដែលបំភ្លឺដោយទ្រង់ ទទួល
 យកនូវភាពប៉ិនប្រសប់ថ្មីមួយ ដូចជាការសញ្ជឹងគិតអំពីអាថ៌កំបាំងនៃស្ថានសួគ៌
 ដែលភាពអស្ចារ្យដែលបានធ្វើឱ្យងងឹតភ្នែកពីមុនមក? ហើយការយល់ដឹងរបស់
 មនុស្សដូច្នេះត្រូវបានបំភ្លឺដោយពន្លឺនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ហើយទីបំផុតពិតជា
 ចាប់ផ្តើមភ្នាក់របស់ទាំងនោះដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់នគរបស់ព្រះ ដោយពីមុនធ្លាប់
 ល្ងើល និងមិនល្អក្នុងការភ្ញាក់វា ។ ដោយហេតុផលនេះ ព្រះគ្រីស្ទ ក្នុងការបក

ស្រាយយ៉ាងច្បាស់នូវអាថ៌កំបាំងនៃព្រះរាជរបស់ទ្រង់ដល់សិស្សពីរនាក់ [លូកា 24:27] នៅតែមិនអាចទៅរួច រហូតដល់ “ទ្រង់បើកគំនិតរបស់ពួកគេដើម្បីយល់ បទគម្ពីរ” [លូកា 24:45] ។ ទោះបីជាពួកសាវ័កត្រូវបានបង្រៀនយ៉ាងដូច្នេះ ដោយផ្ទាល់ព្រះឱស្ឋរបស់ព្រះក៏ដោយ ក៏ព្រះវិញ្ញាណនៃសេចក្តីពិតត្រូវតែត្រូវបាន បញ្ជូនមកដើម្បីចាក់ចូលទៅក្នុងគំនិតរបស់ពួកគេនូវគោលលទ្ធិដូចគ្នាដែលពួកគេ បានយល់ដោយត្រចៀករបស់ពួកគេ [យ៉ូហាន 16:13] ។ ពិតប្រាកដណាស់ ព្រះ បន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ប្រៀបដូចជាព្រះអាទិត្យ ចាំងមកលើអ្នកទាំងអស់នោះ ដែលវាត្រូវបានប្រកាស ប៉ុន្តែមិនមានឥទ្ធិពលអ្វីសោះក្នុងចំណោមមនុស្សខ្វាក់ ។ ឥឡូវនេះ យើងទាំងអស់គ្នាបានឯងពីភ្នែកពីធម្មជាតិនៅក្នុងទស្សនៈនេះ ។ ដូច្នេះហើយ វាមិនអាចប្រាប់ចូលទៅក្នុងចិត្តរបស់យើងបានឡើយ លុះត្រាតែ ព្រះវិញ្ញាណ ដែលជាគ្រូខាងក្នុង តាមរយៈការបំភ្លឺរបស់ទ្រង់ធ្វើឱ្យវាចូលបាន ។

35. គ្មានព្រះវិញ្ញាណមនុស្សមិនអាចមានជំនឿឡើយ

នៅកន្លែងមួយទៀត នៅពេលដែលយើងត្រូវពិភាក្សាអំពីភាពពុករលួយនៃធម្ម ជាតិ យើងបានបង្ហាញកាន់តែច្បាស់អំពីរបៀបដែលមនុស្សដែលមិនសមនឹងជឿ យ៉ាងដូចម្តេច ។ អាស្រ័យហេតុនេះ ខ្ញុំនឹងមិនធ្វើឱ្យអ្នកអានធុញទ្រាន់នឹងការ និយាយដដែលៗនោះទេ ។ សូមឱ្យវាគ្រប់គ្រាន់ក្នុងការដែលប៉ុលហៅសេចក្តី ជំនឿផ្ទាល់ ដែលព្រះវិញ្ញាណប្រទានឱ្យយើង តែដែលយើងមិនមានពីធម្មជាតិ នោះគឺ “ព្រះវិញ្ញាណនៃសេចក្តីជំនឿ” [កូរិនថូសទី២ ៤:១៣] ។ ដូច្នេះ គាត់ អធិស្ឋាននៅក្រុងថៃស្សាឡូនីចថា “ព្រះ ... អាចសម្រេចដោយអំណាចនៃ បំណងព្រះហឫទ័យដ៏ល្អរបស់ទ្រង់ ... និងកិច្ចការនៃសេចក្តីជំនឿ” [ថៃស្សាឡូ នីចទី២ ១:១១] ។ នៅទីនេះប៉ុលហៅជំនឿថា “កិច្ចការរបស់ព្រះ” ហើយ

ជំនួសឱ្យការសម្គាល់វាដោយគុណនាមមួយយ៉ាងត្រឹមត្រូវហៅវាថា "ព្រះហឫទ័យល្អ" ។ ដូច្នេះ គាត់បដិសេធថាមនុស្សខ្លួនឯងជាអ្នកផ្ដើមជំនឿ ហើយមិនទាន់ពេញចិត្តនឹងរឿងនេះ គាត់ក៏បន្ថែមថាវាជាការបង្ហាញពីអំណាចចេស្ដារបស់ព្រះ ។ ក្នុងសំបុត្រទៅកាន់កូរិនថូស គាត់បានចែងថា សេចក្ដីជំនឿមិនអាស្រ័យលើប្រាជ្ញារបស់មនុស្សទេ ប៉ុន្តែត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយព្រះចេស្ដានៃព្រះវិញ្ញាណ [កូរិនថូសទី១ ២:៤-៥] ។ ទ្រង់គឺមានបន្ទូល ដែលជាអព្វហេតុពីខាងក្រៅ ។ ប៉ុន្តែដោយសារមនុស្សទុច្ចរិត ដែលខ្វាក់ភ្នែក មិនអាចមើលឃើញការទាំងនេះ ទ្រង់ក៏រួមបញ្ចូលត្រាខាងក្នុងដែលគាត់បានលើកឡើងនៅកន្លែងផ្សេងទៀត [អេភេសូ ១:១៣; ៤:៣០] ។ ហើយព្រះ ដើម្បីបង្ហាញនូវសេរីភាពនៃចេស្ដារបស់ទ្រង់កាន់តែពេញលេញនៅក្នុងអំណោយដ៏ពេញដោយសិរីល្អបែបនេះ ទ្រង់មិនប្រទានវាដោយមិនបានរើសអើងនោះទេ ប៉ុន្តែដោយឯកសិទ្ធិតែមួយបានផ្តល់វាដល់អ្នកដែលទ្រង់ចង់ឱ្យវិញ ។ យើងបានលើកឡើងពីទីបន្ទាល់ខាងលើអំពីរឿងនេះរួចហើយ ។ អូហ្គីស្ទីន ជាអ្នកបកប្រែដ៏ស្មោះត្រង់នៃការទាំងនោះបានលាន់មាត់ថា ៖ "ព្រះអង្គសង្គ្រោះរបស់យើង ដើម្បីបង្រៀនយើងថាជំនឿជាអំណោយមួយ ហើយមិនមែនមកពីបុណ្យទេ គាត់បាននិយាយថា ៖ "គ្មានអ្នកណាមកឯខ្ញុំឡើយ លើកលែងតែព្រះវរបិតាខ្ញុំ ... ទាញគេមកប៉ុណ្ណោះ" [យ៉ូហាន ៦:៤៤] ហើយ '... វាត្រូវបានប្រទានមកដោយព្រះវរបិតាខ្ញុំ' [យ៉ូហាន 6:65] ។ ចម្លែកណាស់ដែលពីរនាក់ឮថា ៖ ម្នាក់មើលងាយ ម្នាក់ទៀតក្រោកឡើង! ចូរឱ្យអ្នកណាដែលមើលងាយនោះបន្ទាបខ្លួនឯង ។ ចូរឱ្យអ្នកដែលក្រោកឡើងកុំអួតខ្លួនឯងឡើយ ។" ក្នុងបទគម្ពីរមួយទៀត គាត់មានប្រសាសន៍ថា ៖ "ហេតុអ្វីបានជាឱ្យទៅម្នាក់ ហើយមិនឱ្យទៅអ្នកផ្សេងទៀតអីចឹង

? ខ្ញុំមិនខ្មាស់អៀនក្នុងការនិយាយថា ៖ 'នេះគឺជាជម្រៅនៃឈើឆ្កាង ។ ចេញពី
 ជម្រៅមួយ ឬពីជម្រៅមួយទៀតដែលជាការកាត់ទោសរបស់ព្រះ ដែលយើងមិន
 អាចយល់បាន ... ក៏ចេញមកនូវអ្វីដែលយើងអាចធ្វើបាន ។ ...ខ្ញុំអាចមើល
 ឃើញអ្វីដែលខ្ញុំអាចធ្វើបាន ។ ខ្ញុំមិនឃើញថាពេលណាដែលខ្ញុំអាចធ្វើវាបានទេ
 លើកលែងតែខ្ញុំឃើញឆ្ងាយជាងនេះថា ៖ នោះគឺមកពីព្រះ ។ ប៉ុន្តែហេតុអ្វីបានជា
 ការមួយនេះ ហើយមិនមែនការនោះទៅវិញ? នេះមានន័យច្រើនចំពោះខ្ញុំ ។ វា
 គឺជាទីជ្រៅបំផុតនៃឈើឆ្កាង ។ ខ្ញុំអាចឧទាហរណ៍ដោយឆ្ងល់ថា ខ្ញុំមិនអាចបង្ហាញវា
 តាមរយៈវិវាទបានទេ ។ សរុបមក ៖ ព្រះគ្រីស្ទ នៅពេលដែលទ្រង់បំភ្លឺយើងឱ្យ
 ជឿដោយអំណាចនៃព្រះវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់ ក្នុងពេលជាមួយគ្នានោះ ទ្រង់ក៏
 បញ្ចូលយើងទៅក្នុងរូបកាយរបស់ទ្រង់ ដើម្បីឱ្យយើងរួមចំណែកនៃគ្រប់ទាំងការល្អ
 ទាំងអស់ ។

36. សេចក្តីជំនឿជាបញ្ហានៃចិត្ត

ឥឡូវនេះវានៅតែចាក់ចូលទៅក្នុងចិត្តផ្ទាល់ នូវអ្វីដែលចិត្តបានស្រូបយក ។ ដ្បិត
 ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ មិនត្រូវបានទទួលដោយសេចក្តីជំនឿទេ ប្រសិនបើ
 វាហោះឡើងនៅក្នុងខួរក្បាលកំពូល ប៉ុន្តែនៅពេលដែលវាចាក់ឬសនៅក្នុងជម្រៅ
 ចិត្ត នោះវាអាចជាការការពារដ៏រឹងមាំសរសៃក្នុងការទប់ទល់ និងបណ្តេញចេញ
 ពីឧបាយកលនៃការល្អៗទាំងអស់ ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើវាជាការពិតដែលថាការ
 យល់ដឹងពិតប្រាកដនៃចិត្តគឺជាការបំភ្លឺដោយព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះ នោះនៅក្នុងការ
 បញ្ជាក់អះអាងនៃចិត្តពីអំណាចរបស់ទ្រង់នោះ គឺកាន់តែបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ដល់
 កម្រិតដែលការមិនទុកចិត្តរបស់ចិត្តគឺធំជាងភាពងងឹតនៃគំនិត ។ ចិត្តដែលត្រូវ
 បានធានាគឺពិបាកជាងចិត្តដែលត្រូវបានផ្តល់ដោយគំនិត ។ ព្រះវិញ្ញាណដើរតួជា

ត្រាចំណាំ ដែលផ្សារភ្ជាប់នៅក្នុងដួងចិត្តរបស់យើង ការសន្យាយ៉ាងមុតមាំនូវ ភាពប្រាកដប្រជានៃគំនិតរបស់យើងពីមុនមកទាំងប៉ុន្មាននោះ ។ ហើយជំនួស កន្លែងនៃការធានាដើម្បីបញ្ជាក់ដល់ពួកគេ និងបង្កើតពួកគេ ។ បន្ទាប់ពី “អ្នក បានជឿ” (សារឹកប្រកាស) “អ្នកត្រូវបានផ្សារភ្ជាប់ដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៃ ការសន្យា ដែលជាអ្នកធានាអះអាងនៃមរតករបស់យើង” [អេភេសូ ១:១៣-១៤]

។ តើអ្នកឃើញពីរបៀបដែលប៉ុលបង្រៀនថា ចិត្តនៃអ្នកជឿត្រូវបានបោះត្រា ចំណាំដោយព្រះវិញ្ញាណឬទេ? ដោយហេតុនេះហើយបានជាប៉ុលហៅទ្រង់ថា “ព្រះវិញ្ញាណនៃសេចក្តីសន្យា” ដោយសារទ្រង់បង្កើតដំណឹងល្អនៅក្នុងចំណោម យើងឱ្យរឹងមាំឡើង ។ ដូចគ្នាដែរ គាត់មានប្រសាសន៍នៅក្នុងសំបុត្រទៅកាន់ ពួកកូរិនថូសថា ៖ «អ្នកដែល ... បានចាក់ប្រេងតាំងយើង គឺជាព្រះ ។ ដែល បានបិទត្រាយើងផង ហើយបានប្រទានការធានាអះអាងពីព្រះវិញ្ញាណក្នុងចិត្ត យើងផង” [កូរិនថូសទី២ ១:២១-២២] ។ ហើយនៅបទគម្ពីរមួយទៀត នៅ ពេលប៉ុលនិយាយអំពីទំនុកចិត្ត និងភាពក្លាហាននៃក្តីសង្ឃឹម គាត់បានដាក់គ្រឹះ គឺជាការធានាពីព្រះវិញ្ញាណ [កូរិនថូសទី២ ៥:៥] ។

37. សេចក្តីមន្ទិលសង្ស័យមិនអាចឈ្នះសេចក្តីជំនឿឡើយ

ហើយខ្ញុំមិនបានភ្លេចនូវអ្វីដែលខ្ញុំបាននិយាយពីមុននោះទេ គឺការចងចាំដែលកើត ឡើងម្តងហើយម្តងទៀតដោយបទពិសោធន៍ ៖ ជំនឿត្រូវបានប្រពោងប្រតាយ ដោយការសង្ស័យផ្សេងៗ ដូច្នេះចិត្តរបស់អ្នកដែលកោតខ្លាចដល់ព្រះគឺកម្រមាន ភាពសុខសាន្តណាស់ - យ៉ាងហោចណាស់ពួកគេមិនតែងតែរីករាយនឹងស្ថាន ភាពដែលសុខសាន្តរហូតនោះទេ ។ ប៉ុន្តែមិនថាមានការឡោមព័ទ្ធយ៉ាងណាក៏ ដោយដែលអាចនឹងអង្រួនពួកគេ ពួកគេនៅតែអាចងើបឡើងចេញពីការល្អៗ

បួនយ៉ាងរហ័សដោយសេចក្តីប្រុងប្រយ័ត្នរបស់ពួកគេ ។ ពិតហើយ ការធានា
នេះតែមួយគត់ដែលចិញ្ចឹម និងការពារសេចក្តីជំនឿ—នៅពេលដែលយើង
ប្រកាន់ខ្ជាប់នូវអ្វីដែលមានចែងក្នុងទំនុកតម្កើងដែលថា ៖ “ព្រះអម្ចាស់ទ្រង់ជា
ការការពាររបស់យើង ជាជំនួយរបស់យើងក្នុងគ្រាទុក្ខលំបាក ។ ហេតុនេះ
យើងនឹងមិនភ័យខ្លាច ពេលដែលផែនដីញ័រ ហើយភ្នំលោតចូលទៅក្នុងបាតសមុទ្រ” [៤៦:២-៣] ។ ទំនុកតម្កើងមួយទៀតក៏លើកតម្កើងការសម្រាកដ៏ផ្អែម
ល្អមនេះផងដែរថា ៖ “ខ្ញុំដេកចុះ! ខ្ញុំភ្ញាក់ឡើងម្តងទៀត ដ្បិតព្រះយេស៊ូវា ទ្រង់
បានជួយខ្ញុំ” [ទំនុក. ៣:៥] ។ មិនមែនថាជាវិធីតែងតែនៅក្នុងសភាពស្ងប់ស្ងាត់
និងមានសុភមង្គលនោះទេ! ប៉ុន្តែក្នុងកម្រិតដែលគាត់បានសាកពីព្រះគុណរបស់
ព្រះ តាមទំហំនៃសេចក្តីជំនឿ គាត់អួតថា គាត់មិនខ្លាចញញើតអ្វីគ្រប់យ៉ាង
ដែលអាចរំខានដល់សន្តិភាពក្នុងចិត្តរបស់គាត់ ។ ដោយហេតុនេះ ព្រះគម្ពីរមាន
ន័យដាស់តឿនយើងឱ្យមានជំនឿ ធ្វើឱ្យយើងស្ងប់ស្ងាត់ ។ នៅក្នុងអេសាយថា ៖
“ដោយសេចក្តីសង្ឃឹម និងភាពស្ងៀមស្ងាត់នឹងមានកម្លាំងរបស់អ្នក” [ជំពូក
៣០:១៥] ។ ក្នុងទំនុកតម្កើង ៖ “នៅចំពោះព្រះយេស៊ូវា ហើយរង់ចាំ... ទ្រង់
ចុះ” [ទំនុកដំកើង ៣៧:៧] ។ ចំពោះឧតម្ពីរទាំងនេះត្រូវគ្នានឹងការផ្លែផ្ការបស់
សាវ័កក្នុងសំបុត្រទៅកាន់ពួកហេព្រើរថា ៖ “ដ្បិតអ្នកត្រូវការការអត់ធ្មត់ ។ ល ។ ”
[១០:៣៦] ។

(ការបដិសេធនៃការជំទាស់នឹងការសិក្សានេះ ៣៨-៤០)

38. កំហុសផ្នែកសិក្សាទាក់ទងនឹងការធានាអះអាងនៃសេចក្តីជំនឿ

ដូច្នេះ យើងអាចវិនិច្ឆ័យថាតើគោលលិទ្ធិនៃអ្នកសិក្សាមានគ្រោះថ្នាក់ប៉ុនណា
ដែលយើងអាចយល់ឃើញពីព្រះគុណរបស់ព្រះចំពោះយើងដោយគ្រាន់តែថាជា

ការសន្និដ្ឋានខាងសីលធម៌ យោងទៅតាមមនុស្សគ្រប់រូបចាត់ទុកខ្លួនឯងថាមិនសក្តិសមចំពោះវា ។ ជាការពិតណាស់ ប្រសិនបើយើងវិនិច្ឆ័យពីកិច្ចការរបស់យើងពីរបៀបដែលព្រះអម្ចាស់មានព្រះទ័យចំពោះបែបណាមកកាន់យើង សម្រាប់ផ្នែករបស់ខ្ញុំ ខ្ញុំសូមអនុញ្ញាតថា យើងមិនអាចសម្រេចវាបានដោយការស្មាននោះទេ ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារសេចក្តីជំនឿត្រូវតែត្រូវនឹងការសន្យាសាមញ្ញ និងសេរីនោះគ្មានកន្លែងសម្រាប់ការសង្ស័យនោះទេ ។ ដោយសារតែយើងនឹងមានទំនុកចិត្តបែបណានឹងប្រដាប់អាវុធ ខ្ញុំអធិដ្ឋានប្រសិនបើយើងលើកហេតុផលថា ព្រះជាម្ចាស់អំណោយផលដល់យើងដែលបានផ្តល់ជាភាពបរិសុទ្ធនៃជីវិតរបស់យើង ដូច្នេះក៏មានប្រយោជន៍ដែរ? ប៉ុន្តែដោយសារខ្ញុំបានទុកកន្លែងសមរម្យដើម្បីព្យាបាលបញ្ហាទាំងនេះ ខ្ញុំនឹងមិនដេញតាមពួកគេទៀតទេ ។ ជាពិសេសដោយសារវាច្បាស់ណាស់ថា គ្មានអ្វីជាឧតម្តិរសម្រាប់សេចក្តីជំនឿ ជាងការសន្និដ្ឋាន ឬអ្វីផ្សេងទៀតដែលស្រដៀងនឹងការសង្ស័យនោះទេ ។

សិស្សសាលាបានបង្វែរទីបន្ទាល់របស់សាស្តាដោយអាក្រក់បំផុត ដែលពួកគេមានជាប់នឹងបបួរមាត់របស់ពួកគេថា ៖ “គ្មានអ្នកណាដឹងថាគេសមនឹងទទួលការស្តាប់ឬសេចក្តីស្រឡាញ់ឡើយ” [សាស្តា ៩:១] ។ ដើម្បីឆ្លងកាត់ពីរបៀបដែលវត្ថុនេះត្រូវបានបកប្រែខុសនៅក្នុង Vulgate សូម្បីតែកូនក្មេងអាចយល់ពីអ្វីដែលសាឡូម៉ូនមានន័យដោយពាក្យទាំងនេះដែរ ។ ពោលគឺថា បើអ្នកណានឹងវិនិច្ឆ័យតាមស្ថានភាពបច្ចុប្បន្ន ថាមនុស្សនាដែលព្រះដេញតាមដោយស្តាប់ ហើយអ្នកណាដែលព្រះដេញតាមដោយការឱបក្រសោបដោយសេចក្តីស្រឡាញ់នោះ អ្នកនោះខំធ្វើការដោយឥតប្រយោជន៍ ហើយធ្វើទុក្ខដល់ខ្លួនឯងដោយមិនបានប្រយោជន៍ “ព្រោះគ្រប់ការណ៍ទាំងអស់កើតឡើងដូចគ្នាដល់មនុស្សសុចរិតនិង

ទុច្ចរិត ។ ... ចំពោះអ្នកដែលថ្វាយយញ្ញបូជា អ្នករងគ្រោះ និងអ្នកដែលមិន ថ្វាយដង្វាយ” [សាស្តា ៩:២] ។ ពីនេះទៅទៀត ព្រះជាម្ចាស់មិនធ្វើបន្ទាល់ពី សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់អស់កល្បជានិច្ចចំពោះអ្នកដែលទ្រង់ធ្វើឱ្យអ្វីៗទាំងអស់ រីកចម្រើននោះទេ ហើយក៏មិនតែងតែបង្ហាញការស្អប់របស់ទ្រង់ចំពោះអ្នកដែល ទ្រង់រងទុក្ខដែរ ។ ហើយទ្រង់ធ្វើបែបនេះដើម្បីបញ្ជាក់អំពីភាពល្ងង់ខ្លៅពីកំណើត របស់មនុស្សជាតិ ចាប់តាំងពីក្នុងចំណោមអ្វីដែលចាំបាច់ដើម្បីដឹងថាវាត្រូវបាន ចាប់យកដោយភាពល្ងង់ខ្លៅយ៉ាងខ្លាំងបែបនេះ ។ ដូចដែលសាឡូម៉ូនបានសរ សេរមុននេះបន្តិចថា មនុស្សម្នាក់មិនអាចយល់ពីរបៀបដែលព្រលឹងរបស់មនុស្ស ខុសពីព្រលឹងរបស់សត្វនោះទេ ពីព្រោះពួកគេទាំងពីរហាក់ដូចជាស្លាប់តាមរបៀប ដូចគ្នា [សាស្តា ៣:១៩] ។ ប្រសិនបើនរណាម្នាក់សន្និដ្ឋានពីនេះថាគំនិតដែល យើងប្រកាន់យកអំពីភាពអស់កល្បនៃព្រលឹងស្ថិតនៅលើការស្មានតែម្នាក់ឯងនោះ តើយើងមិនគួរចាត់ទុកគាត់ថាជាមនុស្សឆ្គួតទេឬ? តើពួកគេជាមនុស្សល្អដែលស ន្ទ់ថាយើងមិនអាចយល់អ្វីបានដោយការមើលរូបកាយនៃវត្ថុបច្ចុប្បន្ន—ថាមិន មានភាពប្រាកដប្រជានៃព្រះគុណរបស់ព្រះទេឬ?

39. ត្រីស្ថានរីករាយនឹងការយាងគង់នៅខាងក្នុងនៃព្រះវិញ្ញាណ

ប៉ុន្តែពួកគេប្រកែកថា វាជាបញ្ហានៃការសន្មត់ដ៏ច្របូកច្របល់សម្រាប់យើងដែល ទាមទារចំណេះដឹងដែលមិនគួរសង្ស័យអំពីព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ ។ ឥឡូវនេះ ខ្ញុំ នឹងទទួលស្គាល់ចំណុចចំពោះពួកគេ លុះត្រាតែយើងយកខ្លួនយើងទៅដាក់លើ ផែនការដែលមិនអាចយល់ដល់របស់ព្រះមកការយល់ដឹងដ៏តូចរបស់យើង ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលយើងនិយាយយ៉ាងសាមញ្ញជាមួយប៉ុលថា “យើងមិនបាន ទទួលវិញ្ញាណនៃលោកីយនេះទេ ប៉ុន្តែជាព្រះវិញ្ញាណដែលមកពីព្រះវិញ ...

[2:12] តើពួកគេអាចស្រែកប្រឆាំងនឹងយើងដោយមិនធ្វើបង្កាប់ដល់ព្រះវិញ្ញាណ បរិសុទ្ធយ៉ាងដូចម្តេចបាន? ប៉ុន្តែបើវាជាការប្រមាថដ៏គួរឱ្យខ្លាចក្នុងការចោទ ប្រកាន់ពីភាពមិនច្បាស់លាស់ តើយើងប្រព្រឹត្តល្មើសយ៉ាងណាក្នុងកាលប្រកាស អំពីភាពប្រាកដប្រជានោះ?

ប៉ុន្តែពួកគេស្រែកខ្លាំងៗថា វាជាភាពអត់ធ្មត់ដ៏អស្ចារ្យសម្រាប់យើង ដែលដូច្នេះ យើងហ៊ានថ្វាយសិរីរុងរឿងដោយព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះគ្រីស្ទ ។ តើអ្នកណានឹងផ្តល់ កិត្តិយសដល់ភាពល្ងង់ខ្លៅបែបនេះ ចំពោះអ្នកដែលមានបំណងចង់ឱ្យគេគិតថាជា ចៅហ្វាយនាយនៃពិភពលោកនេះ ដែលពួកគេបានធ្វើដំណើរយ៉ាងអាម៉ាស់លើអ្វី ដែលគួរឱ្យទុកចិត្តចំពោះខ្ញុំប្រសិនបើការសរសេររបស់ពួកគេមិនបានបញ្ជាក់ពីវា ។ ប៉ុលប្រកាសថា អ្នកទាំងនោះ “ដែលត្រូវបានដឹកនាំដោយព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះ គឺ ជាបុត្ររបស់ព្រះ ...” [រ៉ូម ៨:១៤] ។ ហើយអ្នកទាំងនេះនឹងដឹងថា អស់អ្នក ដែលជាកូនរបស់ព្រះត្រូវបានជំរុញដោយវិញ្ញាណរបស់ពួកគេទេ ប៉ុន្តែដោយសារ ព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះវិញ ។ ប៉ុលបង្រៀនថាព្រះត្រូវបានហៅថា “ព្រះវរបិតា” ដោយយើងតាមការជម្រុញនៃព្រះវិញ្ញាណ ដែលមានតែមួយអង្គគត់អាច “ធ្វើជា បន្ទាល់ដល់វិញ្ញាណរបស់យើងថាយើងជាកូនរបស់ព្រះ” [រ៉ូម ៨:១៦] ។ ទោះបី ជាអ្នកទាំងនេះមិនបានរារាំងយើងពីការអំពាវនាវដល់ព្រះក៏ដោយ ក៏ពួកគេដក ព្រះវិញ្ញាណចេញ ដោយការដឹកនាំរបស់ទ្រង់គួរតែត្រូវបានហៅយ៉ាងត្រឹមត្រូវ ។ ប៉ុលបដិសេធថា អស់អ្នកដែលមិនត្រូវបានជំរុញដោយព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះគ្រីស្ទថា ជាសាវ័ករបស់ព្រះគ្រីស្ទដែរនោះទេ [រ៉ូម ៨:៩] ។ អ្នកទាំងនេះបង្កើតគ្រីស្ទ សាសនាដែលមិនទាមទារព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះគ្រីស្ទ ។ គេមិនសង្ឃឹមលើការរស់

ឡើងវិញដ៏មានពរទេ លុះត្រាតែយើងមានដឹងថាព្រះវិញ្ញាណគង់នៅក្នុងយើង [រ៉ូម ៨:១១] ។ អ្នកទាំងនេះបង្កើតក្តីសង្ឃឹមដោយគ្មានអារម្មណ៍បែបនេះ ។

ទោះជាយ៉ាងនោះក៏ដោយ ពួកគេនឹងឆ្លើយថា ពួកគេមិនបដិសេធថា យើងគួរតែទទួលអំណោយទានដោយព្រះវិញ្ញាណ ។ ប៉ុន្តែថាវាជាបញ្ហានៃភាពសមរម្យនិងការបន្ទាបខ្លួនដែលមិនប្រាកដអំពីវា ។ ដូច្នេះ តើគាត់មានន័យយ៉ាងណាពេលគាត់ស្នើឱ្យពួកគេទទួលបានពិនិត្យមើលខ្លួនឯងថាតើពួកគេមានជំនឿឬអត់ដើម្បីបញ្ជាក់ខ្លួនឯងថាតើពួកគេមានព្រះគ្រីស្ទឬទេ? លុះត្រាតែអ្នកណាម្នាក់ដឹងថាព្រះគ្រីស្ទសណ្ឋិតនៅក្នុងគេ នោះគេគ្រាន់តែជាអ្នកដែលត្រូវជាប់ទោសប៉ុណ្ណោះ [កូរិនថូសទី២ ១៣:៥] ។ យ៉ូហាននិយាយថា៖ “ឥឡូវនេះយើងដឹងហើយថាទ្រង់គង់នៅក្នុងយើងដោយសារព្រះវិញ្ញាណដែលទ្រង់បានប្រទានដល់យើង” [យ៉ូហានទី១ ៣:២៤; ៤:១៣] ។ ហើយតើយើងនឹងធ្វើអ្វីទៀត ប៉ុន្តែហៅការសន្យារបស់ព្រះគ្រីស្ទមកជាចម្ងល់ នៅពេលយើងចង់ឱ្យគេចាត់ទុកថាជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះក្រៅពីព្រះវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់ ដែលទ្រង់បានប្រកាសថាទ្រង់នឹងបង្ហូរមកលើវាស្រួលរបស់ទ្រង់ទាំងអស់នោះ? [អេសាយ ៤៤:៣; យ៉ូអែល ២:២៨] ។ ដូច្នេះតើមានអ្វីទៀតដែលប្រសើរជាងដែលធ្វើឱ្យព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធរួស ក្នុងកាលដែលយើងញែកសេចក្តីជំនឿ ដែលជាកិច្ចការពិសេសរបស់ទ្រង់ចេញពីទ្រង់នោះ? ដោយសារការទាំងនេះគឺជាការចាប់ផ្តើមដំបូងនៃការគោរពថ្វាយបង្គំ វាគឺជាសញ្ញាសម្គាល់នៃភាពងងឹតងងុលដ៏វេទនាបំផុតក្នុងការចោទប្រកាន់ពួកគ្រីស្ទានដែលមានភាពក្រអឺតក្រទមដែលហ៊ានលើកតម្កើងសិរីរុងរឿងនៅក្នុងវត្តមានរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដោយមិនដែលការលើកតម្កើងសាសនាគ្រីស្ទផ្ទាល់ នោះគេមិនបានឈរឡើយ! ប៉ុន្តែតាមពិត ពួកគេប្រកាសតាមគំរូរបស់ពួកគេផ្ទាល់អំពី

របៀបដែលព្រះគ្រីស្ទមានបន្ទូលយ៉ាងពិតប្រាកដថា ៖ “វិញ្ញាណរបស់ខ្ញុំមិនស្គាល់
ដល់លោកីយ៍ទេ ។ ទ្រង់ត្រូវបានគេទទួលស្គាល់តែក្នុងចំណោមអ្នកដែលទ្រង់គង់
នៅប៉ុណ្ណោះ” [យ៉ូហាន ១៤:១៧] ។

40. ការចោទប្រកាន់មិនច្បាស់លាស់ថា តើយើងនឹងស្និទ្ធទៅដល់ទីបញ្ចប់ទេ

មិនស្តាប់ស្តល់នឹងការព្យាយាមធ្វើឱ្យខូចភាពរឹងមាំនៃសេចក្តីជំនឿក្នុងវិធីមួយ
ប៉ុណ្ណោះ ពួកគេវាយលុកវាពីជ្រុងមួយទៀត ។ ដូច្នេះ ពួកគេនិយាយថា
ទោះបីជាយោងទៅតាមស្ថានភាពនៃសេចក្តីសុចរិតរបស់យើងនាពេលបច្ចុប្បន្ននេះ
យើងអាចវិនិច្ឆ័យអំពីការកាន់កាប់របស់យើងនៃព្រះគុណរបស់ព្រះ ចំណេះដឹងនៃ
ការស្និទ្ធទៅរហូតដល់ចុងក្រោយនៅតែស្ថិតក្នុងភាពស្រពិចស្រពិល ។ ទំនុកចិត្តដ៏
ល្អនៃសេចក្តីសង្គ្រោះត្រូវបានទុកសម្រាប់យើង ប្រសិនបើដោយការសន្និដ្ឋានខាង
សីលធម៌ យើងវិនិច្ឆ័យថា ពេលនេះយើងនៅក្នុងព្រះគុណ ប៉ុន្តែយើងមិនដឹងថា
នឹងទៅយ៉ាងណាចំពោះយើងនៅថ្ងៃស្អែកឡើយ! សាវ័កនិយាយផ្ទុយទៅវិញថា
៖ “ខ្ញុំប្រាកដជានិមិត្តថា ទាំងទេវតា ឬអំណាច ឬអំណាចគ្រប់គ្រង ឬសេចក្តី
ស្លាប់ ឬជីវិត ឬការនាពេលបច្ចុប្បន្ន ឬរបស់ដែលនឹងមកដល់ ... ” [រ៉ូម ៨:
៣៨-៣៩] ។ ពួកគេព្យាយាមគេចចេញជាមួយនឹងដំណោះស្រាយដ៏តូចមួយ
ដោយសរសើរថាសាវ័កមានគឺជាការធានាអះអាងពីការបើកសម្តែងពិសេសមួយ ។
ប៉ុន្តែពួកគេត្រូវបានឃុំឃាំងយ៉ាងតឹងរ៉ឹងដើម្បីគេចខ្លួន ។ សម្រាប់នៅទីនោះ
គាត់កំពុងពិភាក្សាអំពីអត្ថប្រយោជន៍ទាំងនោះ ដែលកើតមានចំពោះអ្នកជឿទាំង
អស់ ដែលរួមមកពីជំនឿ មិនមែនជារឿងដែលគាត់ជួបប្រទះទាំងស្រុងនោះ
ទេ ។ ឥឡូវនេះ សាវ័កដដែល នៅកន្លែងមួយទៀត ធ្វើឱ្យយើងភ័យខ្លាច
ដោយនិយាយអំពីចិត្តទន់ខ្សោយ និងភាពមិនស៊ីសង្វាក់គ្នា ៖ “សូមឱ្យអ្នកណា

ដែលឈរឱ្យបានល្អ” ប៉ុលនិយាយថា “ចូរប្រយ័ត្នក្រែងគាត់ដួលចុះ” [១ កូរិនថូស ១០:១២] ។ វាជាការពិត ប៉ុន្តែមិនមែនជាការភ័យខ្លាចបែបនេះដែលធ្វើឱ្យយើងយល់ច្រឡំនោះទេ ប៉ុន្តែជាការដែលយើងអាចរៀនបន្ទាបខ្លួនក្រោមព្រះហស្តដ៏មហិមារបស់ព្រះ ដូចពេត្រុសពន្យល់វា [១ពេត្រុស ៥:៦] ។

ដូច្នេះ វាជារឿងមិនទំនងទាល់តែសោះ ដែលភាពប្រាកដប្រជានៃសេចក្តីជំនឿត្រូវបានកំណត់ត្រឹមចំណុចនៃពេលវេលាមួយ តាមលក្ខណៈធម្មជាតិរបស់វា វាមើលទៅជាភាពអស់កល្បនាពេលអនាគតបន្ទាប់ពីជីវិតនេះចប់ទៅ! ហេតុដូច្នេះហើយ អ្នកជឿបានចាត់ទុកព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់ថា ជាការបំភ្លឺដោយព្រះវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់ ពួកគេរីករាយ ទោះបីជាមានជំនឿលើការសញ្ជឹងគិតអំពីជីវិតនៅស្ថានសួគ៌ក៏ដោយ សិរីល្អបែបនេះគឺនៅឆ្ងាយពីភាពក្រអឺតក្រទម ដែលប្រសិនបើនរណាម្នាក់ខ្មាស់អៀនក្នុងការសារភាពចំពោះទង្វើនោះ គាត់ ក្បត់ការអកតញ្ញដ៏ក្រៃលែងរបស់គាត់ ដោយសង្កត់លើសេចក្តីសប្បុរសរបស់ព្រះដោយអាក្រក់បំផុត ច្រើនជាងគាត់ថ្លែងទីបន្ទាល់ចំពោះភាពថ្លៃថ្នូរឬការចុះចូលរបស់គាត់ ។

(ទំនាក់ទំនងនៃសេចក្តីជំនឿទៅនឹងសេចក្តីសង្ឃឹម និងសេចក្តីស្រឡាញ់ ទំព័រ ៤១-៤៣)

41. សេចក្តីជំនឿតាមរយៈ ហេព្រើរ ១១:១

ធម្មជាតិនៃសេចក្តីជំនឿអាចហាក់ដូចជាមិនប្រសើរជាង ឬត្រូវបានប្រកាសយ៉ាងច្បាស់លាស់ជាងដោយខ្លឹមសារនៃការសន្យាដែលវាសាកល្បងថាជាមូលដ្ឋានគ្រឹះដ៏ត្រឹមត្រូវរបស់វា ។ ដូច្នេះហើយ នៅពេលដែលការសន្យានោះត្រូវបានលុបចោល

វានឹងធ្លាក់ចុះទាំងស្រុង ឬក៏រលាយបាត់ទៅវិញ ។ ដូច្នេះ យើងបានយកនិយមន័យរបស់យើងចេញពីការពិតនេះ ។ ប៉ុន្តែ នេះមិនខុសពីនិយមន័យរបស់សាវ័កទាំងស្រុងនោះទេ ឬផ្ទុយទៅវិញជាការពិពណ៌នាដែលគាត់បានអនុវត្តចំពោះសម្តីរបស់គាត់ ដែលគាត់បង្រៀនថា “សេចក្តីជំនឿគឺជាខ្លឹមសារនៃអ្វីដែលត្រូវសង្ឃឹម ជាការបង្ហាញអំពីអ្វីដែលមើលមិនឃើញ” [ហេប្រើរ ១១:១] ។ ឥឡូវនេះ តាមរយៈពាក្យ "hypostasis" ដែលគាត់ប្រើ គាត់មានន័យថាប្រភេទនៃការគាំទ្រដែលគំនិតដែលគោរពដល់ព្រះអាចពឹងផ្អែកទៅលើ និងសម្រាកបាន ។ វាហាក់ដូចជាគាត់និយាយថា សេចក្តីជំនឿខ្លួនឯងគឺជាកម្មសិទ្ធិពិតប្រាកដ និងជាទ្រព្យដែលមានសុវត្ថិភាព ដែលព្រះបានសន្យានឹងយើង លុះត្រាតែនរណាម្នាក់មិនចូលចិត្តយល់ពី "hypostasis" ថាជាទំនុកចិត្ត! ទាំងនោះមិនធ្វើឱ្យខ្ញុំមិនពេញចិត្តទេ ទោះបីជាខ្ញុំទទួលយកអ្វីដែលដែលមនុស្សទូទៅទទួលយកក៏ដោយ ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត ប៉ុលមានបំណងបញ្ជាក់ថា សូម្បីតែដល់ថ្ងៃចុងក្រោយបង្អស់ជាពេលដែល “សៀវភៅនឹងត្រូវបើក” [ដានីយ៉ែល 7:10] ការដែលទាក់ទងនឹងសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើងគឺខ្ពស់ពេកដែលមិនអាចយល់បានដោយវិញ្ញាណរបស់យើង ឬមើលឃើញដោយភ្នែករបស់យើង ឬដោយដៃរបស់យើងឡើយ ។ ហើយថាក្នុងពេលនេះ យើងមិនមានវត្ថុទាំងនេះតាមមធ្យោបាយផ្សេងក្រៅពីការដែលយើងឆ្លងផុតដែនកំណត់ទាំងអស់នៃញាណរបស់យើង ហើយដឹកនាំការយល់ឃើញរបស់យើងឱ្យលើសពីអ្វីៗទាំងអស់នៃលោកិយនេះនោះទេ ហើយនិយាយឱ្យខ្លីទៅថាគឺលើសពីខ្លួនយើង ។ កម្មសិទ្ធិគឺជារបស់ដែលនៅក្នុងសេចក្តីសង្ឃឹម ដូច្នេះហើយគេមើលមិនឃើញ ។ ដូចប៉ុលបានសរសេរថា “អ្វីក៏ដោយដែលមើលឃើញ មិនមែនជាក្តីសង្ឃឹមទេ ។ យើងក៏មិនសង្ឃឹមចំពោះអ្វីដែល

យើងឃើញដែរ" [រ៉ូម ៨:២៤] ។ នៅពេលដែលគាត់ហៅវាថាជា "ការចង្អុល
បង្ហាញ" ឬ "ភស្តុតាង" ឬដូចដែល Augustine បានបកប្រែវាជាញឹកញាប់
"ជាជំនឿចំពោះអ្វីដែលមិនមាននៅឡើយ" (ពាក្យសម្រាប់ "ជំនឿ" គឺ -----
ជាភាសាក្រិក [ហេប្រើរ 11 :1]) ប៉ុន្តែនិយាយដូចជានិយាយថា ជំនឿគឺជាភ
ស្តុតាងនៃអ្វីដែលមិនលេចឡើង ការមើលឃើញនៃអ្វីដែលមិនអាចមើលឃើញ
ភាពច្បាស់លាស់នៃអ្វីដែលមិនច្បាស់លាស់ វត្តមានរបស់អ្វីដែលមិនមាន ការ
បង្ហាញពីអ្វីដែលលាក់កំបាំង ។ អាថ៌កំបាំងរបស់ព្រះ និងជាពិសេសអ្វីដែល
ទាក់ទងនឹងសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើង មិនអាចត្រូវបានគេមើលឃើញនៅក្នុងខ្លួន
គេ ឬដូចដែលវាត្រូវបានគេនិយាយនៅក្នុងធម្មជាតិរបស់ពួកគេនោះទេ ។ ប៉ុន្តែ
យើងសង្ឃឹមពិតពួកគេតែនៅក្នុងព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ប៉ុណ្ណោះ អំពីការពិតដែល
យើងគួរត្រូវបានបញ្ចុះបញ្ចូល ដូច្នេះយើងគួរតែរាប់អ្វីដែលទ្រង់មានបន្ទូល
ដូចដែលបានធ្វើរួច និងបានសម្រេចនោះវិញ ។

(ជំនឿ និងសេចក្តីស្រឡាញ់)

ប៉ុន្តែ តើធ្វើដូចម្តេចទើបគំនិតអាចដាស់អារម្មណ៍ដើម្បីភ្ញាក់នូវសេចក្តីល្អរបស់ព្រះ
ដោយមិនមានការឆេះឆ្ងល់ដែលស្រឡាញ់ត្រឡប់វិញនោះ? ជាការពិតណាស់
ភាពផ្អែមល្អៃមដ៏បរិបូរណ៍ដែលព្រះបានរក្សាទុកសម្រាប់អ្នកដែលកោតខ្លាចទ្រង់
មិនអាចត្រូវបានគេដឹងបានទេ បើក្នុងពេលជាមួយគ្នានោះបានជំរុញយើងចិត្ត
យើងយ៉ាងខ្លាំងនោះ ។ ហើយនៅពេលដែលនរណាម្នាក់ត្រូវបានប៉ះពាល់ចិត្តនោះ
វាគួរឱ្យស្តាប់ខ្ពើមនិងទាក់ទាញគេទៅរកខ្លួនវាផ្ទាល់ ។ ហេតុនេះ វាមិនចម្លែកទេ
ប្រសិនបើមនុស្សអាក្រក់ និងចិត្តអាក្រក់មិនដែលបានជួបប្រទះនូវអារម្មណ៍នោះ
ដែលទៅដល់ស្ថានសួគ៌ផ្ទាល់ នោះយើងត្រូវបានគេអនុញ្ញាតឱ្យចូលទៅក្នុងកំណប់

ទ្រព្យដ៏លាក់កំបាំងបំផុតរបស់ព្រះ និងទៅកាន់ទីដ៏បរិសុទ្ធបំផុតនៃអាណាចក្រ
របស់ទ្រង់ ដែលមិនត្រូវបានសៅហ្មងឡើយដោយសារច្រកចូលនៃចិត្តមិនបរិសុទ្ធ
ឡើយ ។

សម្រាប់ការបង្រៀនរបស់អ្នកសិក្សាថា សេចក្តីស្រឡាញ់នោះគឺកើតមុនសេចក្តី
ជំនឿនិងសេចក្តីសង្ឃឹម នោះវាគឺគ្រាន់តែជាការឆ្លុះបញ្ចាំង ។ ពីព្រោះវាជាសេ
ចក្តីជំនឿតែមួយគត់ដែលបង្កើតសេចក្តីស្រឡាញ់ដំបូងនៅក្នុងយើង ។ លោក
Bernard និយាយត្រឹមត្រូវជាងនេះទៅទៀតថា ៖ “ខ្ញុំជឿថា ទីបន្ទាល់នៃសតិស
ម្បជញ្ញៈ ដែលប៉ុលហៅថា “សិរីល្អនៃអ្នកដែលគោរពកោតខ្លាចព្រះ” [កូរិនថូស
ទី២ ១:១២] មានបីយ៉ាង ។ ជាដំបូង អ្នកត្រូវជឿថា អ្នកមិនអាចមានការអត់
ទោសបាប ក្រៅពីសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះឡើយ ។ ទីពីរ អ្នកមិនអាចធ្វើល្អ
ទាល់តែសោះ លុះត្រាតែទ្រង់ផ្តល់ឱ្យ ។ ចុងក្រោយបំផុត អ្នកមិនអាចទទួល
បានជីវិតអស់កល្បជានិច្ចដោយទង្វើណាមួយទេ លុះត្រាតែវាត្រូវបានផ្តល់ឱ្យ
ដោយឥតគិតថ្លៃផងដែរ ។” បន្តិចក្រោយមក គាត់បន្ថែមថា របស់ទាំងនេះមិន
គ្រប់គ្រាន់ទេ ប៉ុន្តែជាការចាប់ផ្តើមនៃសេចក្តីជំនឿ ។ ដោយសារការជឿថា
អំពើបាបមិនអាចលើកលែងបានឡើយ លើកលែងតែព្រះជាម្ចាស់ នោះយើងនៅ
ពេលជាមួយគ្នា ជឿថា អំពើបាបទាំងនោះត្រូវបានលើកលែងទោសឱ្យ ដរាប
ណាយើងត្រូវបានបញ្ចុះបញ្ចូលដោយទីបន្ទាល់នៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធថា សេចក្តីស
ង្រ្គោះត្រូវបានរក្សាទុកសម្រាប់យើង ។ ហើយដោយសារព្រះអង្គទ្រង់អត់ទោស
បាប ផ្តល់ព្រះគុណ និងផ្តល់រង្វាន់មកវិញ យើងក៏ត្រូវជឿដែរថា យើងមិនអាច
ប្រកាន់ជំហររឹងមាំក្នុងការចាប់ផ្តើមនេះទេ ។ ប៉ុន្តែបញ្ហាទាំងនេះ និងបញ្ហាផ្សេង

ទៀតនឹងត្រូវពិភាក្សានៅកន្លែងរបស់ពួកគេ ។ ឥឡូវនេះ សូមឱ្យយើងស្តាប់ចិត្ត
ដោយគ្រាន់តែចាប់យកនូវអ្វីទៅដែលជាជំនឿប៉ុណ្ណោះ ។

42. សេចក្តីជំនឿនិងក្តីសង្ឃឹមជាមួយគ្នា

ប៉ុន្តែ នៅទីណាដែលសេចក្តីជំនឿនេះនៅរស់ វាត្រូវតែមានជាមួយវានូវសេចក្តី
សង្ឃឹមនៃសេចក្តីសង្គ្រោះដ៏អស់កល្ប ជាដៃគូគ្នាដែលមិនអាចបំបែកបានរបស់វា
។ ឬផ្ទុយទៅវិញ វាបង្ក និងបង្កើតក្តីសង្ឃឹមចេញពីខ្លួនវាផ្ទាល់ ។ នៅពេល
ដែលក្តីសង្ឃឹមនេះត្រូវបានដកចេញ ទោះជាយើងនិយាយយ៉ាងស្អាតជំនាញ ឬ
ប្រកបដោយភាពឆើតឆាយក៏ដោយ ពួកយើងត្រូវបានចាត់ទុកថាគ្មានដែរ ។
សម្រាប់សេចក្តីពិតនៃព្រះ—នោះថាវាមិនអាចកុហកយើង ឬបញ្ឆោតយើង ឬ
ក្លាយជាឥតប្រយោជន៍ទេ-- បន្ទាប់មកអស់អ្នកដែលយល់ច្បាស់អំពីភាពប្រាកដ
ប្រជានេះ ប្រាកដជារំពឹងថានឹងដល់ពេលដែលព្រះនឹងបំពេញការសន្យារបស់
ទ្រង់ ដែលពួកគេត្រូវបានទាក់ទាញទៅតែមិនមែនជាការពិត ។ ដូច្នេះហើយ
និយាយឱ្យខ្លី ក្តីសង្ឃឹមគឺគ្មានអ្វីក្រៅពីការរំពឹងទុកនៃការទាំងនោះ ដែលជំនឿ
បានជឿថាការទាំងនោះត្រូវបានសន្យាយ៉ាងពិតប្រាកដដោយព្រះ ។ ដូច្នេះ សេ
ចក្តីជំនឿជឿថាព្រះជាពិត ក្តីសង្ឃឹមរង់ចាំពេលដែលសេចក្តីពិតរបស់ទ្រង់នឹងត្រូវ
បានបង្ហាញ សេចក្តីជំនឿជឿថាទ្រង់ជាព្រះវរបិតារបស់យើង ក្តីសង្ឃឹមរំពឹងថា
ទ្រង់នឹងបង្ហាញអង្គទ្រង់ជាព្រះវរបិតាចំពោះយើង ។ សេចក្តីជំនឿ ជឿថា ជីវិត
អស់កល្បជានិច្ចត្រូវបានផ្តល់ឱ្យយើង ក្តីសង្ឃឹមរំពឹងថាវានឹងត្រូវលាតត្រដាងនៅ
ពេលណាមួយ ។ ព្រោះគ្មាននរណាម្នាក់លើកលែងតែអ្នកដែលបានជឿការសន្យា
របស់ទ្រង់រួចហើយដែលអាចស្វែងរកអ្វីមួយពីព្រះបានដូច្នេះម្តងទៀត ភាពទន់
ខ្សោយនៃសេចក្តីជំនឿរបស់យើងត្រូវតែត្រូវបានទ្រទ្រង់ និងចិញ្ចឹមដោយក្តី

សង្ឃឹម និងការរំពឹងទុកដោយអត់ធ្មត់ ក្រែងលោវាបរាជ័យ ហើយដួលចុះទៅ ។ ហេតុនេះហើយបានជាប៉ុលបានកំណត់យ៉ាងត្រឹមត្រូវនូវការសង្គ្រោះរបស់យើងខ្ញុំ សង្ឃឹម [រ៉ូម ៨:២៤] ។ សម្រាប់ក្តីសង្ឃឹម ខណៈពេលដែលវាទន្ទឹងរង់ចាំព្រះអម្ចាស់ដោយស្ងៀមស្ងាត់ វាវង់សេចក្តីជំនឿ ដើម្បីកុំឱ្យវាធ្លាក់ចុះដោយសារភាពប្រញាប់ប្រញាល់ពេក ។ ក្តីសង្ឃឹមពង្រឹងជំនឿថា វាប្រហែលជាមិនផ្លាស់ប្តូរនៅក្នុងការសន្យារបស់ព្រះ ឬចាប់ផ្តើមសង្ស័យអំពីសេចក្តីពិតទាំងនោះទេ ។ សេចក្តីសង្ឃឹមធ្វើឱ្យសេចក្តីជំនឿបានស្រស់ស្រាយ ដើម្បីកុំឱ្យវាអស់កម្លាំង ។ វាទ្រទ្រង់សេចក្តីជំនឿដល់គោលដៅចុងក្រោយ ។ ដើម្បីកុំឱ្យវាបរាជ័យនៅពាក់កណ្តាលពេល ឬសូម្បីតែនៅច្រកទ្វារចាប់ផ្តើម ។ សរុបមក តាមរយៈការបន្ត និងការស្តារឡើងវិញដោយឥតឈប់ឈរ វាធ្វើឱ្យមានជំនឿម្តងហើយម្តងទៀតជាមួយនឹងការស្និទ្ធិ ។

ហើយយើងនឹងឃើញកាន់តែច្បាស់ថាតើការគាំទ្រនៃក្តីសង្ឃឹមគឺចាំបាច់ក្នុងការបង្កើតសេចក្តីជំនឿយ៉ាងណា ប្រសិនបើយើងសញ្ជឹងគិតថាតើការល្អៗមានប៉ុន្មានទម្រង់ដែលវាយប្រហារអ្នកដែលបានឱ្យសោបព្រះបន្ទូលនៃព្រះ ។ ទីមួយ ព្រះអម្ចាស់ ដោយការពន្យារការសន្យារបស់ទ្រង់ ជាញឹកញាប់ធ្វើឱ្យយើងមានការស្ញើចក្នុងចិត្តយូរជាងយើងចង់បាន ។ នេះជាមុខងារនៃសេចក្តីសង្ឃឹមដើម្បីអនុវត្តនូវអ្វីដែលព្យាករណ៍បានស្នើថា៖ “នោះបើពួកគេត្រូវពន្យារ យើងរង់ចាំពួកគេ” [ហេប្រើរ ២:៣] ។ ម្តងម្កាល ទ្រង់មិនត្រឹមតែអនុញ្ញាតឱ្យយើងដួលប៉ុណ្ណោះទេ ថែមទាំងបង្ហាញការខឹងសម្បារចំពោះយើងទៀតផង ។ នៅទីនេះវាកាន់តែចាំបាច់សម្រាប់ក្តីសង្ឃឹមដែលជួយយើង ដែលយោងទៅតាមសេចក្តីថ្លែងការណ៍របស់ព្យាករណ៍ក៏ទៀត យើងអាច “រង់ចាំព្រះអម្ចាស់ ដែលលាក់មុខ

ពី ... យ៉ាកុប” [អេសាយ ៤១:១៧] ។ អ្នកចម្លែកក៏ក្រោកឡើង ដូចពេត្រុស និយាយ [ពេត្រុសទី២ ៣:៣] ដោយសួរថា ៖ “តើសេចក្តីសន្យានៃការយាងមក របស់ទ្រង់នៅឯណា? តាំងពីឪពុកបានដេកលក់ អ្វីៗក៏នៅតែបន្តដូចជាតាំងពី ដើមកំណើតមក” [ពេត្រុសទី២ ៣:៤] ។ ពិតប្រាកដណាស់ សាច់ឈាម និង លោកិយបានឱ្យប្រាប់រឿងដូចគ្នានេះមកកាន់យើង ។ នៅទីនេះ យើងត្រូវ តែរក្សាសេចក្តីជំនឿរបស់យើងឱ្យជាប់ដោយក្តីសង្ឃឹមដោយអត់ធ្មត់ ដូច្នេះត្រូវ កំណត់លើការសញ្ជឹងគិតអំពីភាពអស់កល្បជានិច្ច ឱ្យបានរាប់ថាមួយពាន់ឆ្នាំជា ថ្ងៃមួយ [ទំនុកដំកើង ៩០:៤; ពេត្រុសទី២ ៣:៨] ។

43. សេចក្តីជំនឿនិងសេចក្តីសង្ឃឹមមានគ្រឹះតែមួយជា ៖ សេចក្តីមេត្តារបស់ ព្រះ

ដោយសារតែទំនាក់ទំនងនិងញាតិសន្តាននេះ ជួនកាលបទគម្ពីរប្រើពាក្យ “សេចក្តីជំនឿ” និង “សេចក្តីសង្ឃឹម” ជំនួសគ្នា ។ ត្បិតនៅពេលដែលពេត្រុស បង្រៀនថា យើងត្រូវបាន “ការពារដោយព្រះចេស្ដារបស់ព្រះ ដោយសារ សេចក្តីជំនឿ ដរាបណាសេចក្តីសង្រ្គោះត្រូវបានបើកសម្តែង” [ពេត្រុសទី១ 1:5] នោះគាត់សន្មត់ថាជាសេចក្តីជំនឿទាក់ទងទៅនឹងសេចក្តីសង្ឃឹម ។ ហើយមិន មែនជារឿងអយុត្តិធម៌ទេ ដោយសារយើងបានបង្រៀនរួចហើយថា ក្តីសង្ឃឹមគឺ គ្មានអ្វីក្រៅពីការចិញ្ចឹមនិងកម្លាំងនៃសេចក្តីជំនឿ ។

ពេលខ្លះពួកគេត្រូវបានភ្ជាប់គ្នាដូចក្នុងសំបុត្រតែមួយ ៖ “ដូច្នេះថាសេចក្តីជំនឿ និងសេចក្តីសង្ឃឹមរបស់អ្នកបាននៅក្នុងព្រះ” [ពេត្រុសទី១ ១:២១] ។ ប៉ុន្តែនៅ ក្នុងសំបុត្រផ្ទៃទៅពួកភីលីព ប៉ុលបានទាញភាពរំពឹងទុកមកពីសេចក្តីសង្ឃឹម ពី ព្រោះដោយការសង្ឃឹមដោយអត់ធ្មត់ យើងនឹងផ្អាកបំណងប្រាថ្នារបស់យើងរហូត

ដល់ពេលកំណត់របស់ព្រះត្រូវបានបើកបង្ហាញ [ភីលីព ១:២០] ។ រឿង
ទាំងមូលនេះអាចយល់បានកាន់តែច្បាស់ពីជំពូកទី១១នៃហេព្រើរ ដែលខ្ញុំបាន
លើកឡើងរួចហើយ [ខ. ១] ។ ក្នុងវគ្គមួយទៀត ទោះបីជានិយាយមិនច្បាស់ក៏
ដោយ ប៉ុលក៏មានន័យដូចគ្នាដោយពាក្យទាំងនេះ ៖ “ដោយព្រះវិញ្ញាណ ដោយ
សារសេចក្តីជំនឿ យើងរង់ចាំសេចក្តីសង្ឃឹមនៃសេចក្តីសុចរិត” [កាឡាទី ៥:៥]

១ នោះគឺដោយសារការឱបក្រសោបទីបន្ទាល់អំពីរបៀបដែលព្រះនឹងបង្ហាញ
ដោយចំហនូវអ្វីដែលឥឡូវនេះត្រូវបានលាក់ទុកក្រោមសេចក្តីសង្ឃឹម ។

ឥឡូវនេះ វាច្បាស់ណាស់ថា ពេត្រុស ឡូមបាដ បង្ហាញគ្រឹះពីរនៃក្តីសង្ឃឹម
យ៉ាងល្ងង់ខ្លៅប៉ុណ្ណា ៖ ព្រះគុណនៃព្រះ និងគុណបុណ្យនៃការប្រព្រឹត្ត ។ ក្តី
សង្ឃឹមមិនអាចមានគោលដៅផ្សេងក្រៅពីជំនឿនោះទេ ។ ប៉ុន្តែ យើងបាន
ពន្យល់យ៉ាងច្បាស់រួចហើយថា គោលដៅនៃសេចក្តីជំនឿតែមួយគឺសេចក្តីមេត្តា
ករុណារបស់ព្រះ—ដែលវាគួរតែនិយាយ ដើម្បីមើលដោយភ្នែកទាំងពីរ ។ ប៉ុន្តែវា
ធ្វើឱ្យយើងស្តាប់នូវហេតុផលជាក់ស្តែងដែល Lombard លើកឡើងថា
“ប្រសិនបើ” គាត់និយាយថា “អ្នកហ៊ានសង្ឃឹមសម្រាប់អ្វីដោយគ្មានអំពើបុណ្យ
នោះមិនគួរត្រូវបានគេហៅថា “ក្តីសង្ឃឹម”ទេ ប៉ុន្តែជា “ការសន្មត” វិញ ។ តើ
មិនត្រឹមតែមើលងាយសត្វបែបនេះទេឬ ដែលប្រកាសថាមនុស្សប្រព្រឹត្តដោយ
ញញើត ហើយសន្មតថាខ្លួនជឿថាព្រះពិតនោះ? ទោះបីជាព្រះអម្ចាស់សព្វព្រះ
ហឫទ័យឱ្យយើងរង់ចាំអ្វីៗទាំងអស់ពីព្រះគុណរបស់ទ្រង់ក៏ដោយ ក៏ពួកគេនិយាយ
ថា វាជាការសន្មតថានឹងពឹងផ្អែកលើវា ។ ចៅហ្វាយពិតជាស័ក្តិសមជាមួយនឹង
សិស្សដូចដែលគាត់រកឃើញនៅក្នុងសាលាឆ្លុះរំនៃអ្នកប្រយុទ្ធនោះមែន! ប៉ុន្តែ
សម្រាប់ផ្នែករបស់យើង នៅពេលដែលយើងជាមនុស្សមានបាបឃើញថា យើង

ត្រូវបានបញ្ជាក់ដោយព្រះអម្ចាស់ឱ្យមាននូវក្តីសង្ឃឹមនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ ចូរយើង
មានចិត្តទទួលយកលើការពិតរបស់ទ្រង់ថា ដោយពឹងផ្អែកលើសេចក្តីមេត្តាករុណា
របស់ទ្រង់តែមួយ នោះបានលះបង់ការពឹងផ្អែកលើការប្រព្រឹត្ត យើងហ៊ានធ្វើ
មានសង្ឃឹមល្អ ។ ទ្រង់នឹងមិនបោកបញ្ឆោតឡើយ ដែលបាននិយាយថា “តាម
ជំនឿរបស់អ្នក ចូរឱ្យបានសម្រេចចំពោះអ្នកចុះ” [ម៉ាថាយ ៩:២៩] ។

ជំពូកទី III

ការកើតជាថ្មីរបស់យើងដោយសេចក្តីជំនឿ ៖ ការលន់តូបាប

(ការលន់តូបាបជាផលផ្ទៃនៃសេចក្តីជំនឿ ៖ ការមើលទៅលើកំហុសមួយចំនួន
ទាក់ទងទៅនឹងចំនុចនេះ, 1-4)

1. ការលន់តូបាបជាលទ្ធផលនៃសេចក្តីជំនឿ

ទោះបីជាយើងបានបង្រៀនជាផ្នែកអំពីរបៀបដែលសេចក្តីជំនឿទទួលបានព្រះគ្រីស្ទ ហើយតាមរយៈវាយើងទទួលបានអត្ថប្រយោជន៍របស់ទ្រង់យ៉ាងណា នោះវានឹងនៅតែមិនច្បាស់លាស់ ប្រសិនបើយើងមិនបានបន្ថែមការពន្យល់អំពីឥទ្ធិពលដែលយើងមានអារម្មណ៍ដឹង ។ ដោយមានហេតុផលដ៏ល្អ ការបូកនៃដំណឹងល្អត្រូវបានប្រារព្ធឡើងដើម្បីរួមបញ្ចូលក្នុងការប្រែចិត្ត និងការអត់ទោសពីបាប [លូកា 24:47; កិច្ចការ ៥:៣១] ។ ដូច្នេះ ការពិភាក្សាអំពីជំនឿណាក៏ដោយដែលលុបចោលប្រធានបទទាំងពីរនេះ នឹងមិនមានភាពអាក្រក់អ្វី និងត្រូវបានបំផ្លិចបំផ្លាញ និងក្លាយជាគ្មានប្រយោជន៍ ។ ឥឡូវនេះ ទាំងការប្រែចិត្ត និងការអត់ទោសពីអំពើបាប—ពោលគឺ ជីវិតថ្មី និងការផ្សះផ្សាដោយសេរី—ត្រូវបានប្រទានមកយើងដោយព្រះគ្រីស្ទ ហើយទាំងពីរត្រូវបានសម្រេចដោយយើងតាមរយៈសេចក្តីជំនឿ ។ ជាលទ្ធផល ហេតុផល និងលំដាប់លំដោយនៃការបង្រៀនទាមទារឱ្យខ្ញុំចាប់ផ្តើមពិភាក្សាទាំងពីរនៅចំណុចនេះ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ការផ្លាស់ប្តូរក្លាយរបស់យើងនឹងមានចាប់ពីសេចក្តីជំនឿទៅការប្រែចិត្ត ។ នៅពេលដែលប្រធានបទនេះត្រូវបានគេយល់យ៉ាងត្រឹមត្រូវ នោះវានឹងបង្ហាញកាន់តែច្បាស់អំពីរបៀបដែលមនុស្សបានរាប់ជាសុចរិតដោយសារសេចក្តី

ជំនឿតែមួយគត់ និងការលើកលែងទោសសាមញ្ញ ។ ទោះជាយ៉ាងនេះក្តី ភាព
 បរិសុទ្ធពិតប្រាកដនៃជីវិត មិនអាចបំបែកចេញពីការបញ្ចូលឱ្យនូវសេចក្តីសុចរិត
 ដោយឥតគិតថ្លៃនោះទេ ។ ឥឡូវនេះ វាគួរតែក្លាយជាការពិតហួសពីភាព
 ចម្រូងចម្រាសដែលថា ការប្រែចិត្តមិនត្រឹមតែដើរតាមសេចក្តីជំនឿប៉ុណ្ណោះទេ
 ប៉ុន្តែក៏កើតចេញពីសេចក្តីជំនឿផងដែរ ។ ដោយសារការលើកលែងទោស និង
 ការលើកលែងទោសត្រូវបានផ្តល់មក ទោះបីជាការផ្សព្វផ្សាយដំណឹងល្អដើម្បីឱ្យ
 មនុស្សមានបាបរួចផុតពីអំពើឃោរឃៅរបស់សាតាំង នីមនៃអំពើបាប និង
 ចំណងនៃអំពើអាក្រក់ឱ្យអាចឆ្លងចូលទៅក្នុងនគរបស់ព្រះ ប្រាកដណាស់គ្មាន
 នរណាម្នាក់ អាចទទួលយកព្រះគុណនៃដំណឹងល្អដោយមិនដកខ្លួនគាត់ចេញពី
 កំហុសក្នុងជីវិតអតីតកាលរបស់គាត់ទៅក្នុងផ្លូវត្រឹមត្រូវនោះទេ ហើយអនុវត្តប្រឹង
 ប្រែងទាំងស្រុងរបស់គាត់អនុវត្តនូវការប្រែចិត្ត ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ មាន
 អ្នកខ្លះដែលសន្មតថាការប្រែចិត្តនោះនាំមុខសេចក្តីជំនឿ ជាជាងហូរចេញពីវា ឬ
 ត្រូវបានបង្កើតជាផលពីដើមមក ។ មនុស្សបែបនេះមិនដែលស្គាល់អំណាចនៃការ
 ប្រែចិត្តទេ ហើយត្រូវបានជំរុញឱ្យមានអារម្មណ៍បែបនេះដោយការឈ្លោះប្រកែក
 គ្នាបន្តិចបន្តួច ។

**2. ការលន់ត្អូញបាបមានគ្រឹះរបស់វានៅក្នុងដំណឹងល្អ ដែលជំនឿបានលាប
 ក្រសោបនោះ**

1. ពួកគេនិយាយ ហើយយ៉ូហាននៅក្នុងការអធិប្បាយរបស់ពួកគេដំបូង
 ជំរុញមនុស្សឱ្យប្រែចិត្ត ព្រះគ្រីស្ទបន្ទាប់មកបន្ថែមថាព្រះរាជនៃស្ថានសួគ៌បានមក
 ជិតដល់ហើយ [ម៉ាថាយ ៣:២; ៤:១៧] ។ នេះជាបញ្ហាដែលសាវ័កបានទទួល
 ឱ្យធ្វើការអធិប្បាយ ។ នោះគឺជាការបង្គាប់ដែលប៉ុលបានធ្វើតាម ដូចដែលលូកា

រាយការណ៍ [កិច្ចការ ២០:២១] ។ ប៉ុន្តែ ខណៈពេលដែលពួកគេប្រកាន់ខ្ជាប់នូវ
 ជំនឿជ្រុលក្នុងការភ្ជាប់គ្នានៃព្យាង្គ ពួកគេមិនយកចិត្តទុកដាក់លើអត្ថន័យដែល
 ភ្ជាប់ពាក្យទាំងនេះជាមួយគ្នានោះទេ ។ ដ្បិតខណៈពេលដែលព្រះគ្រីស្ទជាព្រះ
 អម្ចាស់ និងលោកយ៉ូហានអធិប្បាយក្នុងរបៀបនេះថា៖ “ចូរប្រែចិត្ត ដ្បិតនគរ
 ស្ថានសួគ៌ជិតមកដល់ហើយ” [ម៉ាថាយ ៣:២] តើពួកគេមិនទទួលបានហេតុផល
 សម្រាប់ការប្រែចិត្តពីព្រះគុណខ្លួនឯង និងការសន្យានៃសេចក្តីសង្គ្រោះទេឬ?
 ដូច្នេះហើយ ពាក្យរបស់ពួកគេមានន័យដូចគ្នានឹងការនិយាយថា “កាលដែល
 នគរស្ថានសួគ៌បានមកជិតដល់ហើយ នោះចូរប្រែចិត្តចុះ” ។ សម្រាប់ម៉ាថាយ
 នៅពេលដែលគាត់បាននិយាយអំពីការដែលយ៉ូហានបានអធិប្បាយនោះ បង្រៀន
 ថាទំនាយរបស់អេសាយត្រូវបានសម្រេចនៅក្នុងទ្រង់៖ “សំឡេងរបស់ម្នាក់ដែល
 ស្រែកនៅទីរហោស្ថានថា ចូររៀបចំផ្លូវថ្វាយព្រះអម្ចាស់ ចូរតម្រង់ផ្លូវនៃព្រះរបស់
 យើងចុះ” [ម៉ាថាយ ៣:៣; អេសាយ ៤០:៣] ។ ប៉ុន្តែ ក្នុងហោរា សំឡេង
 នោះត្រូវចាប់ផ្តើមដោយការលូងលោម និងដំណឹងដ៏រីករាយ [អេសាយ ៤០:១-
 ២] ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ នៅពេលដែលយើងយោងប្រភពដើមនៃការប្រែ
 ចិត្តទៅជាសេចក្តីជំនឿ យើងមិននឹកស្មានដល់ចន្លោះពេលណាមួយដែលវានាំវា
 ទៅកំណើតនោះទេ ។ ប៉ុន្តែយើងចង់បង្ហាញថាមនុស្សម្នាក់មិនអាចអនុវត្តខ្លួនឯង
 យ៉ាងហ្មត់ចត់ចំពោះការប្រែចិត្ត ដោយមិនដឹងថាខ្លួនគេជាមនុស្សម្នាក់របស់ព្រះ
 នោះទេ ។ ប៉ុន្តែ គ្មាននរណាម្នាក់ត្រូវបានគេបញ្ចុះបញ្ចូលយ៉ាងពិតប្រាកដថាខ្លួន
 ជាអ្នករបស់ព្រះ លុះត្រាតែគេបានទទួលស្គាល់ព្រះគុណរបស់ព្រះជាមុនសិន ។ បញ្ហា
 ទាំងនេះនឹងត្រូវបានពិភាក្សាកាន់តែច្បាស់នៅបន្ទាប់ ។ ប្រហែលជាអ្នកខ្លះត្រូវ
 បានបញ្ឆោតដោយការពិតដែលថាមនុស្សជាច្រើនត្រូវបានគ្របដណ្តប់ដោយគុណ

សម្បត្តិនៃសតិសម្បជញ្ញៈឬត្រូវបានបង្ខំឱ្យស្តាប់បង្គាប់មុនពេលពួកគេត្រូវបាន
 បំភាន់ជាមួយនឹងចំណេះដឹងនៃព្រះគុណ មិនមែនសូម្បីតែភ្នាក់វាក៏ដោយ ។
 ហើយនេះគឺជាការរាយខ្លាចដំបូងដែលមនុស្សមួយចំនួនគិតក្នុងចំណោមគុណធម៌
 ត្បិតពួកគេយល់ថាវាជិតដល់ការស្តាប់បង្គាប់ពិត និងត្រឹមត្រូវហើយ ។ ប៉ុន្តែនៅ
 ទីនេះ វាមិនមែនជាសំណួរអំពីរបៀបដែលព្រះគ្រីស្ទទាញយើងមកឯអង្គទ្រង់ ឬ
 រៀបចំយើងសម្រាប់ការស្វែងរកភាពជាព្រះនោះទេ ។ ខ្ញុំនិយាយតែថា គ្មានភាព
 ទៀងត្រង់ណាអាចរកឃើញឡើយ លើកលែងតែនៅកន្លែងដែលព្រះវិញ្ញាណ
 សោយរាជ្យ ដែលព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានទទួលយក ដើម្បីទាក់ទងទៅកាន់សមាជិក
 របស់ទ្រង់ ។ ទីពីរ ខ្ញុំនិយាយថានេះបើយោងតាមសេចក្តីពាក្យនៃទំនុកតម្កើង ៖
 “ទ្រង់មានព្រះទ័យអត់ទោសវិញ ដើម្បីឱ្យគេបានកោតខ្លាចដល់ទ្រង់ ។” [ទំនុក
 ដំកើង 130:4] គ្មាននរណាម្នាក់នឹងគោរពដល់ព្រះឡើយ មានតែអ្នកដែលជឿ
 ទុកចិត្តថាព្រះជាមានការអត់ទោសដល់គេ ។ គ្មាននរណានឹងចងខ្លួនឯងដោយ
 ស្ម័គ្រចិត្តទៅធ្វើតាមក្រឹត្យវិន័យទេ តែមានតែអ្នកដែលជឿថាព្រះទ្រង់សព្វព្រះ
 ហឫទ័យដោយការស្តាប់បង្គាប់របស់គេប៉ុណ្ណោះ ។ ភាពស្រាលៗដែលមើលរំលង
 និងបន្ទុះបន្ទុយនឹងអំពើអាក្រក់ ជាសញ្ញានៃសេចក្តីមេត្តាជាឱពុករបស់ព្រះ ។
 ការជម្រុញរបស់ហូសេក៏បង្ហាញការនេះដែរ ៖ “ចូរមក យើងវិលត្រឡប់ទៅឯព្រះ
 យេហូវ៉ាចុះ ដ្បិតទ្រង់បានហែកហូរយើងហើយ ទ្រង់ក៏នឹងប្រោសឱ្យជាផង ទ្រង់
 បានវាយឱ្យរលួយ ហើយទ្រង់នឹងរុំបិទវិញ” [ហូសេ 6:1] ។ ដោយសារសង្ឃឹម
 នៃការអត់ទោសត្រូវបានបន្ថែមមកដូចជាបង្ហូរ ដែលដើម្បីកុំឱ្យមនុស្សដេកនៅ
 ក្នុងអំពើបាបរបស់គេដោយច្រអូលនោះឡើយ ។ តែការខ្វះខាតនូវភាពដូចគ្នានៃ
 ហេតុផលជាសេចក្តីល្អឆ្ងល់របស់អ្នក ដែលពួកគេនឹងចាប់ផ្តើមពីការលន់តូបាប ក៏

ឆ្លើយតបទៅនឹងការផ្លាស់ប្តូរបែបរបស់គេនៅថ្ងៃណាមួយក្នុងកំឡុងដែលពួកគេត្រូវតែ
អនុវត្តនូវការបង់ថ្លៃលោះ ហើយនៅពេលដែលវាត្រូវបានផុតទៅ ក៏ទទួលពួកគេ
ចូលទៅក្នុងការប្រកបនៃព្រះគុណនៃដំណឹងល្អ ។ ខ្ញុំកំពុងនិយាយពីពួកខាង
អាណាបាបទីស្ទជាច្រើនសន្លឹក ជាពិសេសពួកអ្នកដែលសប្បាយដែលត្រូវបានគេ
គិតថាជាមនុស្សខាងវិញ្ញាណ ។ ហើយដោយសារកូនកន្ទរបស់ពួកគេ សហគមន៍
អ្នកជឿព្រះយេស៊ូវ និងអ្នកដែលនៅសេសសល់ទៀត ។ ច្បាស់ណាស់
ដោយសារវិញ្ញាណវិលវល់ដែលនាំមកនូវផលផ្លែ វាដាក់កំហិតដល់ថ្ងៃដ៏ខ្លីមួយនូវ
ការលន់តូបាប សម្រាប់ឱ្យអ្នកដែលជាគ្រីស្ទានបានបន្តពេញមួយជីវិតរបស់គេ ។

3. សេចក្តីស្លាប់ និងការរស់ឡើងវិញ

តែមនុស្សខ្លះចេះសរសេរពីការប្រោសលោះបានបានយ៉ាងល្អ ទោះបីជាយូរមក
ហើយ មានន័យចង់និយាយដោយបង្កប់និងដោយស្មោះតាមក្បួនគម្ពីរថា វាមាន
ពីរផ្នែក គឺការស្លាប់និងរស់ឡើងវិញ ។ ការស្លាប់ត្រូវបានពួកគេពន្យល់ថាជាទុក្ខ
សោកនៃព្រលឹង និងការភ័យខ្លាចដែលកើតចេញពីការដឹងពីបាប និងការយល់
ដឹងពីការវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះ ។ ដ្បិតកាលណាអ្នកណាបានស្គាល់អំពើបាបយ៉ាងពិត
ប្រាកដ នោះអ្នកនោះក៏ចាប់ផ្តើមស្អប់ខ្ពើមអំពើបាបយ៉ាងពិតប្រាកដ ។ ពេល
នោះគាត់មានចិត្តមិនពេញចិត្តនឹងខ្លួនគាត់ គាត់សារភាពថាខ្លួនអាក្រក់ ហើយ
បានបាត់បង់ ហើយប្រាថ្នាចង់ក្លាយជាមនុស្សផ្សេង ។ ជាងនេះទៅទៀត នៅ
ពេលដែលគាត់ត្រូវបានប៉ះដោយអារម្មណ៍នៃការជំនុំជំរះរបស់ព្រះ (ដោយផ្លូវមួយ
ធ្វើតាមមួយផ្សេងទៀត) នោះគាត់ផ្តេកផ្តួលនិងផ្តួលរំលំ ។ គាត់ញ័រដោយការ
បន្ទាបខ្លួន ហើយធ្លាក់ចុះ ។ គាត់ធ្លាក់ទឹកចិត្ត និងអស់សង្ឃឹម ។ នេះគឺជាផ្នែក

ដំបូងនៃការប្រែចិត្ត ដែលគេហៅជាទូទៅថា “ការបន្ទាបដោយសោកស្តាយ” ។ “ការរស់រវើក” ពួកគេយល់ថាជាការលូងលោមដែលកើតចេញពីសេចក្តីជំនឿ ។ នោះគឺនៅពេលដែលមនុស្សម្នាក់ត្រូវបានបន្ទាបខ្លួនដោយដឹងពីបាបហើយត្រូវបានទទួលរងនូវការកោតខ្លាចដល់ព្រះហើយក្រោយមកមើលទៅសេចក្តីសប្បុរសនៃព្រះ - ចំពោះសេចក្តីមេត្តាករុណា ព្រះគុណ និងការសង្គ្រោះរបស់គាត់ដែលជាព្រះគ្រីស្ទ - គាត់បានក្រោកឡើង ។ យកចិត្តទុកដាក់ គាត់បានស្តារឡើងវិញនូវភាពក្លាហាន ហើយដូចជាបានត្រឡប់ពីសេចក្តីស្លាប់ទៅជាជីវិតវិញ ។ ឥឡូវនេះ ពាក្យទាំងនេះ ប្រសិនបើពួកគេមានការបកស្រាយត្រឹមត្រូវ នោះបានបង្ហាញពីកម្លាំងនៃការប្រែចិត្តគ្រប់គ្រាន់ហើយ ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលពួកគេយល់ពីភាពរស់រវើកជាសុភមង្គលដែលចិត្តទទួលបានបន្ទាប់ពីការរំខាននិងភាពភ័យខ្លាចរបស់វាបានស្ងប់ស្ងាត់ ខ្ញុំមិនយល់ស្របទេ ។ វាមានន័យថា ជាបំណងប្រាថ្នាដើម្បីរស់នៅក្នុងលក្ខណៈបរិសុទ្ធ និងលះបង់ ដែលជាបំណងប្រាថ្នាដែលកើតចេញពីកំណើត ។ ដូចជាមានគេនិយាយថា មនុស្សត្រូវតែស្លាប់ខាងខ្លួនឯង ដើម្បីឱ្យគេចាប់ផ្តើមរស់នៅចំពោះព្រះ ។

4. ការប្រោសលោះនៅក្រោមក្រិក្សរ៉ីន័យនិងក្រោមដំណឹងល្អ

អ្នកផ្សេងទៀត ដោយសារពួកគេបានឃើញអត្ថន័យផ្សេងៗនៃពាក្យនេះនៅក្នុងបទគម្ពីរ បានបង្កើតទម្រង់នៃការប្រែចិត្តពីរ ។ ដើម្បីសម្គាល់ពួកគេដោយសញ្ញាណខ្លះ ពួកគេបានហៅមួយថា “ការប្រែចិត្តខាងក្រិក្សរ៉ីន័យ” ។ តាមរយៈនេះ មនុស្សមានបាប ដែលត្រូវរំលងដោយមានសញ្ញានៃអំពើបាប ហើយត្រូវរងគ្រោះដោយការភ័យខ្លាចនៃសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះ នោះនៅតែជាប់ក្នុងស្ថានភាពរំខាននោះ ហើយមិនអាចដកខ្លួនចេញពីវាបានឡើយ ។ មួយទៀតគេហៅថា

“ការប្រែចិត្តនៃដំណឹងល្អ” ។ តាមរយៈវា មនុស្សមានបាបត្រូវរងទុក្ខយ៉ាងខ្លាំង ប៉ុន្តែក្រោកឡើងពីវា ហើយដាក់ព្រះគ្រីស្ទទុកជាថ្នាំសម្រាប់ល្អនៃលោមពីការភ័យខ្លាចរបស់គេ ជាជម្រកនៃទុក្ខលំបាករបស់គេ ។ ទាំងនេះបានជាឧទាហរណ៍នៃ “ការប្រែចិត្តពីក្រិច្ចវិន័យ” កាអ៊ីន [លោកុ. ៤:១៣], សូល [អេសាយ ១៥: ៣០] និង យូដាស [ម៉ាថ. ២៧:៤] ។ ខណៈពេលដែលបទគម្ពីររៀបរាប់ពី ការប្រែចិត្តរបស់ពួកគេដល់យើង វាតំណាងពួកគេថាជាការទទួលស្គាល់ភាព ធ្ងន់ធ្ងរនៃអំពើបាបរបស់ពួកគេ ហើយខ្លាចព្រះពិរោធរបស់ព្រះ ប៉ុន្តែ ដោយសារ ពួកគេបានយល់ពីព្រះតែគ្រាន់តែជាអ្នកដាក់ទោស និង ចៅក្រមប៉ុណ្ណោះ នោះ គំនិតនោះបានគ្របសង្កត់ពួកគេ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ការប្រែចិត្តរបស់ពួកគេគឺ គ្មានអ្វីក្រៅពីការចូលទៅក្នុងឋាននរកមួយទេ ដែលពួកគេបានចូលក្នុងជីវិតនេះ រួចហើយ ហើយបានចាប់ផ្តើមទទួលការផ្ដន្ទាទោសនៅចំពោះសេចក្តីក្រោធនៃព្រះ ចេស្ដានៃព្រះ ។ យើងឃើញ “ការប្រែចិត្តនៃដំណឹងល្អ” នៅក្នុងអស់អ្នកដែល បានធ្វើបាបដោយខ្សែសង្វាក់នៃអំពើបាប ប៉ុន្តែត្រូវបានជម្រុញ និងថ្មីឡើង ដោយការទុកចិត្តលើសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះ បានដាក់ទៅរកព្រះអម្ចាស់ ។ ពេលហេសេគាលបានទទួលដំណឹងអំពីសេចក្តីស្លាប់ គាត់ភ័យខ្លាច ។ ប៉ុន្តែ គាត់ បានយំ ហើយអធិស្ឋាន ហើយសម្លឹងមើលទៅលើសេចក្តីល្អរបស់ព្រះ គាត់បាន មានទំនុកចិត្តឡើងវិញ [២ពង្សាវតារក្សត្រ 20:2; អេសាយ ៣៨:២] ។ ពួក នីនីវីមានបញ្ហាដោយការគំរាមកំហែងដ៏អាក្រក់នៃការវិនាស ប៉ុន្តែពួកគេស្លៀក បារនិងផេះ ពួកគេបានអធិស្ឋាន ដោយសង្ឃឹមថាព្រះអម្ចាស់អាចបែរមករកពួក គេ ហើយបែរចេញពីកំហឹងរបស់ទ្រង់ [យ៉ូណាស ៣:៥, ៩] ។ ដាវីឌបាន សារភាពថាគាត់បានធ្វើបាបយ៉ាងខ្លាំងក្នុងការធ្វើជំរឿនប្រជាជន ប៉ុន្តែគាត់បាន

បន្ថែមថា “ឱព្រះអម្ចាស់ ... សូមដកអំពើទុច្ចរិតរបស់អ្នកបម្រើរបស់ទ្រង់ចេញ”
 [សំឡេងអែលទី២ ២៤:១០] ។ ពេលណាថានស្តីបន្ទោស ដាវីឌបានទទួលស្គាល់
 អំពើផិតក្បត់របស់គាត់ ហើយគាត់បានក្រាបនៅចំពោះព្រះយេស៊ូវ ប៉ុន្តែនៅ
 ពេលនោះ គាត់បានរង់ចាំការលើកលែងទោស [សំឡេងអែលទី២ ១២:១៣, ១៦]

។ នោះគឺជាការប្រែចិត្តរបស់អស់អ្នកដែលមានវិប្បដិសារីក្នុងចិត្តចំពោះការ
 អធិប្បាយរបស់ពេត្រុស ។ ប៉ុន្តែ ដោយទុកចិត្តលើសេចក្តីឈ្លបស់ព្រះ ពួកគេ
 បានបន្ថែមថា ៖ “បងប្អូនអើយ តើយើងត្រូវធ្វើអ្វី? [កិច្ចការ ២:៣៧] ។ នេះ
 ក៏ជាការប្រែចិត្តរបស់ពេត្រុសដែរ ។ គាត់បានយំយ៉ាងជូរចត់ [ម៉ាថ. ២៦:៧៥;
 លូកា ២២:៦២] ប៉ុន្តែលោកមិនបានឈប់សង្ឃឹមឡើយ ។

(ការលន់ត្អូត្រូវបានឱ្យនិយមន័យ ៖ ការពន្យល់នៃធាតុរបស់វា គឺការស្លាប់ខាង
 សាច់ឈាមនិងការរស់ឡើងវិញខាងវិញ្ញាណ, 5-9)

5. និយមន័យ

បោះទោះជាការទាំងនេះសុទ្ធតែត្រឹមត្រូវក៏ដោយ តែពាក្យថា “ការលន់ត្អូតាប”
 ផ្ទាល់បើតាមដែលខ្ញុំបានរៀនពីបទគម្ពីរ គឺគួរតែបានយល់ដូច្នេះ ។ សម្រាប់ការ
 សរុបរបស់ពួកគេពីជំនឿនៅក្រោមការលន់ត្អូតាបមិនយល់ស្របនឹងអ្វីដែលប៉ុល
 និយាយនៅក្នុងកិច្ចការថា ៖ “ក៏ធ្វើបន្ទាល់អស់ពីចិត្ត ដល់ពួកសាសន៍យូដា និង
 ពួកសាសន៍ក្រិកផង ពីការប្រែចិត្តទៅឯព្រះ ហើយពីសេចក្តីជំនឿជឿដល់ព្រះ
 អម្ចាស់យេស៊ូវគ្រីស្ទនៃយើងរាល់គ្នា ។” [កិច្ចការ 20:21] ។ នៅទីនោះគាត់បាន
 សរុបថាការលន់ត្អូតាបនិងសេចក្តីជំនឿជាការពីផ្សេងគ្នា ។ អ៊ីចឹងយ៉ាងម៉េច
 ទៅ? តើការលន់ត្អូតាបពិតប្រាកដអាចឈរបានដោយដាច់ចេញពីជំនឿទេ?
 មិនអាចទាល់តែសោះ ។ ប៉ុន្តែបើទោះជាការទាំងពីរមិនអាចបំបែកគ្នាបានក៏

ដោយ ការទាំងពីរត្រូវតែរីកញែកឱ្យបានដាច់ដែរ ។ ដូចដែលសេចក្តីជំនឿមិន អាចគ្មានសេចក្តីសង្ឃឹមបាន តែសេចក្តីជំនឿនិងសេចក្តីសង្ឃឹមជាការពិរុទ្ធសក្តានុ ដូច្នេះការលន់តូបាបនិងសេចក្តីជំនឿក៏ដូចគ្នាដែរ ។ បើទោះជាការទាំងពីរត្រូវ បានបង្រួមមកតែជាមួយគ្នាដោយចំណងដែលនៅជាប់ជានិច្ចក៏ដោយ ក៏នៅតែ ទាមទារការចូលរួមគ្នាជាជាងការដែលច្របល់ចូលគ្នា ។

តាមការពិត ខ្ញុំដឹងថាការប្រែចិត្តទាំងមូលត្រូវបានយល់នៅក្នុងពាក្យថា “ការ លន់តូបាប” ហើយសេចក្តីជំនឿក៏មិនមែនជាផ្នែកដ៏តូចបំផុតនៅក្នុងការប្រែចិត្ត ដែរ ។ តែនៅក្នុងន័យនេះ ការនេះក៏នឹងត្រូវបានលេចមករួចហើយ កាលដែល ឥទ្ធិពលនិងធម្មជាតិរបស់ការទាំងនេះត្រូវបានពន្យល់នោះ ។ ពាក្យភាសាហេព្រើ រសម្រាប់ “ការលន់តូបាប” ត្រូវបានដកយកមកពីការកើតជាថ្មីឬការត្រឡប់ម ក ។ ពាក្យក្រិកវិញ ការផ្លាស់ប្តូរនៃគំនិត ឬនៃគោលបំណង ។ ហើយការ នោះផ្ទាល់វាឆ្លើយតបទៅនឹងការសិក្សាឬសន្តិភាពពាក្យទាំងពីរយ៉ាងជិតស្និទ្ធ ។ អត្ថ ន័យនោះគឺថា ការចាកចេញពីខ្លួនយើង នោះយើងក៏ត្រលប់ទៅកាន់ព្រះ ហើយ ដោយបានដកចេញនូវគំនិតពីដើមរបស់យើង នោះយើងបានដាក់គំនិតថ្មីវិញ ។ ដោយសារតែការនេះ តាមការវិនិច្ឆ័យរបស់ខ្ញុំ ការលន់តូបាបអាចជាឱ្យនិយម ន័យដូច្នេះទើបល្អ ៖ វាជាការបែរត្រឡប់ពីតន្ត្រីនៃជីវិតរបស់យើងទៅកាន់ព្រះ ការ ត្រឡប់ដែលលូតចេញពីការកោតខ្លាចបរិសុទ្ធនិងស្មោះស្ម័គ្រដល់ទ្រង់ ហើយវា មានដូចជាការស្លាប់ខាងសាច់ឈាមនិងមនុស្សចាស់ ព្រមទាំងការកើតជាថ្មីខាង វិញ្ញាណផង ។

នៅក្នុងន័យនោះ យើងត្រូវយល់ពីការអធិប្បាយទាំងនោះ ដែលពួកហោរាពីដើម និងពួកសាវ័កយកមកធ្វើការជម្រុញមនុស្សនៅសម័យនោះពីការលន់តូបាប ។

ដោយសារពួកគេព្យាយាមសម្រាប់ការមួយនេះ ៖ ដែលត្រូវបានច្របូកច្របល់
ដោយអំពើបាបរបស់ពួកគេ ហើយត្រូវបានបែកជាបំណែកដោយសេចក្តីកោត
ខ្លាចដល់ការកាត់ទោសរបស់ព្រះ នោះពួកគេបានដួលចុះហើយបានបន្ទាបខ្លួន
របស់ពួកគេនៅចំពោះទ្រង់ដែលគេបានធ្វើបាបចំពោះទ្រង់ ហើយជាមួយនឹងការ
លន់តូបាបដ៏ពិតគេក៏ត្រឡប់ទៅកាន់ផ្លូវដែលត្រូវ ។ ដូច្នេះ ពាក្យទាំងនោះត្រូវ
បានប្រើដោយផ្លាស់ប្តូរគ្នានៅក្នុងន័យដូចគ្នា ៖ “ចូរត្រឡប់ទៅកាន់ព្រះអម្ចាស់”
“ចូរលន់តូបាប” “ចូរធ្វើការប្រែចិត្ត” [ម៉ាថាយ 3:2] ។ នៅពេលដែលប្រវត្តិដ៏
បរិសុទ្ធនិយាយថា “ការប្រែចិត្តត្រូវបានកើតឡើងបន្ទាប់ពីព្រះ” ដែលមនុស្ស
ដែលបានរស់នៅដោយលោភលន់នៅក្នុងសេចក្តីតណ្ហារបស់ពួកគេ មិនខ្វល់ពី
ទ្រង់ ក៏បានចាប់ផ្តើមស្តាប់ព្រះបន្ទូលទ្រង់វិញ [សាំយ៉ូអែលទី២ 7:2-3] ហើយ
ក៏រួចរាល់នឹងទៅកន្លែងដែលអ្នកដឹកនាំរបស់ពួកគេហៅ ។ ហើយយ៉ូហាននិងប៉ុល
ប្រើពាក្យថា “ការបង្កើតផលផ្លែដែលសាកសមនឹងការប្រែចិត្ត” [លូកា 3:8; កិច្ច
ការ 26:20; រ៉ូម 6:4] ការដែលរស់នៅក្នុងជីវិតដែលបង្ហាញនិងធ្វើបន្ទាល់នៅ
ក្នុងគ្រប់ទង្វើរបស់វាជាការប្រែចិត្តបែបនេះហើយ ។

6. ការប្រែចិត្តជាការត្រឡប់ទៅរកព្រះ

ប៉ុន្តែមុនពេលយើងទៅកាន់តែឆ្ងាយ វានឹងមានប្រយោជន៍ក្នុងការពន្យល់ឱ្យ
កាន់តែច្បាស់អំពីនិយមន័យដែលយើងបានដាក់ចុះ ។ យើងត្រូវតែពិនិត្យមើល
ការប្រែចិត្តជាចម្បងនៅក្រោមចំណងជើងបី ។ ទីមួយ នៅពេលយើងហៅវាថា
ជា “ការប្រែជីវិតទៅរកព្រះ” យើងទាមទារឱ្យមានការផ្លាស់ប្តូរ មិនត្រឹមតែនៅ
ក្នុងកិច្ចការខាងក្រៅប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែនៅក្នុងព្រលឹងខ្លួនផ្ទាល់ផងដែរ ។ លុះ
ត្រាតែវាស្លាប់ខាងធម្មជាតិចាស់របស់វា ទើបវាបង្កើតផលនៃការងារស្របនឹងការ

កើតជាថ្មី ។ ហោរាដែលមានបំណងចង់បង្ហាញពីការផ្លាស់ប្តូរនេះ ស្នើឱ្យអ្នកណា
ដែលលោកហៅឱ្យប្រែចិត្ត ឱ្យគេមានចិត្តថ្មី [អេសេគាល ១៨:៣១] ។ ដូច្នេះ ម៉ូ
សេមានបំណងបង្ហាញពីរបៀបដែលពួកអ៊ីស្រាអែលអាចនឹងប្រែចិត្ត ហើយបែរ
ទៅរកព្រះអម្ចាស់ដោយត្រឹមត្រូវ ជារឿយៗបង្រៀនថាវាត្រូវធ្វើដោយ “អស់ពី
ចិត្ត” និង “អស់ពីព្រលឹង” [ចេទិយកថា ៦:៥; ១០:១២; ៣០:២, ៦, ១០] ។
ពាក្យនេះយើងឃើញនិយាយជាញឹកញាប់ដោយហោរា [យេរេមា ២៤:៧] ។
ម៉ូសេក៏បានហៅវាថាជា “ការកាត់ចិត្ត” ផងដែរ នោះក៏ស្វែងរកអារម្មណ៍ដែល
មិនពេញចិត្តដែរ [ចេទិយកថា ១០:១៦; ៣០:៦] ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ
គ្មានបទគម្ពីរណាដែលបង្ហាញពីចរិតពិតនៃការប្រែចិត្តប្រសើរជាង យេរេមា
ជំពូក ៤ ៖ “ឱអ៊ីស្រាអែលអើយ បើឯងត្រឡប់មកឯអញវិញ ។” ...ភ្ជួររាស់ដីប
ង្កប់ភ្លើងផលរបស់អ្នក ហើយកុំសាបព្រោះក្នុងបន្ទា ។ ចូរអ្នករាល់គ្នាកាត់ស្បែក
ថ្វាយព្រះអម្ចាស់ ហើយដកស្បែកចុងស្វាសចេញ” [vs. ១, ៣-៤] ។ សូម
មើលពីរបៀបដែលទ្រង់ប្រកាសថាពួកគេនឹងមិនបានសម្រេចអ្វីសោះក្នុងការចាប់
យកការស្វែងរកសេចក្តីសុចរិត លុះត្រាតែអំពើទុច្ចរិតមិនត្រូវបានដេញចេញពី
ចិត្តរបស់ពួកគេជាមុនសិន ។ ហើយដើម្បីប្រែពួកគេយ៉ាងហ្មត់ចត់ នោះទ្រង់
ព្រមានពួកគេថា វាគឺជាមួយនឹងព្រះដែលពួកគេត្រូវដោះស្រាយជាមួយនឹងអ្នក
ណាដែលមិនបានផលអ្វីឡើយ ត្បិតទ្រង់ស្អប់មនុស្សពីរ [យ៉ាកុប 1:8] ។
សម្រាប់ហេតុផលនេះ អេសាយធ្វើទាញចេញមកនូវការខិតខំរបស់ពួកអ្នកថាមាន
ពុតត្បូត ដែលបានខិតខំយ៉ាងសកម្មបន្ទាប់ពីការប្រែចិត្តតែពីខាងក្រៅក្នុងការ
ប្រារព្ធផ្សេងៗ ខណៈពេលដែលពួកគេមិនខិតខំប្រឹងប្រែងដើម្បីដោះស្រាយបន្ទុក
នៃភាពអយុត្តិធម៌ដែលពួកគេបានចងជនក្រីក្រនោះទេ [អេសាយ ៥៨:៦] ។

នៅទីនោះ គាត់ក៏បង្ហាញយ៉ាងល្អផងដែរនូវកាតព្វកិច្ចណាដែលការប្រែចិត្តមិន
លាក់លៀមមាន ។

7. ការលន់ក្លបាបដែលបាននាំមកដោយសេចក្តីកោតខ្លាចដល់ព្រះ

ចំណុចទីពីរគឺការថ្លែងរបស់យើងថា ការប្រែចិត្តកើតចេញពីការកោតខ្លាចព្រះ
យ៉ាងខ្លាំង ។ ត្បិតមុនពេលដែលចិត្តរបស់មនុស្សមានបាបទំនោរទៅរកការប្រែ
ចិត្ត វាត្រូវតែត្រូវបានដាស់តឿនដោយការគិតអំពីការវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះ ។ កាល
ណាការគិតពិចារណាយ៉ាងហ្មត់ចត់ក្នុងចិត្ត ថាថ្ងៃណាមួយ ព្រះនឹងតម្កល់សាល
ជំនុំជម្រះរបស់ខ្លួន ដើម្បីទាមទារឱ្យពិចារណានូវពាក្យសម្តី និងអំពើទាំងអស់
នោះនឹងមិនអនុញ្ញាតឱ្យមនុស្សអាក្រក់បានសម្រាក ឬដកដង្ហើមដោយសេរី សូ
ម្បីតែមួយភ្លែតដោយមិនកក្កើតជាបន្តទៀតនោះឡើយ ដើម្បីសញ្ជឹងឱ្យគេគិតពី
របៀបមួយផ្សេងទៀតនៃជីវិត ដែលគាត់អាចនឹងអាចឈរយ៉ាងរឹងមាំក្នុងការវិនិច្ឆ័យ
នោះ ។ ដោយហេតុផលនេះ ព្រះគម្ពីរតែងតែលើកឡើងអំពីការកាត់ទោស
នៅពេលដែលវាជំរុញឱ្យមានការប្រែចិត្ត ដូចនៅក្នុងទំនាយរបស់យេរេមា ៖
“ក្រែងសេចក្តីក្រោធរបស់ខ្ញុំរលត់ទៅដូចភ្លើង... [យេរេមា ៤:៤] ។ នៅក្នុង
សេចក្តីអធិប្បាយរបស់ប៉ុលទៅកាន់អ្នកក្រុងអាថែន ៖ “ទោះជាព្រះបានមើល
រំលងគ្រានៃភាពល្ងង់ខ្លៅនេះក៏ដោយ ក៏ឥឡូវនេះទ្រង់អំពាវនាវដល់មនុស្សទាំង
អស់នៅគ្រប់ទីកន្លែងឱ្យប្រែចិត្ត ពីព្រោះទ្រង់បានកំណត់ថ្ងៃមួយដែលទ្រង់នឹងជំនុំ
ជំរះពិភពលោកដោយសមធម៌” [កិច្ចការ ១៧:៣០- ៣១] ។ ហើយនៅក្នុងបទ
គម្ពីរជាច្រើនទៀត ។

ជូនកាល តាមរយៈការដាក់ទណ្ឌកម្ម បទគម្ពីរបានប្រកាសថាព្រះជាចៅក្រម
ដើម្បីអោយមនុស្សមានបាបអាចឆ្លុះបញ្ចាំងពីការដាក់ទណ្ឌកម្មកាន់តែធំ ដែល

គំរាមកំហែង ប្រសិនបើពួកគេមិនប្រែចិត្តទាន់ពេល ។ អ្នកមានឧទាហរណ៍នៃ
រឿងនេះនៅក្នុង ចោទិយកថា ជំពូក 29 [ទល់នឹង ជំពូក ១៩] ។ ដរាបណា
ការប្រែចិត្តជឿចាប់ផ្តើមដោយការភ័យខ្លាច និងការស្អប់អំពើបាប នោះសាវ័កថា
“សេចក្តីសោកសង្រេង ... តាមព្រះ” ជាបុព្វហេតុនៃការប្រែចិត្ត [កូរិនថូសទី២
៧:១០] ។ គាត់ហៅវាថា “ទុក្ខព្រួយ...យោងទៅតាមព្រះ” នៅពេលដែលយើង
មិនត្រឹមតែស្អប់ការដាក់ទណ្ឌកម្មប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងស្អប់ និងស្អប់ខ្ពើម
អំពើបាបខ្លួនឯង ពីព្រោះយើងដឹងថាវាធ្វើឱ្យព្រះមិនពេញចិត្ត ។ ហើយគ្មានអ្វី
ឆ្ងល់នោះទេ! ព្រោះបើយើងមិនត្រូវគេវាយខ្លាំងទេ ភាពខ្ជិលនៃសាច់ឈាមយើង
មិនអាចកែតម្រូវបានឡើយ ។ ពិតហើយ ការចាក់ម្ជុលទាំងនេះនឹងមិនគ្រប់
គ្រាន់ប្រឆាំងនឹងភាពរិល និងភាពរាំងស្ទះរបស់វាឡើយ ប្រសិនបើព្រះជាម្ចាស់
មិនបានជ្រាបចូលកាន់តែជ្រៅក្នុងការដោះកំណាត់ឈើរបស់គាត់ ។ ក្រៅពីនេះក៏
មានភាពរឹងទទឹងដែលត្រូវវាយដំដូចនឹងញញួរ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ភាពខូច
បង់នៃធម្មជាតិរបស់យើងបង្ខំព្រះឱ្យប្រើការគំរាមកំហែងយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរចំពោះយើ
ង ។ ត្បិតវាជាការឥតប្រយោជន៍សម្រាប់គាត់ដើម្បីទាក់ទាញអ្នកដែលកំពុងដេក
លក់ ។ ខ្ញុំមិនរាយបញ្ជីនូវអ្វីដែលយើងបានយកមកដដែលៗទេ ។ វាក៏មានហេតុ
ផលមួយទៀតដែលការកោតខ្លាចព្រះ គឺជាការចាប់ផ្តើមនៃការប្រែចិត្ត ។ ត្បិត
ថាជីវិតមនុស្សពោរពេញទៅដោយគុណធម៌ទាំងប៉ុន្មានក៏ដោយ បើការនោះមិន
បាននាំគេទៅថ្វាយបង្គំព្រះទេ នោះលោកិយពិតជាអាចសរសើរបាន ។ ប៉ុន្តែនៅ
ស្ថានសួគ៌ វានឹងត្រូវស្អប់ខ្ពើមខ្លាំងណាស់ ពីព្រោះផ្នែកសំខាន់នៃសេចក្តីសុចរិតគឺ
ការថ្វាយដល់ព្រះនូវសិទ្ធិ និងកិត្តិយសរបស់ទ្រង់ ដែលទ្រង់ត្រូវបានបន្តដោយ
ឥតសៅហ្មង នៅពេលយើងមិនចង់ចុះចូលក្រោមការគ្រប់គ្រងរបស់ទ្រង់ ។

8. ការស្លាប់និងការរស់ឡើងវិញជាផ្នែករួមផ្សំនៃការលន់តូបាប
 នៅកន្លែងទីបី វានៅសល់សម្រាប់យើងដើម្បីពន្យល់ពីសេចក្តីថ្លែងការណ៍របស់
 យើងថា ការប្រែចិត្តមានពីរផ្នែក៖ គឺការស្លាប់ខាងសាច់ឈាម និងការរស់ឡើង
 វិញនៃវិញ្ញាណ ។ ហោរាបង្ហាញវាយ៉ាងច្បាស់—ទោះបីជាសាមញ្ញ និងឆ្លើយ
 ស្របតាមសមត្ថភាពនៃមនុស្សខាងសាច់ឈាមរបស់អ្នក—ពេលពួកគេនិយាយ
 ថា ៖ “ឈប់ធ្វើអាក្រក់ ហើយធ្វើល្អទៅ” [ទំនុក. ៣៦:៨, ៣, ២៧] ។ ដូច
 គ្នាដែរ “លាងខ្លួន ធ្វើឱ្យខ្លួនអ្នកស្អាត; ចូរដកអំពើអាក្រក់ចេញពីមុខអញ ។
 ឈប់ធ្វើអាក្រក់; រៀនធ្វើល្អ; ស្វែងរកការវិនិច្ឆ័យ; ជួយជនរងគ្រោះ” ។ [អេ
 សាយ ១:១៦-១៧] ។ ដ្បិតកាលណាគេនឹកឃើញមនុស្សពីសេចក្តីអាក្រក់ គេ
 ទាមទារឱ្យគេបំផ្លាញសាច់ឈាមទាំងមូល ដែលពោរពេញទៅដោយអំពើអាក្រក់
 និងសេចក្តីវិនាស ។ វាជារឿងពិបាកនិងពិបាកណាស់ក្នុងការលះបង់ខ្លួនយើង
 ចេញពីកំណើត ។ យើងក៏មិនអាចគិតថាសាច់ឈាមត្រូវបានបំផ្លាញទាំងស្រុង
 ដែរ កាលណាយើងមិនបានលុបបំបាត់អ្វីដែលយើងមានពីខ្លួនយើងនោះទេ ។
 ប៉ុន្តែដោយសារអារម្មណ៍ទាំងអស់នៃសាច់ឈាមគឺជាសត្រូវទាស់ប្រឆាំងនឹងព្រះ រ៉ូ
 ម ៨:៧] ។ ជំហានដំបូងដើម្បីធ្វើតាមច្បាប់របស់លោកគឺការបដិសេធការខាង
 ធម្មជាតិរបស់យើង ។ ក្រោយមក ពួកគេចាត់ទុកការបន្តដោយផលដែលកើត
 ចេញពីវា—គឺ សេចក្តីសុចរិត ការវិនិច្ឆ័យ និងសេចក្តីមេត្តាករុណា ។ វានឹង
 មិនគ្រប់គ្រាន់ទេក្នុងការលះបង់កាតព្វកិច្ចបែបនេះ លុះត្រាតែចិត្តខ្លួនឯង និង
 ចិត្តដាក់ទំនោរទៅរកសេចក្តីសុចរិត ការវិនិច្ឆ័យ និងសេចក្តីមេត្តាករុណាជាមុន
 សិន ។ វាកើតឡើងនៅពេលដែលព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះបានធ្វើឱ្យព្រលឹងរបស់យើង
 ជាប់តាំងនៅក្នុងភាពបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ ទាំងគំនិត និងអារម្មណ៍ថ្មី ដែលពួកគេ

អាចចាត់ទុកថាជារឿងថ្មី ។ ប្រាកដណាស់ ដូចដែលយើងមិនខុសពីព្រះដោយធម្មជាតិ លុះត្រាតែការបដិសេធខ្លួនឯងមិនដំណើរការទេ នោះយើងនឹងមិនដែលចូលទៅជិតអ្វីដែលត្រឹមត្រូវឡើយ ។ ដូច្នេះហើយ បានជាយើងឧស្សាហ៍លះបង់មនុស្សចាស់ លះបង់លោកិយ និងសាច់ឈាម លាចាកសេចក្តីប្រាថ្នាអាក្រក់ ឱ្យបានកើតជាថ្មី ក្នុងចិត្តរបស់យើង [អេភ. ៤:២២-២៣] ។ ប្រាកដណាស់ ពាក្យថា "ការស្លាប់" ព្រមានយើងថាវាបំបាក់ប៉ុណ្ណាក្នុងការបំភ្លេចធម្មជាតិពីមុនរបស់យើង ។ ពី "ការស្លាប់" យើងសន្មតថាយើងមិនស្របតាមការកោតខ្លាចដល់ព្រះហើយមិនរៀនពីផ្នែកនៃការគោរពបូជាទេលុះត្រាតែយើងត្រូវបានសម្លាប់ដោយដាវនៃព្រះវិញ្ញាណយ៉ាងឃោរឃៅហើយនាំយកទៅដោយឥតប្រយោជន៍ ។ ដូចជាប្រសិនបើព្រះបានប្រកាសថាដើម្បីឱ្យយើងត្រូវបានគេរាប់ក្នុងចំណោមកូនរបស់ទ្រង់ នោះធម្មជាតិធម្មតារបស់យើងត្រូវតែស្លាប់សិន !

9. ការកើតម្តងទៀតនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ

រឿងទាំងពីរកើតឡើងចំពោះយើងដោយការរួបរួមក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ។ ដ្បិតបើយើងពិតជាចូលរួមនៅក្នុងការសោយទិវង្គតរបស់ទ្រង់ នោះ "មនុស្សរបស់យើងត្រូវបានឆ្កាងដោយអំណាចរបស់ទ្រង់ ហើយរូបកាយនៃអំពើបាបក៏ត្រូវវិនាសទៅ" [រ៉ូម ៦:៦] ដើម្បីឱ្យអំពើពុករលួយនៃធម្មជាតិដើមមិនអាចលូតលាស់បានទៀតទេ ។ ប្រសិនបើយើងចូលរួមក្នុងរស់ឡើងវិញតាមរយៈការនោះ យើងត្រូវបានប្រោសឱ្យរស់ឡើងទៅក្នុងជីវិតថ្មី ដើម្បីឆ្លើយតបនឹងសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ ។ ដូច្នេះ នៅក្នុងពាក្យមួយ ខ្ញុំបានបកស្រាយការប្រែចិត្តថាជាការកើតជាថ្មីឡើងវិញ ដែលទីបញ្ចប់តែមួយគត់គឺដើម្បីស្តារឡើងវិញនៅក្នុងយើងនូវរូបឆ្លុះនៃព្រះដែលត្រូវបានខូចទ្រង់ទ្រាយ ហើយទាំងអស់លើកលែងតែត្រូវបានលុបចោលតាម

រយៈអំពើវិលងរបស់អ័ដាម ។ ដូច្នេះ សាវ័កបង្រៀនពេលគាត់និយាយថា ៖ “ ឥឡូវនេះ យើងខ្ញុំបានឃើញសិរីល្អនៃព្រះយេស៊ូវ ដោយមិនកំបាំងឡើយ ឃើញពីសិរីល្អដែលជាសិរីល្អចេញពីព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះយេស៊ូវ” ។ [៣:១៨] ។ ដូចគ្នានេះដែរ អត្ថបទមួយទៀត ៖ “ចូរអ្នករាល់គ្នាមានចិត្តគំនិតឡើងវិញ ហើយដាក់មនុស្សថ្មីដែលបន្ទាប់ពីព្រះបានបង្កើតឡើងដោយសេចក្តីសុចរិត និងសេចក្តីពិតបរិសុទ្ធ” [អេភ. ៤:២៣] ។ “ការបំពាក់នូវមនុស្សថ្មី... ដែលកំពុងត្រូវបានបន្តក្នុងចំណេះដឹង និងរូបភាពនៃអ្នកដែលបានបង្កើតគាត់” ។ [កូឡូស ៣:១០] ។ ដូច្នេះហើយ យើងត្រូវបានស្តារឡើងវិញដោយការកើតជាថ្មីឡើងវិញនេះតាមរយៈកិច្ចការនៃព្រះគ្រីស្ទ បានចូលទៅក្នុងសេចក្តីសុចរិតនៃព្រះ ។ ដែលយើងបានធ្លាក់ចេញតាមរយៈអ័ដាម ។ តាមរបៀបនេះ ព្រះអម្ចាស់សព្វព្រះហឫទ័យយ៉ាងពេញលេញក្នុងការស្តារអ្នកណាឱ្យគេបានទទួលមរតកនៃជីវិត ។ ហើយជាការពិតណាស់ ការស្តារឡើងវិញនេះមិនធ្វើឡើងក្នុងពេលតែមួយ ឬមួយថ្ងៃ ឬមួយឆ្នាំនោះទេ ។ ប៉ុន្តែតាមរយៈការបន្តទៅមុខ និងជួនកាលសូម្បីតែការជឿនលឿនយឺតៗ ព្រះទ្រង់លុបចោលនូវការពុករលួយនៃសាច់ឈាមរបស់អ្នកដែលត្រូវបាន រើសតាំងរបស់ទ្រង់ សម្អាតពួកគេពីកំហុស ញែកពួកគេសម្រាប់អង្គទ្រង់ទុកជាព្រះវិហារបរិសុទ្ធ រំលឹកឡើងវិញនូវគំនិតទាំងអស់របស់ពួកគេទៅកាន់ភាពបរិសុទ្ធពិត ដើម្បីឱ្យពួកគេអាចអនុវត្តការប្រែចិត្តពេញមួយជីវិតរបស់ពួកគេ ហើយដឹងថានេះ សង្គ្រាមនឹងបញ្ចប់ត្រឹមការស្លាប់ ។ អ្វីដែលអាក្រក់បំផុតទៅទៀតគឺភាពអាក្រក់របស់អ្នកប្រឆាំងដ៏អាក្រក់នោះ ហើយជាអ្នកក្បត់ Staphylus ដែលនិយាយថាខ្ញុំច្រឡំស្ថានភាពនៃជីវិតបច្ចុប្បន្នទៅនឹងសិរីល្អនៅស្ថានសួគ៌ ពេលខ្ញុំបកស្រាយពីរូបឆ្មោះរបស់ព្រះរបស់ប៉ុល [២ កូរិនថូស ៤:៤]

ថា "ភាពបរិសុទ្ធ និង សេចក្តីសុចរិតពិត" [អេភេសូ ៤:២៤] ។ ដូចជានៅពេលដែលអ្វីៗត្រូវបានកំណត់ យើងមិនគួរស្វែងរកភាពសុចរិត និងភាពល្អឥតខ្ចោះរបស់វានោះទេ ។ ឥឡូវនេះ នេះមិនមែនជាការបដិសេធកន្លែងសម្រាប់ការលូតលាស់ទេ ។ ជាជាងខ្ញុំនិយាយថា អ្នកណាម្នាក់កាន់តែខិតទៅជិតរូបឆ្លុះរបស់ព្រះ នោះរូបភាពរបស់ព្រះជាម្ចាស់កាន់តែភ្លឺនៅក្នុងគេ ។ ដើម្បីឱ្យអ្នកជឿអាចឈានដល់គោលដៅនេះ ព្រះបានចាត់ឱ្យពួកគេមានការប្រណាំងដោយការប្រែចិត្ត ដែលពួកគេត្រូវរត់ពេញមួយជីវិតរបស់ពួកគេ ។

(អ្នកជឿជួបប្រទះការញែកជាបរិសុទ្ធ ប៉ុន្តែមិនមែនជាភាពល្អឥតខ្ចោះដែលគ្មានបាបក្នុងជីវិតនេះទេ 10-15)

10. អ្នកជឿនៅតែជាមនុស្សមានបាប

ដូច្នេះ ដែលបុត្ររបស់ព្រះត្រូវបានមានសេរីភាពតាមរយៈការកើតជាថ្មីចេញពីចំណងនៃបាប ។ តែពួកគេមិនបានទទួលមរដកពេញលេញនៃសេរីភាព ដែលធ្វើឱ្យមានការរំខានពីខាងសាច់ឈាមទៀតនោះឡើយ តែនៅតែមាននៅក្នុងពួកគេនូវឱកាសជាបន្តដែលវានៅតែធ្វើការនៅទីនោះដដែល ដែលធ្វើឱ្យលំបាកនោះគេនឹងត្រូវបានសាកល្បង មិនត្រឹមតែធ្វើការសាកល្បងទេ តែក៏ពេលនោះពួកគេក៏នឹងបានរៀនពីសេចក្តីកំសោយរបស់ពួកគេផងដែរ ។ នៅក្នុងបញ្ហានេះ គ្រប់អ្នកសរសេរដែលមានការកាត់សេចក្តីដែលត្រឹមត្រូវក៏យល់ស្របថា ការនោះនៅតែបន្តនៅក្នុងមនុស្សដែលបានកើតជាថ្មីជាអណ្តាតភ្លើងរបស់អារក្ស ដែលសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាលេចចេញពីនោះមកជាបន្តដើម្បីនឹងល្បួងនិងទាក់ទាញគេឱ្យធ្វើបាប ។ ពួកគេក៏ទទួលស្គាល់ថា ពួកបរិសុទ្ធប្រកាន់យ៉ាងនេះឯង មិនអាចទ្រាំទ្របានដោយការញុះញង់ ទាក់ទាញ ឬបញ្ចុះបញ្ចូល ឱ្យមានតណ្ហា ឬរៀបចំ

មហិច្ឆតា ឬអំពើអាក្រក់ផ្សេងៗ ។ ហើយយើងមិនចាំបាច់ធ្វើការច្រើនលើការស៊ើបអង្កេតអ្វីដែលអ្នកនិពន្ធបុរាណបានគិតអំពីរឿងនេះទេ ។ លោក Augustine តែម្នាក់ឯងនឹងគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់គោលបំណងនេះ ចាប់តាំងពីគាត់បានប្រមូលមតិទាំងអស់ដោយស្មោះត្រង់ និងឧស្សាហ៍ព្យាយាម ។ ដូច្នេះ សូមអ្នកអានអ្វីដែលខ្ញុំទទួលបានពីគាត់នូវអ្វីដែលគេចង់បានជាក់លាក់ទាក់ទងនឹងការយល់ឃើញអំពីការបុរាណ ។

តែរវាងលោក Augustine និងពួកយើង យើងអាចមើលឃើញថា មានភាពខុសគ្នានៃគំនិតចោះ នៅពេលដែលគាត់ទទួលស្គាល់ថាអ្នកជឿ បើកាលណាដែលពួកគេនៅតែស្ថិតនៅក្នុងរូបកាយ ពួកគេនៅតែភ្ជាប់ដោយសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាជាច្រើន ដែលពួកគេមិនអាចនឹងមិនប្រាថ្នាយ៉ាងច្រើនបាននោះទេ តែគាត់មិនបានហៅការនេះថាជាជំងឺ “បាប” ទេ ។ ចូរស្តាប់ចិត្តការដែលប្រៀបវាទៅនឹងពាក្យថា “សេចក្តីកំសោយ” គាត់បង្រៀនថា វាបានក្លាយជាបាបនៅពេលដែលទង្វើនិងការយល់ស្របដែលដើរតាមការយល់ឃើញ ឬការខ្វល់ខ្វាយរបស់វា នោះគឺ នៅពេលដែលបំណងបង្កើតទំនោរយ៉ាងខ្លាំងជាដំបូង ។ តែម្ខាងទៀត យើងគិតថាវាជាបាបនៅពេលមនុស្សចាប់មានសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាណាមួយទាស់នឹងក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះ ។ តាមពិត យើងប្រៀបប្រដូច “បាប” ដែលជាការអាក្រក់ខ្លាំងដែលបង្កើតនៅក្នុងយើងនូវសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាបែបនេះ ។ ដូច្នេះយើងបង្រៀនថា នៅក្នុងពួកបរិសុទ្ធ រហូតទាល់ពួកគេត្រូវបានបកយកចេញនូវរូបកាយសាច់ឈាមនេះចេញ នោះវានៅតែមានបាប ដោយសារនៅក្នុងសាច់ឈាមរបស់ពួកគេមានសេចក្តីអាក្រក់នៃការប៉ងប្រាថ្នាជាច្រើនរស់នៅ ដែលវាធ្វើទាស់នឹងសេចក្តីសុចរិត ។ ហើយលោក Augustine មិនតែងតែជឿសាងពីការប្រើពាក្យថា “បាប”

នោះទេ ដូចជានៅពេលដែលគាត់និយាយថា៖ “លោកប៉ុលបានហៅថា បាប ជាប្រភពដែលគ្រប់អស់ទាំងបាបលូតលាស់ចេញជាសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាខាងសាច់ ឈាម ។ ដរាបណាការនោះសំដៅដល់ពួកបរិសុទ្ធ នោះវាបានបាត់បង់អំណាច របស់វានៅលើផែនដី ហើយវិនាសនៅស្ថានសួគ៌” ។ ដោយពាក្យទាំងនេះ គាត់ ទទួលស្គាល់ថា កាលដែលដែលអ្នកជឿធ្វើតាមសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាជាច្រើនរបស់ សាច់ឈាម នោះពួកគេមានអារម្មណ៍ថាមានបាប ។

11. នៅក្នុងអ្នកជឿអំពើបាបបានបាត់បង់អំណាចគ្រប់គ្រងរបស់វា តែវានៅ តែបន្តនៅក្នុងពួកគេ

ព្រះត្រូវបាននិយាយថាទ្រង់បានដឹកក្រុមជំនុំរបស់ទ្រង់ចេញពីគ្រប់អំពើបាបទាំង អស់ គឺតាមរយៈការជ្រមុជទឹកដែលទ្រង់សន្យាថា ព្រះគុណនៃសេចក្តីប្រោស លោះ និងសម្រេចវានៅក្នុងពួកគេដែលបានរើសតាំង [អេភេសូ 5:26-27] ។ ការថ្លែងនេះយើងសំដៅដល់កំហុសនៃបាប ជាងសារធាតុរបស់បាប ។ ព្រះពិត ជាទាញការនេះចេញដោយការកើតជាថ្មីនៃស្រ្តីរបស់ទ្រង់ ដូច្នេះដែលពួកគេ គ្រប់គ្រងលើបាបត្រូវបានលុបបំបាត់នៅក្នុងពួកគេ ។ ដោយសារព្រះវិញ្ញាណផ្ទុ លំនូវអំណាចមួយ ដែលពួកគេនឹងចម្រើនកម្លាំង ហើយបានក្លាយជាអ្នកឈ្នះនៅ ក្នុងការលំបាក ។ តែអំពើបាបគ្រាន់តែត្រូវបានបញ្ឈប់ពីការសោយរាជ្យ ប៉ុណ្ណោះ ។ តែវាមិនបានឈប់នៅក្នុងពួកគេនោះទេ ។ ដូច្នេះ យើងនិយាយថា មនុស្សចាស់ត្រូវបានផ្តាច់ [រ៉ូម 6:6], ហើយក្រិត្យវិន័យខាងបាប [រ៉ូម 8:2] ក៏ត្រូវបានលុបចេញនៅក្នុងបុត្ររបស់ព្រះ ដែលមានសំណល់មួយចំនួននៅ មិន នៅដើម្បីនឹងគ្រប់គ្រងលើពួកគេនោះទេ តែនៅដើម្បីនឹងធ្វើឱ្យពួកគេបន្ទាបខ្លួន ដោយមនសិការដឹងពីភាពកំសោយរបស់ពួកគេ ។ ហើយយើង តាមពិតទៅ

ទទួលស្គាល់ថាដានទាំងនេះមិនត្រូវបានប្រកែកនោះឡើយ ប្រៀបដូចជាពួកគេ មិនបានមាននៅដែរ ។ តែក្នុងពេលតែមួយយើងយល់ថា ការនេះនឹងកន្លងផុត តាមរយៈសេចក្តីមេត្តារបស់ព្រះ ដូចនេះពួកបរិសុទ្ធសមជាអ្នកមានបាបយ៉ាងសាក សមហើយគេមានកំហុសនៅចំពោះព្រះ ហើយត្រូវបានដោះឱ្យមានសេរីចេញពី កំហុសនោះ ។ ហើយវាមិនពិបាកទេសម្រាប់យើងដែលអះអាងពីតំនិតនេះ ក្នុង កាលដែលមានទីបន្ទាល់យ៉ាងច្បាស់ដោយមានសេចក្តីពិតនៅក្នុងព្រះគម្ពីរហើយ នោះ ។ តើយើងចង់បានទីបន្ទាល់ណាដែលច្បាស់ជាងការដែលប៉ុលពាលនៅ ក្នុងរូបដំពូកទីប្រាំពីរទៀតនោះ? ទីមួយ ប៉ុលនិយាយនៅទីនោះដូចជាមនុស្ស ម្នាក់ដែលបានកើតជាថ្មី (រ៉ូម 7:6) ។ ការនេះយើងបានបង្ហាញនៅកន្លែងផ្សេង ទៀត ហើយលោក Augustine បញ្ជាក់វាជាមួយនឹងហេតុផលដែលមិនអាច ប្រកែកបាន ។ ខ្ញុំគ្មានអ្វីនឹងនិយាយពីការពិតដែលគាត់ប្រើពាក្យថា "ការ អាក្រក់" និង "អំពើបាប" ដែលពួកគេជាអ្នកដែលប្រាថ្នានឹងស្រែកទាស់នឹង យើងអាចទាស់នឹងពាក្យទាំងនោះបាន ។ តែតើអ្នកដែលនឹងបដិសេធនូវការទាស់ ទៅនឹងក្រិស្ទវិន័យរបស់ព្រះនោះជាមនុស្សអាក្រក់ឬ? តើអ្នកណានឹងបដិសេធនូវ ការរារាំងទៅនឹងសេចក្តីសុចរិតថាជាបាបនោះ? តើនរណា និយាយដោយខ្លីទៅ នឹងផ្តល់នូវកំហុសនោះថាជាកំហុសដែលមានចូលរួមនៅកន្លែងណាដែលមានសេចក្តី កំសត់ខាងវិញ្ញាណនោះ? តែប៉ុលប្រកាសការពិតទាំងនេះទាក់ទងទៅនឹងជម្ងឺ នេះ ។

បន្ទាប់មកយើងមានសេចក្តីកំហឹងដែលអាចទុកចិត្តបានមួយចេញពីក្រិស្ទវិន័យ ដែលយើងនឹងប្រើដើម្បីនឹងដោះស្រាយនូវសំណួរទាំងមូលនេះ ។ ដោយសារយើង ត្រូវបានប្រាប់ឱ្យ "ស្រឡាញ់ព្រះឱ្យអស់ពីចិត្ត អស់ពីព្រលឹង និងអស់ពីសមត្ថ

ភាពទាំងអស់” [ចោទិយកថា 6:5; ម៉ាថាយ 22:37] ។ ក្នុងកាលដែលគ្រប់ ទាំងកម្លាំងនៃព្រលឹងរបស់យើងត្រូវតែត្រូវបានបំពេញដោយសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ ព្រះ នោះវាប្រាកដថាគំនិតនេះមិនត្រូវបានសម្រេចដោយអ្នកទាំងនោះ ជាអ្នក ដែលអាចប្រមូលមកនៅក្នុងចិត្តនូវទំនោរបន្តិច ឬអាចទទួលស្គាល់នៅក្នុងគំនិត នូវគំនិតណាមួយសោះថា នឹងនាំពួកគេចេញពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះទៅកាន់ ការអសាធិការវិញ ។ អីចឹងយ៉ាងម៉េចវិញ? ការដែលយល់ឃើញក្នុងអារម្មណ៍ ការដែលយល់ឃើញក្នុងចិត្ត តើមិនមែនជាអំណាចនៃព្រលឹងទេឬ? ហេតុដូច្នេះ ហើយ ពេលអ្នកទាំងនេះបើកចិត្តឱ្យទូលាយចំពោះគំនិតដែលឥតប្រយោជន៍ និង ថោកទាប តើពួកគេមិនបង្ហាញថាខ្លួនពួកគេស្ថិតក្នុងកម្រិតដែលទទេនៃសេចក្តី ស្រឡាញ់របស់ព្រះទេឬ? ដោយហេតុផលនេះ អ្នកណាដែលមិនទទួលស្គាល់ថា សេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាខាងសាច់ឈាមគឺជាអំពើបាប ប៉ុន្តែថាជំងឺនៃសេចក្តីប្រាថ្នាដ៏ ច្រើន ដែលគេហៅថា “សេចក្តីប៉ងប្រាថ្នា” គឺជាប្រភពនៃអំពើបាប ត្រូវតែ បដិសេធថា ការបំពាននៃក្រឹត្យវិន័យគឺជាអំពើបាប ។

12. តើ “ការខូចអាក្រក់ខាងសាច់ឈាម” មានន័យដូចម្តេច?

វាអាចហាក់ដូចជាមិនទំនងចំពោះអ្នកខ្លះ ដែលគ្រប់ទាំងសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាដែល មនុស្សមានពីធម្មជាតិ ថាទោះជាវាត្រូវបានផ្តល់មកពីព្រះផ្ទាល់ដែលទ្រង់ជាអ្នក និពន្ធក៏ដោយ ។ ដើម្បីនឹងឆ្លើយតបនឹងការនេះ ខ្ញុំ ឆ្លើយថា យើងមិន កាត់ទោសនូវទំនោរទាំងនោះដែលព្រះបានចរិកវានៅក្នុងអាកប្បកិរិយារបស់ មនុស្សនៅក្នុងការបង្កើតដំបូងរបស់ទ្រង់នោះទេ ដែលទាំងនោះមិនអាចលុប បំបាត់បានដោយភាពជាមនុស្សផ្ទាល់ទេ តែមានតែការជម្រុញទាំងឡាយដែល ធំៗនិងមិនអាចគ្រប់គ្រងបានដែលទាស់ប្រឆាំងនឹងការគ្រប់គ្រងរបស់ព្រះ ។

ពេលនេះ សមត្ថភាពរបស់មនុស្សទាំងអស់ បើស្ថិតនៅលើភាពខូចបង់ពីធម្មជាតិ វាបានខូចហើយរលួយ នៅក្នុងគ្រប់ទង្វើដែលរបៀបប៉ាយជានិច្ចនិងភាពលោភលន់ ដែលធ្វើការគម្រាមកំហែង ពីព្រោះទំនោរទាំងនេះមិនអាចបំបែកបានពីដែល កំណត់ដែលខ្វះខាតនោះឡើយ ។ ដូច្នេះ យើងទាស់ថាពួកវាអាក្រក់ ។ ឬ ប្រសិនបើអ្នកនឹងសរុបសេចក្តីទាំងនេះមកនៅក្នុងពាក្យដែលខ្លី នោះយើង បង្រៀនថាគ្រប់ទាំងសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នារបស់មនុស្សទាំងអស់សុទ្ធតែអាក្រក់ ហើយ ដែលបណ្តាលពួកគេមិនអាចនឹងមិនធ្វើបាបបានឡើយពីធម្មជាតិមក តែពួកវា ច្រើនលើសលប់ពេក ។ លើសពីនោះទៀត យើងប្រកាន់តែពួកគេច្រើនលើស លប់ ពីព្រោះគ្មានអ្វីបរិសុទ្ធនិងស្មោះត្រង់ដែលអាចចេញមកពីធម្មជាតិដែលពុក រលួយនិងខូចនោះទេ ។

ការបង្រៀននេះក៏មិនយល់ស្របនឹងការបង្រៀនរបស់លោក Augustine ដូចដែលបានលេចឡើងនៅលើផ្ទៃខាងលើនោះដែរ ។ ខណៈពេលដែលគាត់ភ័យ ខ្លាចខ្លាំងពេកនូវការស្អប់ខ្ពើមដែលលោក Pelagians ព្យាយាមដាក់លើគាត់ ជូនកាលគាត់បដិសេធមិនប្រើពាក្យ "អំពើបាប" ទេ ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលគាត់ សរសេរថា ខណៈពេលដែលក្រឹត្យវិន័យនៃអំពើបាបនៅតែមាននៅក្នុងពួកបរិសុទ្ធ កំហុសតែម្នាក់ឯងត្រូវបានដកចេញ គាត់បង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ថាគាត់មិនយល់ ស្របនឹងអត្ថន័យរបស់យើងណាស់នោះទេ ។

13. លោកអប្សីស្ទីនជាសាក្សីពីភាពនៃការមានបាបរបស់អ្នកជឿ

យើងនឹងលើកយកការនិយាយមួយចំនួនទៀត ដែលវានឹងបង្ហាញឱ្យឃើញ កាន់តែច្បាស់នូវអ្វីដែលគាត់បានគិត ។ នៅក្នុងសៀវភៅទីពីរនៃសន្និសីទ ប្រឆាំងនឹងលោក Julian គាត់និយាយថា ៖ "ច្បាប់នៃអំពើបាបនេះត្រូវបាន

លុបចោលទាំងពីរ ពេលគឺដោយសារតែកំហុសត្រូវបានដកចេញនៅក្នុងពិធីដែល
អ្នកជឿត្រូវបានបង្កើតឡើងវិញ ។ ប៉ុន្តែវានៅតែមានព្រោះវាជំរុញឱ្យមានសេចក្តី
ប៉ងប្រាថ្នាប្រឆាំងនឹងអ្នកជឿ ។” អត្ថបទមួយទៀត ៖ “ដូច្នេះ ក្រឹត្យវិន័យនៃ
អំពើបាបដែលមាននៅក្នុងសមាជិកនៃសាវ័កដ៏អស្ចារ្យផងដែរនោះត្រូវបានដក
ចេញក្នុងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក មិនមែនចប់ទេ ។” អត្ថបទមួយទៀត ៖
“Ambrose បានហៅច្បាប់នៃអំពើបាបថា ‘អំពើទុច្ចរិត’ ដែលជាកំហុសដែលត្រូវ
បានដកចេញនៅក្នុងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ទោះបីជាវានៅតែមានក៏ដោយ ។
ព្រោះជាអំពើទុច្ចរិតដែល “សាច់ឈាមប្រាថ្នាទាស់នឹងព្រះវិញ្ញាណ” [កាឡ. ៥:
១៧] ។ វត្ថុមួយទៀត ៖ “អំពើបាបបានស្លាប់នៅក្នុងកំហុសដែលវាបានឃុំឃាំង
យើង ។ ហើយរហូតដល់វាត្រូវបានព្យាបាលដោយភាពល្អឥតខ្ចោះនៃការបញ្ចុះ
សព ទោះបីស្លាប់ក៏ដោយ វានៅតែបះបោរ ។” វត្ថុទីប្រាំ កាន់តែច្បាស់ជាង
នេះទៅទៀត ៖ “ភាពខ្វាក់នៃចិត្តគឺនៅពេលតែមួយ អំពើបាប ការដាក់ទណ្ឌកម្ម
នៃអំពើបាប និងមូលហេតុនៃអំពើបាប - អំពើបាបដោយសារតែ មនុស្សមិន
ជឿលើព្រះ ។ ទោសនៃអំពើបាប ពីព្រោះចិត្តអំនួតត្រូវទទួលទោស ដោយសារ
កំហុសនៃចិត្តខ្វាក់ ។ ដូចគ្នាដែរ សេចក្តីប្រាថ្នាខាងសាច់ឈាម ដែលប្រាថ្នាចង់
បាន នោះជាបាប ទោសនៃអំពើបាប ហើយជាហេតុនៃបាប៖ បាបកម្មព្រោះ
មាននៅក្នុងខ្លួន ការមិនគោរពតាមអំណាចនៃចិត្ត ។ ទោសនៃអំពើបាប
ពីព្រោះវាជាការទូទាត់សម្រាប់ការដែលបោះបង់ចោលនៃអ្នកដែលមិនស្តាប់បង្គាប់
។ មូលហេតុនៃអំពើបាបនៅក្នុងមនុស្សដែលយល់ព្រមដោយការបះបោរ ឬ
នៅក្នុងអ្នកដែលកើតដោយការឆ្លងពីគ្នា ។ ត្រង់នេះគាត់ហៅវាថាជាអំពើបាប
ដោយមិនមានភាពស្រពិចស្រពិលទេ ព្រោះនៅពេលដែលកំហុសត្រូវបានដាក់

នៅទាប ហើយការពិតបានពង្រឹងគាត់ខ្លាចការបង្កាច់បង្អួចតិចជាងមុន ។ ដូចគ្នាដែរ នៅក្នុងសៀវភៅ Homily 41 ស្តីពីយ៉ូហាន ដែលដោយគ្មានការឈ្មោះប្រកែកគ្នា គាត់បាននិយាយតាមការយល់ដឹងរបស់គាត់ផ្ទាល់ ៖ ប្រសិនបើអ្នកគោរពក្រឹត្យរឺន័យនៃអំពើបាបជាមួយនឹងសាច់ឈាមរបស់អ្នក ចូរធ្វើតាមអ្វីដែលសាវ័កខ្លួនឯងបាននិយាយថា ៖ “កុំឱ្យអំពើបាប ... សោយរាជ្យនៅក្នុងរូបកាយដែលរមែងតែស្លាប់របស់អ្នកឡើយ ឱ្យគោរពតាមសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នារបស់វាឡើយ” [រ៉ូម ៦:១២] ។ គាត់មិនបាននិយាយថា ៖ “កុំឱ្យវាកើតឡើយ” ប៉ុន្តែ “កុំឱ្យវាសោយរាជ្យ” ។ ដរាបណាអ្នកនៅរស់ អំពើបាបត្រូវតែមាននៅក្នុងសមាជិករបស់អ្នក ។ យ៉ាងហោចណាស់ធ្វើឱ្យវាបាត់បង់នូវការគ្រប់គ្រងរបស់វា ។ កុំឱ្យធ្វើអ្វីដែលវាប្រាប់ឱ្យធ្វើឡើយ ។ អ្នកដែលអះអាងថាសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាមិនទៀងទាត់នោះគឺគ្មានអំពើបាបនោះទេ ជាទូទៅបានដកស្រង់សម្តីរបស់យ៉ាកុបដោយរបៀបនៃការជំទាស់ ៖ “សេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាបន្ទាប់ពីវាបានបង្កើតជាអំពើបាប” [យ៉ាកុប ១:១៥] ។ ប៉ុន្តែនេះអាចត្រូវបានបដិសេធដោយគ្មានបញ្ហា ។ បើយើងយល់ថាគាត់និយាយតែពីអំពើអាក្រក់ ឬអំពើបាបពិតប្រាកដទេ សូម្បីតែចេតនាអាក្រក់ក៏មិនចាត់ទុកជាអំពើបាបដែរ ។ ប៉ុន្តែដោយសារការដែលគាត់ហៅអំពើដែលគួរឱ្យអាម៉ាស់ និងអំពើអាក្រក់ថាជា “ពូជនៃសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាមិនធម្មតា” ហើយយកឈ្មោះថា “អំពើបាប” មកប្រើនោះ វាតាមត្រង់ថា ការប្រាថ្នាដោយមិនទៀងត្រង់ជាអំពើអាក្រក់ និងគួរឱ្យអាណិតចំពោះព្រះ ។

14. ទាស់នឹងការបញ្ចេញនៃភាពល្អឥតខ្ចោះ

ពួកខាងអាណាបាបទីស្ទមួយចំនួននៅជំនាន់យើងបានលើកមកនូវការហួសចិត្តមួយបែបជំនួសឱ្យការកើតជាថ្មីខាងវិញ្ញាណទៅវិញ ។ បុត្ររបស់ព្រះ ពួកគេ

បានលើកថា ត្រូវបានស្ដារទៅកាន់សភាពនៃការមិនដឹងអ្វីទាំងអស់ ថាពេលនេះ មិនចាំបាច់ខ្វល់ដើម្បីនឹងទប់នូវសេចក្ដីតណ្ហាខាងសាច់ឈាមឡើយ តែគួរតែដើរតាមព្រះវិញ្ញាណទុកជាអ្នកដឹកនាំរបស់ពួកគេវិញ ដែលនៅក្នុងការជម្រុញរបស់ទ្រង់នោះពួកគេនឹងមិនអាចដើរទាសចេញឆ្ងាយឡើយ ។ វានឹងអស្ចារ្យណាស់នៅពេលដែលគំនិតរបស់មនុស្សត្រូវប៉ះជាមួយនឹងភាពល្អឬល្មើ ប្រសិនបើពួកគេមិនបាននិយាយពីគោលលិទ្ធិបែបនេះរបស់ពួកគេដោយបើកចំហរនិងយ៉ាងមានអំណូតនោះ ។ ការនេះពិតជាអាក្រក់ណាស់! តែវាពិតជាសមណាស់ដល់អ្នកដែលជឿនៅក្នុងគំនិតរបស់ពួកគេដែលគេបានបែរចេញពីសេចក្ដីពិតរបស់ព្រះទៅកាន់សេចក្ដីខុសឆ្គង ដែលពួកគេត្រូវរងទុក្ខនូវការដាក់ទោសដោយសារភាពក្លាហានដោយបំពានរបស់ពួកគេ ។ តើជម្រើសទាំងអស់រវាងភាពមិនទៀងត្រង់ និងទៀងត្រង់ សុចរិតនិងមិនសុចរិត ល្អនិងអាក្រក់ គុណធម៌ និងការអាក្រក់ ត្រូវដកចេញយ៉ាងនេះឬទេ? ពួកគេនិយាយថា៖ “ការខុសគ្នាបែបនេះកើតឡើងពីបណ្ដាសារបស់អ័ដាមចាស់ ដែលយើងត្រូវបានរំដោះដោយសារព្រះគ្រីស្ទ ។” ដូច្នេះ ឥឡូវនេះ វានឹងមិនមានភាពខុសប្លែកគ្នារវាងអំពើសហយស្មន់ និងព្រហ្មចារីភាព សុចរិតភាព និងល្បិចកល ការពិត និងភាពមិនពិត ការដោះស្រាយដោយយុត្តិធម៌ និងការជំរិតទារប្រាក់ឡើយ ។ ពួកអាណាបាទីស្ទនិយាយថា “ចូរយកទៅឆ្ងាយ ដោយការភ័យខ្លាចឥតប្រយោជន៍ - ព្រះវិញ្ញាណនឹងមិនទាមទារអំពើអាក្រក់ពីអ្នកទេ ប្រសិនបើអ្នកថ្វាយខ្លួនអ្នកដោយទំនុកចិត្ត និងក្លាហានចំពោះការបំផុសគំនិតរបស់ទ្រង់ ។” តើអ្នកណាមិនភ្ញាក់ផ្អើលនឹងភាពអស្ចារ្យទាំងនេះ? ប៉ុន្តែវាគឺជាទស្សនវិជ្ជាដ៏ពេញនិយមក្នុងចំណោមអ្នកដែលខ្វាក់ភ្នែកដោយភាពឆ្គួតនៃតណ្ហា ហើយបានផ្ដាច់សុភវិនិច្ឆ័យ ។

តែខ្ញុំសូមសួរអ្នកថា តើព្រះគ្រីស្ទប្រភេទម៉េច ដែលពួកគេប្រាប់មកយើងនោះ? ហើយវិញ្ញាណបែបម៉េចដែលពួកគេបានលើកមកនោះ? ដោយសារយើងបានស្គាល់ព្រះគ្រីស្ទតែមួយនិងវិញ្ញាណតែមួយរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ជាអង្គដែលហោរាបានប្រាប់មក ហើយដំណឹងល្អបានប្រកាសមកដល់យើង ហើយយើងមិនបានឮពីអ្នកណាបែបដូចនោះទេ ។ វិញ្ញាណនោះមិនមែនជាបុព្វហេតុបង្កនៃឃាតកម្ម អំពើសហាយស្មន់ ការស្រវឹង អំនួត ការឈ្លោះទាស់ទែង ការរើសអើង ឬការក្លែងបន្លំ ។ ប៉ុន្តែជាអ្នកនិពន្ធនៃសេចក្តីស្រឡាញ់, សុភាពរាបសា, ស្នូតបូត, សន្តិភាព, និស្ស័យ, សេចក្តីពិត ។ ព្រះវិញ្ញាណមិនត្រេកត្រអាលក្នុងការរត់ទៅណាមកណាដោយឥតគិត ទាំងត្រូវ និងខុសទេ ប៉ុន្តែទ្រង់ពោលពេញទៅដោយប្រាជ្ញា និងការយល់ដឹងយ៉ាងត្រឹមត្រូវ ដើម្បីយល់ច្បាស់រវាងយុត្តិធម៌ និងអយុត្តិធម៌ ។ ព្រះវិញ្ញាណមិនញុះញង់មនុស្សឱ្យផ្តាច់ការ និងគ្មានច្បាប់អនុញ្ញាតឡើយ ។ ប៉ុន្តែបើតាមការបែងចែករវាងច្បាប់ និងមិនស្របច្បាប់ វាបង្រៀនមនុស្សឱ្យចេះរក្សារង្វាស់ និងចិត្តអត់ធ្មត់ ។ តែហេតុអ្វីបានជាយើងត្រូវចំណាយកម្លាំងថែមទៀតនៅក្នុងការប្រកែកពីសេចក្តីចំកូតដែលអាក្រក់នេះទៅវិញ? សម្រាប់គ្រីស្ទាន ព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះអម្ចាស់មិនមែនជាខ្មោចដែលតាមរំខានឡើយ ដែលគេពួកគេត្រូវបានយកចេញមកនៅក្នុងយល់សប្តិ ឬបានទទួលមកតាមការប្រឌិតរបស់អ្នកណាឡើយ ។ តែ ពួកគេបានស្វែងរកចំណេះដឹងដែលស្មោះត្រង់ពីទ្រង់ចេញពីបទគម្ពីរ ដែលបានបង្រៀនពីទ្រង់ចេញពីគម្ពីរនេះមក ។

ទីមួយ ទ្រង់ត្រូវបានប្រទានដល់យើងសម្រាប់ការញែកជាបរិសុទ្ធ ដើម្បីឱ្យទ្រង់អាចនាំយើង ដោយបានសម្អាតភាពស្មោកត្រោក និងពុករលួយចេញ មកក្នុងការគោរពប្រតិបត្តិចំពោះសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ ។ ការគោរពប្រតិបត្តិនេះមិន

អាចឈរបានទេ លើកលែងតែនៅពេលដែលបំណងប្រាថ្នាជាច្រើន ដែលមនុស្សទាំងនេះនឹងដាក់ពង្រាយ ដែលត្រូវរួបរួមដោយអំពើអាក្រក់ជាច្រើន និងភាពកំសោយជាច្រើនដរាបណាយើងនៅជាប់នឹងរាងកាយរបស់យើង ។ ដូច្នេះវាកើតឡើងអំពីរឿងនោះ ដែលនៅឆ្ងាយពីភាពល្អឥតខ្ចោះ យើងត្រូវតែឆ្ពោះទៅមុខជាលំដាប់ ហើយទោះបីជាមានការជាប់តាំងនៅក្នុងជីវិតក៏ដោយ ក៏ការតស៊ូប្រឆាំងថ្ងៃប្រឆាំងនឹងពួកគេ ។ ពីនេះវាក៏ធ្វើតាមដែរ ដែលយើងត្រូវដោះចេញនូវភាពខ្ជិលច្រអូស និងភាពព្រងើយកន្តើយ ហើយមើលដោយចេតនា ក្រែងលោយើងត្រូវគ្របសង្កត់ដោយល្បិចនៃសាច់ឈាមរបស់យើង ។ បើគ្មានហេតុផលទេ យើងមានទំនុកចិត្តថាយើងមានការរីកចំរើនខ្លាំងជាងសាវ័ក ដែលនៅតែរងការបៀតបៀនដោយទេវតារបស់សាតាំង [កូរិនថូសទី២ ១២:៧] “ដោយអំណាចរបស់ទ្រង់បានគ្រប់លក្ខណ៍ដោយភាពទន់ខ្សោយ” [កូរិនថូស ទី២ ១២:៩] ហើយទ្រង់ក្នុងសាច់ឈាមរបស់ទ្រង់ដោយមិនលាក់លៀងតំណាងឱ្យការបែងចែករវាងសាច់និងវិញ្ញាណ [រ៉ូម ៧:៦] ។

15. ការលន់ត្អូបតាម កូរិនថូសទី២ 7:11

វាគឺសម្រាប់ហេតុផលដ៏ល្អមួយដែលសាវ័កបានរាប់បញ្ចូលនូវមូលហេតុ ឬផ្នែកចំនួនប្រាំពីរនៅក្នុងការពិពណ៌នារបស់គាត់អំពីការប្រែចិត្ត ។ ការទាំងនោះគឺជាការតាំងចិត្តឬការប្រយ័ត្នប្រយ័ត្ន លេស កំហឹង ការភ័យខ្លាច ការចង់បានភាពខ្ពង់ខ្ពស់ និងការសងសឹក [កូរិនថូសទី២ ៧:១១] ។ វាមិនគួរមើលទៅមិនទំនងទាល់តែសោះ ដែលខ្ញុំមិនហ៊ានកំណត់ថា តើពួកគេគួរតែជាមូលហេតុ ឬផលដែលគិតគូរនោះទេ ព្រោះវាក៏អាចជជែកគ្នាបាន ។ ហើយពួកគេក៏អាចហៅថាទំនោរចិត្តដែលបានចូលរួមជាមួយនឹងការប្រែចិត្ត ។ ប៉ុន្តែដោយសារតែការ

ទុកសំណួរទាំងនោះ យើងអាចយល់ពីអត្ថន័យរបស់ប៉ុល យើងនឹងពេញចិត្តនឹង
ការបកស្រាយដ៏សាមញ្ញមួយ ។

ដូច្នេះ គាត់និយាយថាមកពី “ទុក្ខព្រួយ ... តាមព្រះ” [កូរិនថូសទី២ ៧:១០]
នោះការធ្វេសប្រហែសក៏កើតឡើង ។ បុគ្គលដែលមានសេចក្តីមិនពេញចិត្តនឹង
ខ្លួន ព្រោះបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបទាំងនឹងព្រះ នោះក៏តាំងចិត្តឱ្យឧស្សាហ៍
ព្យាយាម និងយកចិត្តទុកដាក់ ដើម្បីឱ្យរួចផុតពីអន្ទាក់របស់អារក្ស ដើម្បីឱ្យ
ប្រុងប្រយ័ត្ននឹងអំពើអាក្រក់របស់ខ្លួន ។ ដើម្បីកុំឱ្យគាត់ថយចេញពីការគ្រប់គ្រង
របស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធក្រោយមក ហើយក៏មិនត្រូវបានបញ្ឆោតថាមានសុវត្ថិ
ភាពនោះដែរ ។

បន្ទាប់ពី “លេស” ដែលនៅក្នុងវគ្គនេះមិនបញ្ជាក់ពីការការពារ ដែលមនុស្ស
មានបាប ដើម្បីគេចចេញពីការជំនុំជំរះរបស់ព្រះ ទាំងបដិសេធថាគាត់បាន
បំពាន ឬពង្រីក ឬពង្រីកកំហុសរបស់គាត់ ប៉ុន្តែជាការបន្ទុក ដែលពឹងផ្អែក
លើការសុំការលើកលែងទោសច្រើនជាងការជឿជាក់លើបុព្វហេតុផ្ទាល់ខ្លួន ។ ដូច
កូនក្មេងដែលមិនបានទៅមុខ ខណៈពេលដែលពួកគេទទួលស្គាល់ និងសារភាព
កំហុសរបស់ពួកគេ សូមអង្វរសុំការលើកលែងទោស ហើយដើម្បីទទួលបានវា
ថ្លែងទីបន្ទាល់តាមមធ្យោបាយដែលពួកគេអាចធ្វើបាន ថាពួកគេមិនបានបោះបង់
ចោលនូវការគោរពដែលជំពាក់ឱ្យពុកម្តាយរបស់ពួកគេទាល់តែសោះ ។ សរុបមក
គេដោះសារខ្លួនឯងថា ខ្លួនជាមនុស្សសុចរិត និងគ្មានទោសឡើយ គឺគ្រាន់តែសុំ
ការលើកលែងទោសប៉ុណ្ណោះ ទើបមានសេចក្តីក្រោធ នៅពេលដែលមនុស្សមាន
បាបស្រែកថ្ងូរខាងក្នុងខ្លួន ឃើញកំហុសខ្លួនឯង ហើយខឹងនឹងខ្លួនឯង ទាំងដឹង
ថាខ្លួនមានកំហុស ។ និងការមិនដឹងគុណរបស់គាត់ចំពោះព្រះ ។

តាមរយៈពាក្យ "ការភ័យខ្លាច" ប៉ុលមានន័យថា ការញាប់ញ័រដែលកើតឡើង ក្នុងចិត្តយើងជាញឹកញាប់ ពេលយើងពិចារណាទាំងអ្វីដែលយើងសមនឹងទទួល និងកំហឹងយ៉ាងខ្លាំងរបស់ព្រះចំពោះមនុស្សមានបាបនោះគឺជាការគួរឱ្យខ្លាចយ៉ាង ណា ។ បន្ទាប់មក យើងត្រូវតែមានបញ្ហាជាមួយនឹងភាពរំជើបរំជួលដ៏វិសេស វិសាល ដែលទាំងពីរនេះបង្រៀនយើងនូវការបន្ទាបខ្លួន និងធ្វើឱ្យយើងមានការ ប្រុងប្រយ័ត្នបន្ថែមទៀតនៅពេលនោះ ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើការប្រយ័ត្នប្រយែងដែល យើងបាននិយាយកន្លងមកកើតចេញពីការភ័យខ្លាច នោះយើងឃើញថាចំណង ដែលអ្នកទាំងពីរត្រូវបានរួមគ្នា ។

វាហាក់ដូចជាខ្ញុំថាគាត់បានប្រើពាក្យ "ចង់បាន" ដើម្បីបង្ហាញពីការឧស្សាហ៍ ព្យាយាមនោះក្នុងការបំពេញកាតព្វកិច្ចរបស់យើង និងការត្រៀមខ្លួនដើម្បីគោរព តាមការទទួលស្គាល់អំពើបាបរបស់យើងជាពិសេសដើម្បីហៅយើង ។ ចំពោះរឿង នេះក៏ទាក់ទងនឹង "ការខ្ពះខ្ពង់" ដែលចូលរួមដោយផ្ទាល់ចំពោះវា ព្រោះវា បង្ហាញសញ្ញា និងសេចក្តីអំណត់ដែលពួកយើងត្រូវបានដាស់តឿននៅពេលដែល ការជំរុញទាំងនោះត្រូវបានអនុវត្តចំពោះយើង ។ តើខ្ញុំបានធ្វើអ្វី? តើខ្ញុំបាន ធ្លាក់ទៅណា បើសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះមិនបានជួយខ្ញុំ?

ចុងក្រោយគឺ "ការសងសឹក" ។ ចំពោះយើងកាន់តែធ្ងន់ធ្ងរចំពោះខ្លួនយើង ហើយយើងពិនិត្យមើលអំពើបាបរបស់ខ្លួនយើងកាន់តែច្បាស់ នោះយើងគួរតែ សង្ឃឹមថាព្រះទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យ និងមេត្តាករុណាចំពោះយើងកាន់តែខ្លាំង ។ ហើយតាមពិតទៅ វាមិនអាចកើតឡើងក្រៅពីព្រលឹងខ្លួនឯងដែលរងទុក្ខដោយ ការភ័យខ្លាចនៃការវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះ គួរតែធ្វើសកម្មភាពផ្នែកនៃអ្នកសងសឹកក្នុង ការអនុវត្តការដាក់ទណ្ឌកម្មរបស់ខ្លួន ។ អ្នកទាំងឡាយណាដែលជាអ្នកកាន់

សាសនាពិត បទពិសោធន៍នៃទណ្ឌកម្មប្រភេទណា គឺជាការអម៉ាស់ ការកាន់ ច្រឡំ ការថ្លៃ ការមិនសប្បាយចិត្តនឹងខ្លួនឯង និងអារម្មណ៍ផ្សេងទៀតដែលកើត ឡើងពីការទទួលស្គាល់អំពើបាបយ៉ាងរស់រវើក ។ ប៉ុន្តែយើងត្រូវចាំថាត្រូវចេះអត់ ធ្មត់ ក្រែងមានទុក្ខព្រួយ ។ គ្មានអ្វីងាយកើតឡើងចំពោះសតិសម្បជញ្ញៈដ៏គួរឱ្យ ខ្លាចជាការធ្លាក់ក្នុងភាពអស់សង្ឃឹមនោះទេ ។ ហើយតាមរបៀបនេះផងដែរ អ្នក ណាដែលសាតាំងមើលឃើញគ្របសង្កត់ដោយការកោតខ្លាចដល់ព្រះ វាកាន់តែ លិចចូលទៅក្នុងអន្លង់នៃទុក្ខព្រួយដ៏ជ្រៅនោះ ដើម្បីកុំឱ្យពួកវាអាចនឹងរស់ឡើង វិញបាន ។ ការភ័យខ្លាចនោះពិតជាមិនអាចធំពេកទេ ដែលបញ្ចប់ដោយការ បន្ទាបខ្លួន ហើយមិនចាកចេញពីក្តីសង្ឃឹមនៃការលើកលែងទោសនោះទេ ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ តាមការបង្កាប់របស់សាវ័ក មនុស្សមានបាបគួរប្រុងប្រយ័ត្នជា និច្ច ក្រែងលោភាត់ព្រួយបារម្ភខ្លួនឯងទៅនឹងភាពមិនពេញចិត្តដែលធ្លាក់ចុះ ដោយការភ័យខ្លាចខ្លាំងពេក គាត់ក៏ដូលសន្លប់ [ហេព្រើរ ១២:៣] ។ ដោយ របៀបនេះ យើងរត់ចេញពីព្រះ ដែលហៅយើងមករកខ្លួនឯង ដោយគិតថានឹង ប្រែចិត្ត ។ លើបញ្ហានេះ ការដាស់តឿនរបស់លោក Bernard ក៏មាន ប្រយោជន៍ផងដែរ ៖ “ការសោកសៅចំពោះអំពើបាបគឺចាំបាច់ ប្រសិនបើវាមិន មានការរំសាយឡើយ ។ ខ្ញុំសូមអង្វរអ្នកឱ្យងាកចេញចោលខ្លះពីការនឹក ឃើញពីបញ្ហា និងកង្វល់អំពីអត្ថប្រយោជន៍របស់ព្រះ ។ ចូរយើងលាយទឹកឃ្មុំ ជាមួយដង្កូវឈើ ដែលភាពលឿងជូរចត់របស់វាអាចនាំមកនូវសុខភាពពេល វាស្រ វឹងដោយមានរសជាតិផ្អែម ។ ប្រសិនបើអ្នកគិតលើខ្លួនអ្នកដោយចិត្តរាបទាប ចូរគិតដូចគ្នាទៅលើព្រះអម្ចាស់ដោយសេចក្តីល្អរបស់ទ្រង់ ។ ”

(ផលផ្នែកនៃការប្រែចិត្ត ៖ ភាពបរិសុទ្ធនៃជីវិត ការសារភាព និងការផ្តាច់បាប
ការប្រែចិត្តគឺពេញមួយជីវិត ១៦-២០)

16. ការលន់តូបាបប្រែចិត្តខាងក្នុងនិងខាងក្រៅ

ពេលនេះយើងអាចយល់ពីធម្មជាតិនៃផលផ្នែកនៃការលន់តូបាបហើយនោះ ជាតួនាទី
នៃការគោរពកោតខ្លាចដល់ព្រះ នៃភាពសប្បុរសទៅកាន់មនុស្ស និងនៅក្នុង
ពេញមួយជីវិតជាសេចក្តីបរិសុទ្ធនិងស្អាតស្អំ ។ និយាយដោយខ្លីទៅ មនុស្សណា
ដែលវាស់ជីវិតរបស់គាត់ឱ្យបានស្មោះត្រង់ដោយសាររង្វាន់នៃក្រិត្យវិន័យរបស់ព្រះ
នោះគេកាន់តែប្រាកដនូវសញ្ញានៃការលន់តូបាបដែលគាត់បង្ហាញមក ។ ដូច្នេះ
ព្រះវិញ្ញាណកាលដែលទ្រង់ជម្រុញយើងឱ្យលន់តូបាប នោះជាញឹកញាប់ក៏រំលឹក
ដល់យើងពេលនេះម្នាក់ៗឱ្យយល់ពីគោលគំនិតនៃក្រិត្យវិន័យផងដែរ ។ ពេលនេះ
ទៅកាន់តួនាទីនៃផ្ទាំងទីពីរ ។ តែនៅក្នុងបទគម្ពីរផ្សេងទៀត ព្រះវិញ្ញាណបានធ្វើ
ការដាក់ទោសជាដំបូងនូវភាពមិនស្អាតដែលនៅក្នុងលំហូរដែលចេញមកពីចិត្ត
ហើយបន្ទាប់មកក៏បែរទៅរកភស្តុតាងខាងក្រៅដែលសម្គាល់ពីការលន់តូបាបដែល
ស្មោះស្ម័គ្រ ។ បន្តិចទៀតខ្ញុំនឹងលើកមកដាក់នៅចំពោះភ្នែករបស់អ្នកអានរបស់ខ្ញុំ
នូវបញ្ហានេះនៅក្នុងការរៀបរាប់ពីជីវិតរបស់គ្រីស្ទាន ។ ខ្ញុំនឹងមិនប្រមូលភស្តុតាង
ពីហោរាទេ ដែលពេលខ្លះពួកគេធ្វើការស្តីបន្ទោសដល់ភាពល្ងើល្មើរបស់អ្នកដែល
ព្យាយាមរំសាយសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះដោយការពិធីផ្សេងៗ ហើយការនោះ
បង្ហាញថាពួកគេធ្វើតួរឱ្យអស់សំណើចវិញ ហើយនៅពេលខ្លះទៀតបង្រៀនថា
ភាពត្រឹមត្រូវនៅខាងក្រៅនៃជីវិតមិនមែនជាចំណុចដែលសំខាន់នៃការលន់តូបាប
ទេ ដោយសារព្រះមើលទៅកាន់ចិត្តរបស់មនុស្ស ។ អ្នកដែលសរសេរបទគម្ពីរនៃ
ងយល់ដោយខ្លួនឯងយ៉ាងច្បាស់ ដោយមិនមានអ្នកណាជួយ ដែលនៅពេល

ដែលយើងត្រូវដោះស្រាយជាមួយនឹងព្រះ នោះគ្មានអ្វីដែលអាចសម្រេចបាន ឡើយ ទាល់តែយើងចាប់ផ្តើមចេញពីខាងក្នុងចិត្តមកវិញ ។ ហើយបទគម្ពីរចេញ ពីយ៉ូអែលនឹងបន្ថែមបន្តិចបន្តួចដល់ការយល់ដឹងដែលនៅសេសសល់ “មិនមែន ត្រូវហែកអាវខ្លួនទេ គឺត្រូវហែកចិត្តវិញ” [2:13] ។ ការជម្រុញទាំងពីរនេះបាន បង្ហាញដោយខ្លីនៅក្នុងពាក្យទាំងនេះរបស់យ៉ាកុបថា “ឱពួកមានបាបអើយ ចូរ លាងដៃឱ្យស្អាតចុះ ឱពួកមានចិត្តពីរអើយ ចូរសំអាតចិត្តឡើង” [យ៉ាកុប 4:8] ត្រង់ដែលមានការបន្ថែមនៅក្នុងប្រយោគដំបូង តែប្រភពនិងដើមកំណើតត្រូវ បានបង្ហាញមកថា៖ និយាយទៅ មនុស្សទាំងនោះត្រូវតែសម្អាតគ្រប់សេចក្តីស្មោ គគ្រោកដែលសម្ងាត់ទាំងអស់ចេញ ដើម្បីឱ្យអាសនាត្រូវបានសង់ឡើងដល់ព្រះ នៅក្នុងចិត្តរបស់វាផ្ទាល់ ។

ក្រៅពីនោះ មានការអនុវត្តច្បាស់ៗនៅខាងក្រៅ ដែលយើងប្រើផ្ទាល់ខ្លួនទុកជា រៀបចំ ទាំងការបន្ទាបខ្លួនយើង ឬការបង្កើតដល់សាច់ឈាមរបស់យើង តែជាទី បន្ទាល់ជាសារធារណៈពីការលន់តូបាបផង [កូរិនថូសទី២ 7:11] ។ លើសពី នោះទៀត ការទាំងនោះកើតចេញពី “ការតបស្នង” ដែលប៉ុលនិយាយ [កូរិនថូ សទី២ 7:11] ។ ដោយសារទាំងនេះជាលក្ខណៈសម្បត្តិរបស់គំនិតដែលត្រូវបាន រងទុក្ខ៖ ការដែលនៅក្នុងភាពកខ្វក់ ការថ្លេញថ្លូវ និងទឹកភ្នែកដែលគេចចេញ អន្ទាក់យ៉ាងខ្លាំងបែបនោះ ដើម្បីនឹងចាកចេញពីគ្រប់ទាំងសេចក្តីសប្បាយទាំងអ ស៍ ។ បន្ទាប់មកអ្នកដែលដឹងពីការបះបោរដ៏អាក្រក់នៃសាច់ឈាម នឹងព្យាយាម រកគ្រប់មធ្យោបាយដើម្បីនឹងគេចចេញពីវា ។ បន្ថែមលើនោះទៀត អ្នកដែល ពិចារណាបានត្រឹមត្រូវថាតើវាពិបាកប៉ុណ្ណាដែលត្រូវប្រឈមនូវចំពោះសេចក្តី

យុត្តិធម៌របស់ព្រះ គេនឹងមិនអាចសម្រាកនៅស្ងៀមបានឡើយ នៅក្នុងការ
បន្ទាបខ្លួន នោះគាត់បានថ្វាយសិរីល្អដល់ព្រះវិញ ។

អ្នកសរសេរពីដើមបាននិយាយពីការអនុវត្តដូច្នេះ នៅពេលដែលពួកគេពិភាក្សាពី
ផលផ្ទៃនៃការលន់តូបាប ។ តែបើទោះជាពួកគេមិនបានដាក់នូវការជម្រុញដល់
ការលន់តូបាបនៅក្នុងនោះក៏ដោយ អ្នកអានរបស់ខ្ញុំនឹងអភ័យទោសដល់ខ្ញុំ
ប្រសិនបើខ្ញុំនិយាយនូវអ្វីដែលខ្ញុំគិត សម្រាប់ខ្ញុំពួកគេហាក់ដូចជាពីងផ្នែកខ្លាំងទៅ
លើការអនុវត្តបែបនោះ ។ ហើយប្រសិនបើនរណាម្នាក់នឹងថ្លឹងថ្លែងដោយប្រាជ្ញា
នោះគេនឹងយល់ស្របជាមួយខ្ញុំដែរ ខ្ញុំទុកចិត្តថា ពួកគេមានទស្សនៈពីរដែលទៅ
ហួសពីរង្វាស់ខ្នាត ។ ដោយសារនៅពេលដែលពួកគេជម្រុញខ្លាំង និងលើក
សរសើរដោយលើសលប់ពេកថាការអនុវត្តខាងរូបកាយ នោះពួកគេបានសម្រេច
នៅក្នុងធ្វើឱ្យមនុស្សឱបក្រសោបវាដោយចិត្តឆេះឆ្ងល់ថែមទៀត ។ តែជួនកាល
ពួកគេមិនប្រាកដពីអ្វីដែលត្រូវមានសារៈសំខាន់ថែមទៀត ។ ទីពីរ នៅក្នុងការ
បង្ហាញពីការដាក់ទោសនោះពួកគេនឹងនៅរឹងចេសជាងភាពសុភាពរាបសារដែល
ក្រុមជំនុំលើកយកមក ដែលដូចជាយើងបង្ហាញម្តងម្កាលនៅកន្លែងផ្សេងទៀត ។

**17. ការអនុវត្តខាងក្រៅនៃការលន់តូបាបមិនត្រូវក្លាយជាការដែលចម្បង
ឡើយ**

មនុស្សមួយចំនួន នៅពេលដែលពួកគេស្តាប់ពីការទូញសោក ការតមអាហារ
និងផេះដែលត្រូវបាននិយាយនៅក្នុងបទគម្ពីរជាច្រើន ហើយជាពិសេសនៅក្នុងយ៉ូ
អែល [ជំពូក 2:12] ពិចារណាថាការលន់តូបាបជាចម្បងមាននូវការតមនិងការ
ទូញយំ ។ ការបញ្ឆោតនេះត្រូវតែដកចេញ ។ តើមានអ្វីដែលត្រូវបាននិយាយពី
ការប្រែចិត្តនៃចិត្តទាំងមូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយអំពីការដែលមិនហែកអារទេតែ

ជាការហែកចិត្តវិញ ដែលជាការលន់តូបាបដែលត្រឹមត្រូវ ។ តែការទូញយំនិង
 ការតមមិនមែនបញ្ចូលគ្នាតែមួយដូចជាឥទ្ធិពលដែលនៅបន្តនិងចាំបាច់នៃការនេះ
 ឡើយ តែការទាំងនោះមានឱកាសដែលសមរម្យរបស់វា ។ ពីព្រោះគាត់បានទ
 ស្សទាយន័ថា ពួកយូដាត្រូវបានគម្រាមដោយគ្រោះយ៉ាងខ្លាំង ដែលគាត់ធ្វើការ
 ផ្តល់ការព្រឹក្សាដល់ពួកគេឱ្យចេះមើលឃើញមុននូវសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះ ។ មិន
 មែនដោយការលន់តូបាប តែដោយការបង្ហាញនូវសេចក្តីសោកសៅរបស់ពួកគេផ
 ង ។ គឺប្រៀបដូចជានុស្សម្នាក់ដែលត្រូវបានគេចោទប្រកាន់ដែលត្រូវបង្ហាញ
 ខ្លួនមកដូចជាអ្នកសុំទានដែលមានពុកមាត់វែង សក់មិនសិត និងមានសំលៀក
 បំពាក់ដូចជាអ្នកដែលទូញសោក ដើម្បីនឹងធ្វើឱ្យចៅក្រមប្តូរទៅជាសេចក្តីមេត្តា
 វិញ ។ ដូច្នេះវាជាតួនាទីដល់ពួកគេដែលត្រូវរៀបចំចំពោះបង្គុំនៃការកាត់ទោស
 របស់ព្រះដែលត្រូវអង្វរក នៅក្នុងស្ថានភាពដែលអាក្រក់របស់ពួកគេ ដែលរឹងមាំ
 របស់ទ្រង់នឹងត្រូវបានរសាយទៅ ។ តែបើទោះជាបារាំងនិងផែនសាកសមនៅក្នុង
 សម័យនោះក៏ដោយ វាច្បាស់ណាស់ថាមានការប្រើប្រាស់យ៉ាងសមនៅក្នុង
 ចំណោមយើង ដោយសារការទូញយំនិងការតមនៅពេលណាដែលព្រះអម្ចាស់
 ហាក់ដូចជាគម្រាមយើងដោយការវិនាសនិងគ្រោះមហន្តរាយណាមួយ ។ នៅ
 ពេលដែលទ្រង់បណ្តាលឱ្យមានគ្រោះណាមួយកើតមានឡើង នោះទ្រង់ប្រកាសថា
 ទ្រង់រួចរាល់និងបំពាក់រួចរាល់សម្រាប់នឹងធ្វើការសងសឹក ។ ដូច្នេះ ហោរាធ្វើ
 បានល្អដែលបានជម្រុញរាស្ត្ររបស់គេឱ្យទូញយំនិងតមអាហារ ដែលជាសេចក្តី
 សោកសង្រេងរបស់មនុស្សដែលត្រូវទទួលបានការចោទប្រកាន់ ដោយសារគាត់
 ទើបតែបានរៀបរាប់ពីទង្វើអាក្រក់របស់ពួកគេដែលបានយកមកដោះស្រាយ ។

តាមបែបនោះដែរ ត្រួតង្វាលនៃក្រុមជំនុំនឹងមិនធ្វើអាក្រក់ឡើយថ្ងៃនេះប្រសិនបើ នៅពេលដែលពួកគេឃើញពីសេចក្តីអន្តរាយដែលព្យួរនៅកន្លែងស្រួរបស់ពួកគេ ពួកគេត្រូវតែបំប្លែងទៅកាន់ពួកគេឱ្យប្រញាប់តមនិងទូញសោក ។ នេះជា ចំណុចគោលដែលបានផ្តល់មក ពួកគេតែងតែជម្រុញដោយការខ្វល់ខ្វាយនិងខំ ប្រឹងយ៉ាងខ្លាំងថា “ពួកគេមិនគួរហែកអារឡើយ តែហែកចិត្តរបស់ពួកគេវិញ”

[យ៉ូអែល 2:13] ។ គ្មានអ្វីសង្ស័យទេថាការតមមិនតែងតែទាក់ទងយ៉ាងស្អិត ជាមួយការលន់តូបឡើយ តែមានចេតនាជាពិសេសសម្រាប់ពេលដែលមាន គ្រោះមហន្តរាយ ។ ដូច្នេះ ព្រះគ្រីស្ទបានភ្ជាប់វាជាមួយនឹងទូញសោក នៅពេល ដែលទ្រង់ដោះពួកសាវ័កចេញពីសេចក្តីត្រូវការវា រហូតដល់ពេលដែលទ្រង់លែង នៅជាមួយពួកគេ នោះពួកគេគួរតែមានហ៊ុំព័ទ្ធដោយសេចក្តីទុក្ខសោក [ម៉ាថាយ 9:15] ។ ខ្ញុំកំពុងនិយាយពីការតមជាសាធារណៈ ដោយសារជីវិតរបស់អ្នកកោត ខ្លាចព្រះត្រូវតែពិបាកដោយសារការបដិសេធខ្លួនឯងនិងការដឹងខ្លួនថា ពេញមួយ ជីវិតការតមអាហារជាបន្តរហូតនេះនឹងត្រូវលេចមក ។ តែដោយសារបញ្ហា ទាំងមូលត្រូវតែយកមកពិចារណាម្តងទៀត ត្រង់ដែលយើងពិភាក្សាការមានវិន័យ របស់ក្រុមជំនុំ ពេលនេះខ្ញុំគ្រាន់តែនិយាយពីវាបន្តិចបន្តួចប៉ុណ្ណោះ ។

18. ការសារភាពអំពើបាបនៅចំពោះព្រះនិងចំពោះមនុស្ស

មិនដូច្នោះទេ ខ្ញុំនឹងបញ្ចូលចំណុចនេះទីនេះ៖ នៅពេលដែលពាក្យ “លន់តូ បាប” ត្រូវបានប្រើសំដៅដល់ការសារភាពដែលនៅខាងក្រៅនេះ វាត្រូវបាន បង្វែរចេញពីអត្ថន័យដែលត្រឹមត្រូវរបស់វាដែលបានដាក់មកហើយ ។ ដោយសារ មិនមែនជាការបែរទៅរកព្រះច្រើនណាស់ណាដូចជាការសារភាពនៃកំហុសនោះទេ បូកជាមួយនឹងការអង្វរកដល់ព្រះឱ្យបែរពីការដាក់ទោសនិងការចោទប្រកាន់ ។

ដូច្នេះ “ការលន់ត្អូងនៅក្នុងដោយពាក់បារនិងផេះ” [ម៉ាថាយ 11:21; លូកា 10:13] ជាភស្តុតាងតែមួយពីការមិនពេញចិត្តនឹងខ្លួនឯងនៅពេលដែលព្រះខឹងនឹងយើង ពីព្រោះដោយសារកំហុសដ៏អាក្រក់របស់យើង ។ តាមពិត សារធារណៈជាប្រភេទនៃការសារភាព ដែលយើងកាត់ទោសខ្លួនយើងនៅចំពោះទេវតានិងលោកិយផងដែលដឹងមុនពីការកាត់ទោសរបស់ព្រះ ។ ដោយសារប៉ុល ការដែលស្តីបន្ទោសភាពច្រឡំរបស់ពួកអ្នកដែលបន្ទូលបន្ថយជាមួយនឹងអំពើបាបរបស់ពួកគេដោយនិយាយថា “ប្រសិនបើយើងកាត់ទោសខ្លួនយើង យើងនឹងត្រូវបានកាត់ទោសវិញ” ដោយព្រះ [គូរិនថូសទី១ 11:31] ។ ពេលនេះ នៅពេលដែលវាមិនចាំបាច់រហូតដល់ធ្វើឱ្យមនុស្សឱ្យបើកនិងដឹងពីសាក្សីនៃការលន់ត្អូងរបស់យើង តែឱ្យបានសារភាពដល់ព្រះដោយផ្ទាល់ជាផ្នែកមួយនៃការលន់ត្អូងពិត ដែលមិនអាចរំលងបាន ។ ដោយសារគ្មានអ្វីដែលមានហេតុផលជាដែលព្រះត្រូវអត់ទោសដល់អស់ទាំងអំពើបាបនោះដែលយើងបានសរសើរដល់ខ្លួនឯងពីការទាំងនោះ ហើយដែលយើងបន្តដោយមិនស្មោះត្រង់មិនដូច្នេះព្រះនឹងនាំពួកគេមកកាន់ពន្លឺ ។

មិនត្រឹមតែវាសមនឹងការសារភាពអំពើបាបទាំងនោះ ដែលយើងបានធ្វើប្រចាំថ្ងៃនោះទេ តែកំហុសដ៏ធ្ងន់ជាងគួរតែបានទាញយើងវិវេកឆ្ងាយជាងនោះទៀត ហើយលើកយកនូវគំនិតរបស់យើងពីអ្វីដែលហាក់ដូចជាបានកប់បាត់មកវិញ ។ ដាវីឌបង្រៀនយើងដោយគម្រូរបស់គាត់ ។ ដោយសារ បានប៉ះពាល់ដោយសេចក្តីអាម៉ាស់ដោយសារតែមានទោសថ្មីៗ គាត់បានរៀនពីខ្លួនគាត់តាំងពីពេលដែលគាត់នៅក្នុងពោះម្តាយរបស់គាត់ ហើយបានទទួលស្គាល់ថា ទោះជានៅពេលនោះក៏ដោយគាត់មានសេចក្តីពុករលួយនិងមានប្រឡាក់ដោយសេចក្តីស្មោតគ្រោកខាង

សាច់ឈាម [ទំនុកដំកើង 51:3-5] ។ គាត់មិនបានធ្វើការនេះដើម្បីនឹងពង្រីក
 នូវទោសរបស់គាត់ទេ ដូចមនុស្សជាច្រើនបានលាក់ខ្លួនរបស់ពួកគេ ហើយស្វែង
 រកឱ្យបានរួចទោសដោយឱ្យអ្នកផ្សេងទៀតបានចូលរួមជាមួយពួកគេដែរ ។ ដេវី
 បានធ្វើវិធីដ៏ឆ្ងាយដូច្នេះ ។ គាត់បានបើកបង្ហាញដោយចំហរពីកំហុសរបស់គាត់
 សារភាពថា ត្រូវបានពុករលួយតាំងពីនៅជាទារក ហើយគាត់មិនបានឈប់នឹង
 គរនូវការប្រព្រឹត្តខុសឆ្គងទេ ។ ហើយនៅក្នុងបទគម្ពីរផ្សេងទៀត គាត់បានឆ្លង
 កាត់ការអង្កេតពីជីវិតពីអតីតកាលរបស់គាត់ កាលដែលអង្គរកដល់សេចក្តីមេត្តា
 របស់ព្រះសម្រាប់អំពើបាបកាលពីក្មេងរបស់គាត់ [ទំនុកដំកើង 25:7] ។ ពិត
 ណាស់ ចុងក្រោយ យើងនឹងបញ្ជាក់ថា ភាពច្រអូសរបស់យើងត្រូវបានអង្រួន
 ចេញពីយើង ប្រសិនបើយើងស្វែងរកចេញពីព្រះនូវការរំដោះដោយការថ្លៃថ្នូរ
 ដោយសារបន្ទុករបស់យើង ដោយទូញសោកដោយសារអំពើអាក្រក់របស់យើង ។

បន្ថែមលើនោះទៀត យើងគួរតែសម្គាល់ពីការលន់តូបាបដែលយើងត្រូវបានភ្ជាប់
 យ៉ាងខ្លាំងទៅនឹងការអនុវត្ត ដែលខុសពីការលន់តូបាបនោះដែល ដែលវាលូត
 ចេញពីការស្លាប់ ជាអ្នកដែលបានធ្លាក់ចុះដោយអាម៉ាស ឬដោយមានអំពើបាប
 យ៉ាងច្រើនបានទម្លាក់ខ្លួនរបស់ពួកគេទៅក្នុងការធ្វើបាប ហើយបានបោះចោល
 នូវបន្ទុករបស់ព្រះដោយការបះបោរណាមួយ ។ ដោយសារជាញឹកញាប់បទគម្ពីរ
 ក្នុងការដែលជម្រុញឱ្យមានការលន់តូបាប បែបនោះមានន័យថាជាបទគម្ពីរនិង
 ជាការរស់ឡើងវិញពីសេចក្តីស្លាប់មកកាន់ជីវិត ។ ហើយការដែលសំដៅទៅកាន់វា
 ស្រុមួយដែល “លន់តូបាប” វាមានន័យថាពួកគេបានផ្លាស់ប្រែចិត្តពីការ
 ថ្វាយបង្គំប្រះនិងការធ្វើខុសដ៏គួរឱ្យខ្ពើមផ្សេងទៀត ។ ដោយសារហេតុផលនេះ
 ប៉ុលប្រកាសថា គាត់នឹងទូញសម្រាប់អស់អ្នកមានបាបដែល “មិនទាន់បានលន់

នូវសេចក្តីអាក្រក់ ការអាសអាភាស និងការសាហាយស្មន់” [កូរិនថូសទី២ 12:21] ។ យើងត្រូវតែពិនិត្យយ៉ាងហ្មត់ចត់នូវការខុសគ្នានេះ មិនដូច្នោះនៅពេលដែលយើងស្តាប់ឮដែលត្រូវហៅទៅកាន់ការលន់តូបាប នោះយើងនឹងទៅជាឆ្វេសប្រហែស ដូចជាការស្លាប់ខាងសាច់ឈាមនឹងមិនជាបញ្ហាដល់យើងទៀតឡើយ ។ ដោយសារតែបំណងប្រាថ្នាគ្រឹះដែលតែងតែរំខានយើង និងអំពើបាបដែលតែងតែលូតមកបន្តបន្ទាប់នៅក្នុងយើង មិនអនុញ្ញាតឱ្យយើងបន្តពីការខ្វល់ខ្វាយរបស់យើងពីការស្លាប់នោះឡើយ ។ ដូច្នេះ ការលន់តូបាបពិសេសដែលត្រូវបានទាមទារនូវការណាដែលជាក់លាក់ ជាអ្នកដែលអារក្សបានបំបែរចេញពីសេចក្តីកោតខ្លាចដល់ព្រះ និងចង់ភ្ជាប់ដោយអន្ទាក់ដ៏អាក្រក់ដែលមិនបានចេញមិននៅឆ្ងាយពីការលន់តូបាបធម្មតាទេ ដែលសេចក្តីពុករលួយពីធម្មជាតិបង្ខំយើងឱ្យយកចិត្តទុកដាក់ពេញមួយជីវិតរបស់យើង ។

19. ការលន់តូបាបនិងការអត់ទោសបាបមានទំនាក់ទំនងគ្នា

ពេលនេះ ប្រសិនបើវាពិត ការពិតដែលច្បាស់យ៉ាងហ្មត់ចត់ ដែលដំណឹងល្អទាំងមូលត្រូវបានផ្ទុកនៅខាងក្រោមចំណងចើងទាំងពីរនេះ ការលន់តូបាបនិងការអត់ទោសបាប យើងមិនបានឃើញថាព្រះអម្ចាស់នឹងរាប់ជាសុចរិតដោយទទេដល់រាស្ត្រទ្រង់ដើម្បីឱ្យក្នុងពេលតែមួយដើម្បីនឹងស្តារពួកគេទៅកាន់សេចក្តីសុចរិតពិតដោយការបន្ទុកវិញ្ញាណរបស់គេនោះ? យ៉ូហានជាអ្នកនាំសារត្រូវបានបញ្ជូនមកមុនព្រះគ្រីស្ទ ឱ្យបានរៀបចំផ្លូវដល់ទ្រង់ [ម៉ាថាយ 11:10] បានប្រកាសថា ៖ “ចូរប្រែចិត្ត ដោយសារនគរស្ថានសួគ៌បានជិតមកដល់ហើយ” [ម៉ាថាយ 3:2; 4:17] ។ ដោយហៅពួកគេមកកាន់ការលន់តូបាប នោះគាត់បានជួយពួកគេឱ្យបានស្គាល់ថាពួកគេជាមនុស្សមានបាប ហើយគ្រប់យ៉ាងរបស់ពួកគេនឹងត្រូវ

បានដាក់ទោសនៅជំពោះព្រះ ដែលពួកគេនឹងប្រាថ្នាអស់ពីចិត្តរបស់ពួកគេនូវការស្លាប់ខាងសាច់ឈាម និងការកើតជាថ្មីខាងវិញ្ញាណ ។ ដោយការប្រកាសពីនគរបស់ព្រះ គាត់បានហៅពួកគេមកកាន់សេចក្តីជំនឿ ដោយសារនគរបស់ព្រះដែលគាត់បានបង្រៀននោះជិតមកដល់ហើយ គាត់មានន័យថាការអត់ទោសបាបសេចក្តីសង្គ្រោះ ជីវិត និងគ្រប់បែបយ៉ាងទាំងអស់ដែលនឹងយើងនឹងទទួលបាននៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ។ ដូច្នេះយើងអាននៅក្នុងដំណឹងល្អផ្សេងទៀតថា ៖ “លោកយ៉ូហានបានមកប្រកាសពីបុណ្យជ្រមុជនៃការលន់ត្បូងបាប” [ម៉ាកុស 1:4; លូកា 3:3] ។ តើមានអ្វីផ្សេងទៀតក្រៅពីការនេះដែលពួកគេត្រូវបានធ្លាក់ចុះនិងខ្វល់ខ្វាយដោយបន្ទុកនៃបាប គួរតែបែរទៅរកព្រះនិងមានសង្ឃឹមនៃការអត់ទោសបាបនិងសេចក្តីសង្គ្រោះបាបនោះ? ហើយ ព្រះគ្រីស្ទបានបញ្ចូលនៅក្នុងការអធិប្បាយរបស់ទ្រង់ថា ៖ “នគរបស់ព្រះបានមកជិតហើយ ចូរប្រែចិត្ត ហើយជឿលើដំណឹងល្អ” [ម៉ាកុស 1:15] ។ ទីមួយ ទ្រង់បានប្រកាសថាកំណប់នៃសេចក្តីមេត្តារបស់ព្រះបានបើកមកនៅក្នុងអង្គទ្រង់ហើយ ។ ហើយបន្ទាប់មក ទ្រង់ទាមទារការលន់ត្បូងបាបជាចុងក្រោយ ចូរទុកចិត្តលើការសន្យារបស់ព្រះ ។ ដូច្នេះនៅពេលដែលទ្រង់ចង់សង្ខេបដំណឹងល្អទាំងមូលយ៉ាងខ្លី នោះទ្រង់មានបន្ទូលថា ទ្រង់ “នឹងត្រូវរងទុក្ខ រស់ពីស្លាប់ឡើងវិញ និងការលន់ត្បូងបាបនិងការអត់ទោសបាបនឹងត្រូវបានប្រកាសនៅក្នុងនាមរបស់ទ្រង់” [លូកា 24:26, 46-47] ។ ហើយបន្ទាប់ពីការរស់ឡើងវិញរបស់ទ្រង់ ពួកសាវ័កបានប្រកាសថា “ព្រះបានប្រោសព្រះយេស៊ូវ ដែលផ្តល់ការលន់ត្បូងបាបដល់ពួកអ៊ីស្រាអែលនិងការអត់ទោសបាប” [កិច្ចការ 5:30-31] ។ ការលន់ត្បូងបាបត្រូវបានប្រកាសនៅក្នុងព្រះនាមរបស់ព្រះគ្រីស្ទនៅពេល តាមរយៈការបង្រៀនដំណឹងល្អ នោះមនុស្សស្តាប់ឮគ្រប់

ទាំងគំនិតរបស់ពួកគេ គ្រប់ទាំងទំនោររបស់ពួកគេ គ្រប់ទាំងការខិតខំរបស់ពួកគេត្រូវបានខូចនិងអាក្រក់ ។ ដូច្នេះ ពួកគេត្រូវតែកើតជាថ្មី ប្រសិនបើពួកគេត្រូវចូលក្នុងនគរស្ថានសួគ៌ ។ ការអត់ទោសបាបត្រូវបានប្រកាស នៅពេលដែលមនុស្សត្រូវបានបង្រៀនថាដោយសារពួកគេ ព្រះគ្រីស្ទបានក្លាយជាការប្រោសលោះ សេចក្តីសុចរិត សេចក្តីសង្គ្រោះ និងជាជីវិត [កូរិនថូសទី១ 1:30] ដោយសារព្រះនាមទ្រង់នោះពួកគេត្រូវបានរាប់ថាជាសុចរិតនិងគ្មានទោសនៅចំពោះព្រះ ។ ក្នុងកាលដែលព្រះគុណទាំងពីរប្រភេទត្រូវបានទទួលដោយជំនឿដូចដែលខ្ញុំបានបញ្ជាក់នៅកន្លែងផ្សេងទៀត ដោយសារតែកម្មវត្ថុសាកសមជាជំនឿនោះជាសេចក្តីសប្បុរសរបស់ព្រះ ដោយសារការនេះដែលអំពើបាបត្រូវបានអត់ទោសឱ្យ វាជាប្រយោជន៍ដែលគួរតែត្រូវបានបែងចែកឱ្យបានច្បាស់ចេញពីការលន់ត្អូបបាប ។

20. តើនៅក្នុងន័យណាដែលការលន់ត្អូបបាបជាលក្ខខណ្ឌមុនការអត់ទោសបាបនោះ?

ឥឡូវនេះ ការស្អប់ខ្ពើមពីអំពើបាប ដែលជាការចាប់ផ្តើមនៃការប្រែចិត្ត ជាដំបូងផ្តល់ឱ្យយើងនូវចំណេះដឹងអំពីព្រះគ្រីស្ទ ដែលបង្ហាញអង្គទ្រង់ដល់នរណាម្នាក់ក្រៅពីមនុស្សមានបាបអាក្រក់ និងរងទុក្ខ ដែលថ្ងៃ នឿយហត់ មានបន្ទុកធ្ងន់ស្រេកឃ្លាន ស្រេក និងចាកចេញដោយទុក្ខសោកនិងទុក្ខព្រួយ [អេភេសូ ៦១:១-៣; ម៉ាត់ ១១:៥, ២៨; លូកា ៤:១៨] ។ ដូច្នេះហើយ យើងត្រូវតែខិតខំឆ្ពោះទៅរកការប្រែចិត្ត ដោយខ្លួនឯងផ្ទាល់ លះបង់ខ្លួនយើងសម្រាប់វាពេញមួយជីវិត ហើយបន្តវាដល់ទីបញ្ចប់ ប្រសិនបើយើងនៅជាប់នឹងព្រះគ្រីស្ទ ។ ដ្បិតទ្រង់បានមកដើម្បីហៅមនុស្សមានបាប ប៉ុន្តែគឺដើម្បីប្រែចិត្ត [cf. ម៉ាត់ ៩:១៣] ។ ទ្រង់

ត្រូវបានចាត់ឱ្យទៅប្រទានពរដល់អ្នកដែលមិនសក្តិសម ប៉ុន្តែដើម្បីឱ្យគ្រប់គ្នាបាន
ងាកចេញពីអំពើទុច្ចរិត [កិច្ចការ ៣:២៦; ៥:៣១] ។ ខគម្ពីរគឺពោរពេញដោយទី
បន្ទាល់បែបនេះ ។ ដោយហេតុផលនេះ នៅពេលដែលព្រះផ្តល់ការអភ័យទោស
បាប ជាធម្មតាទ្រង់តម្រូវឱ្យមានការប្រែចិត្តពីយើងជាលំដាប់ ដោយបង្កប់ន័យ
ថា សេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់គួរតែជាបុព្វហេតុសម្រាប់មនុស្សឱ្យបានប្រែ
ចិត្ត ។ លោកមានប្រសាសន៍ថា៖ “ចូរធ្វើការវិនិច្ឆ័យនិងសេចក្តីសុចរិតចុះ ដ្បិត
សេចក្តីសង្គ្រោះបានមកជិតដល់ហើយ ។” [អេសាយ ៥៦:១] ។ ជាថ្មីម្តងទៀត
“ព្រះដ៏ប្រោសលោះនឹងមកដល់ក្រុងស៊ីយ៉ូន និងដល់អស់អ្នកនៅក្នុងលោកយ៉ាកុប
ដែលប្រែចិត្តពីអំពើបាបរបស់ខ្លួន ។” [អេសាយ ៥៩:២០] ។ ជាថ្មីម្តងទៀត
“ចូរស្វែងរកព្រះអម្ចាស់ ពេលដែលទ្រង់អាចរកឃើញ ចូរអង្វររកទ្រង់ ពេលទ្រង់
គង់នៅជិត ។ ចូរឱ្យមនុស្សអាក្រក់លះចោលផ្លូវនិងគំនិតទុច្ចរិតរបស់ខ្លួន ។
សូមឱ្យគាត់ត្រឡប់ទៅឯព្រះអម្ចាស់វិញ ហើយទ្រង់នឹងអាណិតអាសូរគេ ។” [អេ
សាយ ៥៥:៦-៧] ។ ដូចគ្នានេះដែរ “ចូរត្រឡប់មកវិញ ហើយប្រែចិត្ត ដើម្បីឱ្យ
អំពើបាបរបស់អ្នកត្រូវបានលុបបំបាត់ចោលវិញ ។” [កិច្ចការ ៣:១៩] ។ ប៉ុន្តែ
យើងត្រូវតែចំណាំថាលក្ខខណ្ឌនេះមិនត្រូវបានដាក់ចុះដូចជាប្រសិនបើការប្រែចិត្ត
របស់យើងជាមូលដ្ឋាននៃការលើកលែងទោសដែលសក្តិសមរបស់យើងនោះទេ
ប៉ុន្តែដោយសារតែព្រះអម្ចាស់បានកំណត់ថានឹងអាណិតដល់មនុស្សរហូតដល់ទី
បញ្ចប់ដើម្បីឱ្យពួកគេអាចប្រែចិត្ត ទ្រង់បានចង្អុលបង្ហាញក្នុងទិសដៅអ្វី មនុស្ស
គួរតែបន្តប្រសិនបើពួកគេចង់ទទួលបានព្រះគុណ ។ អាស្រ័យហេតុនេះ ដរាប
ណាយើងរស់នៅក្នុងគុកនៃរូបកាយរបស់យើង យើងត្រូវតែតទល់នឹងភាពខ្វះខាត
នៃធម្មជាតិដ៏អាក្រក់របស់យើង យ៉ាងពិតប្រាកដជាមួយនឹងព្រលឹងធម្មជាតិរបស់

យើងផ្ទាល់ ។ ជួនកាល ផ្ដាតូ និយាយថា ជីវិតរបស់ទស្សនវិទូ គឺជាសមាធិពី សេចក្ដីស្លាប់ ។ ប៉ុន្តែ យើងអាចនិយាយយ៉ាងពិតប្រាកដថា ជីវិតរបស់គ្រីស្ទាន គឺជាការខិតខំប្រឹងប្រែង និងការអនុវត្តជាបន្តបន្ទាប់ក្នុងការស្លាប់របស់សាច់ ឈាម រហូតដល់វាត្រូវបានសម្លាប់ទាំងស្រុង ហើយព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះបាន សោយរាជ្យនៅក្នុងយើង ។ ដូច្នេះហើយ ខ្ញុំគិតថា គាត់បានចំណេញច្រើន ដែលបានរៀនមិនពេញចិត្តនឹងខ្លួនគាត់ខ្លាំង មិនមែនចង់នៅជាប់ក្នុងភក់នេះ ហើយរីកចម្រើនទៅមុខទៀតនោះទេ គឺត្រូវប្រញាប់ប្រញាល់ទៅរកព្រះ ហើយ ប្រាថ្នាចង់បានគម្រោងជាលំដាប់ជានិច្ច ។ នៅក្នុងជីវិត និងការសុគតរបស់ព្រះ គ្រីស្ទ នោះគេអាចយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះការប្រែចិត្តជាបន្តបន្ទាប់ ។ ពិត ប្រាកដណាស់ អស់អ្នកដែលត្រូវបានឃុំឃាំងដោយការស្អប់ខ្ពើមនៃអំពើបាបយ៉ាង ពិតប្រាកដ មិនអាចធ្វើអ្វីផ្សេងបានទេ ។ ពីព្រោះគ្មានអ្នកណាស្អប់អំពើបាប ឡើយ លុះត្រាតែគាត់ត្រូវបានចាប់ខ្លួនដោយសេចក្ដីស្រឡាញ់នៃសេចក្ដីសុចរិតជា មុនសិន ។ គំនិតនេះ ព្រោះវាសាមញ្ញបំផុត ដូច្នេះវាហាក់ដូចជាខ្យល់ស្របល្អ បំផុតជាមួយនឹងសេចក្ដីពិតនៃបទគម្ពីរ ។

(អំពើបាបដែលគ្មានការប្រែចិត្ត ឬការលើកលែងទោស ២១-២៥)

21. ការលន់ត្អូបជាអំណោយទានដោយឥតបង់ថ្លៃមកពីព្រះ

លើសពីនេះ ការប្រែចិត្តគឺជាអំណោយតែមួយរបស់ព្រះ ដែលខ្ញុំជឿថាច្បាស់ ណាស់ពីការបង្រៀនខាងលើ ដែលមិនចាំបាច់មានផ្លែផ្អែមវែងឆ្ងាយដើម្បីពន្យល់វា នោះទេ ។ ដូច្នេះហើយ ក្រុមជំនុំសរសើរគុណប្រយោជន៍របស់ព្រះ ហើយអស្ចារ្យណាស់ដែលទ្រង់ “បានប្រទានការប្រែចិត្តដល់សាសន៍ដទៃដើម្បីឱ្យសេចក្ដីស ង្រ្គោះ” [កិច្ចការ 11:18, កូរិនថូសទី២ ៧:១០] ។ ហើយប៉ុលបានអង្វរធីម៉ូថេ

ឱ្យអត់ធ្មត់ចំពោះអ្នកដែលមិនជឿ៖ ប្រសិនបើនៅពេលណាមួយគាត់និយាយថា ព្រះជាម្ចាស់នឹងផ្តល់ឱ្យពួកគេនូវការប្រែចិត្តដើម្បីសង្គ្រោះពីអន្ទាក់របស់អារក្ស [ធ្វើម៉្លេចទី២ ២:២៥-២៦] ។ ពិតណាស់ ព្រះបានប្រកាសថាទ្រង់សព្វព្រះទ័យនឹងការប្រែចិត្តជឿនៃមនុស្សទាំងអស់ ហើយទ្រង់បានដឹកនាំការដាស់តឿនដល់មនុស្សទាំងអស់ដែលជាមនុស្សរួមតែមួយ ។ ប៉ុន្តែប្រសិទ្ធភាពនៃវាអាស្រ័យលើព្រះវិញ្ញាណនៃការបង្កើតឡើងវិញ ។ ព្រោះវាងាយស្រួលសម្រាប់យើងក្នុងការបង្កើតមនុស្សជាជាងសម្រាប់យើងដែលមានអំណាចផ្ទាល់ខ្លួនរបស់យើងដើម្បីដាក់លើធម្មជាតិដ៏ល្អឥតខ្ចោះ ។ ដូច្នេះហើយ នៅក្នុងដំណើរនៃការបង្កើតឡើងវិញទាំងមូល យើងមានហេតុផលដ៏ល្អដែលហៅថា “ ស្នាដៃរបស់ព្រះ ដែលបានបង្កើត ... សម្រាប់កិច្ចការល្អ ដែលព្រះបានរៀបចំទុកជាមុន ដើម្បីឱ្យយើងដើរក្នុងវា” [អេភេសូ ២:១០] ។ អ្នកណាដែលព្រះសព្វព្រះទ័យឆក់យកពីសេចក្តីស្លាប់ នោះទ្រង់ប្រោសដោយព្រះវិញ្ញាណនៃការបង្កើតឡើងវិញ ។ មិនមែនជាការប្រែចិត្តនោះទេ ដែលនិយាយដោយត្រឹមត្រូវ គឺជាបុព្វហេតុនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ ប៉ុន្តែដោយសារតែវាត្រូវបានគេមើលឃើញថាមិនអាចបំបែកចេញពីសេចក្តីជំនឿ និងពីសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះ នៅពេលដែលអេសាយថ្លែងទីបន្ទាល់ថា “ព្រះអង្គសង្គ្រោះនឹងមកដល់ស៊ីយ៉ូន ហើយចំពោះអ្នកនៅក្នុងយ៉ាកូបដែលត្រឡប់ ត្រឡប់ពីអំពើទុច្ចរិតវិញ” [អេសាយ ៥៩:២០] ។

ការពិតនេះពិតជាមានជំហររឹងមាំ ៖ កន្លែងណាដែលការកោតខ្លាចព្រះរីកចម្រើននោះព្រះវិញ្ញាណបានធ្វើការឆ្ពោះទៅរកសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់មនុស្ស ។ ដូច្នេះអ្នកជឿ យោងទៅតាមអេសាយ ខណៈពេលដែលពួកគេត្អូញត្អែរ និងសោកសៅដែលពួកគេត្រូវបានបោះបង់ចោលដោយព្រះ ចូរកំណត់នេះជាសញ្ញាមួយនៃការ

ស្តីបន្ទោសថា ចិត្តរបស់ពួកគេបានរឹងរូសនឹងទ្រង់ [អេសាយ ៦៣:១៧] ។ សាវ័កក៏មានបំណងដកអ្នកក្បត់ជំនឿចេញពីសេចក្តីសង្ឃឹមនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ ផ្តល់ហេតុផលថា “វាមិនអាចធ្វើឱ្យពួកគេប្រែចិត្តឡើងវិញបានឡើយ” [ហេព្រើរ ៦:៤-៦] ។ ជាក់ស្តែងព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់នឹងបន្តបង្កើតជាថ្មីឡើងនូវអ្នកដែលទ្រង់មិនចង់ឱ្យវិនាស បង្ហាញសញ្ញានៃការពេញចិត្តបែបជាបិការបស់ទ្រង់ ហើយដូច្នេះដើម្បីនិយាយថា ទាញពួកគេមករកទ្រង់ដោយការស្នើនៃទឹកមុខស្ងប់ស្ងាត់ និងរីករាយរបស់ទ្រង់ ។ ចំណែកឯម្ខាងវិញទៀត ទ្រង់ធ្វើឱ្យរឹងរូស ហើយផ្តល់នូវប្រឆាំងនឹងអ្នកដែលមិនត្រូវបានសង្គ្រោះ ជាអ្នកដែលអន់ខ្សោយមិនអាចអត់ទោសបាន ។

ដោយការសងសឹកបែបនេះ សាវ័កគំរាមងាកចិត្តចេញដែលនៅពេលដែលពួកគេធ្លាក់ចេញពីសេចក្តីជំនឿលើដំណឹងល្អ ចំអកឱ្យព្រះ ប្រមាថមើលងាយព្រះគុណរបស់ទ្រង់ ប្រមាថមើលងាយ និងជាន់ឈ្នីលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ [ហេព្រើរ 10:29] មែនហើយ ឱ្យតែវាស្ថិតនៅក្នុងអំណាចរបស់ពួកគេ ចូរឆ្កាងគាត់ម្តងទៀត [ហេព្រើរ ៦:៦] ។ សម្រាប់ប៉ុល មិនមែនទេ ដូចដែលមនុស្សមួយចំនួនដែលមានភាពក្រៀមក្រំនឹងមានវាពីមុនមក កាត់ផ្តាច់ក្តីសង្ឃឹមនៃការលើកលែងទោសពីអំពើបាបស្ម័គ្រចិត្តទាំងអស់ ។ ប៉ុន្តែគាត់បង្រៀនថាការក្បត់សាសនាមិនសមនឹងទទួលបានលេសដោះសារទេ ដូច្នេះគ្មានអ្វីចម្លែកទេដែលព្រះជាម្ចាស់សងចំពោះការមើលងាយទ្រង់យ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់ដែលមិនអាចកាត់ថ្លៃបាន ។ “ត្បិត” គាត់បង្រៀនថា “វាមិនអាចទៅរួចទេក្នុងការស្តារឡើងវិញនូវការប្រែចិត្តឡើងវិញ អស់អ្នកដែលធ្លាប់បានបំភ្លឺ ហើយដែលបានភ្ញាក់នូវអំណោយទានពីស្ថានសួគ៌ បានក្លាយជាអ្នកចូលរួមក្នុងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ហើយបានភ្ញាក់នូវភាព

ល្អនៃព្រះបន្ទូលនៃព្រះ និង អំណាចនៃយុគសម័យខាងមុខ ប្រសិនបើពួកគេ ធ្លាក់ទៅឆ្ងាយ ដោយព្រោះគេឆ្កាងព្រះបុត្រានៃព្រះ ដោយសាររឿងខ្លួនគេ ហើយចាប់ទ្រង់ឡើងដើម្បីមើលងាយ ។” [ហេព្រើរ ៦:៤-៦] ។ បទគម្ពីរមួយ ទៀត ៖ “ប្រសិនបើយើងធ្វើបាបដោយចេតនា” គាត់និយាយថា “បន្ទាប់ពីបាន ទទួលចំណេះដឹងអំពីសេចក្តីពិត នោះនឹងលែងមានយញ្ញបូជាសម្រាប់អំពើបាប ទៀតហើយ ប៉ុន្តែការរំពឹងទុកដ៏គួរឱ្យភ័យខ្លាចនៃការជំនុំជំរះវិញ ។ ល។” [ហេ ព្រើរ ១០:២៦] ។

ទាំងនេះក៏ជាបទគម្ពីរដែលមកពីការយល់ដឹងខុស ដែលពួក Novatinists យូរ មកហើយបានរកឃើញឱកាសសម្រាប់ការច្រណែនរបស់ពួកគេ ។ ដោយមាន ការអាក់អន់ចិត្តនឹងភាពឃោរឃៅនៅក្នុងវគ្គនេះ មនុស្សល្អមួយចំនួនបានជឿថា នេះជាពាក្យដ៏អាក្រក់ ទោះបីជានៅគ្រប់ផ្នែកវាដកដង្ហើមវិញ្ញាណសារក៏ដោយ ។ ប៉ុន្តែដោយសារយើងកំពុងជំទាស់តែអ្នកដែលទទួលយកសំបុត្រនេះ វាជា ការងាយស្រួលក្នុងការបង្ហាញពីរបៀបដែលសេចក្តីថ្លែងការណ៍ទាំងនេះមិនគាំទ្រ កំហុសរបស់ពួកគេទាល់តែសោះ ។ ទីមួយ វាចាំបាច់សម្រាប់សាវ័កដែលត្រូវយល់ ស្របជាមួយម្ចាស់របស់គាត់ ដែលប្រកាសថា “រាល់អំពើបាប និងការប្រមាថ នឹងត្រូវបានលើកលែងទោស ... ប៉ុន្តែអំពើបាបដែលប្រឆាំងនឹងព្រះវិញ្ញាណ បរិសុទ្ធ” ដែលមិនត្រូវបានលើកលែងទោសឱ្យឡើយ “មិនថានៅក្នុងយុគសម័យ នេះ ឬនៅសម័យខាងមុខឡើយ ។” [ម៉ាថាយ ១២:៣១-៣២; ម៉ាកុស ៣: ២៨-២៩; លូកា ១២:១០] ។ ខ្ញុំនិយាយថា វាប្រាកដណាស់ថាសាវ័កពេញចិត្ត នឹងការលើកលែងនេះ លុះត្រាតែយើងធ្វើគាត់ជាអ្នកប្រឆាំងនឹងព្រះគុណរបស់ ព្រះគ្រីស្ទ ។ ពីនេះទៅទៀត ការលើកលែងទោសមិនត្រូវបានបដិសេធចំពោះ

អំពើបាបរបស់បុគ្គលណាម្នាក់ឡើយ លើកលែងតែមួយ ដែលកើតចេញពីភាពឆ្គួតលីលា មិនអាចកំណត់បានថាជាភាពទន់ខ្សោយ ហើយបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ថា មនុស្សម្នាក់ត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយអារក្ស ។

22. អំពើបាបដែលមិនអាចអត់ទោសបាន

ប៉ុន្តែដើម្បីដោះស្រាយចំណុចនេះ វាធ្វើឱ្យយើងសាកសួរពីលក្ខណៈនៃទោសដ៏គួរឱ្យស្អប់ខ្ពើមនេះ ដែលមិនអាចលើកលែងទោសបានឡើយ ។ លោក Augustine នៅកន្លែងណាមួយកំណត់វាថាជាការរឹងចចេសជាប់រហូតរហូតដល់ស្លាប់ជាមួយនឹងការមិនទុកចិត្តលើការលើកលែងទោស ។ ប៉ុន្តែ នេះមិនយល់ស្របនឹងពាក្យរបស់ព្រះគ្រីស្ទគ្រប់គ្រាន់ទេ ដែលថា វាមិនត្រូវបានលើកលែងទោសនៅសម័យនេះឡើយ [ម៉ាថាយ ១២:៣១-៣២] ។ ទាំងនេះត្រូវបាននិយាយដោយឥតប្រយោជន៍ ឬអំពើបាបដែលមិនអាចលើកលែងទោសបាន អាចត្រូវបានប្រព្រឹត្តនៅក្នុងត្រីវិស័យនៃជីវិតនេះ ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើនិយមន័យរបស់ Augustine គឺពិត វាមិនត្រូវបានប្តេជ្ញាទេ លុះត្រាតែវាបន្តរហូតដល់ស្លាប់ ។ អ្នកខ្លះទៀតនិយាយថា អ្នកណាដែលច្រណែននឹងព្រះគុណដែលបានប្រទានដល់បងប្អូនខ្លួននោះធ្វើបាបទាស់នឹងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ ខ្ញុំមិនឃើញថាគេទទួលគំនិតនេះពីណាទេ ។

ប៉ុន្តែ ចូរយើងកំណត់និយមន័យពិត ដែលនៅពេលដែលវាត្រូវបានសង្កត់សង្កិនដោយទីបន្ទាល់ដ៏រឹងមាំ នោះនឹងអាចយកឈ្នះអ្នកដទៃបានយ៉ាងងាយ ។ ដូច្នេះខ្ញុំនិយាយថា ពួកគេប្រព្រឹត្តអំពើបាបទាស់នឹងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដែលមានចេតនាអាក្រក់ ប្រឆាំងនឹងសេចក្តីពិតរបស់ព្រះ ទោះបីជាដោយពន្លឺរបស់វា ពួកគេត្រូវបានប៉ះពាល់ខ្លាំងណាស់ដែលពួកគេមិនអាចទាមទារភាពល្ងង់ខ្លៅបានឡើយ

យ ។ ការតស៊ូបែបនេះតែម្នាក់ឯងបង្កើតជាអំពើបាបនេះ ។ សម្រាប់ព្រះគ្រីស្ទ ដើម្បីពន្យល់ពីអ្វីដែលគាត់បាននិយាយនោះ ភ្លាមៗនោះបន្ថែមថា ៖ “អ្នកណា ដែលនិយាយទាស់នឹងកូនមនុស្ស នោះនឹងបានអត់ទោសបាបរបស់គាត់ហើយ ។ ប៉ុន្តែអ្នកណាដែលប្រមាថព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ នោះនឹងមិនត្រូវបានអត់ទោស ឡើយ” [ម៉ាថាយ ១២:៣២, ៣១; លូកា ១២:១០; ម៉ាកុស ៣:២៩] ។ ហើយ ម៉ាថាយបានសរសេរជំនួសឱ្យ “ការប្រមាថដល់ព្រះវិញ្ញាណ” ដែលជា “វិញ្ញាណ នៃការប្រមាថ” ។

ប៉ុន្តែ តើធ្វើដូចម្តេចបានជាអ្នកណាអាចបន្ទោសព្រះបុត្រា ដោយមិនបានបង្ហាត់ បង្រៀនពីព្រះវិញ្ញាណក្នុងពេលដំណាលគ្នា? អ្នកដែលអាចវាយប្រហារសេចក្តី ពិតរបស់ព្រះដោយមិនដឹងខ្លួន នោះគេមិនស្គាល់ ។ អ្នកទាំងឡាយណាដែលអាច ដាក់បណ្តាសាព្រះគ្រីស្ទដោយមិនដឹងខ្លួន ប៉ុន្តែអ្នកណាដែលមិនដឹងខ្លួននឹងពន្លត់ សេចក្តីពិតរបស់ព្រះ ប្រសិនបើវាត្រូវបានបើកសម្តែងដល់ពួកគេ អ្នកណានឹងមិន ព្រមដោយពាក្យមួយម៉ាត់ថាជាព្រះអង្គដែលពួកគេដឹងថាជាអ្នកចាក់ប្រេងតាំង របស់ព្រះអម្ចាស់ ។ មនុស្សបែបនេះ គឺជាអ្នកដែលធ្វើបាបប្រឆាំងនឹងព្រះបិតា និងព្រះរាជបុត្រា ។ ដូច្នេះហើយ សព្វថ្ងៃនេះ មានមនុស្សជាច្រើនដែលជេរ ប្រមាថការបង្រៀនដំណឹងល្អដោយអាក្រក់បំផុត ដែលប្រសិនបើពួកគេដឹងថាវា ជាដំណឹងល្អ នោះពួកគេនឹងត្រៀមខ្លួនគោរពដោយអស់ពីចិត្ត ។

ប៉ុន្តែអស់អ្នកដែលមានសតិសម្បជញ្ញៈ ទោះបីបានជឿជាក់ថាអ្វីដែលគេបដិសេធ និងមិនស្អាតនោះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះក៏ដោយ ក៏មិនឈប់បន្តវាដែរ—ពាក្យ ទាំងនេះត្រូវបានគេនិយាយថាប្រមាថដល់ព្រះវិញ្ញាណ ព្រោះពួកគេព្យាយាម ប្រឆាំងនឹងការបំភ្លឺថា ជាកិច្ចការនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ ជនជាតិយូដាបែប

នេះប្រាកដណាស់ ដែលទោះជាពួកគេមិនអាចទប់ទល់នឹងព្រះវិញ្ញាណដែលមាន បន្ទូលតាមរយៈស្មោះផងក៏ដោយ ក៏បានព្យាយាមទប់ទល់ដែរ [កិច្ចការ ៦:១០] ។ គ្មានការងឿងឆ្ងល់ទេដែលថា ពួកគេជាច្រើនត្រូវបានជំរុញដោយចិត្តខ្លះខ្លះ ចំពោះច្បាប់នេះ ប៉ុន្តែវាហាក់ដូចជាមានអ្នកខ្លះទៀតដែលខឹងសម្បាប្រឆាំងនឹង ព្រះដោយចេតនាអាក្រក់ ។ ពោលគឺប្រឆាំងនឹងលទ្ធិដែលគេដឹងច្បាស់ថាមកពី ព្រះ ។ ពួកផារីស៊ីក៏ដូចគ្នាដែរ ដែលព្រះអម្ចាស់ទ្រង់មានបន្ទូលថា ប្រឆាំងនឹង អំណាចនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ បង្កាច់បង្អួចទ្រង់ដោយព្រះនាម “បេលសេប៊ូល” [ម៉ាថាយ ៩:៣៤; ១២:២៤] ។ នេះហើយជាវិញ្ញាណនៃការប្រមាថនៅពេលដែល ភាពក្លាហានរបស់មនុស្សលោតចូលទៅក្នុងការប្រមាថព្រះនាមព្រះដោយចេត នា ។ ប៉ុលប្រាប់ពីចំណុចនេះ ពេលគាត់អះអាងថា គាត់បានទទួលសេចក្តីមេត្តា ករុណា ដោយសារគាត់បានប្រព្រឹត្តឿងទាំងនោះដោយល្ងង់ខ្លៅដោយមិនជឿ [ធីម៉ូថេទី១ 1:13] ដោយគុណធម៌ដែលគាត់នឹងមិនសក្តិសមនឹងការពេញចិត្ត របស់ព្រះអម្ចាស់ ។ ប្រសិនបើភាពល្ងង់ខ្លៅចូលរួមជាមួយភាពមិនជឿនាំឱ្យគាត់ ទទួលបានការលើកលែងទោសនោះវាកើតឡើងថាគ្មានកន្លែងសម្រាប់ការលើក លែងទោសដែលជាកន្លែងដែលចំណេះដឹងត្រូវបានផ្សារភ្ជាប់ជាមួយនឹងភាពមិន ជឿទេ ។

23. របៀបនៃការមិនអាចទៅរួចនៃ “ការលន់តូបបាបជាលើកទីពីរ” ត្រូវ បានយល់បែបណា

ឥឡូវនេះ ប្រសិនបើអ្នកយកចិត្តទុកដាក់ នោះអ្នកនឹងយល់ថា សាវ័កនេះកំពុង និយាយមិនទាក់ទងនឹងការរំលងជាក់លាក់មួយ ឬអ្វីផ្សេងទៀតនោះទេ ប៉ុន្តែ ទាក់ទងនឹងការបះបោរជាសកល ដែលអ្នកមិនត្រូវបានសង្គ្រោះបានបោះបង់

ចោលការសង្គ្រោះ ។ ដូច្នេះ គ្មានអ្វីចម្លែកទេ ព្រះទ្រង់មិនអាចអត់ឱនចំពោះអ្នកដែលយ៉ូហានសរសេរនៅក្នុងសំបុត្ររបស់គាត់អះអាងថាពួកគេមិនមែនជាអ្នកត្រូវបានរើសតាំង ដែលពួកគេបានចេញទៅ [យ៉ូហានទី១ ២:១៩]! ព្រោះគាត់កំពុងដឹកនាំការនិយាយរបស់គាត់ប្រឆាំងនឹងអ្នកដែលស្រមៃថាពួកគេអាចត្រលប់ទៅកាន់ក្រុមជំនុំវិញទោះបីជាពួកគេបានចាកចេញពីវាម្តងក៏ដោយ ។ ដោយចង់ហៅពួកគេឱ្យឆ្ងាយពីគំនិតមិនពិត និងអាក្រក់នេះ គាត់និយាយអ្វីមួយដែលពិតថាការរំលត្រឡប់ទៅកាន់ការរូបរួមនឹងព្រះគ្រីស្ទគឺមិនបើកចំហចំពោះអ្នកដែលបដិសេធដោយចេតនាទេ ។ ប៉ុន្តែអ្នកដែលបដិសេធវាមិនមែនជាអ្នកដែលមានជីវិតដែលកើតជាថ្មីនិងគ្មានការគ្រប់គ្រង គ្រាន់តែបំពានព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ទេ ប៉ុន្តែអ្នកដែលបដិសេធដោយចេតនានូវការបង្រៀនទាំងស្រុង ។

ដូច្នេះការភូតភរគឺស្ថិតនៅក្នុងពាក្យថា "រំលង" និង "អំពើបាប" ។ [៦:៦; 10:26] ចាប់តាំងពីពួក Novatianists បកស្រាយថា "ការរំលង" មានន័យថាជាទង្វើរបស់បុរសម្នាក់ដែលបង្រៀនដោយក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះអម្ចាស់មិនឱ្យលូចឬសហាយស្មន់ មិនជៀសវាងពីការលូច ឬសហាយស្មន់ឡើយ ។ ផ្ទុយទៅវិញខ្ញុំសូមបញ្ជាក់ថា នេះជាការប្រឆាំងយ៉ាងតឹងរ៉ឹងជាមូលដ្ឋាន ដែលអ្វីៗទាំងអស់គួរត្រូវបានសង្ខេបឡើងវិញ ដែលផ្ទុយទៅនឹងអ្វីដែលបានបញ្ជាក់ពីមុនមក ។

ដូច្នេះ វាមិនមែនជាការបរាជ័យជាក់លាក់ណាមួយដែលត្រូវបានបង្ហាញនៅទីនេះទេ ប៉ុន្តែការបង្វែរចេញពីព្រះទាំងស្រុង ហើយដើម្បីនិយាយ គឺការក្បត់សាសនារបស់មនុស្សទាំងមូល ។ ដូច្នេះ នៅពេលដែលទ្រង់មានបន្ទូលអំពីអស់អ្នកដែលបានដួលទៅ បន្ទាប់ពីពួកគេបានបំភ្លឺម្តងរួចមកហើយ បានភ្ញាក់នូវអំណោយទានពីស្ថានសួគ៌ បានធ្វើជាអ្នករួមចំណែកនៅក្នុងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ហើយថែមទាំង

បានភ្នាក់នូវព្រះបន្ទូលដ៏ល្អរបស់ព្រះ និងអំណាចនៃគ្រាខាងមុខ ។ [៦:៤-៥] ត្រូវយល់ថាអស់អ្នកណាដែលបង្អាក់ពន្លឺនៃព្រះវិញ្ញាណដោយចេតនាទុច្ចរិត ហើយបញ្ចេញរសជាតិនៃអំណោយទានពីស្ថានសួគ៌ នោះនឹងផ្តាច់ខ្លួនចេញពីការញែកជាបរិសុទ្ធនៃព្រះវិញ្ញាណ ហើយជាន់ឈឺព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ និងអំណាចនៃគ្រាដែលនឹងត្រូវមកដល់ខាងមុខ ។ ហើយកាន់តែល្អក្នុងការបង្ហាញពីចេតនាទុច្ចរិតដោយចេតនា ក្នុងបទគម្ពីរមួយទៀតបន្ទាប់មកគាត់បានបន្ថែមពាក្យថា “ដោយចេតនា” ។ ដ្បិតកាលណាទ្រង់មានបន្ទូលថា អ្នកណាដែលស្ម័គ្រចិត្ត តាំងពីក្រោយពីបានដឹងសេចក្តីពិត នោះគ្មានគ្រឿងបូជាណាសល់សម្រាប់ពួកគេឡើយ [ហេប្រើរ10:26] គាត់មិនបដិសេធថាព្រះគ្រីស្ទជាយញ្ញបូជាជាបន្តបន្ទាប់ដើម្បីដង្វាយធួនសម្រាប់អំពើទុច្ចរិតរបស់ពួកបរិសុទ្ធឡើយ ។ ស្ទើរតែសំបុត្រទាំងមូលប្រកាសយ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់អំពីរឿងនេះ ដោយពន្យល់អំពីភាពជាសង្សារបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ ប៉ុន្តែគាត់និយាយថា គ្មានការលះបង់ណាផ្សេងទៀតនៅឡើយ ពេលដែលទ្រង់ត្រូវបានគេបដិសេធ ។ លើសពីនេះទៅទៀត វាត្រូវបានបដិសេធនៅពេលដែលសេចក្តីពិតនៃដំណឹងល្អត្រូវបានបដិសេធយ៉ាងច្បាស់ ។

24. អ្នកដែលមិនអាចអត់ទោសអោយបានជាអ្នកដែលមិនអាចធ្វើការប្រែចិត្តសម្រាប់អ្នកខ្លះ

វាហាក់ដូចជាពិបាកពេកហើយចំពោះសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះ ដែលអ្នកណាដែលភៀសខ្លួនទៅជ្រកកោនដោយការអំពាវនាវដល់ព្រះហឫទ័យមេត្តាករុណារបស់ព្រះអម្ចាស់ ត្រូវបានដកហូតការអត់ទោសទាំងស្រុងនោះ ។ នេះត្រូវបានឆ្លើយយ៉ាងងាយស្រួល ។ សម្រាប់អ្នកនិពន្ធនៃកណ្ឌគម្ពីរហេប្រើរ មិនបាននិយាយថា ការលើកលែងទោសត្រូវបានបដិសេធទេ ប្រសិនបើពួកគេងាកទៅរក

ព្រះអម្ចាស់ ប៉ុន្តែគាត់បានបដិសេធទាំងស្រុងថាពួកគេអាចក្រោកឡើងដើម្បីប្រែ
ចិត្ត ពីព្រោះពួកគេត្រូវបានវាយប្រហារដោយការវិនិច្ឆ័យដ៏ត្រឹមត្រូវរបស់ព្រះ
ដោយភាពងងឹតងងុលដ៏អស់កល្បជានិច្ច ដោយសារការមិនដឹងគុណរបស់ពួក
គេ ។

គ្មានអ្វីដែលប្រឆាំងនឹងការនេះនៅក្នុងឧទាហរណ៍របស់អេសាវដែលក្រោយមក
គាត់បានអនុវត្តចំពោះចំណុចនេះគឺ អេសាវបានព្យាយាមដោយឥតប្រយោជន៍
ដើម្បីទាញយកសិទ្ធិពីកំណើតដែលបាត់បង់របស់គាត់ដោយទឹកភ្នែកនិងយំស្រែក
ផង [ហេព្រើរ ១២:១៦-១៧] ។ នេះមិនមែនជាការពិតចិត្តឡើយ វាជាការ
ព្រមានរបស់ព្យាករណ៍នោះថា ៖ “ពេលគេយំ អញនឹងមិនឮឡើយ” [សាការី ៧:
១៣] ។ សម្រាប់ការបញ្ចេញមតិបែបនេះមិនកំណត់ទាំងការប្រែចិត្តជឿពិត
ប្រាកដនៃការអំពាវនាវដល់ព្រះនោះទេ ប៉ុន្តែការថប់បារម្ភដែលមនុស្សមិនសម
រម្យបំផុតត្រូវបានចង ហើយបង្ខំឱ្យមានការយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះអ្វីដែលពួកគេ
ធ្លាប់បានព្រងើយកន្តើយពីមុនមក ការពិតដែលថាលំអំពើល្អរបស់ពួកគេ
អាស្រ័យទៅលើជំនួយរបស់ព្រះអម្ចាស់វិញ ។ ប៉ុន្តែគេមិនអង្វរច្រើនដូចច្នេះដែល
គេយកពីគេ ។ ដោយ “យំ” ហោរា [សាការី ៧:១៣] ហើយដោយ “ទឹក
ភ្នែក” សាវ័ក [ហេព្រើរ 12:17], គ្មានន័យអ្វីក្រៅពីការធ្វើទារុណកម្មដ៏គួរឱ្យ
ភ័យខ្លាចដែលដុតនិងធ្វើទារុណកម្មមនុស្សអាក្រក់ដោយភាពអស់សង្ឃឹមរបស់ពួក
គេទេ ។

ការពិតនេះសមនឹងការកត់សម្គាល់ដោយប្រយ័ត្ន ៖ បើមិនដូច្នោះទេ ព្រះតាម
ដែលហោរាប្រកាសថាទ្រង់នឹងអាណិតអាសូរភ្លាមៗនៅពេលដែលមនុស្សមានបាប
ប្រែចិត្តនឹងធ្វើសង្គ្រាមជាមួយខ្លួនគាត់ [អេសេគាល ១៨:២១-២២] ។ ហើយ

ដូចដែលខ្ញុំបាននិយាយរួចមកហើយថា វាប្រាកដណាស់ថាចិត្តរបស់មនុស្សមិនត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរឱ្យកាន់តែប្រសើរឡើងទេ លើកលែងតែដោយសារព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ។ ម្យ៉ាងទៀត ការសន្យារបស់ទ្រង់ចំពោះអស់អ្នកដែលអំពាវនាវដល់ទ្រង់នឹងមិនបោកបញ្ឆោតឡើយ ។ ប៉ុន្តែវាមិនត្រឹមត្រូវទេក្នុងការកំណត់ថាជា "ការប្រែចិត្តជឿ" និង "ការអធិស្ឋាន" ការដាក់ទារុណកម្មមនុស្សខ្លាក់ដែលរំខានដល់ការស្តីបន្ទោស នៅពេលដែលពួកគេឃើញថាពួកគេត្រូវតែស្វែងរកព្រះដើម្បីស្វែងរកមធ្យោបាយដោះស្រាយសម្រាប់សំណាងអាក្រក់របស់ពួកគេ ហើយនៅតែចង់ខ្លួនតាមវិធីរបស់គាត់ទៅវិញ ។

25. ការលន់ត្អប់ប្រែចិត្តក្លែងក្លាយនិងការប្រែចិត្តដោយស្មោះស្ម័គ្រ

ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ សំណួរកើតឡើងកាលដែលសាវ័កបដិសេធថា ការប្រែចិត្តដោយក្លែងក្លាយ ធ្វើឱ្យព្រះពេញចិត្ត របៀបដែលអហាប់បានទទួលការលើកលែងទោស ហើយទ្រង់បែរចេញពីការដាក់ទណ្ឌកម្មដែលដាក់មកលើគាត់ ។ ចាប់តាំងពីគាត់បានលេចមក ពីការប្រព្រឹត្តនៅពេលក្រោយនៃជីវិតរបស់គាត់ ទើបត្រូវបានវាយប្រហារដោយការភ័យខ្លាចក្លាមៗ [ពង្សាវតារក្សត្រទី១ 21:28-29] ។ ពិតប្រាកដណាស់ គាត់ស្លៀកបំពាក់ បោះផេះពីលើខ្លួនគាត់ ដេកលើដី [ពង្សាវតារក្សត្រទី១ 21:27] ហើយដូចដែលបានបញ្ជាក់អំពីគាត់ គាត់បានបន្ទាបខ្លួននៅចំពោះព្រះ ។ ប៉ុន្តែ វាមានន័យតិចតួចក្នុងការដោះសម្លៀកបំពាក់របស់គាត់ ខណៈដែលចិត្តគាត់នៅតែរឹងរូស និងបំប៉ោងដោយអំពើអាក្រក់ ។ ប៉ុន្តែយើងឃើញពីរបៀបដែលព្រះត្រូវបានបែរទៅសេចក្តីមេត្តាករុណាវិញ ។

ខ្ញុំឆ្លើយថា៖ ពេលខ្លះមនុស្សលាក់ពុតត្រូវបានទុកចោលមួយរយៈ ប៉ុន្តែព្រះពិរោធរបស់ព្រះជាម្ចាស់តែងតែមានមកលើពួកគេ ហើយនេះមិនត្រូវបានធ្វើច្រើន

សម្រាប់ជាប្រយោជន៍របស់ពួកគេទេ សម្រាប់ជាគំរូដល់ទាំងអស់គ្នា ។ ទោះជាអ័
ហាប់បានបន្ទូលបន្តទោសក៏ដោយ តើការនេះបានចំណេញអ្វីដល់គាត់ ប៉ុន្តែ
កាលនៅរស់នៅលើផែនដីនេះ គាត់មិនគួរទទួលអារម្មណ៍នោះទេ? ហេតុដូច្នេះ
ហើយ បណ្តាសារបស់ព្រះ ទោះជាសម្ងាត់ក៏ដោយ មានកន្លែងអង្គុយថេរនៅក្នុង
ផ្ទះរបស់គាត់ ហើយគាត់បានទៅកាន់ការបំផ្លិចបំផ្លាញអស់កល្បជានិច្ច ។

ដូចគ្នាដែរ គឺត្រូវឃើញនៅអេសាវ ។ ត្បិតទោះជាគាត់រងទុក្ខវេទនាក៏ដោយ ក៏
បានប្រទានពរជ័យបណ្តោះអាសន្នដល់ទឹកភ្នែកគាត់ [លោកុប្បត្តិ ២៧:៤០] ។
ប៉ុន្តែ ដោយសារកេរដំណែលខាងវិញ្ញាណពីព្រះបន្ទូលនៃព្រះអាចស្ថិតនៅក្នុងកម្ម
សិទ្ធិរបស់មនុស្សតែម្នាក់គត់ក្នុងចំណោមបងប្អូនទាំងពីរ នោះពេលអេសាវត្រូវ
បានមើលរំលង ហើយយ៉ាកុបត្រូវបានជ្រើសរើស ការមិនទទួលមរតករបស់អេ
សាវមិនរាប់បញ្ចូលនៅក្នុងសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះឡើយ ។ ប៉ុន្តែការ
សម្រាលទុក្ខនេះនៅតែមានដល់គាត់ក្នុងនាមជាអ្នកមើលសត្វ៖ ឱ្យបានធាត់
ដោយភាពខ្លាញ់នៃផែនដី និងទឹកសន្សើមនៃស្ថានសួគ៌ [លោកុប្បត្តិ ២៧:២៩]

។

ហើយនេះដែលខ្ញុំទើបតែនិយាយគួរតែយកមកអនុវត្តជាគំរូសម្រាប់អ្នកផ្សេងទៀត
ដែរ ដើម្បីយើងអាចរៀនបានកាន់តែងាយស្រួលក្នុងការអនុវត្តគំនិត និងការ
ខិតខំរបស់យើងចំពោះការប្រែចិត្តដោយស្មោះ ពីព្រោះវាច្បាស់ជាគ្មានការងឿង
ឆ្ងល់ទេថានៅពេលដែលយើងប្រែចិត្តយ៉ាងពិតប្រាកដ និងដោយដូងចិត្ត ។ ព្រះ
ដែលបានពង្រីកសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់ សូម្បីតែចំពោះអ្នកដែលមិនសក្តិ
សមនៅពេលដែលពួកគេបង្ហាញការមិនពេញចិត្តចំពោះខ្លួនឯង នោះទ្រង់នឹងអត់
ទោសឱ្យយើងយ៉ាងងាយ ។ ដោយវិធីនេះផងដែរ យើងក៏ត្រូវបានបង្រៀនពីអ្វី

ដែលការវិនិច្ឆ័យដ៏គួរឱ្យខ្លាចនៅក្នុងដែលមានទុកសម្រាប់មនុស្សរឹងចចេសទាំងអស់ ដែលមានថ្វាសដ៏គួរឱ្យអាម៉ាស់ដែលជាចិត្តរឹងមិនចាញ់ដែក ដែលឥឡូវនេះធ្វើឱ្យវាក្លាយជាកីឡាដើម្បីបង្វែរ និងកម្ចាត់ការគំរាមកំហែងពីព្រះ ។ ដោយវិធីនេះ ទ្រង់បានលើកដែរបស់ទ្រង់ទៅកាន់កូនចៅអ៊ីស្រាអែលជាញឹកញយ ដើម្បីសម្រាលទុក្ខលំបាករបស់ពួកគេ ទោះបីជាការយំរបស់ពួកគេក្លែងបន្លំ ហើយចិត្តរបស់ពួកគេបានបោកបញ្ឆោតនិងមិនពិតក៏ដោយ [ទំនុក. ៧៨:៣៦-៣៧] ដូចដែលលោកបានត្អូញត្អែរក្នុងទំនុកតម្កើង ថាពួកគេបានត្រឡប់ទៅតាមផ្លូវរបស់ខ្លួនវិញភ្លាម [ខ. ៥៧] ។ ដូច្នេះហើយ ដោយចិត្តស្មោះត្រង់បែបនេះ ទ្រង់សុខចិត្តនាំពួកគេទៅរកការប្រែចិត្តជឿដោយស្មោះត្រង់ ឬធ្វើឱ្យពួកគេអាចរួចទោសបាន ។ ទោះជាយ៉ាងនេះក្តី ក្នុងការកាត់ទោសមួយគ្រានោះ គាត់មិនចង់ខ្លួនឯងដោយច្បាប់ជាប់លាប់នោះទេ ប៉ុន្តែជូនកាលវាកាន់តែខ្លាំងឡើងប្រឆាំងនឹងពួកពុតត្បូត ហើយដាក់ទណ្ឌកម្មទ្វេដង ដើម្បីបង្ហាញថាការក្លែងបន្លំរបស់ពួកគេមិនគាត់ដល់ទ្រង់ទេ ។ ប៉ុន្តែដូចដែលខ្ញុំបាននិយាយ ទ្រង់បានលើកឧទាហរណ៍ខ្លះៗអំពីការត្រៀមខ្លួនក្នុងការលើកលែងទោស ដោយការលើកទឹកចិត្តពីដល់អ្នកកោតខ្លាចព្រះនៃការប្រែចិត្តរបស់ពួកគេ ហើយដល់អំណូររបស់អ្នកដែលរឹងរូសទាត់ឆាកទាំងនឹងបន្លានឹងត្រូវថ្កោលទោសកាន់តែខ្លាំង ។

ជំពូក IV

តើឆ្ងាយពីភាពបរិសុទ្ធនៃដំណឹងល្អប៉ុណ្ណា ដែលពួកគ្រូអ្នកប្រាជ្ញនៅក្នុងសាលា
របស់ពួកគេនិយាយអំពីការប្រែចិត្ត ។ ការពិភាក្សាអំពីការសារភាព និងការ
ផ្តាច់ចិត្ត

(គោលលិខិតនៃពួកអ្នកប្រាជ្ញពីការសារភាពនិងការទទួលស្គាល់ ដោយមានបទ
គម្ពីរជាគ្រឹះ ដែលបានសិក្សា 1-6)

1. គោលលិខិតរបស់អ្នកសិក្សាវិទ្យាពីការសារភាពអំពើបាប

ឥឡូវនេះ ខ្ញុំមកពិភាក្សាអំពីអ្វីដែលពួកគ្រូខាងអ្នកប្រាជ្ញបានបង្រៀនទាក់ទងនឹង
ការប្រែចិត្ត ។ នេះខ្ញុំនឹងនិយាយឱ្យខ្លីតាមតែអាចធ្វើទៅបាន ព្រោះវាមិនមែនជា
ចេតនារបស់ខ្ញុំក្នុងការបន្តអ្វីគ្រប់យ៉ាងទេ ក្រែងលោសៀវភៅនេះដែលខ្ញុំខ្វល់ខ្វាយ
ក្នុងការរៀបចំទុកជាសៀវភៅសិក្សាខ្លីៗនឹងផ្ទុះឡើងទាំងអស់ ។ ពួកគេបានពាក់
ព័ន្ធនឹងបញ្ហានេះ បើមិនដូច្នោះទេមិនមានភាពសុគតស្មាញខ្លាំងទេ ក្នុងភាគជា
ច្រើនដែលវានឹងមិនមានវិធីងាយស្រួលធ្វើចេញឡើយ ប្រសិនបើអ្នកត្រូវជ្រមុជ
ខ្លួនអ្នកសូម្បីតែបន្តិចនៅក្នុងភាពអិលរបស់ពួកគេ ។

ទីមួយ នៅក្នុងនិយមន័យរបស់ពួកគេ ពួកគេបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ថា ពួកគេមិន
ដែលយល់ពីអ្វីដែលការប្រែចិត្តនោះទេ ។ ត្បិតគេយកពាក្យខ្លះពីចុងភៅរបស់អ្នក
និពន្ធសម័យបុរាណ ដែលមិនបង្ហាញពីកម្លាំងនៃការប្រែចិត្តទាល់តែសោះ ។
ឧទាហរណ៍ ៖ ការប្រែចិត្តគឺជាការយំដោយអំពើបាបពីមុន ហើយនិងការមិន
ប្រព្រឹត្តអំពើបាបដែលត្រូវយំទៀត ។ ម្តងទៀត ជាការសោកស្តាយចំពោះអំពើ
អាក្រក់ ហើយកុំប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់ទៀតឡើយ ។ ជាថ្មីម្តងទៀត វាគឺជាការ

សងសឹកដ៏ក្រៀមក្រំមួយ ដែលដាក់ទោសលើខ្លួនឯង នូវអ្វីដែលខ្លួនសោកស្តាយ ដែលបានប្រព្រឹត្ត ។ ជាថ្មីម្តងទៀត វាជាទុក្ខនៃចិត្ត និងជួរចត់នៃព្រលឹងចំពោះ អំពើអាក្រក់ដែលខ្លួនបានប្រព្រឹត្ត ឬចំពោះអំពើដែលបានយល់ព្រមធ្វើ ។

សូមឱ្យយើងយល់ថាការទាំងនេះត្រូវបានបិទខាងជំនឿនិយាយយ៉ាងល្អ ទោះជា អ្នកដែលពូកែឈ្មោះអាចបដិសេធដោយគ្មានការពិបាកក៏ដោយ ។ ប៉ុន្តែ ពួកគេ មិនត្រូវបាននិយាយដោយចេតនាដើម្បីកំណត់ការប្រែចិត្តនោះទេ ប៉ុន្តែគ្រាន់តែ ដើម្បីដាស់តឿនចិត្តរបស់ពួកគេកុំឱ្យធ្លាក់ចូលទៅក្នុងការរំលងដដែលៗនូវអ្វីដែល ពួកគេបានទទួលការសង្គ្រោះ ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើពួកគេនឹងប្រែក្លាយសេចក្តីថ្លែង ការណ៍ទាំងអស់នៃប្រភេទនេះទៅជានិយមន័យ នោះអ្នកផ្សេងទៀតក៏គួរតែមាន សិទ្ធិស្មើគ្នាផងដែរដើម្បីត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរ ។ បែបនេះគឺជាសេចក្តីថ្លែងការណ៍ របស់លោក Chrysostom ៖ “ការប្រែចិត្តគឺជាថ្នាំដែលបំបាត់អំពើបាប ដែលជា អំណោយដែលផ្តល់ពីស្ថានសួគ៌ ជាអំណាចដ៏អស្ចារ្យ ជាព្រះគុណលើសពីអំណាច នៃក្រិក្សរីនីយ” ។

ម្យ៉ាងទៀត គោលលទ្ធិដែលបង្រៀនដោយសិក្សាវិទូនៅសម័យក្រោយៗទៀតគឺ អាក្រក់ជាងនិយមន័យពួកគ្រីស្ទានដើម ទាំងនេះទៅទៀត ។ ដ្បិតពួកគេត្រូវ បានកំណត់យ៉ាងខ្ជាប់ខ្ជួនក្នុងការអនុវត្តខាងក្រៅ ដែលអ្នកមិនប្រមូលអ្វីផ្សេងពី ទំហំដ៏ធំរបស់ពួកគេជាងការប្រែចិត្តនោះទេ នោះគឺជាការប្រៀនប្រដៅ និងការ ថ្កោលទោសដែលបម្រើមួយផ្នែកដើម្បីបង្កាត់សាច់ឈាម មួយផ្នែកដើម្បីប្រដៅ និងផ្ដន្ទាទោសកំហុស ។ ពួកគេមានភាពស្ងៀមស្ងាត់យ៉ាងអស្ចារ្យ ទាក់ទងនឹង ការកែចិត្តឡើងជាថ្មី ដែលទ្រាំនឹងការផ្លាស់ប្រែជីវិតពិត ។ ក្នុងចំណោមពួកគេ ពិតជាមានការនិយាយជាច្រើនទាក់ទងនឹងការខូចចិត្ត និងការបាក់ទឹកចិត្ត ។

ពួកគេធ្វើទារុណកម្មព្រលឹងដោយការយល់ខុសជាច្រើន ហើយដាក់ខ្លួនក្នុងសមុទ្រ
នៃបញ្ហា និងការថប់បារម្ភ ។ ប៉ុន្តែកន្លែងដែលពួកគេហាក់បីដូចជាមានរបួស
ដូងចិត្តយ៉ាងជ្រាលជ្រៅ គឺពួកគេបានព្យាបាលភាពជួរចត់ទាំងអស់ដោយការ
បោះព្រំស្រាលៗនៃពិធីផ្សេងៗ ។

ពួកគេបែងចែកការប្រែចិត្ត ដែលបានកំណត់យ៉ាងតូចតាច តែទៅជាការទទួល
ខុសត្រូវនៃចិត្តប៉ុណ្ណោះ ជាការសារភាពដោយមាត់ និងការពេញចិត្តនឹងការ
ប្រព្រឹត្ត ។ ការបែងចែកនេះមិនសមហេតុផលជាងនិយមន័យនោះទេ បើ
ទោះបីជាពួកគេមើលទៅហាក់ដូចជាបានចំណាយពេលពេញមួយជីវិតរបស់ពួកគេ
ក្នុងការរៀបចំជាការសរុបការពីរចូលគ្នាក៏ដោយ ។ ឧបមាថាមានហេតុផលពី
និយមន័យរបស់ពួកគេ - ប្រភេទនៃជម្លោះដែលរីករាលដាលក្នុងចំណោមអ្នក
គ្រាមភាសា - ថានរណាម្នាក់ក៏អាចយំចំពោះអំពើបាបដែលបានប្រព្រឹត្តពីមុន
ហើយមិនប្រព្រឹត្តអំពើបាបដែលគួរយំ ហើយអាចយំពីអំពើអាក្រក់និងមិនប្រព្រឹត្ត
អំពើអាក្រក់ដែលគួរសោកសៅ ។ អាចដាក់ទោសនូវអ្វីដែលខ្លួនសោកស្តាយ
ដែលបានប្រព្រឹត្ត ។ ល។ ទោះបីគាត់មិនសារភាពដោយមាត់ក៏ដោយ ។ តើពួក
គេនឹងរក្សាការបែងចែករបស់ពួកគេដោយរបៀបណា? ត្បិតបើគេមិនសារភាព
ទោះជាមានការសោកស្តាយយ៉ាងពិតប្រាកដ នោះអាចនឹងមានការប្រែចិត្តដោយ
គ្មានការសារភាព ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើពួកគេឆ្លើយតបថា ការបែងចែកនេះអនុវត្ត
ចំពោះតែការលើកលែងទោសតែប៉ុណ្ណោះ ដោយសារវាជាពិធី ឬត្រូវបានគេយល់
ទាក់ទងនឹងការយល់ឃើញទាំងមូលនៃការប្រែចិត្ត ដែលពួកគេមិនរួមបញ្ចូលនៅ
ក្នុងនិយមន័យរបស់ពួកគេ វាគ្មានហេតុផលដើម្បីចោទប្រកាន់ខ្ញុំទេ ។ ទុកឱ្យពួក
គេបន្ទោសខ្លួនឯងដែលមិនបានកំណត់វាឱ្យច្បាស់ជាងនេះនិងច្បាស់លាស់ ។ ទេ

សម្រាប់ផ្នែករបស់ខ្ញុំ នៅពេលដែលមានវិវាទអំពីរឿងអ្វីមួយ ខ្ញុំល្ងង់គ្រប់គ្រាន់ក្នុង
ការបង្វែរអ្វីៗទាំងអស់ត្រឡប់ទៅនិយមន័យខ្លួនឯងវិញ ដែលជាគន្លឹះ និងជាមូល
ដ្ឋានគ្រឹះនៃការជជែកដេញដោលទាំងមូល ។

ប៉ុន្តែទុកឱ្យនោះជាអាជ្ញាប័ណ្ណត្រូវវិញ ។ ឥឡូវនេះអនុញ្ញាតឱ្យយើងស្ទង់មតិតាម
លំដាប់លំដោយនៃផ្នែកផ្សេងៗដោយខ្លួនឯង ។ ខ្ញុំធ្វេសប្រហែសដែលលោតពីលើ
រឿងតូចតាចដែលពួកវាជាមួយមនុស្សអាក្រក់ ត្អាត ដែលអាចកំបាំង ហើយខ្ញុំ
មិនធ្វើរឿងនេះដោយមិនដឹងខ្លួនទេ ។ ព្រោះវាមិនមែនជាការពិបាកទេសម្រាប់ខ្ញុំ
ក្នុងការស៊ើបអង្កេតទាំងអស់ដែលពួកគេគិតថាពួកគេមានភាពប៊ុនប្រសប់ និង
ជជែកវែកញែក ។ ប៉ុន្តែ វាគ្រាន់តែជាការល្អិតល្អន់សម្រាប់ខ្ញុំក្នុងការធ្វើឱ្យអ្នក
អានរបស់ខ្ញុំនឿយហត់នឹងរឿងតូចតាចបែបនេះ ដោយមិនមានប្រយោជន៍អ្វីទាំង
អស់ ។ ប្រាកដណាស់ វាងាយស្រួលក្នុងការទទួលស្គាល់ពីសំណួរដែលរំជើបរំជួល
និងធ្វើឱ្យពួកគេរំភើប ហើយដែលវាខានពួកគេយ៉ាងខ្លាំង ថាពួកគេកំពុងជជែក
គ្នាអំពីរឿងដែលមិនស្គាល់ ។ ឧទាហរណ៍ ៖ ថាតើការប្រែចិត្តពីអំពើបាបមួយគឺ
ជាការគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះជាម្ចាស់ នៅពេលដែលភាពរឹងចចេសរបស់អ្នកដទៃ
នៅតែមាន ។ ឬ ៖ ថាតើការប្រែចិត្តអាចត្រូវបានធ្វើម្តងទៀតជាញឹកញាប់
សម្រាប់អំពើបាបក្នុងជីវិតមែនស្លាប់ ឬអត់ នៅពេលដែលពួកគេកំណត់ថា
មនុស្សប្រចាំថ្ងៃអនុវត្តការអភ័យទោសចំពោះអំពើបាបដ៏សាហាវតែប៉ុណ្ណោះ ។

ស្រដៀងគ្នានេះដែរ ដោយផ្អែកលើសំដីរបស់លោក Jerome ពួកគេបានធ្វើ
ទារុណកម្មខ្លួនឯងយ៉ាងខ្លាំងដោយកំហុសដ៏ធ្ងន់ធ្ងរ ដែលការប្រែចិត្តគឺជា "បន្ទះទី
ពីរបន្ទាប់ពីលិចកប៉ាល់" ។ ដោយហេតុនេះហើយបានជាពួកគេបង្ហាញខ្លួនថាមិន

ដែលបានភ្ជាក់ពីភាពច្របូកច្របល់របស់ពួកគេដើម្បីទទួលបានអារម្មណ៍មួយពាន់ភាគ ប្រាំពីរនេះនៃកំហុសរបស់ពួកគេ ។

2. គោលលទ្ធិរបស់អ្នកវិទ្យាពីការលន់តូបាបធ្វើបាបដល់មនសិកា

ប៉ុន្តែខ្ញុំចង់ឱ្យអ្នកអានរបស់ខ្ញុំកត់សម្គាល់ថា នេះមិនមែនជាការឈ្លោះប្រកែកគ្នា លើស្រមោលនៃឈាមនោះទេ ប៉ុន្តែថាបញ្ហាធ្ងន់ធ្ងរបំផុតនៃការទាំងអស់គឺស្ថិត នៅក្រោមការពិភាក្សា ៖ គឺការអត់ទោសបាប ។ ខណៈពេលដែលពួកគេទាមទារ ការបីយ៉ាងសម្រាប់ការប្រែចិត្ត - ការបង្រួបបង្រួមនៃចិត្ត ការសារភាពពីមាត់ និងការពេញចិត្តនឹងការប្រព្រឹត្ត - នៅពេលដំណាលគ្នានោះ ពួកគេបង្រៀនថា ការទាំងនេះគឺចាំបាច់ដើម្បីទទួលបាននូវការអភ័យទោសពីអំពើបាប ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើមានអ្វីមួយនៅក្នុងសាសនាទាំងមូលដែលយើងគួរដឹងច្បាស់បំផុតនោះគឺ យើងត្រូវយល់ឱ្យបានដិតដល់បំផុតថាដោយហេតុផលអ្វី ច្បាប់បែបណា ក្រោម លក្ខខណ្ឌបែបណា ងាយស្រួល ឬលំបាក ការអត់ទោសបាបទទួលបានមកនោះ ! លុះត្រាតែចំណេះដឹងនេះនៅតែច្បាស់លាស់ និងប្រាកដ នោះមនសិការមិន អាចសម្រាកបានទាំងអស់ គ្មានសន្តិភាពជាមួយព្រះ គ្មានការធានា ឬសុវត្ថិ ភាពឡើយ ។ ប៉ុន្តែ វាញាប់ញ័រ វេរា បោះចោល ធ្វើទារុណកម្ម និងញាប់ញ័រ ស្អប់ ហើយគេចចេញពីព្រះនេត្រព្រះ ។

ប៉ុន្តែប្រសិនបើការអភ័យទោសពីអំពើបាបអាស្រ័យទៅលើលក្ខខណ្ឌទាំងនេះដែល ពួកគេភ្ជាប់ជាមួយវានោះ គ្មានអ្វីជាទុក្ខ ឬគួរឱ្យអាណិតជាងនេះសម្រាប់យើង ទេ ។ ពួកគេបង្កើតការលើកលែងទោសជាជំហានដំបូងក្នុងការទទួលបានការ លើកលែងទោស ហើយពួកគេតម្រូវឱ្យវាក្លាយជាការលើកលែងទោសជាជំហាន ដំបូងក្នុងការទទួលបានការលើកលែងទោស ហើយពួកគេតម្រូវឱ្យវាក្លាយជាការលើក

លែងទោសត្រឹមត្រូវ ពោលគឺត្រឹមត្រូវ និងពេញលេញ ។ ប៉ុន្តែក្នុងពេលជាមួយគ្នានេះ ពួកគេមិនកំណត់ថានៅពេលណាដែលមនុស្សម្នាក់អាចមានការធានាដែលថាគាត់មាននៅក្នុងការវាស់វែងគ្រាន់តែអនុវត្តការទទួលទោសរបស់គាត់ ។

យើងត្រូវតែទទួលស្គាល់ដោយប្រយ័ត្នប្រយោជន៍នឹងការដាស់តឿនមនុស្សគ្រប់រូបឱ្យយំសោកយ៉ាងជូរចត់ចំពោះអំពើបាបរបស់គាត់ ចំពោះអ្វីដែលគាត់មិនពេញចិត្តនិងស្តាប់ចំពោះការទាំងនោះ ត្បិតយើងមិនគួរប្រើចិត្តពីទុក្ខព្រួយនេះដែលនាំឱ្យប្រើចិត្តទៅរកសេចក្តីសង្គ្រោះ [កូរិនថូសទី២ ៧:១០] ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលមានការទាមទារនូវភាពជូរចត់នៃទុក្ខសោកដែលត្រូវនឹងទំហំនៃបទល្មើស ហើយដែលអាចមានតុល្យភាពក្នុងមាត្រដ្ឋានជាមួយនឹងការធានានូវការលើកលែងទោសនោះ មនសិការដ៏ក្រៀមក្រំនេះត្រូវបានគេធ្វើទារុណកម្មដោយវិធីចម្លែកៗ ហើយមានកង្វល់នៅពេលដែលពួកគេឃើញសមិទ្ធផលនៃអំពើបាបដែលបានកំណត់ពួកគេ ។ ហើយពួកគេមិនយល់ពីទំហំនៃបំណុល ដើម្បីឱ្យពួកគេអោយយល់ដឹងក្នុងចិត្តថា ពួកគេបានសងអ្វីដែលពួកគេជំពាក់នោះទេ ។ បើគេថាយើងត្រូវធ្វើអ្វីដែលមានក្នុងខ្លួនយើង ។ យើងតែងតែត្រូវបាននាំត្រឡប់ទៅចំណុចដដែល ។ ចុះតើនៅពេលណាដែលអ្នកណាហ៊ានធានាខ្លួនឯងថាខ្លួនបានប្រើអំណាចទាំងអស់ដើម្បីទូញសោកចំពោះអំពើបាបរបស់ខ្លួន? ដូច្នេះហើយ កាលណាសតិសម្បជញ្ញៈ តម្កល់ខ្លួនយូរហើយ ខំប្រឹងតស៊ូយូរៗទៅ ក៏នៅតែរកមិនឃើញ ទីទួលសម្រាប់សម្រាក ។ អាស្រ័យហេតុនេះ ដើម្បីធ្វើឱ្យខ្លួនឯងស្ងប់ យ៉ាងហោចណាស់មួយផ្នែក ពួកគេបានពុះពារនូវទុក្ខសោកចេញពីខ្លួនគេ ហើយស្រក់ទឹកភ្នែកចេញ ដើម្បីឱ្យពួកគេសម្រេចនូវសេចក្តីទុក្ខ ។

3. មិនមែនជាការទុក្ខសោករបស់មនុស្សមានបាបទេ តែដោយសារសេចក្តីមេត្តារបស់ព្រះដែលមាននោះវិញ

ប៉ុន្តែប្រសិនបើពួកគេនិយាយថាខ្ញុំចោទប្រកាន់ពួកគេមិនពិត អនុញ្ញាតឱ្យពួកគេបញ្ជូនបន្តហើយបង្ហាញនរណាម្នាក់ដែលតាមគោលលទ្ធិនៃការយល់ឃើញបែបនេះមិនត្រូវបានជំរុញឱ្យអស់សង្ឃឹម ឬមិនបានបំពេញតាមការវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះដោយធ្វើពុតជាជាងមានទុក្ខព្រួយពិតប្រាកដនោះ ។ ហើយយើងបាននិយាយនៅកន្លែងខ្លះថា ការអភ័យទោសបាបមិនអាចកើតមានដល់នរណាម្នាក់ដោយគ្មានការប្រែចិត្តទេ ពីព្រោះមានតែអ្នកដែលរងទុក្ខ និងរឿងដោយសារការយល់ដឹងពីអំពើបាបប៉ុណ្ណោះ ទើបអាចអំពាវនាវដោយស្មោះរកសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះ ។ ប៉ុន្តែយើងបានបន្ថែមក្នុងពេលជាមួយគ្នាថា ការប្រែចិត្តមិនមែនជាមូលហេតុនៃការអភ័យទោសពីអំពើបាបនោះទេ ។ លើសពីនេះទៅទៀត យើងបានរួចផុតពីទារុណកម្មនៃព្រលឹងដែលពួកគេចង់ឱ្យយើងធ្វើជាកាតព្វកិច្ច ។ យើងបានបង្រៀនថា មនុស្សមានបាបមិនអាស្រ័យលើសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះអម្ចាស់តែមួយនោះទេ ។ យើងគ្រាន់តែរំលឹកគាត់ថា ព្រះគ្រីស្ទបានត្រាស់ហៅអស់អ្នកដែល “ធ្វើការនឿយ ហើយផ្ទុកធ្ងន់” [ម៉ាថាយ 11:28] នៅពេលដែលគាត់ត្រូវបានចាត់ឱ្យទៅផ្សាយដំណឹងល្អដល់ជនក្រីក្រ ព្យាបាលអ្នកខូចចិត្តប្រកាសដោះលែងដល់អ្នកជាប់ឃុំ ដោះលែងអ្នកទោស ដើម្បីសម្រាលទុក្ខអ្នកកាន់ទុក្ខ [អេសាយ ៦១:១; លូកា ៤:១៨] ។ ដូច្នេះ ត្រូវដកចេញទាំងពួកខាងគណៈផារីស៊ី ដែលគិតតែពីសេចក្តីសុចរិតរបស់គេ មិនទទួលស្គាល់ភាពក្រីក្ររបស់គេ ។ ហើយពួកអ្នកមើលងាយដែលភ្លេចព្រះពិរោធរបស់ព្រះ មិនស្វែងរកមធ្យោបាយដោះស្រាយអំពើអាក្រក់របស់ខ្លួនឡើយ ។ មនុស្សដូច្នេះហើយបានជា

មិនធ្វើការ មិនត្រូវផ្ទុកធ្ងន់ មិនខូចចិត្ត មិនមានអ្នកទោស ឬអ្នកជាប់ឃុំ ។
 ប៉ុន្តែវាធ្វើឱ្យមានភាពខុសប្លែកគ្នាយ៉ាងខ្លាំង ថា តើអ្នកបង្រៀនពីការអត់ទោស
 បាបដែលសមនឹងទទួលដោយការទទួលទោសដោយយុត្តិធម៌ និងពេញលេញ
 ដែលមនុស្សមានបាបមិនអាចធ្វើបានទេ ។ ឬថា តើអ្នកជំរុញគាត់ឱ្យស្រេកឃ្លាន
 និងស្រេកឃ្លាននូវសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះ ដើម្បីបង្ហាញគាត់តាមរយៈការ
 ទទួលស្គាល់ពីទុក្ខលំបាករបស់គាត់ ភាពស្ងប់ស្ងាត់របស់គាត់ ភាពនឿយហត់
 របស់គាត់ និងការជាប់ឃុំរបស់គាត់ - ជាកន្លែងដែលគាត់គួរតែស្វែងរកភាព
 ស្រស់ស្រាយ សម្រាក និងសេរីភាព ។ ជាការល្អ ដើម្បីបង្រៀនគាត់ដោយ
 បន្ទាបខ្លួន ដើម្បីលើកតម្កើងព្រះ ។

**4. ការសារភាពដែលមិនភ្ជាប់គ្នា : ការប្រកែកទាំងនឹងការរំកិលក្រែកបែប
 បង្ហាញនិមិត្តសញ្ញាចេញពីមនុស្សយូរដែលបានស្អាត**

វាតែងតែមានការឈ្លោះប្រកែកគ្នាយ៉ាងខ្លាំងរវាងមេធាវីខាងបទតម្កើរនិងអ្នកប្រាជ្ញ
 សាសនៈវិទូទាក់ទងនឹងការសារភាព ។ បញ្ញត្តិក្រោយមកប្រកែកថា ការ
 សារភាពត្រូវបានបញ្ញត្តដោយទស្សនៈពីព្រះ ។ អតីតកាលបានអះអាងថាវាត្រូវ
 បានបញ្ចេញដោយក្រុមជំនុំ ។

ឥឡូវនេះ នៅក្នុងការឈ្លោះប្រកែកគ្នានោះ ភាពដ៏គួរឱ្យខ្មាស់អៀនរបស់ពួកអ្នក
 សាសនៈវិទូគឺបានបង្ហាញឱ្យឃើញយ៉ាងច្បាស់ថា ដែលបានបង្អួច និងបង្អិតបង្អំ
 បំប្លែងបទតម្កើរទាំងអស់ ដែលពួកគេបានដកស្រង់សម្រាប់គោលបំណងរបស់ពួក
 គេ ។ ហើយនៅពេលដែលពួកគេឃើញថាអ្វីដែលពួកគេចង់បានមិនអាចទទួល
 បានសូម្បីតែតាមរបៀបនេះក៏ដោយ អ្នកដែលប្រាថ្នាចង់បានភាពវៃឆ្លាតជាងអ្នក
 ដទៃបានងាកទៅរកការគេចវេសថា ការសារភាពគឺមកពីច្បាប់របស់ព្រះទាក់ទង

នឹងខ្លឹមសាររបស់វា ប៉ុន្តែក្រោយមកបានយកវាចេញពីច្បាប់វិជ្ជមាន ។ ជាការពិតណាស់ មេធាវីដែលអសមត្ថភាពបំផុតក្នុងចំណោមមេធាវីដែលនិយាយកុហក ដូច្នេះទាក់ទងនឹងក្រិច្យវិន័យរបស់ព្រះ ព្រោះវាត្រូវបានគេនិយាយថា ៖ “អ័ដាមអ្នកនៅឯណា? [លោកុប្បត្តិ ៣:៩] ។ ការលើកលែងនេះដែរ ដោយសារអ័ដាមបានឆ្លើយដូចជាការដោះសារថា ៖ ប្រពន្ធដែលទ្រង់បានឱ្យទូលបង្គំនោះ” ។ល។ ៣:១២] ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ ក្នុងករណីទាំងពីរទម្រង់នេះចេញមកពីច្បាប់រដ្ឋប្បវេណី ។ ប៉ុន្តែសូមឱ្យយើងមើលតាមរយៈភស្តុតាងអ្វីខ្លះដែលពួកគេបង្ហាញពីការសារភាពនេះដែលបានបង្កើតឡើង ឬមិនបានបង្កើតឡើងដើម្បីជាការបង្កាប់របស់ព្រះ ។

ពួកគេនិយាយថា ព្រះយេស៊ូវបានចាត់មនុស្សយួងឱ្យទៅឯពួកសង្ឃ [ម៉ាថាយ ៨:៤; ម៉ាកុស ១:៤៤; លូកា ៥:១៤; ១៧:១៤] ។ អ្វីទៅ? តើទ្រង់បានបញ្ជូនពួកគេទៅសារភាពមែនទេ? អ្នកណាដែលធ្លាប់ឮគេនិយាយថា ពួកសង្ឃលេវីត្រូវបានតែងតាំងឱ្យស្តាប់ចម្លើយសារភាព [ម៉ាទិ. ១៧:៩-៩]? ដូច្នេះ ពួកគេជ្រកកោនក្នុងការលើកឡើង ៖ វាត្រូវបានដាក់ចេញដោយច្បាប់របស់លោកម៉ូសេដែលសង្ឃគួរបែងចែករវាងដំណាក់កាលនៃជំងឺយួង [លេវី. ១៤:២-៣] ។ អំពើបាបគឺជាជំងឺយួងខាងវិញ្ញាណ វាជាកាតព្វកិច្ចរបស់សង្ឃក្នុងការប្រកាសអំពីរឿងនេះ ។

មុននឹងខ្ញុំឆ្លើយ ខ្ញុំសូមសួរដោយឆ្លងកាត់ថា ហេតុអ្វីបានជាប្រសិនបើការអនុម័តនេះធ្វើឱ្យពួកគេវិនិច្ឆ័យជំងឺយួងខាងវិញ្ញាណ តើពួកគេសន្មត់ថាការយល់ដឹងអំពីបទគម្ពីរ ៖ ក្រិច្យវិន័យប្រគល់ការទទួលស្គាល់ជំងឺយួងដល់ពួកបូជាចារ្យលេវី ចូរ

យើងទទួលយករឿងនេះសម្រាប់ខ្លួនយើង ។ អំពើបាបគឺជាជំងឺយូរឆ្នាំវិញ្ញាណ ចូរយើងពិនិត្យអំពើបាបផង!

ឥឡូវនេះ ខ្ញុំបានឆ្លើយតបថា ៖ “ពេលសង្ឃត្រូវបានផ្ទេរ នោះក៏មានការផ្ទេរក្រិ ត្យវិន័យជាចាំបាច់ដែរ” [ហេព្រើរ ៧:១២] ។ តំណែងជាសង្ឃទាំងអស់ត្រូវ បានផ្ទេរទៅព្រះគ្រីស្ទ ហើយត្រូវបានបំពេញ និងសម្រេចនៅក្នុងទ្រង់ ។ ដូច្នេះ សិទ្ធិ និងកិត្តិយសទាំងស្រុងនៃបព្វជិតភាពត្រូវបានផ្ទេរទៅទ្រង់ ។ ប្រសិនបើពួក គេពេញចិត្តនឹងការដេញតាមពាក្យមិនសមរម្យ ចូរឱ្យពួកគេតាំងខ្លួនជាព្រះគ្រីស្ទ ជាសង្ឃតែមួយគត់របស់ពួកគេ ហើយនៅក្នុងសាលជំនុំជំរះរបស់ទ្រង់ផ្ដោតលើ អំណាចគ្មានដែនកំណត់លើគ្រប់អ្វីៗទាំងអស់ ។ យើងនឹងអនុញ្ញាតវាដោយងាយ ។ ជាងនេះទៅទៀត ការលើកឡើងរបស់ពួកគេ ដែលគិតតែពីច្បាប់រដ្ឋ ឬរ៉ូណី ក្នុងចំណោមពិធីនោះ គឺមិនសមស្របទេ ។

ហេតុអ្វីបានជាព្រះគ្រីស្ទបញ្ជូនមនុស្សយូរទៅឯសង្ឃ? គឺដើម្បីកុំឱ្យសង្ឃចោទ គាត់ពីបទល្មើសនឹងច្បាប់ ដែលធ្វើឱ្យអ្នកជំងឺយូរត្រូវបង្ហាញដល់សង្ឃ ហើយដង្ហាយចូរដោយការថ្វាយយញ្ញបូជា ។ ទ្រង់បង្គាប់អ្នកយូរដែលបានជាស្អាត ហើយធ្វើអ្វីដែលក្រិក្យវិន័យបានចែង ។ គាត់មានប្រសាសន៍ថា “ចូរទៅចុះ!” “ហើយថ្វាយដង្ហាយដែលម៉ូសេបានចែងក្នុងក្រិក្យវិន័យទុកជាកស្ថុតាងដល់ប្រជាជន” [ម៉ាថាយ ៩:៩] ។ ពិតប្រាកដណាស់ អព្វុតហេតុនេះគឺដើម្បីជាកស្ថុ តាងសម្រាប់ពួកគេ ។ ពួកគេបានប្រកាសថាពួកគេជាមនុស្សយូរ ។ ឥឡូវនេះ ពួកគេប្រកាសថាពួកគេបានជាសះស្បើយហើយ ។ តើពួកគេមិនបានបង្ខំពួកគេ ឱ្យក្លាយជាសាក្សីនៃអព្វុតហេតុរបស់ព្រះគ្រីស្ទទេឬ? ព្រះគ្រីស្ទអនុញ្ញាតឱ្យពួកគេ ស៊ើបអង្កេតអព្វុតហេតុរបស់ទ្រង់ ។ ពួកគេមិនអាចបដិសេធបានទេ ។ ប៉ុន្តែ

ដោយសារពួកគេនៅតែព្យាយាមគេចខ្លួន ការងារនេះបម្រើសម្រាប់ពួកគេជាទីបន្ទាល់ ។ ដូច្នេះ ក្នុងបទគម្ពីរមួយទៀត ៖ “ដំណឹងល្អនេះនឹងត្រូវផ្សាយពាសពេញពិភពលោក ដើម្បីជាទីបន្ទាល់ដល់គ្រប់ទាំងសាសន៍” [ម៉ាថាយ ២៤:១៤] ។ ដូចគ្នានេះដែរ “អ្នកនឹងត្រូវបានអូសទៅចំពោះស្តេច និងអភិបាល ... ដើម្បីថ្លែងទីបន្ទាល់នៅចំពោះមុខពួកគេ” [ម៉ាថាយ ១០:១៨] ។ នោះគឺថា ពួកគេអាចនឹងត្រូវបានកាត់ទោសកាន់តែខ្លាំងឡើងដោយការវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះ ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើពួកគេចង់យល់ព្រមជាមួយលោក Chrysostom នោះគាត់ក៏បង្រៀនថា នេះត្រូវបានធ្វើដោយព្រះគ្រីស្ទ ដោយសារសាសន៍យូដា ដើម្បីកុំឱ្យគេចាត់ទុកថាទ្រង់ជាអ្នកបំពានក្រិក្សវិន័យ ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ ក្នុងរឿងច្បាស់លាស់បែបនេះ មនុស្សម្នាក់គួរតែខ្មាស់អៀនក្នុងការស្វែងរកការគាំទ្រពីមនុស្សណាម្នាក់ នៅពេលដែលព្រះគ្រីស្ទបានប្រកាសថាទ្រង់បានលះបង់សិទ្ធិស្របច្បាប់ទាំងស្រុងចំពោះពួកសង្ឃ សូម្បីតែចំពោះសត្រូវដែលប្រកាសថាជាសត្រូវនៃដំណឹងល្អ ដែលតែងតែមានបំណងចង់ស្រែកប្រឆាំងនឹងវា ប្រសិនបើមាត់របស់ពួកគេមិនត្រូវបានបញ្ឈប់ឡើយ ។ ដូច្នេះ ដើម្បីឱ្យអ្នកថ្វាយដង្ហាយខាងសម្តេចប៉ាបអាចរក្សាកម្មសិទ្ធិនេះបាន សូមឱ្យពួកគេបើកចំហជាមួយនឹងអ្នកដែលចាំបាច់ត្រូវបង្ខំកុំឱ្យដាក់បណ្តាសាព្រះគ្រីស្ទ ។ សម្រាប់រឿងនេះមិនពាក់ព័ន្ធនឹងអ្នកបម្រើពិតរបស់ទ្រង់ទេ ។

5. ការស្រាយសំពត់វុទ្ធសាត្រូវបានពន្យល់ខុស

ពួកគេទទួលបានអំណះអំណាងទីពីរពីប្រភពដូចគ្នាដែលមកពីការចោទប្រកាន់មួយ - ដូចជាប្រសិនបើការចោទប្រកាន់មានតម្លៃដ៏អស្ចារ្យក្នុងការបញ្ជាក់ពីគោលលិទ្ធិបង្រៀនណាមួយ! ប៉ុន្តែ សូមឱ្យពួកគេមានតម្លៃ លុះត្រាតែខ្ញុំបង្ហាញ

ថាខ្ញុំអាចអនុវត្តការចោទប្រកាន់ទាំងនោះបានច្រើនជាងពួកគេទៅទៀត ។ ឥឡូវនេះ គេអាចឱ្យព្រះអម្ចាស់បង្គាប់ពួកសិស្សឱ្យស្រាយឡាសាដែលបានរស់ឡើងវិញ ហើយឱ្យគាត់ទៅ [យ៉ូហាន ១១:៤៤] ។ ដំបូង ពួកគេប្រកាសរឿងនេះដោយមិនពិត ព្រោះគ្មាននរណាអាចថាព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលនេះទៅកាន់សិស្សរបស់ព្រះអង្គឡើយ ។ វាទំនងជាច្រើនដែលទ្រង់បាននិយាយរឿងនេះទៅកាន់ជនជាតិយូដា (ដែលមានវត្តមានដើម្បីឱ្យអព្វុតហេតុរបស់គាត់អាចបង្ហាញអំណាចដ៏អស្ចារ្យរបស់គាត់) ដោយគាត់បានប្រោសមនុស្សស្លាប់ដោយសំលេងរបស់គាត់តែឯងមិនមែនដោយការប៉ះរបស់គាត់ទេ ។ ដូច្នេះ តើខ្ញុំបកស្រាយការពិតថា ព្រះអម្ចាស់ ដើម្បីបំបាត់ការសង្ស័យរបស់ជនជាតិយូដា ទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យឱ្យពួកគេរមៀលថ្ម ធ្មេញធ្មេញស្អុយ ក្រឡេកមើលទីសំគាល់ដ៏ប្រាកដនៃសេចក្តីស្លាប់ ឃើញទ្រង់ក្រោកឡើងដោយអំណាចនៃទ្រង់ ។ ពាក្យតែម្នាក់ឯង ហើយក្លាយជាមនុស្សដំបូងដែលប៉ះគាត់នៅរស់ ។ ហើយនេះគឺជាគំនិតរបស់ Chrysostom ។

ប៉ុន្តែឧបមាថា យើងចាត់ទុកការថ្លែងនេះចំពោះពួកសិស្ស តើអ្នកប្រឆាំងនឹងរក្សាអ្វី? តើព្រះអម្ចាស់បានប្រទានអំណាចដល់ពួកសាវ័កក្នុងការស្រាយឬទេ? តើវាកាន់តែត្រឹមត្រូវ និងប៉ិនប្រសប់ជាងនេះទៅទៀត នេះអាចត្រូវបានចាត់ទុកជាពាក្យប្រៀបធៀប ប្រសិនបើយើងគួរតែនិយាយថា តាមរយៈតួលេខនេះ ព្រះសព្វព្រះទ័យនឹងស្រាយអ្នកជឿដល់ទ្រង់ ។ រំដោះអ្នកដែលទ្រង់បានលើកឡើង ពោលគឺដើម្បីកុំឱ្យពួកគេនឹកចាំពីអំពើបាបរបស់ពួកគេដែលខ្លួនបានបំភ្លេចចោល ឬបង្គាប់ថាជាមនុស្សមានបាប ដែលខ្លួនបានរំដោះរួច ថែមទាំងមិនដាស់តឿនពួកគេចំពោះអំពើទាំងឡាយដែលខ្លួនមាន ។ អត់ទោស ហាមឃា

យោ ដាក់ទោសឯណា អាណិតខ្លួនឯង ត្រៀមទុក! ប្រាកដណាស់ គ្មានអ្វីគួរ ដាក់បញ្ចូលយើងក្នុងការលើកលែងទោសច្រើនជាងឧទាហរណ៍របស់ចៅក្រម ដែលព្រមានថាគាត់នឹងមិនអាចកាត់ទោសចំពោះអ្នកដែលអាក្រក់ខ្លាំងពេក និង អមនុស្សធម៌ឡើយ ។ ឥឡូវចូរឱ្យពួកគេទៅដើរញុះញង់ពាក្យបង្ខំចរបស់ពួកគេ ចុះ ។

6. ការសារភាពនៅក្នុងបទគម្ពីរ

ឥឡូវនេះ ពួកគេចូលមកប្រយុទ្ធកាន់តែជិត នៅពេលដែលពួកគេស្មានថា ពួក គេប្រយុទ្ធ ប្រដាប់ដោយទីបន្ទាល់សាមញ្ញនៃបទគម្ពីរ ៖ អស់អ្នកដែលមកពិធី បុណ្យជ្រមុជទឹករបស់យ៉ូហានបានសារភាពអំពើបាបរបស់ពួកគេ [ម៉ាថាយ ៣: ៦]; ហើយយ៉ាកុបនឹងឱ្យយើង “ចូរសារភាពអំពើបាបរបស់យើងដល់គ្នាទៅវិញ ទៅមក” [យ៉ាកុប 5:10] ។

កុំឆ្ងល់ថាតើអ្នកដែលចង់ទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកបានសារភាពអំពើបាបរបស់ពួក គេ! ព្រោះដូចដែលបាននិយាយពីមុនមក “យ៉ូហាន ... បានផ្សាយពីបុណ្យ ជ្រមុជទឹកនៃការប្រែចិត្ត” [ម៉ាកុស 1:4] ។ គាត់បានជ្រមុជទឹកដល់ការប្រែ ចិត្ត ។ ដូច្នេះ តើគាត់នឹងធ្វើបុណ្យជ្រមុជទឹកដល់អ្នកណា លើកលែងតែអ្នក ដែលបានសារភាពខ្លួនថាជាមនុស្សបាប? ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកគឺជានិមិត្តរូបនៃ ការអត់ទោសបាប ។ តើអ្នកណានឹងទទួលសញ្ញានេះ ប៉ុន្តែមនុស្សមានបាប និង អ្នកដែលទទួលស្គាល់ខ្លួនឯងថាជាមនុស្សបែបនេះឬ? ហេតុដូច្នេះហើយ ពួកគេ សារភាពអំពើបាបរបស់ខ្លួនដើម្បីទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក ។

វាជាហេតុផលដ៏ល្អដែលយ៉ាកុបបង្គាប់យើងឱ្យ "សារភាព ... ដល់គ្នាទៅវិញទៅមក" [យ៉ាកុប ៥:១៦] ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើពួកគេបានយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះអ្វីដែលបន្ទាប់មកភ្លាមៗ ពួកគេនឹងយល់ថានេះក៏ផ្តល់ការគាំទ្រពិតប្រាកដដល់ពួកគេដែរ ។ គាត់និយាយថា "ចូរសារភាពអំពើបាបរបស់អ្នកចំពោះគ្នាទៅវិញទៅមក ហើយអធិស្ឋានឱ្យគ្នាទៅវិញទៅមក" [យ៉ាកុប ៥:១៦] ។ គាត់រួមបញ្ចូលគ្នានូវការសារភាពទៅវិញទៅមក និងការអធិស្ឋានទៅវិញទៅមក ។ បើយើងត្រូវសារភាពចំពោះសង្ឃតែម្នាក់ នោះយើងត្រូវអធិស្ឋានឱ្យគេតែម្នាក់ឯង ។ យ៉ាងម៉េចទៅ? ឧបមាថាវាធ្វើតាមពាក្យរបស់យ៉ាកុបដែលមានតែសង្ឃប៉ុណ្ណោះដែលអាចសារភាពបាន? ពិតប្រាកដណាស់ ខណៈពេលដែលទ្រង់ចង់ឱ្យយើងសារភាពចំពោះគ្នាទៅវិញទៅមក ទ្រង់បានថ្លែងទៅកាន់អ្នកតែម្នាក់ឯងដែលអាចស្តាប់ការសារភាពរបស់គ្នាទៅវិញទៅមក ។ ἀλλήλους គឺជាពាក្យរបស់គាត់ថា "ទៅវិញទៅមក" "ត្រឡប់មកវិញ" "ផ្លាស់ប្តូរគ្នា" ឬប្រសិនបើពួកគេចង់នោះ "ទៅវិញទៅមក" ។ ប៉ុន្តែមានតែអ្នកដែលមានសមត្ថភាពស្តាប់ចម្លើយសារភាពប៉ុណ្ណោះដែលអាចសារភាពចំពោះគ្នាទៅវិញទៅមក ។ ដោយសារគេប្រគល់បុព្វសិទ្ធិនេះដល់សង្ឃតែម្នាក់ យើងក៏ដកមុខងារសារភាពចំពោះគេតែម្នាក់ឯងដែរ ។

ជាមួយនឹងការតូចតាចនៃប្រភេទនេះ! ចូរយើងទទួលយកទស្សនៈរបស់សាវ័កដែលមានលក្ខណៈសាមញ្ញ និងបើកចំហ៖ មានន័យថា យើងគួរតែដាក់ភាពទន់ខ្សោយរបស់យើងនៅលើទ្រូងរបស់គ្នាទៅវិញទៅមក ដើម្បីទទួលបានការទូន្មានគ្នាទៅវិញទៅមក ការអាណិតអាសូរគ្នាទៅវិញទៅមក និងការលួងចិត្តគ្នាទៅវិញទៅមក ។ បន្ទាប់មក ពេលយើងដឹងអំពីជំងឺរបស់បងប្អូនយើង សូមឱ្យយើងអធិស្ឋានទៅព្រះសម្រាប់ការទាំងនេះ ។ ដូច្នេះ ហេតុអ្វីបានជាពួកគេដក

ស្រង់យ៉ាកុបមកប្រឆាំងនឹងយើង ទោះបីជាយើងទទួលយកយ៉ាងខ្លាំងដល់ការសារភាព
នៃសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះ? ប៉ុន្តែ គ្មាននរណាម្នាក់អាចសារភាពពីសេចក្តី
មេត្តាករុណារបស់ព្រះបានឡើយ រហូតទាល់តែគាត់បានសារភាពពីទុក្ខលំបាក
របស់ខ្លួនពីមុន ។ ផ្ទុយទៅវិញ យើងប្រកាសអំពីភាពស្អប់ខ្ពើមចំពោះអ្នក
ទាំងឡាយណាដែលមិនបានសារភាពថាខ្លួនជាអ្នកមានបាបនៅចំពោះព្រះ នៅ
ចំពោះពួកទេវតារបស់គាត់ នៅចំពោះមុខក្រុមជំនុំ និងដោយសង្ខេប នៅ
ចំពោះមុខមនុស្សទាំងអស់ ។ ដ្បិតព្រះអម្ចាស់បាន “បិទអ្វីៗទាំងអស់នៅក្រោម
អំពើបាប” [កាឡ. ៣:២២] “ដើម្បីឱ្យគ្រប់មាត់ត្រូវបានបញ្ឈប់” [រ៉ូម ៣:១៩]
ហើយគ្រប់ទាំងសាច់ត្រូវបន្ទាបខ្លួននៅចំពោះព្រះ [រ៉ូម ៣:២០; កូរិនថូសទី១ ១:
២៩] ។ ប៉ុន្តែទុកឱ្យទ្រង់បានសុចរិតតែមួយអង្គ [រ៉ូម ៣:៤] ហើយត្រូវបាន
លើកតម្កើង ។

(ភស្តុតាងសម្រាប់ប្រភពដើមចុងក្រោយនៃការសារភាពរបស់ auricular, 7-8)

7. ការសារភាពដោយបង្ខំដែលក្រុមជំនុំដើមមិនបានដឹង

ប៉ុន្តែខ្ញុំផ្សេងឆ្ងល់ថា តើគូបដិបក្ខរបស់យើងហ៊ានប្រកែកថាការសារភាពដែលគេ
និយាយនោះត្រូវបានតែងតាំងដោយព្រះទេ ។ ជាការពិតណាស់ យើងទទួល
ស្គាល់ថាការអនុវត្តរបស់វាមានលក្ខណៈបុរាណណាស់ ប៉ុន្តែយើងអាចបញ្ជាក់បាន
យ៉ាងងាយថាពីមុនវាឥតតិចថ្លៃ ។ ប្រាកដណាស់ សូម្បីតែកំណត់ត្រារបស់ពួក
គេក៏ប្រកាសថាគ្មានច្បាប់ ឬរដ្ឋធម្មនុញ្ញណាមួយដែលទាក់ទងនឹងវាត្រូវបាន
បង្កើតឡើងមុនសម័យលោក Innocent III នោះទេ ។ ប្រាកដណាស់
ប្រសិនបើពួកគេមានច្បាប់ចាស់ជាងច្បាប់នោះ ពួកគេនឹងចាប់យកវា ជាជាង
ការពេញចិត្តនឹងក្រឹត្យក្រមរបស់ក្រុមប្រឹក្សា Lateran ដែលធ្វើឱ្យពួកគេសើច

ចំអកដល់កុមារ ។ ក្នុងរឿងផ្សេងទៀត ពួកគេមិនស្នាក់ស្ទើរក្នុងការបង្កើតការប្រឌិត ដែលពួកគេចាត់ទុកក្រុមប្រឹក្សាបុរាណបំផុត ថាដោយការគោរពចំពោះវត្ថុបុរាណ ពួកគេអាចនឹងធ្វើឱ្យមនុស្សសាមញ្ញយល់ឃើញបាន ។ ត្រង់ចំណុចនេះ វាមិនបានចូលក្បាលគេដើម្បីបង្ហាញការមិនពិតបែបនេះទេ ។ ដូច្នេះដូចដែលពួកគេផ្ទាល់ធ្វើជាសាក្សី មិនទាន់បានបីរយឆ្នាំបានកន្លងផុតទៅទេ ចាប់តាំងពី Innocent III បានដាក់អន្ទាក់នោះ ហើយបានដាក់នូវភាពចាំបាច់នៃការសារភាព ។

ប៉ុន្តែនិយាយអ្វីមិនចេញ ភាពព្រៃផ្សៃនៃពាក្យតែមួយគត់ធ្វើឱ្យខូចច្បាប់នោះ ! ឪពុកដ៏ល្អទាំងនេះណែនាំមនុស្សទាំងពីរភេទម្តងក្នុងមួយឆ្នាំឱ្យសារភាពអំពើបាបទាំងអស់នៅមុខសង្ឃរបស់ខ្លួន ។ មនុស្សដែលល្ងង់តែលើកលែងតែថា គោលគំនិតនេះសំដៅទៅលើតែជនពាលប៉ុណ្ណោះ ប៉ុន្តែមិនអនុវត្តចំពោះបុគ្គលណាដែលមិនថាប្រុសឬស្រីឡើយ ។ បន្ទាប់មក ភាពមិនសមហេតុផលដ៏អាក្រក់មួយកើតឡើងនៅក្នុងសិស្សរបស់ពួកគេ នៅពេលដែលពួកគេមិនអាចពន្យល់ពីអត្ថន័យនៃពាក្យថា "សង្ឃរបស់ពួកគេ" ។

អ្វីក៏ដោយដែលពួកអ្នករើសអើងទាំងនេះរបស់សម្តេចប៉ាបអាចសរសើរយើងថាព្រះគ្រីស្ទមិនមែនជាអ្នកនិពន្ធនៃច្បាប់នេះដែលបង្ខំមនុស្សឱ្យរាយបញ្ជីអំពើបាបរបស់ពួកគេ - ពិតប្រាកដណាស់ដប់ពីររយឆ្នាំបានកន្លងផុតទៅបន្ទាប់ពីការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទមុនពេលច្បាប់បែបនេះត្រូវបានចេញផ្សាយ ។ ដូច្នេះហើយភាពផ្តាច់ការនេះ ត្រូវបានណែនាំនៅពេលក្រោយ ពីការគោរពសាសនា និងលទ្ធិត្រូវរលត់ទៅ មានតែខ្មោចត្រួតង្វាល បានយកអាជ្ញាប័ណ្ណទាំងអស់ ដោយគ្មានភាពខុសគ្នា មកលើខ្លួនគេ ។

បន្ទាប់មក មានទីបន្ទាល់ច្បាស់លាស់ ទាំងនៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រ និងក្នុងចំណោម
អ្នកនិពន្ធបុរាណដទៃទៀត ដែលបង្រៀនថា នេះជារឿងនៃសីលធម៌ ដែល
បង្កើតឡើងដោយពួកដឹកនាំក្រុមជំនុំ មិនមែនជាច្បាប់ដែលដាក់ដោយព្រះគ្រីស្ទ
ឬពួកសាវ័កនោះទេ ។ ខ្ញុំនឹងលើកយកតែទីបន្ទាល់មួយក្នុងចំណោមទីបន្ទាល់ជា
ច្រើននេះ ដែលនឹងផ្តល់ភស្តុតាងច្បាស់លាស់អំពីបញ្ហានេះ ។ Sozomen
រៀបរាប់ថា រដ្ឋធម្មនុញ្ញរបស់អ្នកដឹកនាំក្រុមជំនុំត្រូវបានគោរពយ៉ាងខ្សោយ
ព្យាយាមនៅក្នុងក្រុមជំនុំលោកខាងលិច ជាពិសេសនៅរ៉ូម ។ នេះមានន័យថា
វាមិនមែនជាការអនុវត្តជាសកលនៃក្រុមជំនុំទាំងអស់នោះទេ ។ ជាងនេះទៅ
ទៀត គាត់និយាយថា អ្នកដឹកនាំម្នាក់ត្រូវបានតែងតាំងជាពិសេសសម្រាប់
ដំណែងនេះ ។ នេះបដិសេធយ៉ាងខ្លាំងនូវអ្វីដែលអ្នកកាសែតនិយាយមិនពិត
ទាក់ទងនឹងកូនសោដែលបានផ្តល់ឱ្យដូចគ្នាទៅនឹងលំដាប់សង្ឃទាំងមូលសម្រាប់
ការប្រើប្រាស់នេះ ។ ជាការពិត វាមិនមែនជាមុខងារធម្មតាសម្រាប់បូជាចារ្យ
ទាំងអស់នោះទេ ប៉ុន្តែមុខងារផ្តាច់មុខរបស់សង្ឃម្នាក់ដែលត្រូវបានជ្រើសរើស
សម្រាប់វាដោយអ្នកដឹកនាំក្រុមជំនុំ ។ វាគឺជាគាត់ដែលសូម្បីតែសព្វថ្ងៃនេះពួកគេ
ហៅនៅក្នុងព្រះវិហារនីមួយៗថា "អ្នកទោស" ដែលជាអ្នកពិនិត្យឧក្រិដ្ឋកម្មធ្ងន់ធ្ងរ
និងអ្នកដែលនឹងត្រូវចោទប្រកាន់ជាឧទាហរណ៍ ។ បន្ទាប់មកគាត់បន្ថែមថា នេះក៏
ជាទម្លាប់នៅ Constantinople រហូតដល់មាតាដើមជាក់លាក់ដែលធ្វើពុតជា
សារភាព ត្រូវបានគេរកឃើញថាបានលាក់បាំងនៅក្រោមការសារភាពនៃកិច្ចការ
សាហាយស្មន់ដែលនាងកំពុងមានជាមួយចាស់ទុំណាមួយនៅក្នុងក្រុមជំនុំ ។
ដោយសារបទល្មើសនេះ Nectarius បុរសម្នាក់ដែលល្បីខាងភាពបរិសុទ្ធ និង
ការសិក្សារបស់គាត់ ជាប្តីស្វាមីនៃព្រះវិហារនោះ បានលុបចោលពិធីសារភាព ។

នៅទីនេះ ទុកឱ្យសត្វលាទាំងនេះចាក់ត្រចៀកទៅ! បើការសារភាពតាមត្រចៀក ជាព្រឹត្តិការណ៍នៃយរបស់ព្រះ ហេតុអ្វីបានជា Nectarius ហ៊ានបោះវាចោលមួយ ចំហៀង? តើពួកគេនឹងចោទប្រកាន់ Nectarius ដែលជាបុរសដ៏វិសុទ្ធរបស់ព្រះ ដែលត្រូវបានយល់ព្រមដោយការយល់ព្រមពីពួកឪពុកទាំងអស់ - នៃសាសនា ខុសឆ្គង និងសាសនាខុសឆ្គងដែរឬទេ? ប៉ុន្តែជាមួយនឹងរឿងនេះ Sozomen ប្រកាសថាការអនុវត្តនៃការសារភាពមិនត្រឹមតែត្រូវបានធ្វើសប្បុរសឱ្យយាយ: ប៉ុណ្ណោះទេប៉ុន្តែត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យធ្លាក់ចូលទៅក្នុងការមិនប្រើក្នុងការចងចាំ របស់គាត់ ។ ជាការពិតណាស់ អនុញ្ញាតឱ្យពួកគេចោទប្រកាន់ពីការរត់ចោល ស្រុក មិនត្រឹមតែក្រុមជំនុំConstantinople ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែក្រុមជំនុំនៅបូព៌ា ទាំងអស់ ប្រសិនបើពួកគេនិយាយការពិត - ដែលបានមិនអើពើនឹងព្រឹត្តិការណ៍នៃ ដែលមិនអាចរំលោភបានដែលបានចែងចំពោះគ្រីស្ទបរិស័ទទាំងអស់ ។

8. Chrysostom មិនបង្ខំឱ្យមនុស្សសារភាពទេ

ឥឡូវនេះនៅក្នុងវគ្គជាច្រើន Chrysostom បញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់អំពីការលុប បំបាត់ការសារភាពនេះ ហើយគាត់គឺជាប្រធាននៃក្រុមជំនុំ Constantinople ដូច្នេះវាជាការអស្ចារ្យដែលពួកគេហ៊ាននិយាយផ្ទុយពីនេះ ។ គាត់មានប្រសាសន៍ ថា ៖ "ចូរប្រាប់ពីអំពើបាបរបស់អ្នក ដើម្បីឱ្យអ្នករាល់គ្នាលុបបំបាត់អំពើបាបទាំង នោះចោល ។ ប្រសិនបើអ្នកខ្មាស់អៀនក្នុងការប្រាប់នរណាម្នាក់ពីអំពើបាបដែល អ្នកបានធ្វើ ចូរសូត្រវាជាប្លង់រាល់ថ្ងៃទៅកាន់ព្រលឹងរបស់អ្នក ។ ខ្ញុំមិនប្រាប់អ្នក រាល់គ្នាឱ្យសារភាពវាចំពោះអ្នកបម្រើរបស់អ្នក ដែលអាចនឹងធ្វើឱ្យអ្នកខឹង ។ ចូរ សូត្រការទាំងនោះទៅកាន់ព្រះដែលប្រោសពួកគេវិញ ។ ចូរសារភាពអំពើបាប របស់អ្នកនៅលើគ្រែរបស់អ្នក ដើម្បីឱ្យសតិសម្បជញ្ញៈរបស់អ្នករាល់ថ្ងៃអាចទទួល

ស្គាល់អំពើខុសឆ្គងរបស់ខ្លួន” ។ ជាថ្មីម្តងទៀត ៖ “ឥឡូវនេះ លើសពីនេះទៅ
 ទៀត វាមិនចាំបាច់ក្នុងការសារភាពនៅចំពោះមុខសាក្សីនោះទេ ។ ពិនិត្យមើល
 អំពើបាបរបស់អ្នកនៅក្នុងគំនិតរបស់អ្នក ។ សូមឱ្យការជំនុំជម្រះនេះគ្មានសាក្សី
 ឡើយ ៖ ទុកឱ្យព្រះទ្រង់ឃើញអ្នកសារភាព” ។ ម្តងទៀត ៖ “ខ្ញុំមិននាំអ្នកឡើង
 លើឆាកនៅចំពោះមុខអ្នកបំរើរបស់អ្នកទេ ។ ខ្ញុំមិនបង្ខំអ្នកឱ្យលាតត្រដាងអំពើ
 បាបរបស់អ្នកចំពោះមនុស្សទេ ។ យកមនសិការរបស់អ្នកទៅកាន់វត្តមានរបស់
 ព្រះ ហើយបើកវានៅចំពោះទ្រង់ ។ ចូរបង្ហាញរបួសរបស់អ្នកដល់ព្រះអម្ចាស់
 ជាគ្រូពេទ្យដ៏ពូកែបំផុត ហើយស្វែងរកវិធីព្យាបាលពីទ្រង់ ។ ចូរបង្ហាញការទាំង
 នោះទៅកាន់ទ្រង់ ដែលទ្រង់មិនជេរប្រមាថទេ តែជាព្យាបាលដោយទន់ភ្លន់
 បំផុត” ។ ម្តងទៀត ៖ “ប្រាកដណាស់ អ្នកមិនត្រូវប្រាប់អ្នកណាឡើយ ក្រែង
 លោគាត់ប្រមាថអ្នក ។ អ្នករាល់គ្នាមិនត្រូវសារភាពអ្វីចំពោះអ្នកបម្រើរួមម្នាក់
 ដែលអាចនឹងប្រកាសជាសាធារណៈនោះឡើយ ។ ប៉ុន្តែ ចូរបង្ហាញរបួសរបស់អ្នក
 ដល់ព្រះអម្ចាស់ ដែលមើលថែអ្នក ហើយជាគ្រូពេទ្យដ៏សប្បុរសរបស់អ្នក” ។
 ក្រោយមក គាត់បាននិយាយថា ៖ “ខ្ញុំមិនបង្ខំអ្នកឱ្យឡើងលើឆាកនៅចំពោះមុខ
 សាក្សីជាច្រើនទេ ។ ចូរប្រាប់ពីអំពើបាបរបស់អ្នកជាសម្ងាត់ដល់ខ្ញុំ ហើយឱ្យខ្ញុំ
 អាចព្យាបាលការឈឺចាប់របស់អ្នកបាន” ។ តើយើងអាចនិយាយបានទេថា
 Chrysostom បានធ្វើសកម្មភាពយ៉ាងប្រញាប់ប្រញាល់នៅពេលដែលគាត់សរ
 សេររឿងទាំងនេះ ហើយចូលចិត្តដើម្បីរំដោះមនសិការរបស់មនុស្សចេញពីចំណង
 ដែលពួកគេត្រូវបានបង្ខាំងដោយក្រិត្យវិន័យរបស់ព្រះឬ? មិនមែនទាល់តែ
 សោះ ។ ប៉ុន្តែ គាត់មិនហ៊ានទាមទារអ្វីដែលគាត់យល់ថាមិនដែលត្រូវបាន
 កំណត់ដោយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះឡើយ ។

(ការសារភាពអំពីបាបតាមបទគម្ពីរទាំងសាធារណៈ និងឯកជន, ៩-១៣)

១. ការសារភាពនៅចំពោះព្រះ

ប៉ុន្តែ ដើម្បីធ្វើឱ្យរឿងទាំងមូលកាន់តែច្បាស់ និងងាយស្រួលជាងមុន យើងនឹងប្រាប់ដោយស្មោះត្រង់នូវប្រភេទនៃការសារភាពដែលបានបង្រៀននៅក្នុងព្រះបន្ទូលនៃព្រះ ។ បន្ទាប់មក យើងនឹងបន្ថែមទន្ទឹមន័យនៃការច្នៃប្រឌិតរបស់ពួកគេ - មិនមែនទាំងអស់នោះទេ សម្រាប់អ្នកដែលអាចធ្វើឱ្យសមុទ្រដ៏ធំសម្បើមបែបនេះ - ប៉ុន្តែមានតែអ្នកដែលទទួលយកនូវការបូកសរុបនៃការសារភាពសម្ងាត់របស់ពួកគេប៉ុណ្ណោះ ។

នៅទីនេះខ្ញុំខ្មាស់អៀនក្នុងការចងចាំថា តើអ្នកបកប្រែចាស់តែងតែបកប្រែពាក្យ “សរសើរ” ថា “សារភាព” [ទំនុក. ៧:១៨; ៩:២; ៩៤ (៩៥, ហេព្រើរ) ៖ ២; 99 (100. ហេព្រើរ): 4; 117 (118, ហេព្រើរ) : 1, ទាំងអស់] ដែលជាកន្លែងធម្មតាសម្រាប់ឧបាសក្តដែលមិនចេះអក្សរច្រើនបំផុត ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ ជាការប្រសើរណាស់ក្នុងការដាក់ចេញនូវភាពក្លាហានរបស់ពួកគេដោយផ្ទេរដូចដែលពួកគេធ្វើចំពោះច្បាប់ដ៏អាក្រក់របស់ពួកគេនូវអ្វីដែលត្រូវបានសរសេរអំពីការសរសើរតម្កើងព្រះ ។ ដើម្បីបញ្ជាក់ថាការសារភាពមានអំណាចសម្រាប់ធ្វើឱ្យចិត្តរីករាយ ពួកគេអូសក្នុងសេចក្តីថ្លែងការណ៍នៃទំនុកតម្កើង “ដោយសំឡេងនៃការអរសប្បាយ និងការសារភាព” [ទំនុក. ៤២:៤; ៤១:៥] ។ ឥឡូវនេះ ប្រសិនបើការផ្លាស់ប្តូរបែបនេះមានសុពលភាព យើងអាចទាញយកអ្វីពីអ្វីទាំងអស់ ។ ប៉ុន្តែដោយសារពួកគេក្លាយជាមនុស្សអៀនខ្មាស ដូច្នេះសូមឱ្យអ្នកអានដ៏គួរឱ្យគោរពនឹកចាំថា ពួកគេត្រូវបានធ្លាក់ទៅក្នុងគំនិតស្តីបន្ទោសដោយការសងសឹករបស់ព្រះដើម្បីឱ្យភាពក្លាហានរបស់ពួកគេកាន់តែគួរឱ្យ

ស្អប់ខ្ពើម ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើយើងសុខចិត្តសម្រាកលើការបង្រៀនតាមបទគម្ពីរ
សាមញ្ញ នោះនឹងគ្មានគ្រោះថ្នាក់នៃការបោកបញ្ឆោតយើងដោយពណ៌មិនពិត
បែបនេះឡើយ ។

សម្រាប់នៅក្នុងបទគម្ពីរវិធីមួយនៃការសារភាពត្រូវបានចេញវេជ្ជបញ្ជាសម្រាប់ឥទ្ធិ
ពលនេះ៖ ដោយសារតែវាគឺជាព្រះអម្ចាស់ដែលបានអត់ទោស បំភ្លេច និងលុប
ចេញអំពើបាប អនុញ្ញាតឱ្យយើងសារភាពអំពើបាបរបស់យើងទៅទ្រង់ដើម្បី
ទទួលបានការលើកលែងទោស ។ ទ្រង់គឺជាគ្រូពេទ្យ ដូច្នេះ ចូរយើងដាក់របួស
របស់យើងទៅដល់ទ្រង់ ។ អ្នកនោះជាអ្នកដែលឈឺចាប់ ហើយអាក់អន់ចិត្ត ។
ពីទ្រង់បានអនុញ្ញាតឱ្យយើងស្វែងរកសន្តិភាពបាន ។ ទ្រង់ជាអ្នកដឹងចិត្ត ជាអ្នក
ត្រាស់ដឹងនូវការគិតទាំងអស់ [ហេព្រើរ ៤:១២] ។ ចូរយើងប្រញាប់ប្រញាល់
ថ្វាយចិត្តនៅចំពោះទ្រង់ ។ ទីបំផុត ទ្រង់គឺជាអ្នកដែលហៅមនុស្សមានបាប៖
“ចូរយើងកុំបង្អង់យូរ ហើយមកឯព្រះជាម្ចាស់ផ្ទាល់ ។ ដាវីឌមានប្រសាសន៍ថា៖
“ទូលបង្គំបានទទួលស្គាល់អំពើបាបរបស់ទូលបង្គំនៅចំពោះទ្រង់ ហើយទូលបង្គំមិន
បានលាក់បាំងអំពើទុច្ចរិតរបស់ទូលបង្គំទេ ។ ទូលបង្គំបាននិយាយថា “ទូលបង្គំ
នឹងសារភាពការរំលងរបស់ទូលបង្គំចំពោះព្រះអម្ចាស់” ហើយទ្រង់បានអត់ទោស
អំពើទុច្ចរិតនៃចិត្តទូលបង្គំ” [ទំនុក. ៣២:៥; ៣១:៥] ។ ស្រដៀងគ្នានេះដែរ គឺ
ការសារភាពរបស់ដាវីឌផ្ទាល់ថា៖ “ឱព្រះអើយ សូមអាណិតមេត្តាទូលបង្គំ តាម
សេចក្តីសប្បុរសដ៏ធំរបស់ទ្រង់” [ទំនុក. ៥១:១; ៥០:៣] ។ នេះក៏ជាការលើក
ឡើងរបស់ដាវីឌដែរថា៖ “យើងខ្ញុំបានប្រព្រឹត្តអំពើបាប ហើយបានប្រព្រឹត្ត
ខុស ហើយបានប្រព្រឹត្តដោយទុច្ចរិត ហើយបះបោរដោយងាកចេញពីបញ្ញត្តិ
របស់ទ្រង់” [ដាវីឌយ៉ែល ៩:៥] ។ ហើយមានការសារភាពផ្សេងទៀតដែលជា

ឃើញកើតឡើងនៅក្នុងបទគម្ពីរ ដែលជាការសូត្រដែលស្ទើរតែពេញមួយភាគ ។ យ៉ូហានមានប្រសាសន៍ថា “ប្រសិនបើយើងលន់តួអំពើបាបរបស់យើង ព្រះ អម្ចាស់ទ្រង់ស្មោះត្រង់ ... នឹងអត់ទោសបាបរបស់យើង” [យ៉ូហានទី១ ១:៩] ។ តើយើងគួរសារភាពចំពោះអ្នកណា? ប្រាកដណាស់នៅចំពោះទ្រង់ នោះគឺ ប្រសិនបើយើងដួលនៅចំពោះទ្រង់ដោយចិត្តព្រួយ ហើយបន្ទាបខ្លួន ។ ប្រសិន បើយើងចោទប្រកាន់ និងថ្កោលទោសខ្លួនយើងដោយអស់ពីចិត្តនៅចំពោះទ្រង់ នោះយើងចង់បានរួចទោសដោយសេចក្តីសប្បុរស និងសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ ទ្រង់ ។

10. ការសារភាពអំពើបាបនៅចំពោះមនុស្ស

អ្នកណាដែលនឹងចាប់យកការសារភាពនេះនៅក្នុងចិត្តរបស់គាត់ និងនៅចំពោះ ព្រះដោយគ្មានមន្ទិលសង្ស័យ ក៏មានអណ្តាតដែលបានរៀបចំសម្រាប់ការ សារភាពនៅពេលណាដែលចាំបាច់ នោះបានប្រកាសសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ ព្រះជាម្ចាស់ក្នុងចំណោមមនុស្ស ។ ហើយមិនត្រឹមតែឱ្យប្រាប់អាថ៌កំបាំងនៃដួង ចិត្តរបស់គាត់ទៅកាន់មនុស្សតែម្នាក់ នៅពេលតែមួយក្នុងត្រចៀកប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែជាឃើញ ជាសាធារណៈផង ឱ្យពិភពលោកទាំងមូលបានឮ ដោយមិន ក្លែងបន្លំ ដើម្បីរាប់ទាំងភាពអាម៉ាស់របស់គាត់ និងពីសិរីរុងរឿង និងកិត្តិយស របស់ព្រះ ។ ដោយវិធីនេះ នៅពេលដែលដាវីឌត្រូវបានណាថានស្តីបន្ទោស គាត់ត្រូវបានចាក់នៅក្នុងចិត្ត ហើយបានសារភាពអំពើបាបរបស់គាត់នៅចំពោះ ព្រះ និងមនុស្ស ។ គាត់បាននិយាយថា “ខ្ញុំបានធ្វើបាបប្រឆាំងនឹងព្រះអម្ចាស់” ។ [សាំយ៉ូអែលទី២ ១២:១៣] ។ នោះគឺថាឥឡូវនេះខ្ញុំមិនបានដោះសា ខ្ញុំមិន ព្យាយាមគេចពីការវិនិច្ឆ័យដោយថាមនុស្សទាំងអស់ជាមនុស្សមានបាបទេ

ហើយក៏មិនរារាំងអ្វីដែលខ្ញុំព្យាយាមលាក់បាំងពីព្រះអម្ចាស់ដែលនឹងត្រូវបានបើកសម្តែងដល់មនុស្សដែរ ។ ដូច្នេះ ការសារភាពដោយស្ម័គ្រចិត្តក្នុងចំណោមមនុស្សធ្វើតាមការសារភាពសម្ងាត់ដែលធ្វើឡើងចំពោះព្រះ ជាញឹកញាប់ដូចជាសិរីល្អរបស់ព្រះ ឬភាពអាម៉ាស់របស់យើងទាមទារវា ។ ហេតុនេះហើយបានជាព្រះអម្ចាស់បានតែងតាំងពីបុរាណក្នុងចំណោមប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលថា បន្ទាប់ពីសង្ស័យប្រកាសព្រះបន្ទូលរួចហើយ ប្រជាជនត្រូវសារភាពអំពើទុច្ចរិតរបស់ខ្លួនជាសាធារណៈក្នុងព្រះវិហារ [លេវី. ១៦:២១] ។ ព្រោះគាត់បានគិតទុកជាមុនថាជំនួយនេះគឺចាំបាច់សម្រាប់ពួកគេ ដើម្បីអោយពួកគេម្នាក់ៗអាចនាំទៅរកការដឹងអំពីខ្លួនពួកគេកាន់តែប្រសើរឡើង ។ ហើយវាសមដែរ ដែលតាមរយៈការសារភាពពីភាពអាក្រក់របស់យើង យើងបង្ហាញសេចក្តីល្អ និងសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះរបស់យើង ក្នុងចំណោមខ្លួនយើង និងនៅចំពោះមុខពិភពលោកទាំងមូល ។

11. ការសារភាពអំពើបាបជាទូទៅ

ឥឡូវនេះ ប្រភេទនៃការសារភាពនេះត្រូវតែជារឿងធម្មតានៅក្នុងក្រុមជំនុំ ហើយត្រូវបានប្រើប្រាស់យ៉ាងពិសេសនៅក្នុងវិធីពិសេសៗ នៅពេលណាដែលវាកើតឡើងថាមនុស្សមានកំហុសនៃអំពើរំលងមួយចំនួន ។ យើងមានឧទាហរណ៍មួយនៃប្រភេទទីពីរនេះនៅក្នុងការសារភាពជាសាធារណៈដែលមនុស្សទាំងអស់បានធ្វើក្រោមការណែនាំ និងការដឹកនាំរបស់អែសវ៉ា និងនេហេមា [នេហ. ១:៧; ៩:១-២] ។ ចាប់តាំងពីការដាក់ទណ្ឌកម្មចំពោះការបះបោររួមរបស់មនុស្សទាំងអស់មាននៅក្នុងការនិរទេសដ៏យូរនោះ ការបំផ្លាញទីក្រុង និងព្រះវិហារ និងការផ្តួលរំលំសាសនា ពួកគេមិនអាចទទួលស្គាល់បានត្រឹមត្រូវអំពីអត្ថប្រយោជន៍នៃការ

រំដោះទេ ប្រសិនបើពួកគេមិនបានចោទប្រកាន់ខ្លួនឯងពីមុនមក ។ ឥឡូវនេះតើ វាមានបញ្ហាទេ ប្រសិនបើពេលខ្លះក្រុមជំនុំមួយចំនួនតូចគ្មានកំហុសទេ ព្រោះ ពេលដែលពួកគេជាសមាជិកនៃរាងកាយទន់ខ្សោយ និងមានជំងឺ ពួកគេមិនគួរ អ្នកអំពីសុខភាពឡើយ ។ ពួកគេមិនអាចឆ្លងមេរោគខ្លះ ហើយទទួលកំហុសខ្លះ ទេ ។

ដូច្នេះហើយ រាល់ពេលដែលយើងរងទុក្ខដោយរោគរាតត្បាត ឬសង្គ្រាម ឬភាព រាំងស្ងួត ឬគ្រោះមហន្តរាយផ្សេងៗ ប្រសិនបើវាជាកាតព្វកិច្ចរបស់យើងក្នុងការ ជ្រកកោនក្នុងការកាន់ទុក្ខ ការតមអាហារ និងសញ្ញាផ្សេងទៀតនៃកំហុសរបស់ យើង យើងត្រូវតែធ្វេសប្រហែសពីការសារភាពនេះដែលអ្វីៗដែលនៅសល់ អាស្រ័យលើវា ។

ក្រៅពីការពិតដែលការសារភាពធម្មតាត្រូវបានសរសើរដោយព្រះឱស្ឋរបស់ព្រះ អម្ចាស់ គ្មានអ្នកណាដែលមានចិត្តល្អដែលថ្លឹងថ្លែងពីប្រយោជន៍របស់វាអាចមិន យល់ព្រមបានឡើយ ។ ដោយសារនៅក្នុងសន្និបាតដ៏ពិសិដ្ឋនីមួយៗ ដែលយើង ឈរនៅចំពោះព្រះនេត្រនៃព្រះ និងពួកទេវតា តើនឹងមានការចាប់ផ្តើម សកម្មភាពអ្វីទៀត ជាងការទទួលស្គាល់ភាពមិនសក្តិសមរបស់យើង? ប៉ុន្តែអ្នក និយាយថា វាត្រូវបានធ្វើតាមរយៈរាល់ការអធិស្ឋាន ។ នៅពេលណាដែលយើង អធិស្ឋានសុំការលើកលែងទោស យើងសារភាពអំពីបាបរបស់យើង ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើអ្នកពិចារណាថាតើភាពរីករាយរបស់យើង ភាពងងុយគេង ឬភាព យឺតយ៉ាវរបស់យើងខ្លាំងប៉ុណ្ណានោះ អ្នកនឹងយល់ស្របជាមួយខ្ញុំថា វានឹងជាបទ បញ្ញត្តិសម្រាប់ការថ្វាយបង្គំ ប្រសិនបើគ្រីស្ទានត្រូវអនុវត្តការបន្ទាបខ្លួនតាមរយៈ ការសារភាពជាសាធារណៈមួយចំនួននោះ ។ ទោះជាពិធីដែលព្រះអម្ចាស់បាន

ដាក់សម្រាប់ជនជាតិអឺរ៉ុបដែលជាផ្នែកមួយនៃការបង្រៀននៃក្រឹត្យវិន័យក៏ដោយ ក៏ការពិតនៅតែបង្កប់ក្នុងលក្ខណៈខ្លះទាក់ទងនឹងយើងដែរ ។ ហើយជាការពិតណាស់ យើងឃើញទំនៀមទម្លាប់នេះត្រូវបានអនុវត្តដោយលទ្ធផលល្អនៅក្នុងក្រុមជំនុំដែលមានការគ្រប់គ្រងល្អ៖ ថាវាបង្កើនអ្នកបម្រើរាល់ថ្ងៃព្រះអម្ចាស់ បង្កើតរូបមន្តនៃការសារភាពក្នុងនាមរបស់គាត់និងប្រជាជនរបស់គាត់ ហើយដោយសារវាគាត់បានរៀបរាប់ចោទពីអំពើទុច្ចរិតទាំងអស់ ហើយសុំការលើកលែងទោសពីព្រះអម្ចាស់ ។ សរុបមក ជាមួយនឹងគន្លឹះនេះ ច្រកទ្វារទៅកាន់ការអធិស្ឋានត្រូវបានបើកទាំងសម្រាប់បុគ្គលនោះផ្ទាល់ និងសម្រាប់ទាំងអស់គ្នានៅជាសាធារណៈ ។

12. ការសារភាពជាបុគ្គលក្នុងការព្យាបាលព្រលឹង

លើសពីនេះទៅទៀត បទគម្ពីរបានអនុម័តទម្រង់នៃការសារភាពជាឯកជនពីរយ៉ាង ៖ មួយត្រូវបានបង្កើតឡើងសម្រាប់ជាប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួនរបស់យើងដែលសេចក្តីថ្លែងការណ៍របស់យ៉ាកុបសំដៅថាយើងគួរតែសារភាពអំពើបាបរបស់យើងចំពោះគ្នាទៅវិញទៅមក [យ៉ាកុប 5:16] ។ សម្រាប់គាត់មានន័យថា ការលាតត្រដាងចំណុចខ្សោយរបស់យើងដល់គ្នាទៅវិញទៅមក យើងជួយគ្នាទៅវិញទៅមកដោយការទូន្មានគ្នានិងការលួងលោមគ្នា ។ ទម្រង់មួយទៀតដែលយើងត្រូវប្រើសម្រាប់ជាប្រយោជន៍ដល់អ្នកជិតខាងរបស់យើង ដើម្បីផ្តាច់ចិត្តគាត់និងដើម្បីផ្សះផ្សាគាត់ជាមួយយើង ប្រសិនបើកំហុសរបស់យើងគាត់បានរងរបួសដោយវិធីណាមួយនោះ ។ ហើយនៅក្នុងប្រភេទនៃការសារភាពដំបូង ទោះជាយ៉ាកុប ដោយមិនកំណត់ច្បាស់ថាយើងគួរដោះបន្ទុកខ្លួនអ្នកណាក៏ដោយ ទុកយើងឱ្យជ្រើសរើសដោយសេរី ដើម្បីសារភាពចំពោះហ្វូងច្រើននៃក្រុមជំនុំដែលហាក់ដូចជាសមរម្យបំផុត ។ ប៉ុន្តែ យើងក៏គួរតែជ្រើសរើសត្រួតព្វាលផងដែរ ដរាប

ណាពួកគេគួរតែត្រូវបានវិនិច្ឆ័យជាពិសេសថាមានលក្ខណៈសម្បត្តិគ្រប់គ្រាន់លើស
អ្នកផ្សេងទៀតទេ ។ ឥឡូវនេះ ខ្ញុំនិយាយថា ពួកគេសមជាងអ្នកដទៃទៀត
ពីព្រោះព្រះអម្ចាស់បានតែងតាំងពួកគេដោយការត្រាស់ហៅរបស់ព័ន្ធកិច្ច ដើម្បី
ណែនាំយើងតាមរយៈពាក្យសម្តីដើម្បីយកឈ្នះ និងកែតម្រូវអំពើបាបរបស់យើង
ហើយថែមទាំងផ្តល់ការល្អដល់យើងតាមរយៈការធានាការលើកលែងទោស
[ម៉ាថាយ ១៦:១៩; ១៨:១៨; យ៉ូហាន ២០:២៣] ។ សម្រាប់ ខណៈពេលដែល
កាតព្វកិច្ចនៃការដាស់តឿនគ្នាទៅវិញទៅមក និងការស្តីបន្ទោសត្រូវបានប្រគល់
ទៅឱ្យគ្រិស្តបរិស័ទទាំងអស់ វាត្រូវបានណែនាំជាពិសេសចំពោះអ្នកបម្រើ ។
ដូច្នេះ ទោះបីជាយើងទាំងអស់គ្នាគួរតែល្អចិត្តគ្នាទៅវិញទៅមក ហើយបញ្ជាក់
គ្នាទៅវិញទៅមកដោយធានានូវសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះក៏ដោយ ក៏យើង
ឃើញថាអ្នកបម្រើខ្លួនឯងត្រូវបានតែងតាំងជាសាក្សី និងជាអ្នកគាំទ្រដើម្បី
ធានាដល់សតិសម្បជញ្ញៈរបស់យើងក្នុងការអត់ទោសបាប ដល់កម្រិតដែលពួកគេ
មាន ។ បាននិយាយថាដើម្បីអត់ទោសអំពើបាបនិងដើម្បីដោះលែងព្រលឹង ។
នៅពេលអ្នកឮថានេះជាហេតុផលសម្រាប់ពួកគេ ចូរទទួលស្គាល់ថាវាជា
ប្រយោជន៍របស់អ្នក ។

ដូច្នេះ ចូរអ្នកជឿទាំងអស់ត្រូវចាំថា ប្រសិនបើគាត់មានបញ្ហាជាឯកជន ហើយ
រងទុក្ខដោយអារម្មណ៍នៃអំពើបាប ដូច្នេះបើគ្មានជំនួយពីខាងក្រៅ គាត់នឹងមិន
អាចរំដោះខ្លួនចេញពីពួកគេបានឡើយ ។ វាជាផ្នែកមួយនៃកាតព្វកិច្ចរបស់គាត់
ដែលមិនត្រូវធ្វេសប្រហែសនូវអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានដល់គាត់តាមវិធីនៃ
ការព្យាបាល ។ មានន័យថា សម្រាប់ការឆ្ងរស្បើយរបស់គាត់ គាត់គួរតែប្រើ
ការសារភាពឯកជនចំពោះគ្រូគង្វាលរបស់គាត់ផ្ទាល់ ។ ហើយសម្រាប់ការល្អ

លោមគាត់ គាត់គួរតែសុំជំនួយជាឯកជនពីគាត់ដែលគាត់មានកាតព្វកិច្ចទាំងសាធារណៈ និងជាឯកជន ដើម្បីសម្រាលទុក្ខរាស្ត្រនៃព្រះដោយការបង្រៀនពីដំណឹងល្អ ។ ប៉ុន្តែគាត់គួរប្រតិបត្តិតាមក្រឹត្យវិន័យនេះជានិច្ច ៖ ត្រង់កន្លែងណាដែលព្រះមិនកំណត់អ្វីច្បាស់លាស់ សតិសម្បជញ្ញៈមិនត្រូវជាប់នឹងនឹមច្បាស់លាស់ទេ ។ ដូច្នេះហើយ វាធ្វើតាមការសារភាពនៃប្រភេទនេះ គួរតែមានសេរីភាព ដើម្បីកុំឱ្យមានការទាមទារទាំងអស់ ប៉ុន្តែត្រូវសរសើរចំពោះតែអ្នកដែលដឹងថាពួកគេត្រូវការវាប៉ុណ្ណោះ ។ ដូច្នេះ អ្នកដែលប្រើប្រាស់វាតាមតម្រូវការរបស់ពួកគេ មិនត្រូវបង្ខំដោយក្រឹត្យវិន័យណាមួយ ឬត្រូវបានជំរុញដោយល្បិចណាមួយ ដើម្បីរាប់ឡើងវិញនូវអំពើបាបរបស់ពួកគេឡើយ ។ ប៉ុន្តែ សូមឱ្យពួកគេធ្វើដូច្នេះរហូតដល់ពួកគេគិតថាវាជាការសមរម្យ ដើម្បីពួកគេអាចទទួលបានផ្លែផ្កាដ៏ល្អឥតខ្ចោះនៃការល្អលោម ។ ត្រួតង្វាលដ៏ស្មោះត្រង់មិនគួរត្រឹមតែទុកសេរីភាពនេះដល់ក្រុមជំនុំប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងការពារវា និងការពារវាយ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់ផងដែរ ប្រសិនបើពួកគេចង់ជៀសវាងការជិះជាន់ក្នុងកិច្ចបម្រើផ្សាយ និងអបិយជំនឿនៅក្នុងប្រជាជន ។

13. ការសារភាពជាបុគ្គលដើម្បីឱ្យបានដកសេចក្តីកំហុសរបស់យើង

ឥឡូវនេះ ព្រះគ្រីស្ទមានបន្ទូលអំពីប្រភេទនៃការសារភាពផ្សេងទៀតនៅក្នុងដំណឹងល្អរបស់ម៉ាថាយ ៖ “ប្រសិនបើអ្នកកំពុងថ្វាយដង្ហាយរបស់អ្នកនៅអាសនៈហើយនៅទីនោះ ចាំថា បងប្អូនរបស់អ្នកមានអ្វីមួយទាស់នឹងអ្នក ចូរទុកដង្ហាយរបស់អ្នកនៅទីនោះ ... ហើយទៅចុះ ។ ចូរផ្សះផ្សាទៅនឹងបងប្អូនជាមុនសិន រួចមកថ្វាយអំណោយរបស់អ្នកចុះ” [ម៉ាថាយ ៥:២៣-២៤] ។ ចំពោះស្នេហា ដែល

ខូចដោយការប្រព្រឹត្តិខុសរបស់យើង នោះត្រូវបានជួសជុលដោយការទទួលស្គាល់ ខុសដែលយើងបានប្រព្រឹត្តិ ហើយសុំការលើកលែងទោសវិញ ។

នៅក្នុងថ្នាក់នេះត្រូវបានរាប់បញ្ចូលទាំងការសារភាពនៃអ្នកដែលបានធ្វើបាបសូម្បី តែរហូតដល់ចំណុចនៃការប្រមាថប្រឆាំងនឹងក្រុមជំនុំទាំងមូល ។ ប្រសិនបើព្រះ គ្រីស្ទចាត់ទុកការប្រព្រឹត្តិខុសផ្ទាល់ខ្លួនរបស់បុគ្គលនោះធ្ងន់ធ្ងរ រហូតដល់ទ្រង់ហាម ឃាត់អស់អ្នកដែលប្រព្រឹត្តិអំពើបាបចំពោះបងប្អូនរបស់ពួកគេ រហូតទាល់តែពួក គេបានផ្សះផ្សាដោយការស្តាប់ស្តល់នោះ តើមានហេតុផលធំជាងអ្នកណាដែលធ្វើ បាបក្រុមជំនុំ ។ ដោយគំរូអាក្រក់ណាមួយគួរតែត្រូវបានផ្សះផ្សាជាមួយវាដោយ ការទទួលស្គាល់កំហុសរបស់គាត់ ។ ដូច្នេះហើយជាពួកកូរិនថូសបានទទួលការ រូបរួមជាថ្មីម្តងទៀត នៅពេលដែលគេបានគោរពប្រតិបត្តិតាមការកែប្រែ [កូរិន ថូសទី២ ២:៦] ។

នេះក៏ជាទម្រង់នៃការសារភាពនៅក្នុងក្រុមជំនុំដើមដែរ ខណៈដែល Cyprian ក៏បានរំលឹកវាដែរ ។ គាត់និយាយថា ៖ “ពួកគេធ្វើបាបក្នុងរយៈពេលមួយ បន្ទាប់មកពួកគេមកសារភាព ហើយតាមរយៈការដាក់ដែរបស់ប៊ីស្យុព និង បញ្ជីតលើ ក៏ទទួលបានឯកសិទ្ធិនៃការរូបរួមគ្នា” ។ បទគម្ពីរមិនដឹងពីវិធី ឬ ទម្រង់នៃការសារភាពអ្វីផ្សេងទៀតទេ ហើយមិនមែនជាកិច្ចការរបស់យើងក្នុង ការចងក្លាប់ជាមួយនឹងសតិសម្បជញ្ញៈថ្មី ដែលព្រះគ្រីស្ទហាមដាច់ខាតមិនឱ្យធ្វើ ជាទាសករ ។

ក្នុងពេលជាមួយគ្នានេះ ខ្ញុំមិនជំទាស់នឹងចៀមដែលបង្ហាញខ្លួនទៅកាន់អ្នកគង្វាល របស់ពួកគេជាញឹកញាប់ដូចដែលពួកគេចង់ទទួលទានអាហារដ៏ពិសិដ្ឋនោះទេ ។

ផ្ទុយទៅវិញ ខ្ញុំប្រាថ្នាចង់ឱ្យរឿងនេះត្រូវបានគេសង្កេតឃើញគ្រប់ទីកន្លែង ។ ទាំងអ្នកដែលមានសតិសម្បជញ្ញៈអាចទទួលបានអត្ថប្រយោជន៍ដ៏គួរឱ្យកត់សម្គាល់ ហើយអ្នកដែលគួរដាស់តឿនអាចត្រៀមខ្លួនសម្រាប់ការដាស់តឿន តែការបង្ខិតបង្ខំ និងអបិយជំនឿត្រូវបានដកចេញជានិច្ច!

(អំណាចនៃកូនសោ និងការផ្តាច់ចេញ ១៤-១៥)

14. ធម្មជាតិនិងតម្លៃនៃអំណាចនៃកូនសោ

អំណាចនៃសោមានកន្លែងមួយនៅក្នុងការសារភាពទាំងបីប្រភេទនេះ ៖ ទាំងនៅពេលដែលក្រុមជំនុំទាំងមូលជាមួយនឹងការទទួលស្គាល់យ៉ាងឱឡារិកអំពីកំហុសការអង្វរសុំការលើកលែងទោស ឬនៅពេលដែលបុគ្គលម្នាក់ដែលមានដោយការបំពានគួរឱ្យកត់សម្គាល់មួយចំនួនបានប្រព្រឹត្តបទល្មើសធម្មតា ប្រកាសពីការប្រែចិត្តរបស់គាត់ ឬនៅពេលដែល អ្នកដែលត្រូវការជំនួយពីអ្នកបម្រើ ដោយសារមនសិការមានការលំបាក បង្ហាញភាពទន់ខ្សោយរបស់គាត់ដល់គាត់ ។ កន្លែងដែលបទល្មើសត្រូវដកចេញ វិធីសាស្ត្រគឺខុសគ្នា ។ ត្បិតទោះបីជាក្នុងករណីនោះសន្តិភាពនៃសតិសម្បជញ្ញៈក៏ត្រូវបានផ្តល់ឱ្យក៏ដោយ ទីបញ្ចប់សំខាន់គឺការដកសេចក្តីស្អប់ ហើយបង្រួបបង្រួមចិត្តមនុស្សទៅវិញទៅមកក្នុងចំណងនៃសន្តិភាព [អេភេសូ ៤:៣] ។

ប៉ុន្តែ ប្រយោជន៍ដែលខ្ញុំបាននិយាយ គឺមិនត្រូវបង្ខូចទាល់តែសោះ ដើម្បីឱ្យយើងបានស្ម័គ្រចិត្តលន់ត្អូបរបស់យើងថែមទៀត ។ សម្រាប់ពេលដែលក្រុមជំនុំទាំងមូលឈរនៅចំពោះមុខទីជំនុំជំរះរបស់ព្រះជាម្ចាស់ សារភាពថាខ្លួនមានកំហុស ហើយមានទីពឹងតែមួយគត់គឺនៅក្នុងសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះជាម្ចាស់

វាមិនមែនជារឿងធម្មតា ឬស្រាលទេក្នុងការមានវត្តមាននៅទីនោះជាទូទៅរបស់
ព្រះគ្រីស្ទ ដែលប្រដាប់ដោយអាណត្តិនៃ ការផ្សះផ្សាដែលខ្លួនបានឮបានប្រកាស
ពីការអត់ទោសខ្លួន [កូរិនថូសទី២ ៥:២០] ។ នៅទីនេះ ភាពមានប្រយោជន៍នៃ
សោតគឺគួរសរសើរ នៅពេលដែលកិច្ចការនេះត្រូវបានអនុវត្តដោយយុត្តិធម៌ តាម
លំដាប់លំដោយ និងដោយការគោរព ។ ស្រដៀងគ្នាដែរ នៅពេលដែលមនុស្ស
ម្នាក់ដែលបានឃ្លាតឆ្ងាយពីក្រុមជំនុំ បានទទួលការលើកលែងទោស ហើយត្រូវ
បានស្តារឡើងវិញក្នុងភាពរួបរួមជាបងប្អូន នោះវាពិតជាមានប្រយោជន៍ណាស់
ដែលគាត់ទទួលស្គាល់ថាខ្លួនគាត់ត្រូវបានអត់ទោសដោយអ្នកដែលព្រះគ្រីស្ទមាន
បន្ទូលថា “អ្នកណាដែលអ្នកនឹងលះបង់អំពើបាបនៅលើផែនដី ពួកគេនឹងត្រូវ
បានដកចេញនៅស្ថានសួគ៌ដែរ” (យ៉ូហាន ២០:២៣; ម៉ាថាយ ១៨:
១៨)! ហើយការអត់ទោសជាឯកជនគឺមានប្រសិទ្ធភាព ឬអត្ថប្រយោជន៍មិនពិត
នោះទេ នៅពេលដែលវាត្រូវបានស្វែងរកដោយអ្នកទាំងឡាយណាដែលត្រូវការ
ដកចេញនូវភាពទន់ខ្សោយរបស់ពួកគេដោយមធ្យោបាយដោះស្រាយឯកវិចនៈ ។
ជារឿយៗ វាកើតឡើងថា អ្នកដែលឮការសន្យាទូទៅដែលមានបំណងសម្រាប់
ក្រុមជំនុំទាំងមូលនៃអ្នកជឿ នៅតែស្ថិតក្នុងការសង្ស័យខ្លះ ហើយហាក់ដូចជា
គាត់មិនទាន់ទទួលបានការអភ័យទោសនៅឡើយ នៅតែមានគំនិតដែលពិបាក
ចិត្ត ។ ដូចគ្នាដែរ ប្រសិនបើគាត់បើកអាទិកំបាំងនៃបេះដូងរបស់គាត់ចំពោះគ្រូ
គង្វាលរបស់គាត់ ហើយពីគ្រូគង្វាលរបស់គាត់បានឮសារនៃដំណឹងល្អដែលណែនាំ
ជាពិសេសចំពោះខ្លួនគាត់ថា “អំពើបាបរបស់អ្នកត្រូវបានអត់ទោសហើយ ចូរ
មានកម្លាំងឡើង” [ម៉ាថាយ ៩:២] ។ គាត់នឹងមានទំនុកចិត្តឡើងវិញក្នុងចិត្ត
ហើយរួចផុតពីការថប់បារម្ភដែលធ្លាប់ធ្វើទារុណកម្មគាត់ ។

ប៉ុន្តែ នៅពេលវាជាសំណួរនៃកូនសោ យើងត្រូវតែប្រយ័ត្នជានិច្ច ក្រែងយើង
 សុបិនឃើញអំណាចខ្លះដាច់ដោយឡែកពីការផ្សាយដំណឹងល្អ ។ ខ្ញុំនឹងពន្យល់អំពី
 បញ្ហានេះម្តងទៀតយ៉ាងពេញលេញនៅកន្លែងមួយទៀត ដែលខ្ញុំនឹងដោះស្រាយ
 ជាមួយអ្នកដឹកនាំក្រុមជំនុំ ។ នៅទីនោះ យើងនឹងឃើញថា សិទ្ធិនៃការចង ឬ
 ការស្រាយណាមួយដែលព្រះគ្រីស្ទបានប្រទានដល់ក្រុមជំនុំរបស់ទ្រង់ គឺត្រូវបាន
 ចងភ្ជាប់នឹងព្រះបន្ទូល ។ នេះជាការពិតជាពិសេសនៅក្នុងកិច្ចបម្រើការងារនៃ
 កូនសោ ដែលអំណាចទាំងមូលស្ថិតនៅលើការពិតដែលថា តាមរយៈអ្នកដែល
 ព្រះអម្ចាស់បានតែងតាំង ព្រះគុណនៃដំណឹងល្អត្រូវបានផ្សព្វផ្សាយជាសាធារណៈ
 និងជាឯកជននៅក្នុងដួងចិត្តនៃអ្នកជឿ ។ នេះអាចកើតឡើងបានតែតាមរយៈ
 ការអធិប្បាយព្រះបន្ទូលប៉ុណ្ណោះ ។

15. ការសង្ខេបនៃគោលលិខិតរបស់ពួកវ៉ូរម៉ាំងពីការសារភាពបាប

តើអ្នកសាសនៈវ៉ូរម៉ាំងនិយាយយ៉ាងណា? ពួកគេសម្រេចថា មនុស្សទាំងអស់
 "ទាំងពីរភេទ" នៅពេលដែលពួកគេឈានដល់អាយុសម្រេចចិត្ត គួរតែសារភាព
 អំពើបាបទាំងអស់របស់ពួកគេទៅកាន់បូជាចារ្យរបស់ពួកគេយ៉ាងហោចណាស់ម្តង
 ក្នុងមួយឆ្នាំ ហើយថាអំពើបាបរបស់ពួកគេមិនត្រូវបានលើកលែងទេលុះត្រាតែពួក
 គេមានចេតនាច្បាស់លាស់ ដើម្បីសារភាពវា ។ ហើយប្រសិនបើពួកគេមិនអនុ
 វត្តបំណងនេះនៅពេលឱកាសត្រូវបានផ្តល់ជូនទេ ច្រកចូលទៅកាន់ឋានសួគ៌គឺ
 លែងបើកចំហសម្រាប់ពួកគេទៀតហើយ ។ ឥឡូវនេះ ពួកសាសនៈវ៉ូរម៉ាំងអាងថា
 បូជាចារ្យមានអំណាចនៃកូនសោដែលអាចចងនិងស្រាយមនុស្សមានបាប ដោយ
 សារព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគ្រីស្ទមិនមែនត្រូវជាអសារព្វការឡើយ ៖ "ពេលណា
 ដែលអ្នកចង" ។ល។ [ម៉ាថាយ ១៨:១៨] ។

ប៉ុន្តែពួកគេឈ្លោះប្រកែកគ្នាយ៉ាងខ្លាំងចំពោះអំណាចនេះ ។ អ្នកខ្លះថាមានគន្លឹះសំខាន់តែមួយប៉ុណ្ណោះគឺអំណាចចងនិងស្រាយ - ចំណេះដឹងពិតជាត្រូវការសម្រាប់ការប្រើប្រាស់ដ៏ល្អ ប៉ុន្តែគ្រាន់តែដូចជាគ្រឿងបន្សំប៉ុណ្ណោះ មិនជាប់នឹងខ្លឹមផ្សេងទៀតឡើយ ។ អ្នកផ្សេងទៀត ដោយសារតែពួកគេបានឃើញថានេះជាប័ណ្ណមានផ្ទុកហួសហេតុពេក ទើបបានដាក់សោពីរគឺ បំណងនិងអំណាច ។ ឯខ្លះទៀត ដោយសារគេឃើញអំពើថោកទាបរបស់សង្ឃដែលឃាត់ទុកដោយការល្មមបែបនេះ ទើបបង្កើតកូនសោផ្សេងទៀត៖ សិទ្ធិអំណាចក្នុងការយល់ឃើញ ដែលគួរប្រើក្នុងប្រយោគ និងអំណាចដែលគួរប្រើក្នុងការប្រតិបត្តិទោស ហើយពួកគេបន្ថែមចំណេះដឹងជាអ្នកប្រឹក្សា ។

ប៉ុន្តែ ពួកគេមិនហ៊ានបកស្រាយការចង និងការស្រាយដោយសាមញ្ញថាជាការលះបង់ និងលុបបំបាត់អំពើបាបឡើយ ដ្បិតពួកគេបានឮព្រះអម្ចាស់ប្រកាសតាមរយៈហោរាថា៖ “អញនេះហើយមិនមែនជាអ្នកផ្សេងទៀតទេ ។ ឱអ៊ីស្រាអែលអើយ អញជាអ្នកដែលបំបាត់អំពើវិលវេលរបស់ឯង” ។ [អេសាយ ៤៣:១១, ២៥] ។ ប៉ុន្តែពួកគេនិយាយថាវាជាការកិច្ចរបស់សង្ឃក្នុងការប្រកាសថាអ្នកណាត្រូវចងឬស្រាយចេញ ហើយប្រាប់ថាអំពើបាបរបស់អ្នកណាត្រូវដកចេញ ឬរក្សាទុក ។ ដើម្បីប្រកាសអំពីរឿងនេះ លើសពីនេះទៅទៀត ទាំងតាមរយៈការសារភាពនៅពេលគាត់រួចខ្លួន និងរក្សាអំពើបាប ឬតាមរយៈការកាត់ទោសនៅពេលដែលគាត់បណ្តេញចេញ ឬទទួលចូលទៅក្នុងការទទួលពិធីបុណ្យផ្សេងៗ ។

ជាចុងក្រោយ ឧបមាថាគេយល់ថា ខ្លួនមិនទាន់បានដកការលំបាកនេះចេញទេ ប៉ុន្តែការជំទាស់អាចលើកតម្កើងពួកគេជានិច្ច បុគ្គលដែលមិនសក្តិសមតែងតែត្រូវបានចង និងបន្ទុះបន្ថយដោយសង្ឃរបស់ពួកគេ ដែលនឹងមិនចង ឬបន្ទុះបន្ថយ

នៅស្ថានសួគ៌ ។ ទីជំរកចុងក្រោយរបស់ពួកគេគឺត្រូវឆ្លើយតបថា ការប្រគល់កូនសោគីត្រូវយល់ជាមួយនឹងដែនកំណត់មួយនេះ ៖ ព្រះគ្រីស្ទបានសន្យាថាការកាត់ទោសរបស់សង្ឃនឹងត្រូវបានអនុម័តនៅចំពោះទីជំនុំជំរះរបស់ទ្រង់ ប្រសិនបើវាត្រូវបានប្រកាសយ៉ាងត្រឹមត្រូវតាមវាលរហោស្ថាន ។ តម្រូវឱ្យចង ឬស្រាយឥឡូវនេះ ពួកគេនិយាយថា កូនសោទាំងនេះត្រូវបានផ្តល់ដោយព្រះគ្រីស្ទដល់សង្ឃទាំងអស់ ហើយត្រូវបានប្រគល់ឱ្យពួកគេដោយប៊ីស្សុពនៅពេលផ្សព្វផ្សាយប៉ុន្តែការប្រើប្រាស់ដោយឥតគិតថ្លៃរបស់ពួកគេនៅតែមានតែនៅក្នុងកម្មសិទ្ធិរបស់អ្នកដែលបំពេញមុខងារខាងសាសនាប៉ុណ្ណោះ ។ ថាសោពិតជាស្ថិតក្នុងកម្មសិទ្ធិរបស់សង្ឃដែលត្រូវបានគេបណ្តេញចេញ និងត្រូវបានព្យួរ ប៉ុន្តែត្រូវបានច្រេះនិងចង ។ ហើយអ្នកដែលនិយាយរឿងទាំងនេះប្រហែលជាមើលទៅជាសុភាពរាបសា និងមានប្រាជ្ញាបើប្រៀបធៀបនឹងអ្នកដែលបានក្លែងបន្លំកូនសោថ្មីលើទ្រុងថ្មី ហើយអ្នកដែលបង្រៀនថាកំណប់នៃក្រុមជំនុំត្រូវបានចាក់សោក្រោមកូនសោទាំងនេះ ។ យើងនឹងពិភាក្សាអំពីបញ្ហាទាំងនេះនៅកន្លែងផ្សេងទៀតជំនួសពួកគេ ។

(ការវិគតន់អំពីកំហុសរបស់ពួកវ៉ូម៉ាំង និងការប្រព្រឹត្តអាក្រក់ទាក់ទងនឹងការសារភាព និងការផ្តាច់ចិត្ត ១៦-២៥)

16. ការកាត់ត្រានៃអំពើបាបទាំងអស់មិនអាចទៅរួចឡើយ

ឥឡូវនេះខ្ញុំនឹងឆ្លើយតបទៅចំណុចនីមួយៗដោយពាក្យពីរបីម៉ាត់ ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំនឹងនៅស្ងៀមសម្រាប់ពេលបច្ចុប្បន្ននេះថាតើសិទ្ធិ ឬការខ្វះសិទ្ធិអ្វីដែលពួកគេត្រូវចងព្រលឹងនៃអ្នកជឿជាមួយនឹងច្បាប់របស់ពួកគេ ព្រោះវានឹងត្រូវដោះស្រាយជំនួសវិញ ។ ប៉ុន្តែវាមិនអាចទ្រាំទ្របានទាំងស្រុងនោះទេ ដែលពួកគេបានដាក់ច្បាប់ស្តី

ពីការរាប់ឡើងវិញនូវអំពើបាបទាំងអស់ ដែលថាពួកគេបដិសេធចាអំពើបាបមិន ត្រូវបានលើកលែង លើកលែងតែក្នុងលក្ខខណ្ឌដែលថា ចេតនាដើម្បីសារភាព ត្រូវបានបង្កើតឡើងយ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់ ហើយពួកគេសូត្រថា គ្មានច្រកចូលទៅកាន់ ឋានសួគ៌ ប្រសិនបើតំណែងនៃការសារភាពមិនត្រូវបានធ្វេសប្រហែស ។

តើអំពើបាបទាំងអស់នឹងត្រូវរាប់ឡើងវិញទេ? ឥឡូវនេះ ដាវីឌ ដែលមានក្នុង ខ្លួនគាត់ ខ្ញុំជឿថាបានសញ្ជឹងគិតយ៉ាងត្រឹមត្រូវចំពោះការសារភាពពីអំពើបាប បានលាន់មាត់ថា ៖ “តើអ្នកណានឹងយល់ពីកំហុស? សូមសម្អាតទូលបង្គំឱ្យរួចពី កំហុសសម្ងាត់របស់ទូលបង្គំផង” [ទំនុកដំកើង ១៩:១២] ។ ហើយនៅកន្លែង មួយទៀត ៖ “អំពើទុច្ចរិតរបស់ខ្ញុំបានធ្លាក់មកលើក្បាលខ្ញុំ ហើយដូចជាបន្ទុកដ៏ ធ្ងន់ដែលវាដាក់បន្ទុកខ្ញុំលើសពីកម្លាំងរបស់ខ្ញុំ” [ទំនុកដំកើង ៣៨:៤; ទំនុកដំ កើង ៣៧:៥] ។ គាត់បានយល់យ៉ាងច្បាស់ថា តើរណ្តៅនៃអំពើបាបរបស់យើង មានជម្រៅប៉ុនណា មុខនៃឧក្រិដ្ឋកម្ម មានប៉ុន្មានក្បាល hydra bore និង កន្ទុយវែងដែលវាអូសតាមនោះ ។ ដូច្នេះ គាត់មិនបានធ្វើការកត់ត្រាការទាំង នោះទេ ។ ប៉ុន្តែពីជម្រៅនៃអំពើអាក្រក់របស់គាត់ គាត់បានស្រែកអង្វរព្រះ អម្ចាស់ថា ៖ “ខ្ញុំហួសចិត្ត ខ្ញុំត្រូវគេកប់ ខ្ញុំត្រូវចុកពោះ ទ្វារនរកបានឡោមព័ទ្ធខ្ញុំ ហើយ” [ទំនុកដំកើង ១៨:៦; ទំនុកដំកើង ១៧:៦] ខ្ញុំត្រូវលិចទៅក្នុងរណ្តៅដ៏ ជ្រៅ [ទំនុកដំកើង ៦៩:២-៣, ១៥-១៦] សូមឱ្យព្រះហស្តទ្រង់ទាញទូលបង្គំ ចេញ ដោយទន់ខ្សោយ និងស្លាប់ ។ តើឥឡូវនេះ តើនរណានឹងគិតពីការរាប់ អំពើបាបរបស់គាត់ ពេលគាត់ឃើញថាដាវីឌមិនអាចចាប់ផ្តើមរាប់អំពើបាបរបស់ គាត់ផងនោះ?

17. ការទាមទារនៃការសារភាពយ៉ាងពេញលេញជាការធ្វើបាបដែលមិនអាចវាស់បាន

ព្រលឹងនៃអ្នកដែលបានរងឥទ្ធិពលដោយការយល់ដឹងអំពីព្រះខ្លះត្រូវបានហែកហូរយ៉ាងសាហាវបំផុតដោយកន្លែងពិឃាតនេះ ។ ដំបូងគេហៅខ្លួនគេមករាប់បញ្ចូលហើយបែងចែកអំពើបាបជាដៃ មែក ឆាង និងស្លឹក តាមរូបមន្តរបស់ពួកគេ ។ បន្ទាប់មកពួកគេបានថ្លឹងថ្លែងពីគុណភាព បរិមាណ និងកាលៈទេសៈ ។ ហើយដូច្នេះបញ្ហាបានទាញទៅមុខបន្តិច ។ ប៉ុន្តែពេលដែលពួកគេបានឈានទៅមុខកាន់តែឆ្ងាយ ហើយមេឃ និងសមុទ្រនៅគ្រប់ទិសទី នោះគ្មានច្រកឬយុទ្ធាឡើយ ។ ពេលដែលពួកគេបានឆ្លងកាត់កាន់តែច្រើន នោះកាន់តែធំឡើងគឺទំហំដែលធ្លាប់លេចមុខនៅចំពោះមុខពួកគេ ពិតប្រាកដណាស់ វាបានកើនឡើងដូចភ្នំខ្ពស់ៗ ។ ហើយក៏មិនមានក្តីសង្ឃឹមនៃការរត់គេចខ្លួនដែរ សូម្បីតែបន្ទាប់ពីផ្លូវវាងឆ្ងាយក៏ដោយ ។ ដូច្នេះហើយ ពួកគេបានជាប់គាំងរវាងជនរងគ្រោះ និងកាំបិត ។ ហើយទីបំផុតគ្មានលទ្ធផលអ្វីផ្សេងទៀតទេ ប៉ុន្តែការអស់សង្ឃឹមត្រូវបានរកឃើញ ។

នៅទីនោះ ពួកអ្នកកាប់ឈើដីឃោរឃៅទាំងនេះ ដើម្បីសម្រាលនូវរបួសដែលខ្លួនបានប្រព្រឹត្តនោះ បានអនុវត្តនូវឱសថមួយចំនួន ដោយអះអាងថា មនុស្សម្នាក់ៗត្រូវធ្វើនូវអ្វីដែលខ្លួនមាននៅក្នុងអំណាចរបស់ខ្លួន ។ ប៉ុន្តែការថប់បារម្ភមិនបានចូលមក ។ ពិតប្រាកដណាស់ ការធ្វើទារុណកម្មមិនបានធ្វើឱ្យព្រលឹងអស់សង្ឃឹម ៖ "ខ្ញុំមិនបានចំណាយពេលគ្រប់គ្រាន់ទេ" "ខ្ញុំមិនបានលះបង់ខ្លួនឯងឱ្យត្រឹមត្រូវទេ" "ខ្ញុំបានមើលរំលងរឿងជាច្រើនដោយការធ្វេសប្រហែស ហើយការភ្លេចភ្លាំងដែលកើតចេញពីការធ្វេសប្រហែសរបស់ខ្ញុំគឺមិនអាចលើកលែងទោសបាន!"

ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ ឱសថផ្សេងទៀតដែលបន្ថយការឈឺចាប់ប្រភេទនេះត្រូវបានប្រើផង ។ ប្រើចិត្តពីការធ្វេសប្រហែសរបស់អ្នក ប្រសិនបើវាមិនមែនជាការធ្វេសប្រហែសទាំងស្រុងនោះទេ វានឹងត្រូវបានលើកលែងទោស ។ ប៉ុន្តែវត្ថុទាំងអស់នេះមិនអាចបិទបាំងមុខរបួសបានទេ ហើយជាការធូរស្រាលនៃអំពើអាក្រក់ជាងថ្នាំពុលក្លែងបន្លំជាមួយទឹកឃ្មុំ ដើម្បីកុំឱ្យមានការអាក់អន់ស្រពន់ចិត្តនៅពេលស្គាល់រសជាតិដំបូង ដោយសារតែភាពសាហាវរបស់វា ប៉ុន្តែជ្រាបចូលទៅក្នុងជ្រៅមុនពេលមានអាចអារម្មណ៍ ។ ដូច្នេះ សំឡេងដ៏គួរឱ្យខ្លាចនោះតែងបន្លឺឡើងក្នុងត្រចៀកថា ៖ “សូមលន់ត្បាល់អំពើបាបរបស់អ្នកចុះ” ។ ហើយការភ័យខ្លាចនេះមិនអាចបន្ថយបានឡើយ លើកលែងតែដោយការល្អនិយាយយ៉ាងប្រាកដ ។

នៅទីនេះ ទុកឱ្យអ្នកអានរបស់ខ្ញុំពិចារណាពីរបៀបដែលវាអាចធ្វើទៅបានឱ្យបានគិតឡើងវិញនូវអំពើទាំងអស់នៃឆ្នាំទាំងមូលនិងដើម្បីប្រមូលនូវអំពើបាបដែលពួកគេបានធ្វើជារៀងរាល់ថ្ងៃ ។ សម្រាប់បទពិសោធន៍បញ្ចុះបញ្ចូលម្នាក់ៗថា ពេលយប់ ចាំមើលរំលងមួយថ្ងៃ ការចងចាំក៏ច្របូកច្របល់ ។ ភាពសម្បូរបែប និងសម្បូរបែបនៃពួកវាដែលសង្កត់មកលើយើងពិតជាអស្ចារ្យណាស់! ហើយខ្ញុំមិននិយាយអំពីមនុស្សពុតត្បូត និងឆោតល្ងង់ ដែលយកចិត្តទុកដាក់លើបទល្មើសធ្ងន់ធ្ងរជាងនេះបី ឬបួន គិតថាពួកគេបានបំពេញកាតព្វកិច្ចរបស់ពួកគេ ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំនិយាយអំពីអ្នកគោរពប្រណិប័តន៍ព្រះពិត ដែលបន្ទាប់ពីពួកគេឃើញខ្លួនគេតក់ស្លុតដោយការពិនិត្យរួចហើយ នោះក៏បន្ថែមពាក្យរបស់យ៉ូហានថា ៖ “បើចិត្តយើងថ្កោលទោសយើង នោះព្រះទ្រង់ធំជាងចិត្តយើងទៅទៀត” [យ៉ូហាន ១

៣:២០] ។ ដូច្នេះ ពួកគេញាប់ញ័រនៅចំពោះមុខចៅក្រម ដែលចំណេះដឹងគឺ ហួសពីការយល់ដឹងរបស់យើង ។

18. ឥទ្ធិពលដ៏អាក្រក់នៃការទាមទារការសារភាពពេញលេញ

ជាងនេះទៅទៀត ការល្អងលោមនៃមនុស្សជាច្រើនដោយពាក្យបញ្ជោរ ដែលជា ផ្ទាំងពុលដ៏ប្រល័យបែបនេះ មិនបានធ្វើឱ្យពួកគេជឿថា ភាពត្រេកត្រអាលទាំង នេះនឹងផ្តាច់ព្រះហឫទ័យព្រះជាម្ចាស់ ឬសូម្បីតែបំពេញចិត្តខ្លួនឯងពិតប្រាកដ នោះទេ ។ ផ្ទុយទៅវិញ ឥទ្ធិពលនោះគឺដូចជាការបោះយុថ្នានៅលើសមុទ្រជ្រៅ ផ្តល់ការសម្រាកមួយភ្លែតពីការជិះទូក ឬការសម្រាកតាមផ្លូវរបស់អ្នកដំណើរដែល ហត់នឿយ ។ ខ្ញុំមិនខំប្រឹងបញ្ជាក់ចំណុចនេះទេ ។ មនុស្សគ្រប់រូបអាចធ្វើជា សាក្សីផ្ទាល់របស់ខ្លួនផ្ទាល់អំពីរឿងនេះ ។

ខ្ញុំនឹងសង្ខេបថាតើប្រភេទនេះជាអ្វី ទីមួយ វាមិនអាចទៅរួចទេ ។ ដូច្នេះ វា គ្រាន់តែអាចបំផ្លាញ ថ្កោលទោស បង្ខូច ហើយបោះចូលទៅក្នុងសេចក្តីវិនាស និងអស់សង្ឃឹមប៉ុណ្ណោះ ។ បន្ទាប់មក ការហាមមនុស្សបាបកុំឱ្យដឹងច្បាស់ពីអំពើ បាបរបស់ខ្លួន វាធ្វើឱ្យពួកគេជាមនុស្សមានពុតត្បុត ល្ងង់ខ្លៅមិនដឹងព្រះ និង ខ្លួនគេ ។ ពិតប្រាកដណាស់ ខណៈពេលដែលត្រូវបានកាន់កាប់ទាំងស្រុងដោយ ការចាត់ថ្នាក់នៃអំពើបាបនោះ ក្នុងពេលជាមួយគ្នានេះ ពួកគេភ្លេចថា អំពើ អាក្រក់លាក់កំបាំង អំពើទុច្ចរិត និងសេចក្តីសៅហ្មងខាងក្នុងរបស់ពួកគេ ដែល ជាការដឹងច្បាស់អំពីអ្វីដែលគួរនាំទុក្ខដល់ពួកគេមកផ្ទះ ។ ប៉ុន្តែច្បាប់ដ៏ប្រាកដ មួយសម្រាប់ការសារភាពគឺត្រូវទទួលស្គាល់ និងសារភាពថា ទីជ្រៅបំផុតនៃអំពើ អាក្រក់របស់យើងគឺហួសពីការយល់ឃើញរបស់យើង ។ យើងឃើញថា ការ សារភាពរបស់អ្នកទារពន្ធត្រូវបានផ្សំឡើងតាមច្បាប់នេះ ៖ “ព្រះអម្ចាស់អើយ

សូមអាណិតមេត្តាទទួលបង្គំជាមនុស្សមានបាបផង” [លូកា ១៤:១៣] ។ វាដូចជា គាត់បាននិយាយថា ៖ “ខ្ញុំជាមនុស្សមានបាបធំប៉ុនណា! ខ្ញុំជាមនុស្សមានបាប ទាំងស្រុង ហើយក៏មិនអាចចាប់ចិត្ត ឬអណ្តាតខ្ញុំនិយាយពីទំហំនៃអំពើបាបរបស់ ខ្ញុំបានដែរ! សូមឱ្យទីជ្រៅនៃសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់លេបយកទីជ្រៅនៃ អំពើបាបនេះទៅ” ។

អ្វីទៅ? អ្នកនឹងសួរបែបនេះ ។ ដូច្នេះ តើអំពើបាបនីមួយៗមិនត្រូវសារភាពទេ ឬ? ដូច្នេះ តើគ្មានការសារភាពដែលព្រះបានទទួលទេ លុះត្រាតែមានពាក្យ សាមញ្ញទាំងនេះ ៖ “ខ្ញុំជាមនុស្សមានបាប?” ទេ យើងត្រូវតែយកចិត្តទុកដាក់ ឱ្យបានច្រើនតាមដែលយើងអាចចាក់អស់ពីដួងចិត្តរបស់យើងនៅក្នុងវត្តមាន របស់ព្រះអម្ចាស់ មិនត្រឹមតែសារភាពខ្លួនយើងជាមនុស្សមានបាបក្នុងពាក្យមួយ ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែត្រូវទទួលស្គាល់ខ្លួនយើងថាជាមនុស្សបែបនោះយ៉ាងពិតប្រាកដ និងដោយស្មោះ ។ ដើម្បីទទួលស្គាល់ដោយគំនិតរបស់យើងទាំងអស់គ្នាថា តើ ស្នាមប្រឡាក់នៃអំពើបាបរបស់យើងខ្លាំងប៉ុណ្ណា និងច្រើនបែបយ៉ាងណា ។ ទទួលស្គាល់ថាយើងមិនគ្រាន់តែមិនស្អាតប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែតើភាពស្លោកត្រោក របស់យើងមានលក្ខណៈបែបណា និងធំប៉ុនណា ។ ដើម្បីទទួលស្គាល់មិនត្រឹមតែ ថាយើងជាកូនបំណុលប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែជាមួយនឹងបំណុលដ៏ធំដែលយើងមាន បន្ទុក និងជាមួយនឹងកាតព្វកិច្ចជាច្រើនដែលយើងត្រូវបានចងភ្ជាប់ជាមួយផង ។ មិនត្រឹមតែវង់រូសប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែយើងត្រូវរូសប៉ុន្មានរំពាត់ និងប៉ុន្មានឆ្នាំ ត ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែល ជាមួយនឹងការទទួលស្គាល់នេះ ពិចារណាដោយស្មោះ ស្ម័គ្រ និងដោយត្រង់ថា នៅមានអំពើបាបជាច្រើនទៀត ហើយថាការធ្លាក់នៃ អំពើអាក្រក់របស់ពួកគេគឺជ្រៅហួសពីការស្មាន ។ ដូច្នេះ ចូរឱ្យគាត់និយាយជា

មួយនឹងដាវីឌថា ៖ “តើអ្នកណាអាចយល់ពីកំហុសបាន? សូមសម្អាតទូលបង្គំឱ្យ
រួចពីកំហុសសម្ងាត់របស់ទូលបង្គំផង” [ទំនុកដំកើង ១៩:១២] ។

ចូរយើងកុំសារភាពចំពោះការអះអាងរបស់ពួកគេថាអំពើបាបត្រូវបានលើកលែង
ទោស លុះត្រាតែមានឆន្ទៈដ៏រឹងមាំក្នុងការសារភាព ហើយទូរទៅកាន់ឋានសួគ៌
ត្រូវបានបិទសម្រាប់អ្នកដែលបានធ្វេសប្រហែសនូវឱកាសដែលផ្តល់ឱ្យគាត់សារភា
ព ។ ដ្បិតឥឡូវនេះ គ្មានការអត់ទោសបាបផ្សេងទៀតដែលតែងតែមាននោះ
ទេ ។ នៅពេលណាដែលយើងអានថា មនុស្សបានទទួលការអត់ទោសបាបពីព្រះ
គ្រីស្ទ នោះយើងមិនអានថាពួកគេបានសារភាពនៅក្នុងត្រចៀករបស់សង្ឃមួយ
ចំនួននោះទេ ។ តាមមើលទៅ ពួកគេមិនអាចសារភាពបានទេ ដែលជាកន្លែង
ដែលមិនមានសង្ឃ ឬសូម្បីតែសារភាពខ្លួនឯង ។ ហើយអស់រយៈពេលជាច្រើន
ឆ្នាំក្រោយមក ការសារភាពនេះមិនត្រូវបានគេឮឡើយ ប៉ុន្តែគ្រប់ពេលដែលអំពើ
បាបត្រូវបានលើកលែងទោសដោយគ្មានលក្ខខណ្ឌនេះ ។ ប៉ុន្តែ ដើម្បីកុំឱ្យយើង
ឈ្លោះក្នុងពេក ដូចជារឿងដែលត្រូវឱ្យសង្ស័យ នោះព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះច្បាស់
លាស់ ហើយស្ថិតនៅជារៀងរហូត ៖ “កន្លែងណាដែលមនុស្សមានបាបយំសោក
ពីអំពើបាបរបស់ខ្លួន នោះខ្ញុំនឹងមិននឹកចាំពីអំពើទុច្ចរិតទាំងអស់របស់ខ្លួនឡើយ”
[១៨:២១-២២] ។ អ្នកណាដែលហ៊ានបន្ថែមអ្វីទៅក្នុងពាក្យនេះ នោះមិនបានចង
បាបទេ ប៉ុន្តែចងនូវព្រះហឫទ័យមេត្តាករុណារបស់ព្រះអម្ចាស់វិញ ។

ត្បិតមានដំណោះស្រាយត្រៀមរួចជាស្រេចសម្រាប់ការឈ្លោះប្រកែកគ្នាដែលសាល
ក្រមមិនអាចសម្រេចបានលុះត្រាតែមានហេតុផលត្រូវបានគេស្តាប់ ពោលគឺថា
អស់អ្នកដែលតាំងខ្លួនជាចៅក្រមបានយករឿងនេះមកលើខ្លួនឯងដោយញញើ
ត ។ ហើយវាពិតជាអស្ចារ្យណាស់ ដែលពួកគេបានប្រឌិតគោលការណ៍ ដែល

គ្មាននរណាហ៊ានទទួលស្គាល់! គេអួតពីតំណែងនៃការចងនិងស្រាយដែលបានដាក់ឱ្យគេធ្វើដូចជាដែនសមត្ថកិច្ចជាក់លាក់ រួមជាមួយការស៊ើបអង្កេត! លើសពីនេះទៀត គោលលទ្ធិទាំងមូលរបស់ពួកគេប្រកាសថា សិទ្ធិនេះមិនត្រូវបានស្គាល់ចំពោះពួកសាវ័កឡើយ ។ ហើយដើម្បីដឹងច្បាស់ថាតើមនុស្សមានបាបត្រូវបានដោះលែងឬអត់ មិនទាក់ទងនឹងសង្ស័យទេ ប៉ុន្តែចំពោះអ្នកដែលបានដោះលែងនោះមកពីអ្នកដែលបានស្តាប់ហើយមិនអាចដឹងថាតើបញ្ជីនោះពិតប្រាកដឬអត់ទេ ។ ដូច្នេះ វានឹងមិនមានការដោះលែងឡើយ លុះត្រាតែវាត្រូវបានដាក់កម្រិតចំពោះពាក្យរបស់អ្នកដែលត្រូវកាត់ទោស ។ លើសពីនេះ ការរាប់ទាំងមូលនៃការដោះលែងគឺអាស្រ័យលើជំនឿ និងការប្រែចិត្ត ។ ហើយរឿងទាំងពីរនេះគេចផុតពីការចេះដឹងរបស់មនុស្សនៅពេលដែលគាត់ត្រូវកាត់ទោសលើមនុស្សម្នាក់ទៀត ។ អាស្រ័យហេតុនេះ សេចក្តីថា ការចង និងស្រាយមិនស្ថិតនៅលើការចាត់តាំងនៃសេចក្តីវិនិច្ឆ័យរបស់ផែនដីនេះទេ ព្រោះថា អ្នកអនុវត្តនៃពាក្យនេះ កាលណាបំពេញមុខងាររបស់ខ្លួនបានត្រឹមត្រូវ អាចដោះលែងបានដោយលក្ខខណ្ឌតែប៉ុណ្ណោះ ។ ប៉ុន្តែ នេះត្រូវបានគេនិយាយសម្រាប់ជាប្រយោជន៍ដល់មនុស្សមានបាប “ប្រសិនបើអ្នកអត់ទោសបាបឱ្យអ្នកណាមួយនោះ” [យ៉ូហាន 20:23] បើមិនដូច្នោះទេ ពួកគេនឹងមានការសង្ស័យថាការសន្យាពីការអត់ទោសនៅក្នុងបទបញ្ញត្តិ និងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះនឹងត្រូវបានផ្តល់ឱ្យនៅស្ថានសួគ៌ទេ ។

19. ជំទាស់នឹងការសារភាពក្លែងក្លាយ

ដូច្នេះ គ្មានអ្វីគួរឆ្ងល់ទេ ដែលពួកយើងថ្កោលទោសការសារភាពនេះនោះ ហើយចង់ឱ្យវាត្រូវបានបណ្តេញចេញពីកណ្តាលពួកយើង ដែលជារឿងដ៏កាចសាហាវ និងបង្កគ្រោះថ្នាក់ដល់ក្រុមជំនុំជាច្រើនយ៉ាង! ទោះបីនេះជាអ្វីដែលព្រងើយ

កន្លើយក៏ដោយ ក៏នៅតែគ្មានប្រយោជន៍ និងគ្មានផ្លែផ្កា ប៉ុន្តែបានជួបនូវឧបាយកល ការលះបង់ និងកំហុសជាច្រើន តើអ្នកណាមិនពិចារណាថាវាគួរតែត្រូវបានលុបចោលភ្លាមៗ? ពួកគេពិតជាពឹងផ្អែកលើការប្រើប្រាស់មួយចំនួនដែលពួកគេបានដើរលេងជាផ្លែផ្កា ប៉ុន្តែទាំងនេះគឺជាការមិនពិត ឬគ្មានតម្លៃទាំងស្រុង ។ ជាពិសេស ពួកគេចាត់ទុកតែរឿងមួយប៉ុណ្ណោះ ៖ ថាការខ្មាស់អៀនរបស់អ្នកសារភាព គឺជាការដាក់ទណ្ឌកម្មដ៏ធ្ងន់មួយ ដែលមនុស្សមានបាបទាំងពីរកាន់តែប្រយ័ត្នប្រយែងនៅពេលក្រោយ ហើយការដាក់ទណ្ឌកម្មខ្លួនឯង បែរចេញពីការសងសឹករបស់ព្រះ ។ ដូចជាយើងមិនបានបន្ទាបខ្លួនមនុស្សគ្រប់គ្រាន់ដោយមានការអៀនខ្មាស់ជាខ្លាំង ពេលដែលយើងហៅគាត់ ខ្ញុំនិយាយទៅកាន់កន្លែងជំនុំជម្រះដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុតនៃស្ថានសួគ៌នោះ ដើម្បីត្រូវពិនិត្យមើលដោយព្រះ! វាពិតជាចំណេញណាស់ បើយើងឈប់ធ្វើបាប ដោយសារភាពការអម៉ាស់របស់មនុស្សម្នាក់ ហើយមិនខ្មាស់ក្នុងការមានព្រះធ្វើជាសាក្សីនៃមនសិការអាក្រក់របស់យើង!

យ៉ាងណាក៏ដោយ ខ្លួនវាផ្ទាល់ក៏មិនពិតដែរ ព្រោះយើងអាចមើលឃើញថា គ្មានអ្វីផ្តល់ទំនុកចិត្ត ឬសិទ្ធិអំណាចឱ្យយើងធ្វើបាបខ្លាំងជាងពេលដែលបានសារភាពចំពោះសង្ឃ ដែលមនុស្សគិតថាខ្លួនឯងអាចដូចមាត់បាន ហើយនិយាយថា “ខ្ញុំមិនបានធ្វើវាទេ ។” [សុភាសិត ៣០:២០] ។ ហើយមិនមាននរណាម្នាក់ត្រូវបានលើកទឹកចិត្តពេញមួយឆ្នាំដើម្បីធ្វើបាប ។ ប៉ុន្តែដោយរួចផុតពីភាពចាំបាច់នៃការសារភាពពេញមួយឆ្នាំ ពួកគេមិនដែលដកដង្ហើមធំចំពោះព្រះទេ ពួកគេមិនដែលត្រលប់មកដឹងខ្លួនវិញទេ ប៉ុន្តែប្រមូលអំពើបាបដែលជាប់នឹងអំពើបាបរហូតដល់ពួកគេក្អួតទាំងអស់ក្នុងពេលតែមួយដូចដែលពួកគេស្មាន ។ ជាងនេះទៅទៀត

ពួកគេបានបន្តខ្លួនពួកគេ ហាក់បីដូចជាខ្លួនឯងគ្មានបន្ទុក ហើយមានអារម្មណ៍ ថា ពួកគេបានផ្ទេរការវិនិច្ឆ័យពីព្រះ ហើយប្រគល់វាទៅសង្ឃ ហើយបានធ្វើឱ្យ ព្រះភ្លេចនៅពេលដែលពួកគេបានធ្វើឱ្យសង្ឃមានទំនុកចិត្តរបស់ពួកគេ ។ ពិត ប្រាកដណាស់ តើអ្នកណាដែលទន្ទឹងរង់ចាំថ្ងៃសារភាព? តើអ្នកណាដែល ប្រញាប់សារភាពដោយចិត្តអន្ទះសារ ហើយមិនចូលមកប្រឆាំងនឹងឆន្ទៈរបស់ខ្លួន ដោយស្ទាក់ស្ទើរ ដូចគេអូសកង់កំពុងកកនៅ? លើកលែងតែពួកបូជាចារ្យខ្លួនឯង ដែលរីករាយក្នុងការផ្លាស់ប្តូររឿងអាស្រូវនៃអំពើខុសឆ្គងរបស់ពួកគេ ដូចជារឿង ដែលគួរឱ្យអស់សំណើច ។ ខ្ញុំនឹងមិនខ្វះខាតក្រដាសជាច្រើនសន្លឹក ដោយ និយាយអំពីការគួរស្អប់ខ្ពើមដ៏អាក្រក់ទាំងនោះ ជាមួយនឹងការសារភាពជាច្រើន របស់ auricular ទេ! ខ្ញុំគ្រាន់តែនិយាយថា ប្រសិនបើអ្នកបរិសុទ្ធនោះមិនបាន ប្រព្រឹត្តដោយអចេតនាទេ ដែលដោយសារពាក្យចោមអាវាមមួយអំពីការ សហយស្មន់បានដកការសារភាពចេញពីក្រុមជំនុំរបស់ទ្រង់ ឬជាជាងពីការចង ចាំរបស់រាស្ត្រទ្រង់ នោះយើងត្រូវបានគេព្រមានថា តើត្រូវធ្វើអ្វីនៅពេលដែល សព្វថ្ងៃនេះ គឺគ្មានដែនកំណត់ទេ ។ ការសេពសន្ថវៈ ការផិតក្បត់ ការរួមរឹក និងការសេពគប់អំពើអាក្រក់ ។

20. ការអំពាវនាវដោយគ្មានមូលដ្ឋានចំពោះថាមពលនៃសោ

អ្នកសារភាពចោទថាអំណាចនៃកូនសោសម្រាប់គោលបំណងនេះ ហើយនៅក្នុង នោះមានដាក់កប៉ាល់ទាំងមូលនៃនគរបស់ពួកគេ - "អរិយៈ និងលាមក" ដូច ពាក្យនិយាយ ។ យើងគួរតែមើលថាតើអ្វីទាំងអស់នេះបន្ថែមទៅលើអ្វី ។ បើ ដូច្នេះ តើកូនសោត្រូវបានផ្តល់ឱ្យដោយគ្មានគោលបំណងឬ? ពួកគេសួរបែប នេះ ។ ពេលនោះ ពួកគេសួរថា ៖ "អ្វីដែលអ្នកស្រាយនៅលើផែនដីក៏នឹងស្រាយ

នៅស្ថានសួគ៌ដែរ” [១៤:១៨]? ដូច្នេះ តើយើងធ្វើឱ្យព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ទៅជាអសារឥតការឬ? ខ្ញុំឆ្លើយតប ៖ វាគឺសម្រាប់ហេតុផលដ៏ធ្ងន់មួយ ដែល កូនសោត្រូវបានផ្តល់ឱ្យ ដូចដែលខ្ញុំបានពន្យល់នាពេលថ្មីៗនេះ ហើយខ្ញុំនឹង ចាត់ចែងវាឱ្យកាន់តែពិសេសម្តងទៀត នៅពេលដែលខ្ញុំដោះស្រាយជាមួយនឹង ការផ្តាច់មុខ ។ ប៉ុន្តែ ចុះបើខ្ញុំកាត់បង្គាន់ដៃនៃរាល់ការទាមទាររបស់ពួកគេដោយ ដាវតែមួយនោះ ៖ សង្សារបស់ពួកគេមិនមែនជាគ្រូបង្រៀន ឬអ្នកស្នងពីសាវ័ក ទេ? ប៉ុន្តែនេះក៏នឹងត្រូវព្យាបាលនៅកន្លែងផ្សេងដែរ ។ ឥឡូវនេះ ដោយចង់ ពង្រឹងខ្លួន ពួកគេបានដំឡើងម៉ាស៊ីនឡោមព័ទ្ធ ដើម្បីតែទម្លាក់ចោលដោយហេតុ នេះការសមគំនិតទាំងអស់ ។ ដ្បិតព្រះគ្រីស្ទមិនបានប្រទានអំណាចនៃការចង និងការស្រាយដល់ពួកសាវ័កមុនទ្រង់ប្រទានព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដល់ពួកគេទេ ។

ដូច្នេះ ខ្ញុំបដិសេធថា អំណាចនៃកូនសោតរបស់មនុស្សណាដែលមិនបានទទួល ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធជាលើកដំបូង ។ ខ្ញុំបដិសេធថានរណាម្នាក់អាចប្រើកូន សោតបាន លុះត្រាតែព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានយាងមកបង្រៀនគាត់ជាមុន ហើយ ប្រាប់គាត់ពីអ្វីដែលត្រូវធ្វើ ។ ពួកគេនិយាយកុហកថា ពួកគេមានព្រះវិញ្ញាណ បរិសុទ្ធ ប៉ុន្តែតាមការពិត ពួកគេបដិសេធវា លុះត្រាតែពួកគេប្រាថ្នាចង់បាន ដូចដែលពួកគេប្រាកដជាធ្វើ ថាព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធជាអ្វីដែលឥតប្រយោជន៍ និង គ្មានប្រយោជន៍អ្វីឡើយ ។ ប៉ុន្តែពួកគេនឹងមិនត្រូវបានគេជឿទេ ។ ហើយដោយ ឧបករណ៍នេះ ជាការពិត ពួកគេត្រូវបានផ្តល់រំលំទាំងស្រុង ។ ដូច្នេះ ទោះបីជា ទ្វារណាដែលគេអួតថាខ្លួនមានកូនសោតនោះ គេត្រូវសួរជានិច្ចថា តើពួកគេមាន ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដែលជាអ្នកកាត់ក្តី និងជាអ្នករក្សាសោតនោះឬទេ? ប្រសិនបើពួកគេឆ្លើយថាពួកគេមានទ្រង់ ផ្ទុយទៅវិញ ពួកគេត្រូវតែត្រូវបានសួរ

ថាតើព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធអាចធ្វើខុសឬអត់ ។ នេះគេនឹងមិនហ៊ាននិយាយត្រង់ៗ ទេ បើទោះជាគេចង់ប្រាប់វាដោយត្រង់ៗក្នុងការបង្រៀនរបស់គេក៏ដោយ ។ ដូច្នេះ យើងត្រូវតែសន្មត់ថា គ្មានសង្ស័យណាមានអំណាចនៃកូនសោ ដែលដោយ គ្មានការរើសអើង ម្តងហើយម្តងទៀត ស្រាយនូវអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់មានព្រះទ័យ ចង់ចង ហើយចងអ្វីដែលទ្រង់បានប្រាប់ឱ្យស្រាយនោះទេ ។

21. ការមិនច្បាស់លាស់នៃការចងនិងស្រាយរបស់សង្ឃ

នៅពេលដែលពួកគេឃើញខ្លួនឯងត្រូវបានកាត់ទោសដោយភស្តុតាងច្បាស់លាស់ នៃការស្រាយ និងចងអ្នកសក្តិសម និងអ្នកដែលមិនសក្តិសមដោយរើសអើង ពួកគេដណ្តើមអំណាចដោយគ្មានចំណេះដឹង ។ ពួកគេមិនហ៊ានបដិសេធទេថា ចំណេះដឹងត្រូវបានទាមទារសម្រាប់ការប្រើប្រាស់អំណាចឱ្យបានល្អ ប៉ុន្តែពួកគេ សរសេរថា អំណាចខ្លួនឯងត្រូវបានប្រគល់ឱ្យអ្នកបម្រើអាក្រក់ ។ ប៉ុន្តែ នេះជា អំណាច៖ “អ្វីដែលអ្នកចង ឬស្រាយនៅលើផែនដី នោះនឹងត្រូវបានចង ឬ ស្រាយនៅស្ថានសួគ៌” [ម៉ាថាយ ១៦:១៩ ឬ ១៨:១៨] ។ ទាំងការសន្យារបស់ ព្រះគ្រីស្ទត្រូវតែជាការកុហក ឬអ្នកដែលបានទទួលអំណោយជាអំណាចនេះត្រូវ ចងនិងស្រាយដោយត្រឹមត្រូវ ។

ពួកគេក៏មិនអាចគេចវេសពីបញ្ហានេះបានដែរ ដោយនិយាយថាការប្រកាសប្រាប់ របស់ព្រះគ្រីស្ទមានកម្រិតតាមគុណសម្បត្តិរបស់ព្រះអង្គដែលត្រូវបានចង ឬ ស្រាយនោះ ។ ហើយយើងក៏ទទួលស្គាល់ផងដែរថាមានតែអ្នកដែលសក្តិសមនឹង ត្រូវបានចងឬដោះចេញប៉ុណ្ណោះដែលអាចចងឬស្រាយបាន ។ ប៉ុន្តែអ្នកនាំសារ នៃដំណឹងល្អ និងក្រុមជំនុំមានព្រះបន្ទូលដើម្បីវាស់ស្ទង់ភាពសក្តិសមនេះ ។ នៅ ក្នុងព្រះបន្ទូលនេះ អ្នកនាំសារនៃដំណឹងល្អអាចតាមរយៈសេចក្តីជំនឿ សន្យាថា

នឹងអភ័យទោសអំពើបាបដល់មនុស្សទាំងអស់នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ។ ពួកគេអាចប្រកាសដាក់ទោសចំពោះមនុស្សទាំងអស់ និងលើអស់អ្នកដែលមិនឱ្យសោបព្រះគ្រីស្ទផង ។ នៅក្នុងព្រះបន្ទូលនេះ ក្រុមជំនុំប្រកាសថា “មិនថាមនុស្សផិតក្បត់ ... អ្នកផិតក្បត់ ... ចោរ ឃាតក អ្នកលោភលន់ ឬមនុស្សទុច្ចរិតនឹងទទួលបាននូវព្រះរាជ្យនៃព្រះឡើយ” [កូរិនថូសទី១ ៦:៩-១០] ។ ក្រុមជំនុំចងមនុស្សបែបនេះដោយគ្មានចំណងមិនច្បាស់លាស់ ។ ហើយជាមួយនឹងព្រះបន្ទូលតែមួយ នោះពួកជំនុំបានបន្ទូលបន្ថយ និងសម្រាលទុក្ខអស់អ្នកដែលស្អប់ចិត្ត ។ ប៉ុន្តែតើអំណាចអ្វីនឹងមិនដឹងថាត្រូវចង ឬដោះចេញនោះទេ តែមិនអាចចង ឬស្រាយបាន លុះត្រាតែដឹង? ចុះហេតុអ្វីបានជាគេនិយាយថា ស្រាយដោយសិទ្ធិអំណាចដែលផ្តល់ឱ្យពួកគេ នៅពេលដែលការស្រាយរបស់ពួកគេមិនប្រាកដនោះ? តើអ្វីទៅជាអំណាចសង្ឃឹមថានឹងមានសម្រាប់យើង បើវាគ្មានប្រយោជន៍នោះ? ឥឡូវនេះខ្ញុំប្រកាន់ថាវាមិនមានអ្វីឬមិនប្រាកដថាវាគួរតែចាត់ទុកថាជាអ្វីសោះ ។ ពីព្រោះគេទទួលស្គាល់ថាសង្ឃ័យច្រើនរូបមិនបានប្រើកូនសោឱ្យបានត្រឹមត្រូវ ហើយអំណាចគ្មានប្រសិទ្ធភាពដោយមិនបានប្រើច្បាប់ តើអ្នកណានឹងបញ្ចុះបញ្ចូលខ្ញុំថា អ្នកណាដែលខ្ញុំដោះសោនោះជាអ្នកចែកសោយ៉ាងល្អ? តែបើគាត់អាក្រក់ តើគាត់មានអ្វីទៀតក្រៅពីការចែកចាយទទេនេះ! “ខ្ញុំមិនដឹងថាគួរចង ឬស្រាយអ្វីនៅក្នុងអ្នកទេ ព្រោះខ្ញុំខ្វះសោសម្រាប់ប្រើ ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើអ្នកសមនឹងទទួលបានវា ខ្ញុំដោះលែងអ្នកហើយ ។” ខ្ញុំមិននិយាយថា “មនុស្សកំសាក” ទេ ព្រោះគេមិនអាចទ្រាំនឹងឮរឿងនេះបានទេ ប៉ុន្តែពួក Turk ឬអារក្សអាចធ្វើបានច្រើន ។ សម្រាប់ការនោះគឺជាការនិយាយថា ៖ ខ្ញុំមិនមានព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដែលជាក្បួនប្រាកដនៃការស្រាយនោះទេ ប៉ុន្តែសិទ្ធិ

អំណាចត្រូវបានផ្តល់ឱ្យខ្ញុំដើម្បីដោះអ្នកដែលបានផ្តល់គុណសម្បត្តិរបស់អ្នកបែបនេះ ។ ហេតុនេះហើយបានជាយើងស្រងាកចិត្តនូវអ្វីដែលពួកគេមានគោលបំណងនៅពេលដែលពួកគេបានពន្យល់ថា គន្លឹះគឺជាសិទ្ធិអំណាចក្នុងការយល់ដឹង និងអំណាចដើម្បីអនុវត្ត ។ ចំណេះដឹងនោះត្រូវបានបន្ថែមក្នុងនាមជាអ្នកផ្តល់ប្រឹក្សា និងដូចជាអ្នកប្រឹក្សាដើម្បីប្រើប្រាស់ឱ្យបានល្អ ។ ពោលគឺពួកគេប្រាថ្នាគ្រប់គ្រងដោយតណ្ហា ដោយមិនមានព្រះ និងព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ ។

22. ភាពខុសគ្នារវាងការប្រើខុស និងប្រើត្រឹមត្រូវនៃថាមពលនៃសោ

ប្រសិនបើនរណាម្នាក់ជំទាស់ថា អ្នកបម្រើស្របច្បាប់របស់ព្រះគ្រីស្ទនឹងមានការងឿ្រងឆ្ងល់ក្នុងភារកិច្ចរបស់ពួកគេមិនពិតទេ ពីព្រោះការដោះលែងដែលអាស្រ័យលើជំនឿនឹងនៅតែមិនច្បាស់ជានិច្ចហើយលើសពីនេះទៅទៀតនឹងមិនមានការលូងលោមឬការលូងលោមត្រជាក់សម្រាប់មនុស្សមានបាបទេ ព្រោះអ្នកបម្រើខ្លួនឯងដែលមិនមានលក្ខណៈគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីវិនិច្ឆ័យសេចក្តីជំនឿរបស់ពួកគេ នោះក៏មិនប្រាកដអំពីការរំលាយចោលរបស់ពួកគេ—បន្ទាប់មកមានចម្លើយត្រៀមខ្លួនជាស្រេច ។ ពីព្រោះគេថាបាបមិនត្រូវដោះចេញដោយសង្ឃទេ លុះត្រាតែគេប្រាប់គេ ។ ដូច្នេះ ការលើកលែងទោសអាស្រ័យលើការវិនិច្ឆ័យរបស់បូជាចារ្យ ហើយប្រសិនបើគាត់យល់ដោយប្រាជ្ញាថាអ្នកណាសមនឹងទទួលបានការលើកលែងទោសសកម្មភាពរបស់គាត់ទាំងមូលគឺទុកជាឥតប្រយោជន៍ ។ នៅក្នុងពាក្យមួយអំណាចដែលពួកគេនិយាយ គឺជាយុត្តាធិការដែលភ្ជាប់ជាមួយនឹងការពិនិត្យដែលការលើកលែងទោស និងការលើកលែងទោសត្រូវបានបង្ហាង ។ ត្រង់ចំណុចនេះ គេរកមិនឃើញមានមូលដ្ឋានច្បាស់លាស់ ។ ពិតប្រាកដណាស់ គឺមានរណ្តៅដែលគ្មានបាត ។ ចំពោះកន្លែងដែលការសារភាពមិនពេញលេញ ក្តី

សង្ឃឹមនៃការលើកលែងទោសក៏អន់ថយដែរ ។ ទីពីរ សង្ឃត្រូវផ្អាកការវិនិច្ឆ័យ ដរាបណាគាត់មិនដឹងថាតើមនុស្សមានបាបវិញក្នុងការរំលងរបស់គាត់ដោយ សេចក្តីសុចរិតឬអត់ ។ ទីបំផុតការល្ងង់ខ្លៅរបស់សង្ឃដែលភាគច្រើនមិនស័ក្តិសម នឹងការកាន់តំណែងនេះជាងជាងអ្នកធ្វើស្បែកជើងទៅវាលស្រែ ។ ហើយស្ទើរតែ ទាំងអស់ផ្សេងទៀតគួរតែដោយសិទ្ធិក្នុងការសង្ស័យខ្លួនឯង ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ការរង្ស៊ីឆ្ងល់ និងការស្ទាក់ស្ទើរទាក់ទងនឹងការដោះលែងរបស់ប៉ាបដោយសារតែ ពួកគេនឹងមានវានៅលើបុគ្គលនៃបូជាចារ្យ ហើយមិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណឹងទេ ថែមទាំង តាមចំណេះដឹងរបស់គាត់ ដើម្បីឱ្យគាត់អាចវិនិច្ឆ័យបានតែចំពោះបញ្ហាដែលបាន រាយការណ៍ ស៊ើបអង្កេត និងបញ្ជាក់រួចហើយ ។

ឥឡូវនេះ ប្រសិនបើនរណាម្នាក់សួរត្រូវពេទ្យល្អទាំងនេះថា តើបន្ទាប់ពីអំពើបាប មួយចំនួនត្រូវបានលើកលែងទោសរួច មនុស្សមានបាបនឹងត្រូវផ្សះផ្សាជាមួយ ព្រះ ខ្ញុំមិនឃើញអ្វីដែលពួកគេអាចឆ្លើយបានឡើយ លុះត្រាតែពួកគេត្រូវមាន កាតព្វកិច្ចសារភាពថា អ្វីក៏ដោយដែលសង្ឃអាចប្រកាសអំពីអំពើបាបដែលបាន លើកលែងទោស ។ ការសូត្រដែលលោកបានឮគឺគ្មានផលអ្វីឡើយ ដរាបណា អំពើបាបផ្សេងទៀតនៅបើកចំហចំពោះការចោទប្រកាន់ ។ នៅលើផ្នែកនៃការ សារភាព ការចប់បាបម្តងៗគួរឱ្យភ័យខ្លាចដែលចងសតិសម្បជញ្ញៈរបស់គាត់នោះជា ជាភស្តុតាងដែលថាខណៈពេលដែលគាត់ពឹងផ្អែកលើសិទ្ធិខាងចេតនារបស់សង្ឃ ដូចដែលពួកគេនិយាយគាត់មិនអាចកំណត់អ្វីពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះបានទេ ។

គោលលទ្ធិដែលយើងបង្រៀនគឺច្បាស់លាស់និងមិនមានភាពមិនទំនងទាល់តែ សោះ ។ សម្រាប់ការផ្តាច់ខ្លួនគឺមានលក្ខខណ្ឌលើការទុកចិត្តរបស់មនុស្សមាន បាបថាព្រះជាម្ចាស់មានព្រះហឫទ័យមេត្តាចំពោះគាត់ ប្រសិនបើគាត់ស្វែងរកការ

លះបង់ដោយស្មោះពីការលះបង់របស់ព្រះគ្រីស្ទ ហើយពេញចិត្តនឹងព្រះគុណដែលបានផ្តល់ឱ្យគាត់ ។ ដូច្នេះ អ្នកដែលមានមុខងារជាអ្នកប្រកាសផ្សាយនូវអ្វីដែលបានបង្ហាត់បង្រៀនពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះមិនអាចធ្វើខុសបានឡើយ ។ ពិតប្រាកដណាស់ មនុស្សមានបាបអាចទទួលយកការដោះលែងពិត និងច្បាស់លាស់ នៅពេលដែលលក្ខខណ្ឌដ៏សាមញ្ញនោះត្រូវបានអនុវត្តនៃការឱបក្រសោបព្រះគុណរបស់ព្រះគ្រីស្ទ យោងទៅតាមច្បាប់ទូទៅរបស់ម្ចាស់ខ្លួនឯងដែលជាច្បាប់មួយត្រូវបានបង្កើតដោយទុច្ចរិតនៅក្នុងភាពជាប៉ាបថា “យោងទៅតាមជំនឿរបស់អ្នក ចូរធ្វើវាទៅ” [ម៉ាថាយ ៩:១៩; cf. ដំពូក ៨:១៣] ។

23. ការអះអាងខុសឆ្គងត្រូវណាតត្រដាង

ខ្ញុំបានសន្យាថានឹងពិភាក្សានៅកន្លែងមួយទៀតអំពីរបៀបដែលពួកគេលាយបញ្ចូលគ្នានូវអ្វីដែលបទគម្ពីរបង្រៀនអំពីអំណាចនៃកូនសោ ។ ឱកាសដែលសមស្របជាងនេះ នឹងស្ថិតនៅក្រោមផ្នែកដែលទាក់ទងនឹងអ្នកនាំនៃក្រុមជំនុំ ។ ប៉ុន្តែ សូមឱ្យអ្នកអានរបស់ខ្ញុំនឹកចាំថា ពាក្យសម្តីរបស់ព្រះគ្រីស្ទដែលបានធ្វើឡើងមួយផ្នែកទាក់ទងនឹងការផ្សាយដំណឹងល្អ មួយផ្នែកទាក់ទងនឹងការផ្តាច់ចេញពីក្រុមជំនុំ គឺត្រូវបានបង្វែរទៅជាការសារភាពដោយត្រចៀក និងសម្ងាត់ [ម៉ាថាយ ១៦:១៩; ១៨:១៥-១៨; យ៉ូហាន ២០:២៣] ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ខណៈពេលដែលពួកគេជំទាស់ថាសិទ្ធិនៃការស្រាយដែលអនុវត្តដោយសង្ឃក្នុងការលើកលែងទោសអំពីបាបដែលត្រូវបានទទួលស្គាល់ដោយពួកគេ ត្រូវបានផ្តល់ទៅឱ្យពួកសាវ័កនោះ វាច្បាស់ណាស់ថាគោលការណ៍នេះគឺត្រូវបានចាត់ទុកថាមិនពិត និងល្ងង់ខ្លៅ ពីព្រោះការស្រាយដែលបម្រើសេចក្តីជំនឿគឺគ្មានអ្វីក្រៅពី ទីបន្ទាល់នៃការលើកលែងទោសដែលដកចេញពីការសន្យាដែលបានផ្តល់ដោយឥត

បង់ថ្លៃនៃដំណឹងល្អ ។ ប៉ុន្តែការសារភាពប្រភេទផ្សេងទៀត ដែលអាស្រ័យលើ
ការប្រៀនប្រដៅរបស់ពួកជំនុំ គឺមិនពាក់ព័ន្ធនឹងអំពើបាបសម្ងាត់នោះទេ ប៉ុន្តែ
ជាឧទាហរណ៍ ដើម្បីបំបាត់ការប្រមាថជាសាធារណៈចំពោះក្រុមជំនុំ ។

ប៉ុន្តែពួកគេបានប្រមូលផ្តុំគ្នាពីទីនេះ ហើយនៅទីនោះផ្តល់សក្ខីកម្មដែលបង្ហាញថា
វាមិនគ្រប់គ្រាន់ក្នុងការសារភាពចំពោះព្រះតែមួយអង្គ ឬចំពោះមនុស្សនោះ
ឡើយ លុះត្រាតែសង្ឃជាអ្នកពិនិត្យ ។ ការឧស្សាហ៍ព្យាយាមរបស់ពួកគេគឺគួរឱ្យ
ស្តប់ខ្ពើម ។ ប្រសិនបើបុព្វបុរសពីបុរាណតែងតែផ្តល់ដំបូន្មានដល់មនុស្សមាន
បាបឱ្យដកខ្លួនចេញនៅចំពោះមុខគ្រូគង្វាលរបស់ពួកគេ នោះមិនអាចយល់បាន
ពីការអធិប្បាយដែលនៅពេលនោះមិនប្រើនោះទេ ។ បន្ទាប់មក Lombard
មានភាពច្របូកច្របល់ និងបំណងប្រាថ្នារបស់គាត់ ដែលថាពួកគេហាក់បីដូច
ជាមានចេតនាញៀននឹងសៀវភៅដែលបំភ្លឺ ដើម្បីបញ្ឆោតមនុស្សដែលមាន
គំនិតសាមញ្ញដោយការក្លែងបន្លំរបស់ពួកគេ ។ ពិតហើយ ពួកគេទទួលស្គាល់
យ៉ាងត្រឹមត្រូវថា ដរាបណាការបាត់បង់តែងតែអមជាមួយការប្រែចិត្ត នោះគ្មាន
ចំណងណាមួយនៅតែជាកន្លែងដែលមនុស្សម្នាក់ត្រូវបានប៉ះដោយការប្រែចិត្ត
ទោះបីជាគាត់ប្រហែលជាមិនទាន់បានសារភាពក៏ដោយ ។ ហើយដោយហេតុផល
នេះ សង្ឃមិនបានអត់ទោសបាបច្រើនដូចជាប្រកាស និងប្រកាសថាបានអត់
ទោសនោះទេ ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយនៅក្នុងពាក្យ "ប្រកាស" ពួកគេណែនាំ
កំហុសឆ្គងដោយចេតនាដោយជំនួសគោលលទ្ធិដោយពិធីបុណ្យវិញ ។ ប៉ុន្តែពួក
គេបន្ថែមថា អ្នកដែលបានទទួលការលើកលែងទោសរួចហើយនៅចំពោះព្រះភ័ក្ត្រ
ព្រះ នឹងត្រូវដោះលែងនៅចំពោះមុខក្រុមជំនុំ ។ ដូច្នេះហើយ ពួកគេទាញយក
ដោយមិនសមហេតុផលចំពោះការប្រើប្រាស់ឯកជននីមួយៗនូវអ្វីដែលយើងបាន

និយាយរួចហើយថាមានគោលបំណងសម្រាប់វិន័យទូទៅដែលបទល្មើសធ្ងន់ធ្ងរនិង ដឹងត្រូវដកចេញ ។ មិនយូរប៉ុន្មាន ពួកគេបានបង្វែរ និងបង្វែរការសម្រប សម្រួលរបស់ពួកគេ ដោយបន្ថែមវិធីមួយទៀតនៃការអភ័យទោស ៖ ពេលគឺការ ពិន័យ និងការពេញចិត្ត ។ នៅក្នុងនេះ ពួកគេទាមទារសម្រាប់ការលះបង់របស់ ពួកគេនូវសិទ្ធិដើម្បីបែងចែកជាពាក់កណ្តាលនូវអ្វីដែលព្រះជាម្ចាស់បានសន្យានៅ គ្រប់ទីកន្លែងដែលយើងមិនបែងចែក ។ ដោយសារគាត់គ្រាន់តែទាមទារការប្រែ ចិត្ត និងសេចក្តីជំនឿ ការបែងចែក ឬករណីលើកលែងនេះគឺជាការលះបង់ទាំង ស្រុង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មានកម្លាំងដូចគ្នានឹងសង្ឃ ដែលទទួលតួនាទីជាព្រះ ចៅក្រម គួរអង្វរព្រះ ហើយមិនគួររងទុក្ខចំពោះព្រះដែលមានចិត្តត្រឹមតែទទួល នូវព្រះគុណ ដែលមិនបានក្រាបបង្គំគាល់នៅមុខអាសនៈរបស់អង្គជំនុំជម្រះឡើយ ។ វាយធ្វើនៅទីនោះ ។

24. ការសង្ខេប

បញ្ហាទាំងមូលបន្ថែមលើការនេះ ៖ ប្រសិនបើពួកគេចង់ធ្វើឱ្យព្រះជាអ្នកនិពន្ធការ សារភាពប្រឌិតនេះ នោះអំណូតរបស់ពួកគេនឹងមិនត្រូវបានទទួលយកឡើយ ដូចដែលខ្ញុំបានបង្ហាញថាពួកវាសុទ្ធតែក្លែងក្លាយនៅក្នុងអត្ថបទមួយចំនួនដែលពួក គេបានលើកមក ។ តែក្នុងកាលដែលវាច្បាស់ដែលថាក្រឹត្យវិន័យត្រូវបានដាក់ មកដោយមនុស្ស នោះខ្ញុំនិយាយថា វាជាក្រឹត្យវិន័យដែលត្រូវបានធ្វើមកដោយ តែភាគីម្ខាងនិងត្រូវបានផ្សាយមកនៅក្នុងសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះ ដែលជាអ្នក ចង់សតិសម្បញ្ញៈរបស់ពួកគេទៅនឹងព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ ទ្រង់ចង់ឱ្យពួកគេស្រាយ ចេញពីអំណាចរបស់មនុស្ស ។ ឥឡូវនេះ នៅពេលដែលរឿងដែលព្រះសព្វព្រះ ទ័យចង់ឱ្យមានសេរីភាពត្រូវបានចេញបង្ហាត់មកជាចាំបាច់ ដើម្បីទទួលបានការ

លើកលែងទោស នោះខ្ញុំហៅវាថាជាយញ្ញបូជាដែលមិនអាចអត់អានបាន ទាំងស្រុង ពីព្រោះតែគ្មានមុខងារត្រឹមត្រូវសម្រាប់ព្រះជាងការអភ័យទោសពីអំពើ បាប ដែលសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើងសម្រាកនោះទេ ។ ជាងនេះទៅទៀត ខ្ញុំ បានបង្រៀនថា វាជាច្បាប់នៃជំងឺរាតត្បាត ដែលនៅពេលដែលការកោតខ្លាច ដល់ព្រះវិកច័រីន ធ្វើឱ្យព្រលឹងដែលមានទុក្ខព្រួយធ្លាក់ក្នុងភាពអស់សង្ឃឹម ឬ កន្លែងដែលមានការមិនខ្វល់ខ្វាយ ធ្វើឱ្យពួកគេឆ្ងល់ស្រាលដោយភាពស្លេកស្លាំង ហើយធ្វើឱ្យពួកគេកាន់តែមានភាពយឺតយ៉ាវ ។ ជាចុងក្រោយ ខ្ញុំបានពន្យល់ថា ការបន្ទូលបន្ថយអ្វីក៏ដោយ ដែលពួកគេបាននាំមកមុខ មានទំនោរទៅរកតែការ ជាប់គាំង ភាពមិនច្បាស់លាស់ និងពុករលួយ លទ្ធិសុទ្ធសាធ ក្លែងបន្លំនូវ សកម្មភាពមិនសមរម្យរបស់ពួកគេ ។

25. ការបង្ហាញទូទៅ និងការបដិសេធនៃគោលលទ្ធិរ៉ូម

ពួកគេចាត់តាំងទី៣ ក្នុងការអត់ទោសបាបទៅជាការផ្តាច់ចិត្តវិញ ។ ជាមួយនឹង ពាក្យមួយ យើងអាចលុបចោលការនិយាយទទេរបស់ពួកគេទាំងអស់អំពីរឿង នេះ ។ ពួកគេនិយាយថា វាមិនគ្រប់គ្រាន់ទេសម្រាប់ការស្រាយឱ្យបានជៀស វាងពីអំពើអាក្រក់ពីអតីតកាល ហើយផ្លាស់ប្តូរអាកប្បកិរិយារបស់គាត់ឱ្យកាន់តែ ប្រសើរឡើង លុះត្រាតែគាត់ធ្វើសេចក្តីពេញចិត្តចំពោះព្រះជាម្ចាស់ចំពោះអំពើ ដែលគាត់បានប្រព្រឹត្តនោះ ។ ប៉ុន្តែពួកគេនិយាយថា មានជំនួយជាច្រើនដែល យើងអាចប្រោសលោះពីអំពើបាប ៖ ទឹកភ្នែក ការតមអាហារ ការថ្វាយដង្ហាយ និងកិច្ចការសប្បុរសធម៌ ។ ដោយការទាំងនេះ យើងត្រូវតែលើកតម្កើងព្រះអម្ចា ស៍ ។ ជាមួយនឹងការទាំងនេះ យើងត្រូវសងបំណុលរបស់យើងចំពោះសេចក្តី សុចរិតរបស់ព្រះ ។ ជាមួយនឹងការទាំងនេះ យើងត្រូវបានប៉ះប៉ូវការរំលងរបស់

យើង ។ ជាមួយនឹងការទាំងនេះ យើងទទួលបានការលើកលែងទោសមកពីទ្រង់
 ។ ទោះបីគាត់បានអត់ទោសកំហុសដោយសេចក្តីមេត្តាករុណាដ៏ធំរបស់ទ្រង់ក៏
 ដោយ ក៏គាត់នៅតែទទួលការផ្ដន្ទាទោសដោយការប្រៀនប្រដៅដោយយុត្តិធម៌ ។
 វាគឺជាទោសនេះដែលត្រូវស្រាយដោយការពេញចិត្ត ។ វាទាំងអស់កើតឡើង
 ចំពោះរឿងនេះ ៖ យើងពិតជាទទួលបានការលើកលែងទោសចំពោះការរំលង
 របស់យើងពីព្រះហឫទ័យសប្បុរសរបស់ព្រះជាម្ចាស់ប៉ុន្តែមានតែតាមរយៈការ
 អនុភាពមន៍នៃអំពើល្អ ដែលការបំពាននៃអំពើបាបរបស់យើងអាចត្រូវបានទូទាត់
 ដើម្បីឱ្យបានការពេញចិត្តនឹងយុត្តិធម៌របស់ព្រះ ។ .

ប្រឆាំងនឹងការភូតភរបែបនេះ ខ្ញុំបានដាក់ការលើកលែងទោសដោយសេរី ។
 គ្មានអ្វីត្រូវបានចែងច្បាស់ជាងនេះនៅក្នុងបទគម្ពីរ [អេសាយ ៥២:៣; រ៉ូម ៣:
 ២៤-២៥; ៥:៨; កូរីន ២:១៣-១៤; ធីម៉ូថេទី២ ១:៩; ទីតុស ៣:៥]! ទីមួយ
 តើអ្វីទៅជាការអត់ទោស ប៉ុន្តែជាអំណោយនៃសេរីភាពឬ? សម្រាប់ម្ចាស់បំណុល
 ដែលផ្តល់បង្កាន់ដៃសម្រាប់ប្រាក់ដែលបង់មិនមែនជាអ្នកដែលនិយាយថានឹងអត់
 ទោសទេ តែអ្នកដែលស្ម័គ្រចិត្តលុបចោលបំណុលដោយចេតនារបស់គាត់ ។
 ដូច្នេះ ហេតុអ្វីបានជាពាក្យ “ដោយឥតបង់ថ្លៃ” ត្រូវបានបន្ថែមប៉ុន្តែដើម្បីដក
 ការគិតពីការពេញចិត្តទាំងអស់? ដូច្នេះ តើពួកគេនៅតែតាំងចិត្តស្តាប់ស្តាយយ៉ាង
 ណា ដែលត្រូវធ្លាក់ចុះដោយផ្តួរលាន់ខ្លាំងម៉្លេះ? ចុះយ៉ាងណាវិញ? ពេលព្រះ
 អម្ចាស់ប្រកាសតាមរយៈអេសាយថា ៖ “យើងជាអ្នកដែលលុបបំបាត់ការរំលង
 របស់អ្នកដោយយល់ដឹងអញ ហើយអញនឹងមិននឹកចាំពីអំពើបាបរបស់ឯង
 ឡើយ” [៤៣:២៥] តើគាត់មិនប្រកាសដោយចំហថា បុព្វហេតុ និងមូលដ្ឋាន
 នៃការអភ័យទោសត្រូវតែស្វែងរកដោយសេចក្តីសប្បុរសរបស់ទ្រង់តែម្នាក់ឯងទេ?

លើសពីនេះទៅទៀត ដោយសារបទគម្ពីរទាំងអស់ធ្វើជាបន្ទាប់ដល់ព្រះគ្រីស្ទ—ថា ដោយសារព្រះនាមទ្រង់ យើងនឹងទទួលបានការអត់ទោសបាប [កិច្ចការ 10:43]—តើវាមិនរាប់បញ្ចូលឈ្មោះផ្សេងទៀតទាំងអស់ទេ? ដូច្នេះ តើពួកគេ បង្រៀនថាការអភ័យទោសត្រូវយល់ដោយរបៀបណាក្រោមពាក្យ “ការផ្តាច់ចិត្ត” នោះ? ពួកគេក៏មិនអាចបដិសេធបានដែរថាពួកគេចាត់ទុកនេះជាការផ្តាច់ចិត្ត ទោះបីជាពួកគេហាក់ដូចជាណែនាំពួកគេថាជាជំនួយក៏ដោយ ។ នៅពេលដែល បទគម្ពីរចែងថា “ដោយព្រះនាមនៃព្រះគ្រីស្ទ” វាមានន័យថាយើងមិនយកអ្វីមក យើងមិនទាមទារអ្វីដោយខ្លួនឯងឡើយ ប៉ុន្តែពឹងផ្អែកតែលើការសរសើរបស់ព្រះ គ្រីស្ទ ដូចដែលប៉ុលបានប្រកាសថា “ព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់គង់នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ដែលទ្រង់បានផ្សះផ្សាមនុស្សលោកទៅនឹងទ្រង់ ។ មិនរាប់បញ្ចូលការរំលងរបស់ ពួកគេចំពោះមនុស្សនៅក្នុងដំណើររឿងរបស់គេឡើយ” [កូរិនថូសទី២ ៥:១៩] ។ ហើយគាត់ក៏បន្ថែមអំពីរបៀបនិងមូលហេតុភ្លាមៗថា ៖ “ដោយយល់ដឹងយើង ទ្រង់បានធ្វើឱ្យទ្រង់ទៅជាបាបដែលទ្រង់គ្មានបាបសោះ” [កូរិនថូសទី២ ៥:២១] ។

(ព្រះគុណនៃព្រះគ្រីស្ទតែមួយគត់ផ្តល់គ្រប់គ្រាន់ពិតសម្រាប់អំពើបាប និងសន្តិ ភាពដល់សតិសម្បជញ្ញៈ ២៦-២៧)

26. ព្រះគ្រីស្ទបានផ្តល់ការបង់ពេញលេញ

ប៉ុន្តែ ភាពច្របូកច្របល់របស់ពួកគេ ដែលពួកគេនិយាយថា ទាំងការអភ័យ ទោសបាប និងការផ្សះផ្សាភក្តីឡើងតែម្តងគត់ នៅពេលដែលយើងបានទទួល បុណ្យជ្រមុជទឹក តាមរយៈព្រះគ្រីស្ទ ទៅក្នុងព្រះគុណរបស់ព្រះ ។ ថាបន្ទាប់ពី ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក យើងត្រូវក្រោកឡើងម្តងទៀតដោយការពេញចិត្ត ។ ថា

ព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទគ្មានប្រយោជន៍ទេ លើកលែងតែវាត្រូវបានចែកចាយ តាមរយៈកូនសោនៃក្រុមជំនុំប៉ុណ្ណោះ ។ ហើយខ្ញុំមិននិយាយអំពីរឿងដែលគួរឱ្យ សង្ស័យទេ ព្រោះមិនមែនមួយឬអ្វីផ្សេងទៀតទេ ប៉ុន្តែអ្នកសិក្សាទាំងអស់មាននៅ ក្នុងការសរសេរយ៉ាងច្បាស់បានក្បត់ភាពមិនស្អាតរបស់ពួកគេ ។ សម្រាប់ម្ចាស់ របស់ពួកគេ បន្ទាប់ពីគាត់បានសារភាពថាព្រះគ្រីស្ទមិនមែនជាដើមណាដែលសង ការពិន័យនៃអំពើបាបរបស់យើងទេ យោងទៅតាមការបង្រៀនរបស់ពេត្រុស [ពេត្រុសទី១ ២:២៤] បានកែតម្រូវសេចក្តីថ្លែងការណ៍នោះដោយបន្ថែមករណីលើក លែងថានៅក្នុងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក រាល់ការពិន័យខាងសាច់ឈាមនៃអំពើបាប ត្រូវបានបន្ធូរបន្ថយ ប៉ុន្តែបន្ទាប់ពីពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ពួកគេត្រូវបានកាត់បន្ថយ ដោយជំនួយនៃអត់ទោសបាប ដូច្នេះឈឺឆ្កាងរបស់ព្រះគ្រីស្ទនិង ការអត់ទោស របស់យើងអាចដំណើរការជាមួយគ្នា ។ ប៉ុន្តែ យ៉ូហាននិយាយខុសគ្នាឆ្ងាយណាស់ ថា ៖ “បើអ្នកណាបានប្រព្រឹត្តអំពើបាប នោះយើងមានអ្នកទូលអង្វរជាមួយនឹង ព្រះវរបិតា គឺព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ... ហើយទ្រង់ជាអ្នកលោះបាបយើង” [យ៉ូហានទី ១ ២:១-២] ។ “ខ្ញុំសរសេរទៅអ្នករាល់គ្នា កូនតូចអើយ ពីព្រោះអំពើបាបរបស់ អ្នកត្រូវបានអត់ទោសដោយព្រះនាមទ្រង់” [យ៉ូហានទី១ ២:១២] ។ ប្រាកដ ណាស់ គាត់កំពុងនិយាយទៅកាន់អ្នកជឿ ពីព្រះគ្រីស្ទបានតាំងទ្រង់ជាអ្នកសង ថ្លៃលោះបាប គាត់បង្ហាញថាគ្មានការស្តាប់ស្តល់អ្វីផ្សេងទៀតទេ ដែលការអាក់អន់ ចិត្តរបស់ព្រះ អាចត្រូវបានបង់ថ្លៃរួច ឬសម្រាលទុក្ខនោះ ។ គាត់មិននិយាយថា ៖ “ព្រះជាម្ចាស់បានផ្សះផ្សាជាមួយអ្នករាល់គ្នាតាមរយៈព្រះគ្រីស្ទ ។ ឥឡូវនេះ ចូរស្វែងរកមធ្យោបាយផ្សេងសម្រាប់ខ្លួនឯង” ។ ប៉ុន្តែ ទ្រង់ធ្វើឱ្យទ្រង់ជាអ្នក អង្វរជំនួសរហូត ដើម្បីដោយការអង្វររបស់ទ្រង់ ទ្រង់អាចនឹងស្តារយើងឡើងវិញ

ដែលបំពេញចិត្តរបស់ព្រះវរបិតាជានិច្ច ។ ការបង់ថ្លៃលោះដីអស់កល្បជានិច្ច ដែលធ្វើឱ្យអំពើបាបត្រូវបានលុបចោល ។ ដ្បិតអ្វីដែលយ៉ូហានបាននិយាយគឺពិត មែន ៖ “មើលកូនចៀមនៃព្រះ ដែលដកយកអំពើបាបរបស់លោកីយ៍ចេញ!” [យ៉ូហាន ១:២៩; ១:៣៦] ។ ខ្ញុំនិយាយថា គាត់មិនមែនជាអ្នកយកវាចេញទេ ។ នោះគឺដោយសារតែទ្រង់តែមួយគត់គឺជាកូនចៀមនៃព្រះ ទ្រង់ក៏ជាតង្វាយតែមួយ គត់សម្រាប់អំពើបាប ការដកចេញតែមួយគត់ ការពេញចិត្តតែមួយគត់ ។ ២ ណៈពេលដែលសិទ្ធិ និងអំណាចនៃការអត់ទោសបាបជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះវរបិតា ដែលការគោរពទ្រង់ត្រូវបានសម្គាល់ពីព្រះរាជបុត្រា ដូចដែលយើងបានឃើញរួច មកហើយ នោះព្រះគ្រីស្ទទ្រង់គង់នៅទីនេះមួយកម្រិតទៀត ដោយសារទ្រង់ទទួល យកទោសដែលយើងជំពាក់មកលើទ្រង់ ។ បានលុបបំបាត់កំហុសរបស់យើង នៅចំពោះការជំនុំជំរះរបស់ព្រះ ។ ពីនេះទៅទៀត យើងនឹងចូលរួមនៅក្នុងការ លះបង់ដែលធ្វើឡើងដោយព្រះគ្រីស្ទ លុះត្រាតែកិត្តិយសនោះបានសម្រាកជាមួយ ទ្រង់ ដែលអស់អ្នកដែលព្យាយាមផ្តាច់ចិត្តព្រះជាម្ចាស់ដោយការតបស្នងរបស់ពួក គេចាប់យកសម្រាប់ខ្លួនគេ ។

27. គោលលទ្ធិសេចក្តីជំនឿរបស់រ៉ូម៉ាំងបំបាត់ការគោរពដល់ព្រះគ្រីស្ទ និង ការដឹងនៃរាល់ការធានាអះអាង

ហើយនៅទីនេះ យើងត្រូវពិចារណារឿងពីរយ៉ាង ៖ កិត្តិយសរបស់ព្រះគ្រីស្ទត្រូវ បានរក្សាទាំងស្រុង និងមិនចេះថយចុះ ។ សតិសម្បជញ្ញៈដែលធានាការលើក លែងទោសចំពោះអំពើបាបអាចមានសន្តិភាពជាមួយព្រះ ។

អេសាយបាននិយាយថា ព្រះវរបិតាបានដាក់មកលើព្រះរាជបុត្រា នូវរាល់អំពើ ទុច្ចរិតរបស់យើងរាល់គ្នា [អេសាយ ៥៣:៦] ដែលព្យាបាលយើងដោយស្នាម

រូបសរសៃទ្រង់ [អេសាយ ៥៣:៦, ៥] ។ ពេត្រុសនិយាយពាក្យនេះម្តងទៀតថា ៖ ព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងរូបកាយទ្រង់បានផ្ទុកអំពើបាបរបស់យើងនៅលើដើមឈើ [១ ពេត្រុស ២:២៤] ។ ប៉ុលបានសរសេរថា អំពើបាបត្រូវបានកាត់ទោសនៅក្នុង សាច់ឈាមរបស់ទ្រង់ ពេលដែលទ្រង់ត្រូវបានរងទោសជំនួសយើង [កាឡាទី ៣: ១៣; រ៉ូម ៨:៣] នោះគឺកម្លាំង និងបណ្តាសានៃអំពើបាបត្រូវបានសម្លាប់នៅក្នុង សាច់ឈាមរបស់ទ្រង់ នៅពេលដែលទ្រង់ត្រូវបានផ្តល់មកឱ្យរងទោសជំនួសដោយ បន្ទុកទាំងមូលនៃអំពើបាបរបស់យើង - ដោយការដាក់បណ្តាសា និងការ ប្រតិបត្តិរបស់ពួកគេ ជាមួយនឹងការវិនិច្ឆ័យដ៏គួរឱ្យភ័យខ្លាចរបស់ព្រះ និងការ កាត់ទោសនៃសេចក្តីស្លាប់ - គួរតែត្រូវបានដកចេញ ។ នៅទីនេះយើងមិន ដែលពួកវាភូតកុហកបែបនេះទេ ៖ ដូចដែលថាបន្ទាប់ពីការបោសសំអាតដំបូង យើងម្នាក់ៗមានអារម្មណ៍ថាមានប្រសិទ្ធភាពនៃការរងទុក្ខរបស់ព្រះគ្រីស្ទតែ ប៉ុណ្ណោះនៅក្នុងសមទៅនឹងរង្វាស់នៃការពេញចិត្តនៃការអត់ទោសបាប ប៉ុន្តែជា ញឹកញាប់នៅពេលដែលយើងរំលង យើងត្រូវបានគេនឹកឃើញតែមួយគត់ចំពោះ ការពេញចិត្តរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។

ឥឡូវនេះ ចូរកំណត់ចំពោះខ្លួនអ្នកនូវភាពមិនសមហេតុផលដ៏អាក្រក់របស់ពួកគេ ៖ ថានៅក្នុងការអភ័យទោសពីអំពើបាបដំបូងមានតែព្រះគុណរបស់ព្រះប៉ុណ្ណោះ ដែលដំណើរការ ប៉ុន្តែប្រសិនបើយើងបានធ្លាក់ចុះនៅពេលក្រោយ កិច្ចការរបស់ យើងសហការគ្នាដើម្បីទទួលបានការលើកលែងទោសទីពីរ ។ ប្រសិនបើគោល ការណ៍ទាំងនេះមានកន្លែងមួយ តើមុខងារទាំងនោះដែលពីមុនត្រូវបានសន្មតថា ជាព្រះគ្រីស្ទនៅដដែលជាមួយគាត់ឬទេ? អ្វីជាភាពខុសគ្នាដ៏ធំធេងរវាងការ និយាយថា អំពើទុច្ចរិតរបស់យើងត្រូវបានគេដាក់នៅជាមួយព្រះគ្រីស្ទហើយឱ្យ

ត្រូវដកបាបចេញពីយើង និងការនិយាយថាពួកគេត្រូវបានលុបចោលដោយកិច្ចការរបស់យើង ។ ថាព្រះគ្រីស្ទជាអ្នកលោះអំពើបាបរបស់យើង ហើយថាព្រះជាម្ចាស់ត្រូវតែគាប់ព្រះទ័យដោយកិច្ចការនោះផង !

ប៉ុន្តែប្រសិនបើវាជាសំណួរនៃការស្ងប់ស្ងាត់សតិសម្បជញ្ញៈ តើការស្ងប់ស្ងាត់នេះនឹងទៅជាយ៉ាងណាប្រសិនបើបុរសម្នាក់បានឮថាអំពើបាបត្រូវបានលោះដោយការពេញចិត្ត? តើនៅពេលណាដែលគាត់អាចដឹងច្បាស់អំពីរង្វាស់នៃការពេញចិត្តនោះ? ពេលនោះ គាត់នឹងសង្ស័យជានិច្ចថាតើគាត់មានព្រះដ៏មេត្តាករុណាឬទេ? គាត់នឹងមានទុក្ខព្រួយជានិច្ច ហើយញាប់ញ័រ ។ សម្រាប់អ្នកដែលពឹងផ្អែកលើការផ្តាច់ចិត្តតិចតួច កាន់ការជំនុំជម្រះរបស់ព្រះដោយមើលងាយ ហើយគិតថាតិចតួចជាបន្ទុកដ៏ធំនៃអំពើបាប ដូចជាយើងនឹងនិយាយនៅកន្លែងផ្សេង ។ ប៉ុន្តែទោះបីជាយើងគួរផ្តល់ឱ្យពួកគេលោះអំពើបាបមួយចំនួនដោយការពេញចិត្តសមរម្យក៏ដោយ ក៏ពួកគេនឹងត្រូវធ្វើអ្វីនៅពេលដែលពួកគេត្រូវបានគ្របដណ្តប់ដោយអំពើបាបជាច្រើនសម្រាប់ការពេញចិត្តដែលទោះបីជាជីវិតមួយរយដែលពួកគេលះបង់ទាំងស្រុងសម្រាប់គោលបំណងនេះមិនអាចនឹងគ្រប់គ្រាន់ផង? ម្យ៉ាងវិញទៀត វត្ថុទាំងអស់ដែលប្រកាសពីការអត់ទោសបាប មិនទាក់ទងនឹងអ្នកដែលត្រូវទទួលការជ្រមុជទឹកទេ ប៉ុន្តែចំពោះកូនដែលកើតជាថ្មីរបស់ព្រះដែលបានទទួលការចិញ្ចឹមបីបាច់យូរមកហើយនៅក្នុងទ្រូងនៃក្រុមជំនុំ ។ បេសកកម្មនោះដែលប៉ុលបានលើកតម្កើងយ៉ាងខ្លាំងថា ៖ “ខ្ញុំសូមអង្វរអ្នកក្នុងនាមរបស់ព្រះគ្រីស្ទ សូមបានផ្សះផ្សាជាមួយនឹងព្រះចុះ” [កូរិនថូសទី២ 5:20]—គឺមិនមែនសំដៅទៅលើអ្នកក្រៅទេ ប៉ុន្តែចំពោះអ្នកដែលបានកើតឡើងវិញ ។ ប៉ុន្តែ ដោយបានលាគ្នាដោយការស្តាប់ចិត្ត នោះគាត់ក៏ទម្លាក់ពួកគេទៅ

ឈើឆ្កាងនៃព្រះគ្រីស្ទ ។ ដូច្នេះ កន្លែងដែលប៉ុលសរសេរទៅកាន់កូរ៉េដ៍ថា ព្រះគ្រីស្ទបាន “ផ្សះផ្សាអ្វីៗទាំងអស់ដែលនៅស្ថានសួគ៌ ឬផែនដី ... ដោយលោហិតនៃឈើឆ្កាង” [កូរុស 1:20] គាត់មិនបង្ហាងរឿងនេះដល់ពេលដែលយើងបានទទួលចូលក្នុងក្រុមជំនុំទេ ប៉ុន្តែពង្រីកវាពេញមួយជីវិត ។ នេះច្បាស់ណាស់ពីបរិបទដែលគាត់និយាយថាអ្នកជឿមានការប្រោសលោះតាមរយៈព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ នោះគឺជាការអភ័យទោសពីអំពើបាប [កូរុស 9:9៤] ។ ឥឡូវនេះវាជារឿងហួសហេតុក្នុងការប្រមូលរបៀបបែបនេះបន្ថែមទៀត ដែលកើតឡើងម្តងហើយម្តងទៀត ។

(ការបែងចែកនិងការជំទាស់ផ្សេងៗដែលបានពិនិត្យយ៉ាងខ្លាំង ២៩-៣៩)

28. បាបតូចនិងបាបដែលនាំឱ្យស្លាប់

ត្រង់ចំណុចនេះ ពួកគេបានជ្រកកោនក្នុងភាពខុសគ្នាដ៏ល្ងង់ខ្លៅដែលថាបាបកម្មខ្លះជាទោសតូច ឯខ្លះទៀតរមែងស្លាប់ ។ សម្រាប់អំពើបាបក្នុងជីវិតរមែងស្លាប់ តម្រូវឱ្យមានការសងដោយពេញចិត្តជាខ្លាំង ។ អំពើបាបតូចអាចត្រូវបានបន្សុតដោយមធ្យោបាយដោះស្រាយងាយស្រួលជាងមុនដោយការអធិស្ឋានរបស់ព្រះអម្ចាស់ដោយការបោះទឹកបរិសុទ្ធដោយការលះបង់ដែលផ្តល់ដោយពិធីល្បែងព្រះអម្ចាស់ ។ ដូច្នេះហើយ ពួកគេលេងសើចជាមួយព្រះ ។ ទោះបីជាពួកគេតែងតែនិយាយអំពីអំពើបាបដ៏អាក្រក់ និងជីវិតរមែងស្លាប់ក៏ដោយ ក៏ពួកគេនៅតែមិនអាចបែងចែកអំពើបាបមួយពីមួយផ្សេងទៀត លើកលែងតែពួកគេធ្វើឱ្យចិត្តមិនបរិសុទ្ធ និងភាពមិនស្អាតស្អំនៃចិត្តជាអំពើបាបយ៉ាងខ្លាំង ។ ប៉ុន្តែយើងប្រកាសដូចជាបទគម្ពីរដែលជាការគ្រប់គ្រងនៃសុចរិត និងទុច្ចរិត បង្រៀនថា “ឈ្នួលនៃអំពើបាបគឺជាសេចក្តីស្លាប់” [រ៉ូម ៦:២៣] ។

ហើយ “ព្រលឹងដែលធ្វើបាបគឺសក្តិសមនឹងសេចក្តីស្លាប់” [អេសេគាល ១៨:២០]
 ។ ប៉ុន្តែថាអំពើបាបរបស់អ្នកជឿគឺជាបាបតូច មិនមែនដោយសារពួកគេមិន
 សមនឹងទទួលសេចក្តីស្លាប់ទេ ប៉ុន្តែដោយសារសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះ
 “គ្មានការថ្កោលទោសដល់អ្នកដែលនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវឡើយ” [រ៉ូម ៨:១] ។
 ដោយសារពួកគេមិនត្រូវបានគេដាក់ទោស ព្រោះពួកគេត្រូវបានលុបចោលដោយ
 ការលើកលែងទោស [cf. ទំនុកដំកើង ៣២:១-២] ។

ខ្ញុំដឹងថាពួកគេនិយាយបង្ហាត់បង្ហូរចោលលទ្ធិរបស់យើងដោយអយុត្តិធម៌ប៉ុនណា
 ត្បិតពួកគេហៅវាថាជាភាពផ្ទុយគ្នានៃ Stoics ទាក់ទងនឹងសមភាពនៃអំពើបាប
 ប៉ុន្តែពួកគេនឹងត្រូវបដិសេធដោយមាត់របស់ពួកគេយ៉ាងងាយ ។ សម្រាប់ខ្ញុំសួរថា
 តើក្នុងចំណោមអំពើបាបទាំងនោះដែលពួកគេសារភាពថាមែងនឿស្លាប់ នោះ
 ពួកគេទទួលស្គាល់មួយតិចជាងបាបមួយផ្សេងទៀត ។ ដូច្នេះ វាមិនធ្វើតាមភ្លា
 មៗទេដែលថា អំពើបាបដែលមែងស្លាប់គឺនៅពេលតែមួយស្មើគ្នា ។ ដោយសារ
 បទគម្ពីរចែងយ៉ាងច្បាស់ថា “ឈ្នួលនៃអំពើបាបគឺជាសេចក្តីស្លាប់” [រ៉ូម 6:23]
 ប៉ុន្តែការគោរពតាមក្រិក្សវិន័យគឺជាផ្លូវនៃជីវិត [លេវីវិន័យ ១៨:៥; អេសេគាល
 ១៨:៩; ២០:១១, ១៣; កាឡាទី ៣:១២; រ៉ូម ១០:៥; លូកា 10:28] - ការ
 រំលងច្បាប់ក្រិក្សវិន័យ ការស្លាប់ [រ៉ូម ៦:២៣; អេសេគាល ១៨:៤, ២០]—ពួកគេ
 មិនអាចបដិសេធសាលក្រមនេះទេ ។ ក្នុងចំណោមអំពើបាបដ៏ច្រើនសន្លឹកសន្លាប់
 បែបនេះ តើគេនឹងទទួលបានលទ្ធផលអ្វីនៃការពេញចិត្ត? ប្រសិនបើវាចំណាយ
 ពេលមួយថ្ងៃដើម្បីបំពេញចិត្តចំពោះអំពើបាបមួយ ខណៈពេលដែលពួកគេកំពុង
 សញ្ជឹងគិតអំពីវា នោះពួកគេបង្កប់ន័យខ្លួនឯងបន្ថែមទៀត ។ ដ្បិតមិនមានថ្ងៃ
 កន្លងផុតទៅទេ ដែលមនុស្សសុចរិតបំផុតមិនដូលម្តងហើយម្តងទៀត [សុភាសិត

២៤:១៦] ។ ខណៈពេលដែលពួកគេក្រវាត់ខ្លួនដើម្បីធ្វើការសងចំពោះអំពើបាបរបស់ពួកគេ ពួកគេនឹងប្រមូលផ្តុំនូវចំនួនច្រើន ឬច្រើនរាប់មិនអស់ ។ ឥឡូវនេះការធានាថាអាចធ្វើឱ្យបានស្តាប់ស្តាប់ចំពោះអំពើបាបរបស់ខ្លួនត្រូវបានកាត់ចេញហេតុអ្វីបានជាពួកគេនៅស្ងៀម? តើគេហ៊ានគិតធ្វើម៉េចឱ្យគេស្តាប់ចិត្ត?

29. ការអត់ទោសបាបមានបញ្ចូលនូវការកាត់បន្ថយនូវការដាក់ទោស

ពិតហើយ ពួកគេព្យាយាមដកខ្លួនចេញ ប៉ុន្តែ “ទឹក” ដូចសុភាសិតនិយាយថា “ជាប់នឹងគេ” ។ ពួកគេបង្កើតភាពខុសគ្នារវាងការដាក់ទោស និងទោស ។ ពួកគេសារភាពថាកំហុសត្រូវបានលុបចោលដោយសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះ ប៉ុន្តែបន្ទាប់ពីកំហុសត្រូវបានលុបចោល នោះនៅតែមានទោសដែលដោយភាពយុត្តិធម៌របស់ព្រះទាមទារឱ្យបង់ ។ ដូច្នេះហើយ ពួកគេចាត់ទុកថា ការសងយ៉ាងពេញចិត្តយ៉ាងត្រឹមត្រូវ គឺទាក់ទងនឹងការលើកលែងទោស ។

ព្រះជាម្ចាស់អើយ ភាពល្វឹងជួរចត់នេះជាអ្វីទៅ! ពួកគេទទួលស្គាល់ថា ការលើកលែងទោសចំពោះកំហុសគឺអាចរកបានដោយឥតបង់ថ្លៃ ប៉ុន្តែតែងតែបង្រៀនមនុស្សឱ្យធ្វើឱ្យសមនឹងទទួលវាតាមរយៈការអធិស្ឋាន និងទឹកភ្នែក និងការត្រៀមលក្ខណៈផ្សេងៗទៀត ។ ហើយអ្វីដែលយើងត្រូវបានបង្រៀននៅក្នុងបទគម្ពីរទាក់ទងនឹងការអត់ទោសបាបប្រឆាំងនឹងភាពខុសគ្នានេះដោយផ្ទាល់ ។ ប៉ុន្តែទោះបីជាខ្ញុំជឿថា ខ្ញុំបានអះអាងលើសពីនេះយ៉ាងពេញលេញក៏ដោយ ខ្ញុំនឹងបន្ថែមទីបន្ទាល់មួយចំនួនទៀត ឱ្យសត្វពស់ដែលកំពុងតែរើវាយទាំងនេះ អាចនឹងមានភាពរហ័សរហួន ដូច្នេះបន្ទាប់ពីនេះ ពួកវានឹងមិនអាចចងបានសូម្បីតែចុងកន្ទុយរបស់វា ។ នេះជាកិច្ចសន្យាថ្មីដែលព្រះក្នុងព្រះគ្រីស្ទបានធ្វើជាមួយនឹងយើង ថាទ្រង់នឹងមិននឹកចាំពីអំពើបាបរបស់យើងទៀតឡើយ [យេរេមា ៣១:

៣១, ៣៤] ។ អ្វីដែលគាត់មានន័យតាមរយៈពាក្យទាំងនេះ យើងរៀនពីហោរា ម្នាក់ទៀត ដែលព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា ៖ “បើមនុស្សសុចរិតបែរចេញពី សេចក្តីសុចរិតទៅ ...អញនឹងមិននឹកចាំពីអំពើសុចរិតរបស់គេឡើយ” [អេសេ គាល ១៨:២៤] ។ “បើមនុស្សអាក្រក់បែរចេញពីអំពើទុច្ចរិតរបស់ខ្លួន នោះ អញនឹងមិននឹកចាំពីអំពើបាបទាំងអស់របស់គេឡើយ ។” ១៨:២១-២២, ខ.២៧]

។ បន្ទូលរបស់ទ្រង់ដែលថាទ្រង់នឹងមិនចងចាំអំពើសុចរិតរបស់ពួកគេមានន័យ ថា ៖ ទ្រង់នឹងមិនរក្សាទុកពីទង្វើរបស់ពួកគេដើម្បីផ្តល់រង្វាន់ដល់ពួកគេទេ ។ ព្រះបន្ទូលដែលថាទ្រង់នឹងមិនចងចាំអំពើបាបរបស់ពួកគេ ដូច្នេះមានន័យថាទ្រង់ នឹងមិនទាមទារឱ្យមានការពិន័យសម្រាប់ពួកគេទេ ។ រឿងដដែលនេះត្រូវបានគេ និយាយនៅកន្លែងផ្សេងទៀត ៖ “ចូរបោះ ... ពីក្រោយខ្នងខ្ញុំ” [អេសាយ ៣៨: ១៧] ។ “បានរសាត់ទៅដូចពពក” [អេសាយ ៤៤:២២] ។ “ចូរបោះ ... ទៅ ក្នុងជម្រៅនៃសមុទ្រ” [មីកា 7:19] ។ “កុំឱ្យគេរាប់បញ្ចូលក្នុងបញ្ជីរបស់ទ្រង់ ហើយលាក់ទុកវា” [ទំនុក. ៣២:១-២] ។ តាមរយៈព្រះបន្ទូលបែបនេះ ព្រះ វិញ្ញាណបរិសុទ្ធនឹងពន្យល់យ៉ាងច្បាស់អំពីអត្ថន័យរបស់ទ្រង់ដល់យើង ប្រសិនបើ យើងបានស្តាប់ដោយយកចិត្តទុកដាក់ ។ ប្រាកដណាស់ ប្រសិនបើព្រះជាម្ចាស់ ដាក់ទោសអំពើបាប នោះទ្រង់នឹងចោទប្រកាន់ពួកគេក្នុងបញ្ជីរបស់យើង ប្រសិនបើទ្រង់សងគាត់ដោយចងចាំការទាំងនោះ ។ ប្រសិនបើទ្រង់ហៅទៅជំនុំ ជម្រះ ទ្រង់មិនលាក់បាំងពួកគេឡើយ ។ ប្រសិនបើទ្រង់ថ្លឹងទម្ងន់ ទ្រង់នឹងមិន បានបោះវាចោលពីក្រោយទ្រង់ទេ ។ ប្រសិនបើទ្រង់ពិនិត្យមើល នោះទ្រង់មិន បានលុបបំបាត់ពួកគេដូចពពកឡើយ ។ ប្រសិនបើទ្រង់ផ្តុំវា នោះក៏មិនបោះវា ទៅក្នុងជម្រៅសមុទ្រដែរ ។ ហើយលោក Augustine ពន្យល់វាដោយពាក្យ

ច្បាស់លាស់ដូចតទៅ ៖ “ប្រសិនបើទ្រង់មិនចង់យកចិត្តទុកដាក់ចំពោះការទាំងនោះ ទ្រង់នឹងមិនដាក់ទណ្ឌកម្មពួកគេទេ ។ ទ្រង់មិនចង់ទទួលស្គាល់ពួកគេទេ ហើយទ្រង់ចូលចិត្តមើលរំលងការទាំងនោះ ។ ដូច្នេះ ហេតុអ្វីបានជាទ្រង់មានបន្ទូលថា ‘បាបត្រូវបានបិទបាំង’? ដើម្បីកុំឱ្យគេឃើញ ។ ហេតុអ្វីបានជាព្រះទតឃើញអំពើបាប តែលើកលែងមិនព្រមដាក់ទោស?”

ប៉ុន្តែ សូមឱ្យយើងស្តាប់ពីបទគម្ពីរមួយទៀតរបស់ហោរា ដោយច្បាប់អ្វីដែលព្រះអម្ចាស់អត់ទោសឱ្យអំពើបាប ៖ “ទោះជាអំពើបាបរបស់អ្នក” គាត់មានប្រសាសន៍ថា “មានពណ៌ក្រហមឆ្នៅ នោះនឹងប្រែក្លាយដូចជាព្រិល ។ ទោះជាមានពណ៌ក្រហមដូចពណ៌ក្រហមឆ្នៅក៏ដោយ ក៏នឹងប្រែដូចជារោមចៀម ។” [អេសាយ ១:១៨] ។ នៅក្នុងយេរេមា យើងអានដូចតទៅ ៖ “នៅថ្ងៃនោះ អំពើទុច្ចរិតនឹងត្រូវបានរកឃើញនៅក្នុងយ៉ាកុប ហើយអ្នកដែលខ្ញុំទុកឱ្យនៅសល់នឹងត្រូវធ្វើបាប” [ch. ៥០:២០] ។ តើអ្នកចង់យល់ដោយខ្លីថាពាក្យទាំងនេះមានន័យដូចម្តេច? សូមសញ្ជឹងគិតអំពីអ្វីដែលទ្រង់មានន័យដោយពាក្យទាំងនេះ ៖ ព្រះអម្ចាស់ “ប្រមូលអំពើទុច្ចរិតរបស់ខ្ញុំដាក់ក្នុងថង់មួយ” [យ៉ូប ១៤:១៧] ។ “ចងវាទុកជាបាច់” [ហូសេ ១៣:១២] ។ “ដោយបិទដៃកន្លាក់វានៅលើពេជ្រ” [យេរេមា ១៧:១] ។ ឥឡូវនេះ ប្រសិនបើវត្ថុទាំងនេះមានន័យថា ការសងសឹកនឹងត្រូវសង - ដែលហួសពីការសង្ស័យ - យើងក៏មិនត្រូវសង្ស័យដែរថា តាមរយៈពាក្យដែលផ្ទុយពីនេះ ព្រះអម្ចាស់បញ្ជាក់ថា ទ្រង់នឹងលះបង់រាល់ការពិន័យនៃការសងសឹក ។ ត្រង់នេះ ខ្ញុំត្រូវតែដាស់តឿនអ្នកអានរបស់ខ្ញុំកុំឱ្យធ្វើតាមភាពរលីងរបស់ខ្ញុំ ប៉ុន្តែគ្រាន់តែដើម្បីផ្តល់កន្លែងខ្លះចំពោះព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះប៉ុណ្ណោះ ។

**30. ដង្ហាយពិសេសរបស់ព្រះគ្រីស្ទតែមួយអាចដកទាំងការដាក់ទោសនិង
កំហុសចេញ**

ខ្ញុំសុំសួរអ្នកថា តើព្រះគ្រីស្ទបានប្រទានអ្វីមកលើយើងទេ ប្រសិនបើការដាក់
ទោសអំពើបាបរបស់យើងនៅតែត្រូវទាមទារ? ដ្បិតនៅពេលយើងនិយាយថា
ទ្រង់បានទទួលទោសទាំងអស់ក្នុងរូបកាយទ្រង់នៅលើដើមឈើ [ពេត្រុសទី១ ២:
២៤] នោះយើងមានន័យថាទ្រង់បានទទួលទោស និងសងនូវអំពើបាបរបស់យើង
ប៉ុណ្ណោះ ។ អេសាយបានថ្លែងអំពីរឿងនេះកាន់តែមានអត្ថន័យនៅពេលគាត់
និយាយថា៖ “ការដាក់ទោស (ឬការកែតម្រូវ) នៃសេចក្តីសុខសាន្តរបស់យើង
បានមកលើទ្រង់” [អេសាយ ៥៣:៥] ។ តើអ្វីទៅជា “ការកែតម្រូវសន្តិភាព
របស់យើង” ប៉ុន្តែការទទួលទោសពីអំពើបាបដែលយើងនឹងត្រូវផ្តល់មកមុនពេល
យើងអាចផ្សះផ្សាជាមួយព្រះទេ—ប្រសិនបើទ្រង់មិនបានមកជំនួសយើង? មែន
ហើយ អ្នកឃើញយ៉ាងច្បាស់ថា ព្រះគ្រីស្ទបានទទួលទោសនៃអំពើបាប ដើម្បី
រំដោះរាស្ត្ររបស់ទ្រង់ចេញពីបាប ហើយនៅពេលណាដែលប៉ុលនិយាយអំពីការ
ប្រោសលោះត្រូវបានសម្រេចតាមរយៈព្រះគ្រីស្ទ នោះគាត់បានហៅវាតាមទម្លាប់
ἀπολύτρωσις [រ៉ូម ៣:២៤; កូរិនថូសទី១ ១:៣០; កូឡុស ១:១៤] ។ តាមរយៈ
នេះ គាត់មិនគ្រាន់តែបង្ហាញពីការប្រោសលោះ ដូចដែលគេយល់ជាទូទៅនោះទេ
ប៉ុន្តែជាតម្លៃ និងការពេញចិត្តនៃការប្រោសលោះ ។ ហេតុនេះហើយបានជាប៉ុល
សរសេរថា ព្រះគ្រីស្ទបានប្រគល់ខ្លួនគាត់ជាថ្លៃលោះយើង [ម៉ូថេទី១ ២:៦] ។ អូ
ហ្គេស្ទីនសួរថា៖ “តើការថ្វាយយញ្ញបូជាចំពោះព្រះយេស៊ូវជាអ្វី? តើយញ្ញបូជា
គឺជាអ្វី ប៉ុន្តែតើអ្វីបានត្រូវផ្តល់ដល់យើងក្នុងការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ?

ប៉ុន្តែ អ្វីដែលត្រូវបានចែងនៅក្នុងក្រឹត្យវិន័យរបស់លោកម៉ូសេសម្រាប់ការលប់
ចោលផលអាក្រក់នៃអំពើបាប ផ្តល់ជូនយើង ជាដំបូងដោយចៀមឈ្មោលដ៏រឹង
មាំ ។ ដ្បិតព្រះអម្ចាស់មិនបានបង្កើតរបៀបនេះ ឬរបៀបនៃការធ្វើផ្តាច់ចិត្តនោះ
ទេ ប៉ុន្តែទ្រង់តម្រូវឱ្យមានការបង់ថ្លៃពេញលេញក្នុងការថ្វាយ ។ ប៉ុន្តែនៅក្នុងការ
គោរពផ្សេងទៀត គាត់បានកំណត់ភ្លាមៗ និងតាមលំដាប់លំដោយបំផុត រាល់
ពិធីដង្វាយឆ្ងួនបាប [និក្ខមនំ ៣០:១០; លេវីវិន័យ ៤ ដល់ ៧:១៦; លេវីវិន័យ
១៥:២២] ។ តើវាកើតឡើងយ៉ាងដូចម្តេចដែលគាត់ប្រាប់ថាការប្រព្រឹត្តអំពើរំលង
ត្រូវបានសងដោយគ្មានការប្រព្រឹត្តសោះនោះ ប៉ុន្តែទាមទារការលះបង់តែមួយគត់
លុះត្រាតែគាត់មិនព្រមធ្វើបន្ទាល់ថា មានតែការពេញចិត្តមួយបែបប៉ុណ្ណោះដែល
សាលក្រមរបស់ទ្រង់ត្រូវបានដោះស្រាយ? សម្រាប់យញ្ញបូជាដូចដែលជនជាតិអ៊ី
ស្រាអែលបានថ្វាយនោះ មិនត្រូវបានចាត់ទុកថាជាកិច្ចការរបស់មនុស្សទេ ប៉ុន្តែ
ត្រូវបានវិនិច្ឆ័យតាមការពិតរបស់ពួកគេ ពោលគឺដោយការលះបង់ដ៏ពិសេសរបស់
ព្រះគ្រីស្ទ ។ ហូសេបានបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ក្នុងពាក្យប៉ុន្មានម៉ាត់អំពីការតបស្នង
ដែលព្រះអម្ចាស់តម្រូវពីយើងថា៖ “ទ្រង់នឹងដកចេញ” ឱព្រះអើយ “អំពើ
ទុច្ចរិតទាំងអស់” ។ សូមមើល ការអត់ទោសបាប “ហើយយើងនឹងធ្វើឱ្យកូនគោ
នៃបបូរមាត់របស់យើង” [ហូសេ ១៤:២] ។ ឃើញហើយពិតជាមានការពេញ
ចិត្ត ។

ខ្ញុំដឹងប្រាកដណាស់ថា ពួកគេនៅតែគេចវេសកាន់តែច្បាស់ នៅពេលពួកគេបែង
ចែករវាងការដាក់ទោសអស់កល្បជានិច្ច និងខាងសាច់ឈាម ។ ប៉ុន្តែនៅពេល
ដែលពួកគេបង្រៀនថា ទោសបណ្តោះអាសន្ន គឺជាការដាក់ទណ្ឌកម្មប្រភេទណា
ក៏ដោយ ដែលព្រះដាក់លើរូបកាយ ឬលើព្រលឹង—ក្រៅពីសេចក្តីស្លាប់អស់កល្ប

ជានិច្ច—ការកំណត់នេះជួយពួកគេតិចតួចណាស់ ។ ចំពោះបទគម្ពីរខាងលើដែល យើងបានលើកមកមានន័យយ៉ាងច្បាស់ថា ៖ យើងត្រូវបានទទួលដោយព្រះនៅ ក្នុងព្រះគុណក្នុងលក្ខខណ្ឌថា យើងត្រូវបានទទួលដោយព្រះឱ្យបានចូលទៅក្នុង ដោយតាមលក្ខខណ្ឌថា រាល់ទោសទណ្ឌដែលយើងសមនឹងទទួលបាន ទ្រង់នឹង ស្រាយដោយការលើកលែងទោសកំហុសរបស់យើង ។ ហើយនៅពេលណាដែល ដាវីឌ ឬព្យាការីផ្សេងទៀតស្វែងរកការលើកលែងទោសពីអំពើបាប ក្នុងពេល ជាមួយគ្នានោះ ពួកគេអធិស្ឋានឱ្យរួចផុតពីទោស ។ ពិតប្រាកដណាស់ ការ យល់ដឹងអំពីការវិនិច្ឆ័យដ៏ខ្លាំងជំរុញពួកគេឱ្យទៅរកទ្រង់ ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត នៅ ពេលដែលពួកគេទទួលបានការសន្យានូវសេចក្តីមេត្តាករុណាពីព្រះអម្ចាស់ ពួកគេ ស្ទើរតែតែងតែអធិប្បាយអំពីទោស និងការលើកលែងទោសរបស់ពួកគេ ។ ប្រាកដណាស់ នៅពេលដែលព្រះអម្ចាស់ប្រកាសតាមរយៈអេសេគាលថា ទ្រង់ នឹងនាំជនជាតិបាបីឡានដែលនិរទេសខ្លួនទៅទីបញ្ចប់ មិនមែនសម្រាប់ជា ប្រយោជន៍ដល់សាសន៍យូដាទេ ប៉ុន្តែសម្រាប់អង្គទ្រង់វិញ [អេសេគាល ៣៦: ២២, ៣២] គាត់បង្ហាញថាអ្នកទាំងពីរមានសេរីភាព ។ ជាចុងក្រោយ ប្រសិនបើយើងត្រូវបានរំដោះពីកំហុសតាមរយៈព្រះគ្រីស្ទ នោះទោសដែលកើត ឡើងពីវាត្រូវតែលុបចោលវិញ ។

31. ការបកស្រាយខុសត្រូវបានបើកបង្ហាញ ៖ ការជំនុំជំរះ ការដាក់ទោស និងការកែប្រែរបស់ព្រះ

ប៉ុន្តែដរាបណាពួកគេបំពាក់ខ្លួនដោយទីបន្ទាល់ពីបទគម្ពីរ សូមឱ្យយើងពិនិត្យ មើលថាតើពួកគេនឹងលើកឡើងបែបណា ។ ដាវីឌ ពួកគេនិយាយថា ព្យាការី ណាបានបានស្តីបន្ទោសចំពោះការផិតក្បត់ និងឃាតកម្ម បានទទួលការលើក

លែងទោសចំពោះអំពើបាបរបស់គាត់ ហើយក្រោយមកគាត់ត្រូវបានផ្ដន្ទាទោស
 ដោយការស្លាប់របស់កូនប្រុសរបស់គាត់ដែលកើតពីការផិតក្បត់ [សំយ៉ូអែលទី២
 ១២:១៣-១៤] ។ យើងត្រូវបានបង្រៀនឱ្យសងវិញដោយការពេញចិត្តនូវការដាក់
 ទណ្ឌកម្មដូចជាត្រូវបានធ្វើបាបសូម្បីតែបន្ទាប់ពីការរួចផុតពីកំហុស ។ សម្រាប់ជា
 និយ័យបានប្រាប់នេប៊ូក្លេសាឱ្យសងចំពោះអំពើបាបរបស់គាត់ដោយការធ្វើទាន
 [ដានីយ៉ែល ៤:២៧] ។ ហើយសាឡូម៉ូនសរសេរថា ៖ “ដោយសារសមធម៌និង
 អំពើទុច្ចរិតនៃការគោរពកោតខ្លាចព្រះបានរួចហើយ” [សុភាសិត ១៦:៦] ។ នៅ
 កន្លែងមួយទៀតដែរ ៖ “សេចក្ដីស្រឡាញ់គ្របបាំងអំពើបាបជាច្រើន”
 [សុភាសិត ១០:១២] ។ ពេត្រុសក៏បញ្ជាក់អំពីគំនិតនេះ [១ពេត្រុស ៤:៨] ។
 នៅក្នុងលូកា ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលដូចគ្នាអំពីស្ត្រីដែលមានបាបនោះថា
 “អំពើបាបជាច្រើនរបស់នាងត្រូវបានអត់ទោសឱ្យហើយ ព្រោះនាងស្រឡាញ់
 ច្រើន” [លូកា 7:47] ។

តើពួកគេតែងតែវិនិច្ឆ័យការប្រព្រឹត្តរបស់ព្រះដោយខុសឆ្គងយ៉ាងណា! ប៉ុន្តែ
 ប្រសិនបើពួកគេបានសង្កេតមើលឃើញ—ហើយវាគឺជាអ្វីដែលពួកគេមិនគួរមើល
 រំលងឡើយ—ថាការវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះមានពីរប្រភេទ នោះពួកគេនឹងបានឃើញ
 ទម្រង់នៃការពិន័យខុសគ្នាឆ្ងាយនៅក្នុងការស្ដីបន្ទោសរបស់ដាវីឌពីអ្វីដែលត្រូវគិត
 ដូចដែលបានកំណត់ចំពោះការសងសឹក ។

ប៉ុន្តែយើងទាំងអស់គ្នាខ្វល់ខ្វាយមិនតិចទេដើម្បីឱ្យយល់ពីគោលបំណងនៃការដាក់
 ទោសដែលព្រះជាម្ចាស់ប្រោសលោះអំពើបាបរបស់យើង ហើយតើវាខុសគ្នាយ៉ាង
 ណាពីគំរូដែលទ្រង់ដេញតាមមនុស្សទុច្ចរិត និងការស្ដីបន្ទោសដោយកំហឹងរបស់

ទ្រង់ ។ អាស្រ័យហេតុនេះ ខ្ញុំគិតថាយើងអាចសង្ខេបរឿងទាំងមូលដោយហេតុផលដ៏ល្អ ។

សេចក្តីជំនុំជម្រះមួយ ដែលយើងដើម្បីជាប្រយោជន៍ដល់ការបង្រៀនហៅថា ការសងសឹក ។ ហើយមួយទៀតហៅថា ការប្រៀនប្រដៅ ។

ឥឡូវនេះ ដោយការកាត់ទោសបែបជាការសងសឹក ព្រះជាម្ចាស់គួរតែគេយល់ថាជាការសងសឹកលើសត្រូវរបស់ទ្រង់ ។ ដូច្នេះហើយបានជាទ្រង់ពិរោធនឹងគេទ្រង់បំភ័ន្តគេ ទ្រង់កំចាត់កំចាយគេ ទ្រង់ធ្វើឱ្យគេទៅជាឥតប្រយោជន៍ ។ ដូច្នេះចូរយើងចាត់ទុកនេះថាជាការសងសឹករបស់ព្រះ ដោយនិយាយឱ្យបានត្រឹមត្រូវ៖ ពេលដែលការដាក់ទោសត្រូវបានចូលរួមជាមួយនឹងកំហឹងរបស់ទ្រង់ ។

ក្នុងការកាត់ទោសទ្រង់មិនឆេរឆាវដូចជាខឹង ក៏មិនសងសឹកដើម្បីបំផ្ទុះដោយសេចក្តីវិនាស ហើយអនុវត្តទោសចំពោះឧក្រិដ្ឋកម្មនោះដែរ ។ ប៉ុន្តែពេលឪពុកកែកូនយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ គាត់មិនធ្វើបែបនេះដើម្បីសងសឹក ឬធ្វើបាបកូនទេ គឺដើម្បីបង្រៀនកូនឱ្យប្រយ័ត្នប្រយោជន៍ជាងមុន ។ Chrysostom នៅកន្លែងណាមួយប្រើការប្រៀបធៀបខុសគ្នាបន្តិចបន្តួចប៉ុន្តែវាជាដូចគ្នា ។ គាត់និយាយថា "កូនប្រុស" ត្រូវបានវាយដំ ។ ទាសករក៏ត្រូវគេវាយដែរ ។ ប៉ុន្តែក្រោយមក ក្នុងនាមជាខ្ញុំបម្រើត្រូវទទួលទោសដោយសារគាត់ប្រព្រឹត្តអំពើបាប ។ អ្នកមុនត្រូវបានប្រដៅជាអ្នកមានសេរីភាព និងជាកូនប្រុសដែលត្រូវទទួលការពិន័យ ការកែតម្រូវកូនប្រុសទុកជាជាការកាត់ក្តី និងកែប្រែ ។ សម្រាប់ទាសករ ដូចជាការវាយដំ និងការដាក់ទណ្ឌកម្ម" ។

**32. ការកាត់ទោសរបស់ព្រះនៅក្នុងការសងសឹកមានគោលបំណងមួយខុស
គ្នាទាំងស្រុងពីការជំនុំជំរះនៅក្នុងការប្រៀនប្រដៅ ៖ ភាពខុសគ្នា**

ដើម្បីអោយយើងអាចសង្ខេបរឿងទាំងមូលបានយ៉ាងឆាប់រហ័ស នោះដាក់វាឈរ
ជាទីមួយនៃភាពខុសគ្នាទាំងពីរ ៖ កន្លែងណាដែលមានការដាក់ទណ្ឌកម្មដោយការ
សងសឹក នៅទីនោះមានបណ្តាសា និងកំហឹងរបស់ព្រះជាម្ចាស់បង្ហាញអោយ
ឃើញដោយខ្លួនឯង ហើយការទាំងនេះទ្រង់តែងតែរាវងចេញពីអ្នកជឿ ។
ម្យ៉ាងវិញទៀត ការប្រៀនប្រដៅជាព្រះពរមួយរបស់ព្រះ ហើយក៏ជាបន្ទាល់
ចំពោះសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់ ដូចដែលព្រះគម្ពីរបង្រៀន [យ៉ូហ ៥:១៧
សុភាសិត ៣:១១-១២ ហេប្រើរ ១២:៥-៦] ។

ភាពខុសគ្នានេះត្រូវបានចង្អុលបង្ហាញគ្រប់គ្រាន់តាមរយៈព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះទាំង
អស់ ។ ចំពោះទុក្ខលំបាកទាំងអស់ ដែលមនុស្សអាក្រក់បង្កើតក្នុងជីវិតបច្ចុប្បន្ន
បង្ហាញដល់យើងថា ដូចជាផ្លូវចូលនៃនរកដែលគេឃើញពីចម្ងាយនូវទោសដ៏អស់
កល្បរបស់គេ ។ ប៉ុន្តែរហូតមកដល់ពេលនេះ ពួកគេនៅឆ្ងាយពីការផ្លាស់ប្តូរខ្លួន
ឯងដោយសារការនេះ ឬទទួលបានផលចំណេញពីវាទាល់តែសោះ ដែលថាតាមរ
យៈការបឋមបែបនេះ ពួកគេត្រូវបានរៀបចំជាងសម្រាប់ Gehenna ដ៏
អាក្រក់ដែលនៅទីបំផុតរង់ចាំពួកគេ ។

ព្រះអម្ចាស់ប្រៀនប្រដៅអ្នកបម្រើរបស់ទ្រង់យ៉ាងឈឺចាប់ ប៉ុន្តែទ្រង់មិនចោលពួក
គេទៅក្នុងសេចក្តីស្លាប់ឡើយ [ទំនុកដំកើង 118:18] ។ ដូច្នេះ ពួកគេសារភាព
ថា ការដែលត្រូវវាយដំដោយរំពាត់ទ្រង់ជាការល្អដល់ពួកគេ ហើយបានបណ្តេញ
សេចក្តីអន្តរាយរបស់ពួកគេចេញឆ្ងាយផង [ទំនុកដំកើង 119:71] ។ ដូចដែល
យើងបានអាននៅគ្រប់កន្លែងថា ពួកបរិសុទ្ធបានទទួលរងការដាក់ទោសបែបនោះ

ដោយគំនិតស្ងប់ស្ងាត់ ដូច្នេះពួកគេតែងតែអធិស្ឋានជាប់ជានិច្ចដើម្បីអាចគេចផុតពីបណ្តាសានៃប្រភេទទីមួយនោះ ។ “ឱព្រះយេហូវ៉ាអើយ សូមផ្ទាល់ទូលបង្គំចុះតែគឺតាមសេចក្តីទៀតត្រង់ មិនមែនដោយសេចក្តីខ្ជាប់របស់ទ្រង់ឡើយ ក្រែងទ្រង់ធ្វើឱ្យទូលបង្គំសាបសូន្យទៅ ។ សូមទ្រង់ចាក់សេចក្តីក្រោធរបស់ទ្រង់ ទៅលើសាសន៍ដទៃទាំងប៉ុន្មាន ដែលមិនស្គាល់ទ្រង់វិញ ហើយទៅលើអស់ទាំងគ្រូមនុស្សដែលមិនអំពាវនាវដល់ព្រះនាមទ្រង់ផង ដ្បិតគេបានត្របាក់លេបពួកយ៉ាកុប អើគេបានត្របាក់លេប ព្រមទាំងរំលើងអស់ទៅផង ហើយបានទាំងបំផ្លាញទីលំនៅរបស់គេដែរ ។” [យេរេមា10:24-25] ។ លើសពីនោះទៀត ដេវីឌបាននិយាយថា “ឱព្រះអម្ចាស់អើយ សូមកុំស្តីបន្ទោសទូលបង្គំនៅក្នុងសេចក្តីក្រោធរបស់ទ្រង់ឡើយ ហើយកុំប្រដៅទូលបង្គំនៅក្នុងសេចក្តីក្រោធរបស់ទ្រង់ឡើង” [ទំនុកដំកើង 6:1 ឬ 38:2; 6:2 ឬ 37:2] ។

ហើយមានការទាស់គ្នានៅក្នុងការពិតដែលថា ព្រះអម្ចាស់ត្រូវបានគេនិយាយថាទ្រង់តែងតែខឹងអ្នកបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ នៅពេលដែលទ្រង់ប្រដៅពួកគេដោយសារអំពើបាបរបស់ពួកគេ ។ ដូចនៅក្នុងអេសាយ “ឱ ព្រះយេហូវ៉ាអើយ ទូលបង្គំនឹងអរព្រះគុណដល់ទ្រង់ ដ្បិតទោះបីទ្រង់បានខ្ជាប់នឹងទូលបង្គំក៏ដោយ តែឥឡូវនេះ សេចក្តីខ្ជាប់នោះបានបែរចេញទៅហើយ ទ្រង់បានកំសាន្តចិត្តទូលបង្គំវិញ ។” [អេសាយ 12:1] ។ ដូច្នេះ ហាបាគុកថា៖ “ហើយក្នុងគ្រាដែលទ្រង់ក្រោធ សូមនឹងចាំពីសេចក្តីមេត្តាករុណាផង” [ហាបាគុក 3:2] ។ ហើយមីកាផងដែរថា៖ “ខ្ញុំនឹងរងទ្រាំចំពោះសេចក្តីគ្មានក្បាញរបស់ព្រះយេហូវ៉ា ពីព្រោះខ្ញុំបានធ្វើបាបនឹងទ្រង់ហើយ” [មីកា 7:9] ។ នៅទីនេះ គាត់បង្រៀនថា ព្រះអង្គដែលដាក់ទោសដោយយុត្តិធម៌មិនបានចំណេញអ្វីក្រៅពីការរអ៊ូរទាំងឡាយនោះ

ទេ តែអ្នកជឿក៏បានទទួលការសម្រាលពីទុក្ខព្រួយរបស់ពួកគេដោយពិចារណាពីគោលបំណងរបស់ព្រះ ។ ដោយសារហេតុផលតែមួយ ទ្រង់ត្រូវបានគេនិយាយថាបានបង្ខំចមរតករបស់ទ្រង់ [អេសាយ 47:6; 42:24] តែ ដូចដែលយើងដឹង ទ្រង់មិនបំផ្លាញវារហូតនោះទេ ។ ប៉ុន្តែ នោះមិនសំដៅទៅលើគោលបំណង ឬបំណងរបស់ព្រះថាទ្រង់ជាអ្នកដាក់ទណ្ឌកម្មនោះទេ ប៉ុន្តែសំដៅទៅលើអារម្មណ៍ឈឺចាប់ខ្លាំង ដែលបទពិសោធន៍ទាំងនោះត្រូវទទួលរងនូវភាពតឹងតែងណាមួយរបស់វា ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ ទ្រង់មិនត្រឹមតែវាយអ្នកជឿដល់ទ្រង់ដោយភាពធ្ងន់ធ្ងរបន្តិចប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែពេលខ្លះធ្វើឱ្យពួកគេរហូតដល់ពួកគេហាក់ដូចជាមិនឆ្ងាយប៉ុន្មានពីការដាក់ទោសនៃឋាននរកទេ ។ ដូច្នេះ ទ្រង់ថ្លែងទីបន្ទាល់ថា ពួកគេសមនឹងទទួលបានសេចក្តីក្រោធរបស់ទ្រង់ ដូច្នេះវាសមស្រាប់ពួកគេដែលមិនពេញចិត្តនឹងអំពើអាក្រក់របស់ខ្លួន ហើយត្រូវបានប៉ះពាល់ដោយការយកចិត្តទុកដាក់ខ្លាំងជាងមុនលើការផ្តាច់ចិត្តព្រះ ហើយប្រញាប់ស្វែងរកការលើកលែងទោសដោយអន្ទះសា ។ ប៉ុន្តែ ក្នុងពេលជាមួយគ្នានេះ ការពិតគាត់បង្ហាញទីបន្ទាល់ច្បាស់ជាងអំពីសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់ ជាងកំហឹងរបស់ទ្រង់ ។ មានការតាំងសញ្ញាដែលនៅតែមានជាធរមានដែលព្រះបានតាំងជាមួយនឹងយើងនៅក្នុងសាឡាម៉ូនដ៏ពិតរបស់យើង [សាំយ៉ូអែលទី២ ៧:១២-១៣] ។ ទ្រង់ដែលមិនចេះបញ្ឆោតទ្រង់បានប្រកាសថា កម្លាំងរបស់វានឹងមិនត្រូវអសារឥតការឡើយ ។ "បើកូនចៅរបស់ដាវីឌបោះបង់ចោលច្បាប់អញ ឥតប្រតិបត្តិតាមបញ្ញត្តិអញ បើគេក្បត់ក្រិច្យក្រមអញ ឥតរក្សាសេចក្តីបង្គាប់ឡើយ នោះអញនឹងធ្វើទោសចំពោះការរំលងរបស់គេដោយដំបង ហើយចំពោះការទុច្ចរិតរបស់គេដោយស្នាមរំពាត់ ប៉ុន្តែអញមិនដកសេចក្តីសប្បុរសរបស់អញចេញពីដាវីឌឡើយ ។"

[ទំនុកដំកើង 89:30-33; 88:31-34] ។ ដើម្បីនឹងធ្វើឱ្យយើងបានប្រាកដពីសេចក្តីសប្បុរសរបស់ទ្រង់ថែមទៀត ទ្រង់មានបន្ទូលថា ដំបងដែលទ្រង់ប្រើដើម្បីបញ្ជាក់ពីភាពចម្រុះចម្រើនរបស់សាឡាម៉ូន នឹងជាបុរសម្នាក់ ។ ស្នាមរំពាត់នៃបុត្រមនុស្ស [សាំយ៉ូអែលទី២ 7:14] ។ ដោយសារឃ្លាទាំងនេះ ទ្រង់បង្ហាញពីភាពសមស្របនិងភាពទន់ភ្លន់ ហើយក្នុងពេលតែមួយទ្រង់បង្ហាញតម្រូវថា អ្នកដែលមានអារម្មណ៍ដឹងពីព្រះហស្តរបស់ព្រះទាស់នឹងពួកគេ នឹងត្រូវហោមព័ទ្ធដោយភាពភ័យញាប់ញ័រយ៉ាងខ្លាំងស្ទើរស្លាប់ស្ទើររស់ ។ នៅក្នុងពួកហោរា ទ្រង់បង្ហាញថាទ្រង់មានការខ្វល់ពីសេចក្តីសប្បុរសរបស់ទ្រង់យ៉ាងណានៅក្នុងការប្រដៅរាស្ត្ររបស់ទ្រង់អ៊ីស្រាអែល ៖ "អញបានសំរងឯង តែមិនមែនដូចជាសំរងប្រាក់ទេ" [អេសាយ 48:10] ។ បន្ទាប់មកអ្នកនឹងត្រូវឆេះទាំងស្រុង [អេសាយ 43:2] ។ បើទោះជាព្រះអម្ចាស់បង្រៀនថា ការប្រដៅមានបំណងនឹងសំអាតរាស្ត្រទ្រង់ ទ្រង់បានបន្ថែមថា ទ្រង់ខ្លាចដោយការប្រដៅទាំងនោះមែន តែមិនធ្វើឱ្យវាធ្វើឱ្យរាស្ត្រទ្រង់ត្រូវបំបាក់ជ្រុលពេកទេ ។ ហើយវាជាការចាំបាច់ណាស់ ។ ដ្បិតបើមនុស្សណាម្នាក់កោតខ្លាចព្រះហើយដាក់ខ្លួននឹងបង្កើតការគោរពកោតខ្លាចព្រះ នោះគេនឹងទទួលបានសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះកាន់តែតិច ។ បើទោះជាមនុស្សទុច្ចរិតចូញចូរដោយសារការវេទនារបស់គេក៏ដោយ តែដោយសារពួកគេមិនបានវាស់នូវស្ថានភាពនោះ តែបែរជាបែរខ្នងដាក់អំពើបាបរបស់ខ្លួននិងការជំនុំជំរះរបស់ព្រះវិញ ដោយការមិនខ្វល់នេះនោះពួកគេកាន់តែរឹងជជែងថែមទៀត ។ ឬដោយការរអ៊ូរបស់ពួកគេ ហើយបានទាត់ទាស់នឹងចៅក្រមរបស់ពួកគេសេចក្តីកំហឹងដ៏ខ្លាំងរបស់ពួកគេរំខានពួកគេដោយសារភាពល្ងើលនិងកំហឹង ។ តែអ្នកជឿ ភ្លាមនោះបានគិតមកដល់ខ្លួនគេ ហើយពិចារណាពីអំពើបាបរបស់

ពួកគេ ហើយត្រូវរងទុក្ខដោយសេចក្តីភ័យខ្លាចនិងផិតភ័យ រួចគេចេញទៅកាន់
ការអធិស្ឋានជាការអង្វរសុំការអត់ទោស ។ ទាល់តែព្រះបន្ថយទុក្ខសង្រួមទាំង
នេះដែលព្រលឹងយ៉ាងវេទនាត្រូវបានធ្វើទុក្ខដល់ខ្លួនពួកគេ នោះពួកគេនឹងដួល
មួយរយដងបើទោះជាត្រូវទទួលបានសញ្ញានៃសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះបន្តិចក៏ដោយ ។

**33. ការជំនុំជំរះដោយការសងសឹកមានបំណងដាក់ទោស ការជំនុំជំរះ
ដោយការប្រដៅមានបំណងក្នុងការកែប្រែ**

បន្ទាប់មក សូមឱ្យយើងកត់សម្គាល់ភាពខុសគ្នាទីពីរថា ខណៈពេលដែលមនុស្ស
អាក្រក់ត្រូវបានវាយដំដោយការវាយដំរបស់ព្រះ ពួកគេបានចាប់ផ្តើមទទួល
ទណ្ឌកម្មតាមការវិនិច្ឆ័យរបស់ទ្រង់រួចហើយ ។ ហើយទោះបីជាពួកគេនឹងមិនរួច
ផុតពីការផ្តន្ទាទោស ដោយសារពួកគេមិនបានស្តាប់តាមភស្តុតាងនៃសេចក្តី
ក្រោធរបស់ព្រះក៏ដោយ ក៏ពួកគេមិនត្រូវបានផ្តន្ទាទោសដើម្បីឱ្យពួកគេអាចមាន
គំនិតប្រសើរជាងមុនដែរ ។ ប៉ុន្តែ នៅក្នុងទុក្ខព្រួយដ៏ខ្លាំងរបស់ពួកគេដែលពួក
គេរកឃើញថាព្រះជាចៅក្រម និង ជាអ្នកសងសឹក ។ ប៉ុន្តែ កូនៗត្រូវបានគេ
វាយដោយដំបង មិនមែនដើម្បីសងទោសអំពើបាបរបស់ពួកគេចំពោះព្រះទេ
ប៉ុន្តែដើម្បីនាំពួកគេទៅរកការប្រែចិត្ត ។ អាស្រ័យហេតុនេះ យើងយល់ថា រឿង
ទាំងនេះពាក់ព័ន្ធនឹងអនាគតជាជាងអតីតកាល ។ ខ្ញុំចង់បង្ហាញពីគំនិតនេះនៅ
ក្នុងពាក្យរបស់ Chrysostom ជាជាងពាក្យខ្ញុំផ្ទាល់ ៖ គាត់និយាយថា "ដោយ
ហេតុនេះ" គាត់និយាយថា "ទ្រង់ដាក់ទណ្ឌកម្មមកលើយើង - មិនមែនដើម្បី
ដាក់ទោសយើងសម្រាប់អំពើបាបពីមុននោះទេ ប៉ុន្តែដើម្បីកែតម្រូវយើងប្រឆាំង
នឹងអនាគត ។" ដូច្នេះ Augustine ផងដែរថា ៖ "អ្វីដែលអ្នករងទុក្ខ អ្វីដែល

អ្នកត្អូញត្អែរ គឺជាថ្នាំរបស់អ្នក មិនមែនជាការពិន័យរបស់អ្នកទេ ។ ការដាក់
ទោសរបស់អ្នក មិនមែនជាការថ្កោលទោសរបស់អ្នកទេ ។ កុំលះបង់ចោលសេច
ក្តីក្រោធឡើយ បើអ្នកមិនចង់ដកចេញពីមរតកនោះទេ” ខ្ញុំបានសម្រេចចិត្តដក
ស្រង់អត្ថបទទាំងនេះ ដើម្បីឱ្យពាក្យដែលខ្ញុំបានប្រើមិនហាក់ដូចជាមិនថ្មី ឬមិន
ធម្មតាសម្រាប់នរណាម្នាក់ ។

ហើយនេះគឺជាការអះអាងនៃពាក្យបណ្តឹង ចោទប្រកាន់ពីបទខឹងសម្បារ ដែល
ព្រះឧស្សាហ៍ពន្យល់អំពីការមិនកតញ្ញូរបស់រាស្ត្ររបស់ទ្រង់ ពីព្រោះពួកគេប្រកាន់
យកទោសទណ្ឌទាំងអស់ដោយមើលងាយ ។ ក្នុងអេសាយ ៖ “ឯងរាល់គ្នាចង់ត្រូវ
រំពាត់ទៀតធ្វើអ្វី ... ចាប់ពីបាតជើងរហូតដល់ក្បាលក៏គ្មានកន្លែងណាដែលមាំមួន
ឡើយ” [1:5-6] ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារហោរាមានច្រើននៅក្នុងសេចក្តីថ្លែងការណ៍
បែបនេះ វានឹងគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីបញ្ជាក់យ៉ាងខ្លីថា គោលបំណងតែមួយគត់របស់
ព្រះក្នុងការដាក់ទណ្ឌកម្មក្រុមជំនុំរបស់ទ្រង់ គឺដើម្បីអោយក្រុមជំនុំបន្ទាបខ្លួន
ហើយប្រែចិត្ត ។ ដូច្នេះ ពេលទ្រង់ដកសូលចេញពីនគរ ។ ទ្រង់ដាក់ទោស
ដោយការសងសឹក [សាំយ៉ូអែលទី១ ១៥:២៣] ។ ពេលទ្រង់ដកកូនប្រុសរបស់
ដាវីឌចេញពីគាត់ [សាំយ៉ូអែលទី២ 12:18] ទ្រង់បានស្តីបន្ទោសដើម្បីឱ្យបាន
កែប្រែឡើងវិញ ។ ការថ្លែងរបស់ប៉ុលគីត្រូវយល់ក្នុងន័យនេះថា ៖ “តែកាលណា
យើងរាល់គ្នាត្រូវជាប់ជំនុំជំរះ នោះព្រះអម្ចាស់ទ្រង់វាយផ្ទាល់យើងវិញ ដើម្បីកុំឱ្យ
យើងជាប់ទោសរួមជាមួយនឹងលោកីយ៍ឡើយ” [កូរិនថូសទី១ ១១:៣២] ។ នោះ
គឺខណៈពេលដែលយើងជាកូនរបស់ព្រះត្រូវបានរងទុក្ខដោយព្រះហស្តនៃព្រះវរ
បិតានៃស្ថានសួគ៌ នេះមិនមែនជាការពិន័យដើម្បីបំផ្លាញយើងទេ ប៉ុន្តែគ្រាន់តែ
ជាការប្រៀនប្រដៅដើម្បីណែនាំយើងប៉ុណ្ណោះ ។

ក្នុងរឿងនេះ អូហ្គេស្ទីន គឺនៅខាងយើងយ៉ាងច្បាស់លាស់ ត្បិតគាត់បង្រៀនថា ទោសដែលមនុស្សត្រូវបានប្រៀនប្រដៅស្ទើរគ្នាដោយព្រះ គួរតែត្រូវយកមក ពិចារណាផ្សេងៗគ្នា ។ សម្រាប់ពួកបរិសុទ្ធ គឺបន្ទាប់ពីការអត់ទោសបាប ការ ទាំងនេះ ជាការដាក់ទណ្ឌកម្មនៃអំពើទុច្ចរិត ។ នៅទីនោះ គាត់រាយបញ្ជីការ ពិន័យដែលដាក់លើដាវីឌ និងអ្នកគោរពព្រះដទៃទៀត ហើយនិយាយថាការទាំង នោះទាក់ទងនឹងការអនុវត្ត ឬសាកល្បងការកោតខ្លាចដល់ព្រះរបស់ពួកគេ តាម រយៈបទពិសោធន៍ដ៏រាបទាបបែបនេះ ។ ហើយការផ្ទៀងរបស់អេសាយដែលថា អំពើទុច្ចរិតត្រូវបានលើកលែងទោសដល់សាសន៍យូដា ដោយសារពួកគេបានរង ការប្រដៅយ៉ាងពេញលេញនៅព្រះហស្តរបស់ព្រះអម្ចាស់ [អេសាយ ៤០:២] មិន បញ្ជាក់ថាការលើកលែងទោសចំពោះការរំលងរបស់យើងអាស្រ័យលើការបង់ ពិន័យនោះទេ ។ ប៉ុន្តែ វាដូចជាគាត់បាននិយាយថា៖ “ឯបានរងទណ្ឌកម្មគ្រប់ គ្រាន់ហើយ ។ ដោយសារតែទម្ងន់ និងភាពកុះកររបស់ពួកគេ ដោយសារអ្នក ត្រូវបានវិនាសដោយទុក្ខព្រួយ និងទុក្ខព្រួយជាយូរមកហើយ វាដល់ពេលដែល ឯងត្រូវទទួលដំណឹងអំពីសេចក្តីមេត្តាករុណាដ៏ពេញលេញ ដើម្បីឱ្យចិត្តឯងរាល់គ្នា អរសប្បាយ ហើយទទួលអារម្មណ៍ថាអញជាព្រះវរបិតារបស់ឯង” ។ ដ្បិតនៅទី នោះ ព្រះទ្រង់យកព្រះអង្គទ្រង់ជាបុគ្គលជាព្រះវរបិតា ហើយបែរចិត្តចេញសូម្បី តែពីភាពធ្ងន់ធ្ងរបស់ទ្រង់ នៅពេលដែលត្រូវបង្ខំឱ្យធ្វើការដាក់ទណ្ឌកម្មដ៏ធ្ងន់ធ្ងរ ដល់កូនៗរបស់ទ្រង់ ។

34. អ្នកជឿដែលឆ្លងកាត់ការវាយប្រដៅរបស់ព្រះមិនត្រូវបាក់ទឹកចិត្តឡើយ
 នៅក្នុងភាពជួរចត់នៃទុក្ខវេទនា អ្នកជឿត្រូវតែបានពង្រឹងដោយគំនិតទាំងនេះ ។
 “ដ្បិតពេលវេលាដែលសេចក្តីជំនុំជំរះ ត្រូវចាប់ផ្តើមពីដំណាក់នៃព្រះទៅ” [ពេត្រូ

សទី1 4:17] ... ដែលគេបានអំពាវនាវរកព្រះនាមទ្រង់ [យេរេមា ២៥:២៩] ។
 តើកូនរបស់ព្រះនឹងធ្វើយ៉ាងណា ប្រសិនបើពួកគេជឿថាភាពធ្ងន់ធ្ងរដែលពួកគេ
 មានអារម្មណ៍ថាជាការសងសឹករបស់ទ្រង់? ដ្បិតអ្នកណាដែលវាយដោយព្រះហ
 ស្តរបស់ព្រះជាម្ចាស់ គិតថាព្រះជាម្ចាស់ជាចៅក្រមដែលដាក់ទណ្ឌកម្មមិនអាចគិត
 ពីទ្រង់ក្រៅពីកំហឹង និងជាសត្រូវឡើយ ។ មិនអាចធ្វើអ្វីក្រៅពីស្អប់ការវាយ
 ប្រហាររបស់ព្រះថាជាបណ្តាសា និងការបង្ខូច ឈ្មោះឡើយ ។ សរុបមក អ្នក
 ដែលមានអារម្មណ៍ថាព្រះនៅតែមានបំណងដាក់ទណ្ឌកម្មគាត់ មិនអាចត្រូវបាន
 គេបញ្ចុះបញ្ចូលថាគាត់ត្រូវបានស្រឡាញ់ដោយព្រះនោះទេ ។ ប៉ុន្តែ អ្នកណា
 ដែលបានផលចំណេញដោយការវាយដំរបស់ព្រះនៅទីបំផុត គឺជាអ្នកដែលចាត់
 ទុកថាព្រះខឹងនឹងអំពើអាក្រក់របស់ខ្លួន ប៉ុន្តែមានចិត្តមេត្តា និងសប្បុរសចំពោះខ្ល
 ន ។ បើមិនដូច្នោះទេ ច្បាស់ជាមានអ្វីដែលហោរាត្អូញត្អែរថាបានជួបប្រទះ៖ “
 កំហឹងរបស់ទ្រង់បានបោកបក់មកលើទូលបង្គំ” [ទំនុកដំកើង ៨៩:១៦] “ការភ័យ
 ខ្លាចរបស់ទ្រង់បានសង្កត់សង្កិនទូលបង្គំ” [ទំនុកដំកើង ៨៧:១៧] ។ ម្យ៉ាងទៀត
 អ្វីដែលម៉ូសេសរសេរថា៖ “ដ្បិតយើងត្រូវវិនាសទៅដោយសេចក្តីខ្មាច់របស់ទ្រង់
 ហើយសេចក្តីក្រោធរបស់ទ្រង់ក៏បំភ័យយើងខ្ញុំ ។ ទ្រង់បានដាក់អស់ទាំងអំពើ
 ទុច្ចរិតរបស់យើងខ្ញុំនៅចំពោះទ្រង់ ព្រមទាំងអំពើបាបដែលយើងខ្ញុំប្រព្រឹត្តដោយ
 លាក់កំបាំង ឱ្យទៅក្នុងពន្លឺនៃព្រះភ័ក្រ្តទ្រង់ផង ។ ដ្បិតអស់ទាំងថ្ងៃអាយុរបស់
 យើងខ្ញុំបានកន្លងបាត់ទៅ ដោយសេចក្តីក្រោធនៃទ្រង់ យើងខ្ញុំបង្ហើយអាយុយើង
 ខ្ញុំដូចជាសូរច្ងូរ ។” [ទំនុកដំកើង ៩០:៧-៩; ៨៩:៧-៩] ។ ផ្ទុយទៅវិញ ដាវីឌ
 ដើម្បីបង្រៀនថាអ្នកជឿត្រូវបានជួយដោយការប្រៀនប្រដៅពីឪពុកដ៏ជាព្រះ ជា
 ជាងការជិះជាន់ដោយពួកគេ ច្រៀងពីទាំងនោះដូចនេះ៖ “ឱព្រះយេហូវ៉ាអើយ

មានពរហើយមនុស្សណាដែល ទ្រង់វាយផ្ទាល់ ហើយបង្ហាត់បង្រៀនតាមក្រឹត្យវិន័យទ្រង់ផង គឺដើម្បីឱ្យទ្រង់បានប្រោស ឱ្យអ្នកនោះមានសេចក្តីសម្រាកនៅថ្ងៃអាក្រក់ ទំរាំតែគេជីករណ្តៅសម្រាប់មនុស្សប្រព្រឹត្តទំនាស់ ។” [ទំនុកដំកើង ៩៤:១២-១៣; ៩៣:១២-១៣] ។ ប្រាកដណាស់ នេះគឺជាការសាកល្បងដ៏ធំបំបាត់មួយ នៅពេលដែលព្រះដែលរក្សាទុកអ្នកមិនជឿ ហើយមិនអើពើនឹងអាក្រក់របស់ពួកគេ តែហាក់ដូចជាកាន់តែតឹងរឹងប្រឆាំងនឹងស្រ្តីរបស់ទ្រង់ ។ នៅលើការនេះ គាត់បានបន្ថែមហេតុផលសម្រាប់ការល្អងលោម ៖ ការដាស់តឿននៃក្រឹត្យវិន័យ ដែលពួកគេអាចរៀនថាមានទាក់ទងនឹងសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ពួកគេនៅពេលដែលពួកគេត្រូវបានគេហៅត្រឡប់ទៅរកផ្ទះវិញ ។ ប៉ុន្តែថាមនុស្សមិនល្អត្រូវទទួលខុសត្រូវដោយខ្លួនឯង ដែលទីបញ្ចប់គឺរណ្តៅ ។ ទោះជាការពិន័យស្ថិតនៅជារៀងរហូតបូបណ្តោះអាសន្ននោះក៏មិនមានអ្វីខុសគ្នាឡើយ ។ សម្រាប់សង្គ្រាម ទ្រ័ក្ស ជំងឺរាតត្បាត ជំងឺនានា គ្រាន់តែជាបណ្តាសារបស់ព្រះ ដូចជាការជំនុំជំរះនៃសេចក្តីស្លាប់អស់កល្បជានិច្ច នៅពេលដែលពួកគេត្រូវបានធ្វើបាបដល់ទីបញ្ចប់ ដើម្បីពួកគេអាចជាឧបករណ៍នៃសេចក្តីក្រោធ និងការសងសឹករបស់ព្រះអម្ចាស់ប្រឆាំងនឹងមនុស្សទុច្ចរិត ។

35. ការដាក់ទោសរបស់ដាវីឌ

ឥឡូវនេះ អ្នកទាំងអស់គ្នាមើលចុះ ទាល់តែខ្ញុំត្រូវតែបោកបញ្ឆោត គោលបំណងនៃការដាក់ទណ្ឌកម្មរបស់ព្រះអម្ចាស់ប្រឆាំងនឹងដាវីឌ ។ វាគឺថាវាអាចជាភស្តុតាងមួយដែលថាការសម្លាប់និងអំពើឆិតក្បត់បានធ្វើឱ្យព្រះមិនពេញចិត្ត ។ ទ្រង់បានប្រកាសថាអង្គទ្រង់មានឧកចិត្តយ៉ាងខ្លាំងចំពោះរឿងនេះនៅក្នុងអ្នកបំរើដ៏ស្មោះត្រង់របស់ទ្រង់ ដែលដាវីឌអាចនឹងត្រូវបានបង្រៀនមិនឱ្យហ៊ានប្រព្រឹត្ត

ទោសបែបនេះនៅពេលក្រោយ ។ ប៉ុន្តែ មិនមែនថា វាអាចនឹងជាការពិន័យ ដែលគាត់គួរតែបង់ជាក់លាក់ទៅព្រះ ។ ដូច្នេះ យើងគួរវិនិច្ឆ័យផងដែរអំពីការ កែតម្រូវផ្សេងទៀត ដែលព្រះអម្ចាស់បានធ្វើទុក្ខដល់រាស្ត្រទ្រង់ដោយគ្រោះកាចដ៏ យោរយៅ [សាំយ៉ូអែលទី២ 24:15] ។ ដោយសារតែការមិនស្តាប់បង្គាប់របស់ដា វីឌ ដែលគាត់បានធ្លាក់ក្នុងការដែលធ្វើជំរឿនប្រជាជនរបស់គាត់ ។ ដោយសារ ទ្រង់បានអត់ទោសឱ្យដាវីឌដោយលើកលែងនូវកំហុសរបស់គាត់ ប៉ុន្តែដោយសារ តែវាសម្រាប់ទាំងគំរូដ៏សមរម្យជាសាធារណៈគ្រប់សម័យកាល និងសម្រាប់ការ អាម៉ាស់របស់ដាវីឌផងដែរ ដែលទោសបែបនេះមិនគួរត្រូវបានកាត់ទោសនោះទេ ទ្រង់បានប្រដៅគាត់យ៉ាងយោរយៅដោយការសងសឹករបស់ទ្រង់ ។

ទីបញ្ចប់នេះ យើងគួរតែពិចារណាទាក់ទងនឹងបណ្តាសាសកលនៃពូជមនុស្ស [លោកុប្បត្តិ ៣:១៦-១៩] ។ បន្ទាប់ពីយើងបានទទួលព្រះគុណហើយ ទោះជា យ៉ាងនោះក៏ដោយ ពួកយើងបានស្វិត្រាំនឹងទុក្ខវេទនាទាំងអស់ដែលបានធ្វើបាប ដល់ឪពុកម្តាយដំបូងរបស់យើងជាការដាក់ទោសសម្រាប់អំពើបាប យើងមាន អារម្មណ៍ថាយើងត្រូវបានព្រមានដោយការសាកល្បងបែបនេះថា តើព្រះមិន ពេញចិត្តយ៉ាងខ្លាំងចំពោះការបំពានច្បាប់របស់ទ្រង់ ។ ដូច្នេះហើយ ការធ្លាក់ទឹក ចិត្ត និងបន្ទាបខ្លួនដោយចេតនានៃទុក្ខវេទនារបស់យើង យើងប្រាថ្នាចង់បាន ព្រះពរពិតប្រាកដកាន់តែខ្លាំងឡើង ។ នរណាម្នាក់នឹងល្ងង់ទាំងស្រុងក្នុងការគិត ថា គ្រោះមហន្តរាយនៃជីវិតបច្ចុប្បន្នត្រូវបានដាក់មកលើយើងសម្រាប់ការដាក់ ទណ្ឌកម្មនៃអំពើបាបរបស់យើង ។ នេះជាអ្វីដែល Chrysostom ហាក់ដូចជាខ្ញុំ ចង់មានន័យ នៅពេលដែលគាត់បានសរសេរដូចខាងក្រោម ៖ "ប្រសិនបើព្រះ ដាក់ទណ្ឌកម្មលើរឿងនេះ - ថាគាត់អាចហៅអ្នកដែលស្វិត្រាំនឹងអំពើអាក្រក់

ដើម្បីប្រែចិត្ត - បន្ទាប់ពីការសោកសៅត្រូវបានបង្ហាញ ការដាក់ទណ្ឌកម្មនឹង មានភាពច្របូកច្របល់រួចទៅហើយ ។ ”

អាស្រ័យហេតុនេះ កាលដែលទ្រង់ជ្រាបថា ជាការគួរសមតាមធម្មជាតិរបស់ មនុស្សម្នាក់ៗ ទ្រង់ប្រព្រឹត្តចំពោះបុគ្គលនេះដោយសេចក្តីឃោរឃៅជាង ហើយ បុគ្គលនោះដោយចិត្តសប្បុរសជាង ។ ហេតុនោះ កាលបើទ្រង់បង្រៀនថា ទ្រង់ មិនប្រកាន់ទោសៈ រមែងពិះដៀលមនុស្សរឹងរូស ព្រោះកាលគេត្រូវវាយគេមិន ឈប់ប្រព្រឹត្តអំពើបាប [យេរេមា ៥:៣] ។ ក្នុងន័យនេះ ទ្រង់ត្អូញត្អែរថា អេ ប្រាអ៊ីមប្រៀបដូចជានំដែលឆេះខ្លោចនៅម្ខាង ឯម្ខាងទៀតនៅអីចឹង [ហូសេ ៧: ៩] ។ ច្បាស់ណាស់ ដោយសារការកែតម្រូវមិនបានចូលដល់ចិត្ត ដូច្នេះដោយ អំពើអាក្រក់ត្រូវបំផ្លាញ នោះមនុស្សនឹងអាចទទួលបានការលើកលែងទោស ។ ប្រាកដណាស់ អ្នកណាដែលនិយាយដូច្នេះ បង្ហាញថា កាលណាអ្នកណាម្នាក់ ប្រែចិត្ត នោះគាត់នឹងអាចទទួលយកបាន ។ ហើយថាវាគឺជាការរឹងចចេសរបស់ យើងចំពោះទ្រង់ ដែលនាំឱ្យទ្រង់អនុវត្តភាពហ្មត់ចត់ក្នុងការប្រៀនប្រដៅដោយ ការរំលងរបស់យើង—ជាភាពរឹងប៉ឹងដែលការកែតម្រូវដោយស្ម័គ្រចិត្តអាចបន្ថយ បាន ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ ដោយសារយើងទាំងអស់គ្នាមានភាពរឹងចចេស និងភាពល្ងង់ខ្លៅហើយការត្រូវការការប្រៀនប្រដៅ នោះព្រះវរបិតាដ៏ឈ្លាសវៃ បំផុតរបស់យើងបានយល់ឃើញថា វាសមណាស់ដែលត្រូវអនុវត្តមកលើយើងទាំង អស់គ្នាដោយគ្មានករណីលើកលែងពេញមួយជីវិតជាមួយនឹងការវាយប្រហារធម្ម តា ។

ប៉ុន្តែវាចម្លែកណាស់ ហេតុអ្វីបានជាពួកគេសម្លឹងមើលទៅគំរូតែមួយរបស់ស្តេចដាវី ឌ ហើយមិនត្រូវបានរំជួលចិត្តដោយគំរូផ្សេងទៀតដែលពួកគេអាចសញ្ជឹងគិតអំពី

ការលើកលែងទោសដោយកលើកលែងនូវអំពើបាប ។ យើងអានថា អ្នកទារពន្ធ ចុះពីព្រះវិហារបរិសុទ្ធបានរាប់ជាសុចរិត “គ្មានការដាក់ទោសអ្វីឡើយ” [លូកា ១៤:១៤] ។ ពេត្រុសបានទទួលការលើកលែងទោសចំពោះការរំលង [លូកា ២២: ៦១] ។ លោក Ambrose និយាយថា យើងអានទឹកភ្នែករបស់គាត់ យើងមិន បានអានពីការពេញចិត្តនោះទេ ។ ហើយអ្នកពិការបានឮថា ៖ “ចូរក្រោកឡើង អំពើបាបរបស់អ្នកត្រូវបានអត់ទោសហើយ” [ម៉ាថាយ ៩:២] ។ គ្មានការដាក់ ទណ្ឌកម្មទេ ។ ការលើកលែងទោសទាំងអស់ដែលត្រូវបានរៀបរាប់នៅក្នុងបទ គម្ពីរត្រូវបានពិពណ៌នាថាឥតគិតថ្លៃ ។ ច្បាប់គួរតែត្រូវបានស្វែងរកពីឧទាហរណ៍ ញឹកញាប់ទាំងនេះ ជាជាងពីច្បាប់តែមួយដែលមានលក្ខណៈពិសេសមួយចំនួន ។

36. ការប្រព្រឹត្តិឬជាការរំដោះពីការដាក់ទោស

ដានីយ៉ែល តាមរយៈការដាស់តឿនដែលគាត់បានបញ្ចុះបញ្ចូលនេប៊ូក្នេសាឱ្យសង ចំពោះអំពើបាបរបស់គាត់ ដោយសេចក្តីសុចរិត និងសងអំពើទុច្ចរិតរបស់គាត់ ដោយអាណិតដល់ជនក្រីក្រ [ដានីយ៉ែល 4:27] ។ មិនមែនមានន័យថា សេចក្តីសុចរិត និងសេចក្តីមេត្តាករុណាគឺជាការសងដល់ព្រះ និងការតបស្នងនៃ ការដាក់ទណ្ឌកម្មនោះទេ ។ ចូរលុបចោលការគិតថានឹងមានថ្លៃលោះផ្សេងទៀត ជាងឈាមរបស់ព្រះគ្រីស្ទនោះចេញ! ប៉ុន្តែនៅក្នុងឃ្លា “ដើម្បីសង” គាត់បាន សំដៅទៅលើមនុស្សជាជាងចំពោះព្រះ ។ ទ្រង់មានបន្ទូលថា ៖ ឱស្តេចអើយ ទ្រង់បានប្រើអំណាចដ៏អយុត្តិធម៌ និងទ្រង់បានសង្កត់សង្កិនមនុស្សរាបទាប ទ្រង់ បានបង្ខូចអ្នកក្រ ទ្រង់បានប្រព្រឹត្តចំពោះរាស្ត្ររបស់យើងយ៉ាងហោរហៅ និងអ យុត្តិធម៌ ។ ឥឡូវនេះ ជំនួសដោយសេចក្តីមេត្តាករុណា និងសេចក្តីសុចរិត នោះជាការអយុត្តិធម៌របស់ទ្រង់ អំពើហិង្សា និងការជិះជាន់របស់ទ្រង់វិញ” ។

ស្រដៀងគ្នាដែរ សាឡាម៉ូនមានប្រសាសន៍ថា “សេចក្តីស្រឡាញ់គ្របបាំងអំពើ បាបជាច្រើន” [សុភាសិត 10:12] ។ មិនមែននៅចំពោះព្រះទេ តែក្នុង ចំណោមមនុស្ស ។ ខាងមូលមានថា ៖ “សេចក្តីស្អប់នាំឱ្យមានជម្លោះ ប៉ុន្តែ សេចក្តីស្រឡាញ់គ្របដណ្តប់គ្រប់ការប្រមាថ” [សុភាសិត ១០:១២] ។ នៅក្នុង ខនេះ តាមទម្លាប់របស់គាត់ តាមរយៈនិយាយប្រឆាំង គាត់បានប្តូរពីអំពើ អាក្រក់ដែលកើតចេញពីការស្អប់ជាមួយនឹងផលនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ ។ អត្ថន័យ របស់គាត់គឺថា អ្នកដែលស្អប់គ្នាទៅវិញទៅមកខាំគ្នា ធ្វើបាបគ្នា ពិះដៀលគ្នា បង្ករបួសគ្នានិងធ្វើឱ្យមានកំហុសនៃអ្វីគ្រប់យ៉ាង ។ ប៉ុន្តែថាអ្នកដែលស្រឡាញ់គ្នា លាក់រឿងច្រើនក្នុងចំណោមខ្លួន ក្រឡេកមើលរឿងជាច្រើន ព្រមព្រៀងគ្នាទៅ វិញទៅមក មិនមែនថាអ្នកណាមួយស្របនឹងកំហុសរបស់អ្នកដទៃនោះទេ គឺឱ្យ អ្នកនោះអត់ធ្មត់ ហើយប្រោសគេដោយដាស់តឿនជាជាងជេរប្រមាថ ។ ដោយ មិនសង្ស័យ ពេត្រុសបានដកស្រង់បទគម្ពីរនេះក្នុងន័យដូចគ្នា លុះត្រាតែយើង ចោទប្រកាន់គាត់ពីការជេរប្រមាថ និងបង្វែរបទគម្ពីរ [ពេត្រុសទី១ ៤:៨] ។

កន្លែងដែលសាឡាម៉ូនបង្រៀនថា “ដោយសេចក្តីមេត្តាករុណា និងសេចក្តី សប្បុរស អំពើបាបត្រូវបានបង់ថ្លៃជំនួស” [សុភាសិត ១៦:៦] ។ ទ្រង់មិនមាន ន័យថា គេបានបង់ថ្លៃចំពោះព្រះនេត្ររបស់ព្រះអម្ចាស់ទេ ថាព្រះជាម្ចាស់ដែល ទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យដោយការពេញចិត្តនោះ អាចនឹងដកទណ្ឌកម្មដែលទ្រង់នឹង យាងចេញ ។ ផ្ទុយទៅវិញ តាមរបៀបដែលធ្លាប់ស្គាល់ពីបទគម្ពីរ ទ្រង់បង្ហាញ ថាទ្រង់នឹងត្រូវបានគេរកឃើញថាមានមេត្តាករុណាចំពោះអស់អ្នកដែលបានដើរ ចេញពីអំពើទុច្ចរិតនិងអំពើអាក្រក់ពីមុនមក ដោយមានការគោរព និងការពិត បានបែរមករកទ្រង់វិញ ។ វាដូចជាគាត់បាននិយាយថាព្រះពិរោធរបស់ព្រះ

អម្ចាស់បានរលត់ ហើយការជំនុំជំរះរបស់ទ្រង់នឹងឈប់ នៅពេលការរំលងរបស់ យើងបានស្ងប់ ។ ហើយគាត់មិនបានរៀបរាប់អំពីមូលហេតុនៃការលើកលែង ទោសទេ ប៉ុន្តែជាមធ្យោបាយនៃការប្រែចិត្តជឿពិត ។ ដូចគ្នានឹងព្យាករណ៍ជាដើម យៗបរិហារមនុស្សពុតត្បូតចំពោះការបង្ខំដោយឥតប្រយោជន៍លើព្រះ ធ្វើពិធីមិន ពិតជំនួសឱ្យការប្រែចិត្ត នៅពេលដែលព្រះជាម្ចាស់សព្វព្រះហឫទ័យ ជាជាង ដោយទៀងត្រង់ និងកាតព្វកិច្ចនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ ។ ដូចគ្នាដែរ អ្នកនិពន្ធ សំបុត្រហេព្រើរ ដោយសរសើរសេចក្តីសប្បុរស និងមនុស្សធម៌ រំពួកយើងថា ការលះបង់បែបនេះគាប់ព្រះហឫទ័យដល់ព្រះ [ហេព្រើរ ១៣:១៦] ។ នៅពេល ដែលព្រះគ្រីស្ទ ទ្រង់ចម្អកឱ្យពួកផារីស៊ីថា យកចិត្តទុកដាក់តែនឹងការលាងបាន តែមិនអើពើនឹងភាពស្អាតស្អំនៃចិត្ត ទ្រង់បង្គាប់ឱ្យពួកគេឱ្យទានដើម្បីធ្វើឱ្យអ្វីៗ ទាំងអស់បរិសុទ្ធ [លូកា ១១:៣៩-៤១; ម៉ាថាយ ២៣:២៥] ។ ទ្រង់ច្បាស់ជាមិន ជំរុញពួកគេឱ្យធ្វើការផ្តាច់ចិត្តឡើយ ។ ផ្ទុយទៅវិញ ទ្រង់បង្រៀនតែភាពបរិសុទ្ធ ប្រភេទណាដែលព្រះពេញចិត្ត ។ យើងបានពិភាក្សាអំពីការបញ្ចេញមតិនេះនៅ កន្លែងផ្សេងទៀត ។

37. ស្ត្រីដែលធ្លាប់ជាមនុស្សមានបាប

បើតាមបទគម្ពីរលូកានិយាយទាក់ទងពីថា [លូកា ៧:៣៦-៥០] គ្មានអ្នកណា ដែលបានអានដោយការវិនិច្ឆ័យត្រឹមត្រូវនោះទេ រឿងប្រៀបប្រដូចដែលព្រះ អម្ចាស់បានលើកឡើងនៅទីនោះនឹងមានជម្លោះជាមួយយើង ។ ផារីស៊ីគិតក្នុង ចិត្តថា ព្រះអម្ចាស់មិនស្គាល់ស្ត្រីដែលទ្រង់បានទទួលរួចហើយនោះទេ ។ ដ្បិត គាត់មានអារម្មណ៍ថា ព្រះគ្រីស្ទនឹងមិនបានទទួលនាងទេ ប្រសិនបើទ្រង់ដឹងថា នាងជាមនុស្សមានបាបខ្លាំងប្រភេទណា ។ ហើយគាត់បានសន្និដ្ឋានពីការនេះថា

ព្រះគ្រីស្ទមិនមែនជាហោរាទេ ព្រោះគាត់អាចត្រូវបានគេបញ្ឆោតដល់កម្រិតនេះ ។ ព្រះអម្ចាស់ ដើម្បីបង្ហាញថា នាងមិនមែនជាមនុស្សមានបាប ដែលអំពើបាបដែលព្រះអង្គបានលើកលែងទោសរួចហើយ នោះទ្រង់បានលើកឧទាហរណ៍មួយមក ។ “អ្នកអោយខ្លួនឈ្នាក់មានកូនបំណុលពីរនាក់ ។ ម្នាក់ជំពាក់ហាសិប មួយទៀតប្រាំរយ ។ បំណុលរបស់ម្នាក់ៗត្រូវបានលើកលែង ។ តើមួយណាមានការដឹងគុណច្រើនជាង? ជាវិស័យឆ្លើយថា “ខ្ញុំស្មានថាម្នាក់ដែលគាត់បានអត់ទោសឱ្យច្រើនជាងនេះហើយ” ។ តាមរយៈពាក្យទាំងនេះ អ្នកឃើញថា ទ្រង់មិនបានធ្វើឱ្យនាងស្រឡាញ់ហេតុដែលបង្កនោះទេ ប៉ុន្តែជាកត្តាតាំងនៃការអត់ទោសបាប ។ ពីព្រោះគេដកចេញពីការប្រៀបធៀបកូនបំណុលនោះ ដែលត្រូវបានអត់ទោសប្រាំរយដូង ។ ចំពោះគាត់ គាត់មិនបាននិយាយថាត្រូវបានអត់ទោសដោយសារគាត់ស្រឡាញ់ច្រើនទេ ប៉ុន្តែគាត់ស្រឡាញ់ខ្លាំងដោយសារតែគាត់ត្រូវបានអត់ទោសវិញ ។ ដូច្នេះ ការប្រៀបធៀបនេះគួរតែត្រូវបានអនុវត្តក្នុងទម្រង់នេះ ៖ អ្នកគិតថាស្ត្រីនេះជាមនុស្សមានបាប ប៉ុន្តែអ្នកគួរតែទទួលស្គាល់ថានាងមិនមែនជាមនុស្សបែបនោះទេ ចាប់តាំងពីអំពើបាបរបស់នាងត្រូវបានលើកលែងទោសឱ្យរួចមក ។ សេចក្តីស្រឡាញ់របស់នាង ដែលនាងអរព្រះគុណចំពោះប្រយោជន៍របស់ទ្រង់ ការនេះគួរតែបញ្ចុះបញ្ចូលអ្នកឱ្យជឿពីការអត់ទោសបាបរបស់នាង ។ ឥឡូវនេះ នេះជាអំណះអំណាងក្រោយខ្នង ដែលអ្វីមួយត្រូវបានអះអាងដោយភស្តុតាងដែលមានបន្តបន្ទាប់ ។ ព្រះអម្ចាស់ថ្លែងទីបន្ទាល់យ៉ាងច្បាស់ពីរបៀបដែលនាងបានទទួលការអភ័យទោសពីអំពើបាប ៖ “សេចក្តីជំនឿរបស់នាង” ទ្រង់មានបន្ទូលថា “បានសង្គ្រោះនាងហើយ” [លូកា 7:50] ។ ដោយសារសេចក្តីជំនឿ យើងទទួលបានការអភ័យទោស ។

ដោយក្តីស្រឡាញ់ យើងសូមអរព្រះគុណ និងថ្លែងទីបន្ទាល់ចំពោះសេចក្តីសប្បុរសរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។

38. គោលលិទ្ធិរបស់យ៉ូហាន់មិនអាចអះអាងពីអំណាចរបស់ឪពុកដើមនៃក្រុមជំនុំទេ

គំនិតដែលបានបង្ហាញយ៉ាងទូលំទូលាយនៅក្នុងសៀវភៅរបស់អ្នកនិពន្ធពីដើមទាក់ទងនឹងការផ្តាច់ចិត្តធ្វើឱ្យខ្ញុំជឿតិចតួចណាស់ ។ ខ្ញុំឃើញជាក់ស្តែងថា មួយចំនួន- ខ្ញុំនឹងនិយាយយ៉ាងសាមញ្ញថា សៀវភៅរបស់ពួកគេស្ទើរតែទាំងអស់ដែលមានស្រាប់-បានធ្លាក់ចុះនៅក្នុងការគោរពនេះ ឬបាននិយាយខ្លាំងពេកនិងយោរយោពេក ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំមិនទទួលស្គាល់ថាពួកគេជាមនុស្សឈ្លើយ និងគ្មានការបង្រៀនដែលការសរសេរឃ្លាំងទាំងនោះក្នុងន័យដែលពួកគេត្រូវបានយល់ដោយគូរបដិប្បវិធីនៃការពេញចិត្តរបស់យើងទេ ។ Chrysostom នៅកន្លែងមួយសរសេរដូចខាងក្រោមថា ៖ “កន្លែងណាដែលសេចក្តីមេត្តាករុណាត្រូវបានគេនាំចូល ការស៊ើបអង្កេតនឹងឈប់ ។ ទីណាដែលមានសេចក្តីមេត្តាករុណាត្រូវបានទទួលសូម នោះការវិនិច្ឆ័យនឹងមិនឆ្ងល់ឡើយ ។ កន្លែងដែលត្រូវស្វែងរកសេចក្តីមេត្តាករុណា គ្មានកន្លែងសម្រាប់ការដាក់ទោសទេ ។ ទីណាមានមេត្តាគ្មានការសួរនាំទេ ។ កន្លែងណាមានសេចក្តីមេត្តាករុណា ការឆ្លងតបនោះគឺត្រូវបានលើកលែងទោសឱ្យ ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ ពាក្យទាំងនេះអាចមានភាពច្របូកច្របល់ ពួកគេមិនអាចត្រូវបានបង្កើតឡើងដើម្បីយល់ស្របនឹងគោលការណ៍របស់អ្នកសិក្សាឡើយ ។ ប៉ុន្តែនៅក្នុងសៀវភៅមួយក្បាលឈ្មោះ *The Dogmas of the Church* ដែលបានសរសេរទៅកាន់ Augustine មានត្រូវបានអានដូចតទៅ ៖ “ការផ្តាច់ចិត្តនៃការប្រែចិត្តគឺដើម្បីកាត់ផ្តាច់មូលហេតុនៃ

អំពើបាប មិនមែនដើម្បីផ្តល់យោបល់ដល់ពួកគេឡើយ” ។ ពីនេះវាច្បាស់ណាស់ ថាសូម្បីតែនៅក្នុងសម័យនោះគោលលទ្ធិនៃការពេញចិត្តដែលត្រូវបានគេនិយាយ ថាជាការតបស្នងសម្រាប់អំពើបាបដែលបានប្រព្រឹត្តនោះត្រូវបានគេសើចជាទូទៅ ចាប់តាំងពីពួកគេបានភ្ជាប់ការពេញចិត្តទាំងអស់ជាមួយនឹងការប្រុងប្រយ័ត្នក្នុង ការជៀសវាងពីអំពើបាបបន្ទាប់មក ។ ខ្ញុំនឹងមិនដកស្រង់នូវអ្វីដែល

Chrysostom ដូចគ្នាបង្រៀននោះទេ ថាព្រះមិនត្រូវការអ្វីពីយើងលើសពីការ សារភាពអំពើរំលងរបស់យើងនៅចំពោះទ្រង់ដោយទឹកភ្នែក ចាប់តាំងពីការថ្លែង បែបនេះកើតឡើងជាញឹកញាប់នៅក្នុងសំណេររបស់គាត់ និងអ្នកដទៃ ។ វាជា ការពិត Augustine នៅកន្លែងណាមួយហៅកិច្ចការនៃសេចក្តីមេត្តាករុណាថា "ឱសថដើម្បីទទួលការអភ័យទោសពីអំពើបាប" ។ ប៉ុន្តែ ក្រែងមានអ្នកណាជំពប់ ដួលនឹងពាក្យនេះ គាត់ជួបការជំទាស់នេះនៅកន្លែងផ្សេង ។ គាត់និយាយថា "សាច់ឈាមរបស់ព្រះគ្រីស្ទ គឺជាយញ្ញបូជាពិត និងតែមួយគត់សម្រាប់អំពើបាប មិនត្រឹមតែសម្រាប់អំពើបាបដែលត្រូវបានលុបចោលទាំងស្រុងក្នុងពិធីបុណ្យ ជ្រមុជទឹកប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែសម្រាប់អ្នកដែលលូនចូលនៅពេលក្រោយដោយភាព ទន់ខ្សោយ ។ ដោយហេតុនេះ ក្រុមជំនុំទាំងមូលស្រែកជានិច្ចរាល់ថ្ងៃថា ៖ “ សូមអត់ទោសឱ្យយើងនូវអំពើបាបរបស់យើង” [ម៉ាថាយ ៦:១២] ។ ហើយពួក គេត្រូវបានលើកលែងទោសតាមរយៈដង្វាយដ៏ពិសេសនោះ” ។

39. អ្នកសិក្សាបង្អួចការបង្រៀនរបស់បិតានៃក្រុមជំនុំ

ឥឡូវនេះ ពួកគេបានហៅការផ្តាច់ចិត្តរួចហើយថា មិនមែនជាការបង់ប្រាក់ដែល ថ្វាយដល់ព្រះទេ ប៉ុន្តែជាបន្ទាល់ជាសាធារណៈ ដែលពួកអ្នកដែលត្រូវបានកាត់ ទោសដោយបណ្តេញចេញពីក្រុមជំនុំ នៅពេលដែលពួកគេចង់បានទទួលការ

រូបរូមវិញ ដើម្បីធានាដល់ក្រុមជំនុំនៃការប្រែចិត្តរបស់ពួកគេ ។ ត្បិតមានការដាក់លើអ្នកដែលប្រែចិត្តនោះឱ្យមាន ការតមអាហារ និងកាតព្វកិច្ចផ្សេងទៀត ដើម្បីឱ្យពួកគេអាចបញ្ជាក់ថាពួកគេពិតជាស្អប់ជីវិតអតីតកាលរបស់ពួកគេយ៉ាងស្មោះស្ម័គ្រ ឬថាពួកគេនឹងលុបចោលការចងចាំអំពីសកម្មភាពពីមុនរបស់ពួកគេ ហើយដូច្នេះត្រូវបានគេនិយាយថាបានផ្តាច់ចិត្តហើយ មិនមែនចំពោះព្រះទេ ប៉ុន្តែចំពោះព្រះវិហារ ។ Augustine បានសម្តែងរឿងនេះនៅក្នុងពាក្យទាំងនេះនៅក្នុង Enchiridion របស់គាត់ចំពោះ Laurentious ។ ពីពិធីបុណ្យនោះ ការសារភាពនិងការផ្តាច់ចិត្តដែលប្រើសព្វថ្ងៃនេះបានបានចាប់កំណើត ។ ពូជពស់វែកពិត [ម៉ាថាយ ៣:៧; 12:34] ទាំងនេះ ដោយវាកើតឡើងថាមិនមានសូម្បីតែស្រមោលនៃទម្រង់ដ៏ល្អនេះនៅតែមាន !

ខ្ញុំដឹងថាអ្នកនិពន្ធចាស់ៗ ពេលខ្លះនិយាយខ្លាំងៗ ។ ហើយដូចដែលខ្ញុំទើបតែនិយាយដែរ ខ្ញុំមិនបដិសេធថាពួកគេអាចជាខុសទេ ។ ប៉ុន្តែការសរសេររបស់ពួកគេដែលត្រូវបានបំផ្លាញដោយមានស្នាមប្រឡាក់មួយចំនួននៅទីនេះ ហើយវាក្លាយទៅជាសៅហ្មងបំផុតនៅពេលដែលពួកគេត្រូវបានចាត់ចែងដោយដៃដែលមិនបានលាងសម្អាតរបស់មនុស្សទាំងនេះ ។ ហើយបើយើងត្រូវតតាំងដោយអំណាចរបស់បិតាក្រុមជំនុំ តើពួកគេណាដែល ព្រះល្អ ដែលមនុស្សទាំងនេះទម្លាក់មកលើយើងនោះ? ផ្នែកដ៏ល្អនៃអ្នកនិពន្ធទាំងនោះដែល Lombard ដែលជាអ្នកដឹកនាំរបស់ពួកគេបានភ្ជាប់ស្នាដៃរបស់គាត់ត្រូវបានប្រមូលពីការច្រណែនរបស់សង្ឃមួយចំនួនដែលឆ្លងកាត់ក្រោមឈ្មោះ Ambrose Jerome Augustine និង Chrysostom ។ ដូចនៅក្នុងអំណះអំណាងនាពេលបច្ចុប្បន្ននេះ ភស្តុតាងរបស់គាត់ស្ទើរតែទាំងអស់ត្រូវបានយកចេញពីសៀវភៅរបស់

Augustine ពីការលន់ត្អូបាប ដែលត្រូវបានភ្ជាប់ជាមួយគ្នាដោយអ្នកសរសេរ
អក្សរសាស្ត្រមួយចំនួនពីអ្នកនិពន្ធផ្ត និងអាក្រក់ដោយមិនដឹងអើង ។ ជាការ
ពិត វាមានឈ្មោះ Augustine ប៉ុន្តែគ្មាននរណាម្នាក់ដែលសូម្បីតែការរៀនសូត្រ
កម្រិតមធ្យមនឹងទទួលស្គាល់ថាវាជារបស់គាត់នោះទេ ។ សូមអ្នកអានអភ័យ
ទោសឱ្យខ្ញុំ ប្រសិនបើខ្ញុំមិនបានពិនិត្យឱ្យច្បាស់ពីភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់អ្នកសិក្សាទេ
ត្បិតខ្ញុំនឹងសម្រាលបន្ទុករបស់ពួកគេ ។ វាច្បាស់ជាមិនមែនជាការលំបាកខ្លាំង
ណាស់ណាស់សម្រាប់ខ្ញុំទេ ហើយវាជារឿងដែលគួរសរសើរ ដែលបង្ហាញការចំអក
ភាពអម៉ាស់ដ៏ធំរបស់ពួកគេ អ្វីដែលពួកគេបានអួតពីមុនថាជាអាថ៌កំបាំងនោះ
។ ប៉ុន្តែដោយសារគោលបំណងរបស់ខ្ញុំគឺចង់បង្រៀនបានផលចំណេញ ខ្ញុំក៏
រំលងវាទៅ ។

[The end of Book 3 Vol VII chapters 1-4]

Soli deo Gloria